

Loạn thế anh hùng

TIỂU ĐOẠN

Table of Contents

Cover

MỤC LỤC

BỘ 4 Truyền bôi

Tàn chương 1 BI HỒI PHONG

Tàn chương 2 NHỚ NGÀY TRƯỚC

Tàn chương 3 TIẾC MỸ NHÂN

BỘ 5 Mùa đông ở Mạt Lãng

Chương 1 PHỤC KÍCH LÚC ĐÊM

Chương 2 TRƯỜNG XA

Chương 3 ĐOÀN CA

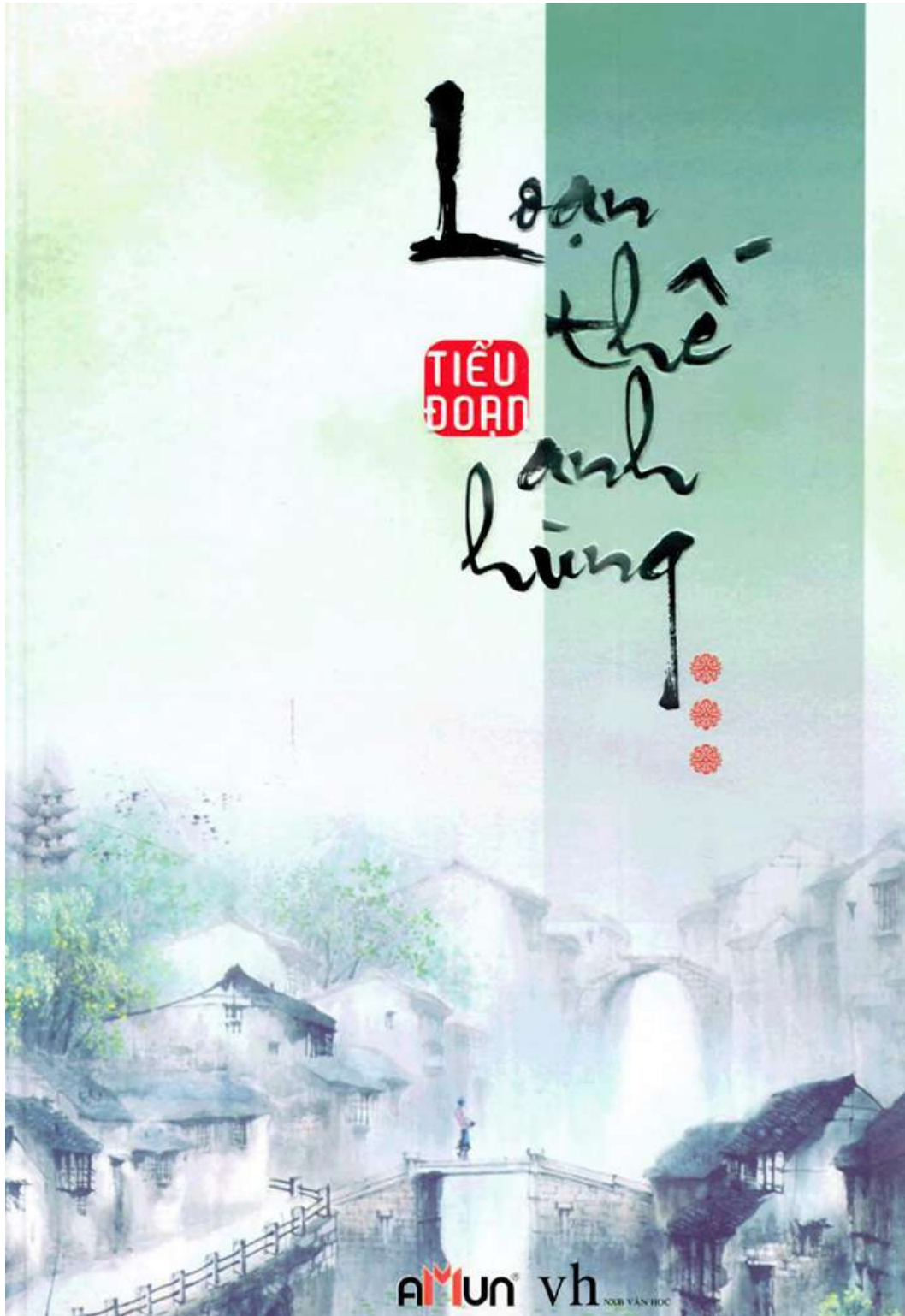
Chương 4 BÍCH QUAN

Chương 5 Ý ĐỒ CỦA VUA

Chương 6 TAY ÁO RỘNG

Chương 7 BÔI TỬU

Phần kết

MỤC LỤC

[BỘ 4 Truyện nôi](#)

[Lời dẫn](#)

[Tàn chương 1 BI HỒ`I PHONG](#)

[Tàn chương 2 NHỚ NGÀY TRƯỚC](#)

[Tàn chương 3 TIẾ`C MỸ NHÂN](#)

[BỘ 5 Mùa đông ở Mạt Lăng](#)

[Lời dẫn](#)

[Chương 1 PHỤC KÍCH LÚC ĐÊM](#)

[Chương 2 TRƯỜNG XA](#)

[Chương 3 ĐOẢN CA](#)

[Chương 4 BÍCH QUAN](#)

[Chương 5 Ý ĐÔ` CỦA VUA](#)

[Chương 6 TAY ÁO RỘNG](#)

[Chương 7 BÔI TỬU](#)

[Phầ n k ế t](#)

BỘ 4

TRUYỀN BỒI

LỜI DẪN

Truyền thuyết xưa nói rằng, trên bầu trời đêm vắng vẻ có hai ngôi sao, tên gọi Sâm và Thương. Tương truyền, chúng vĩnh viễn không thấy được nhau: một ngôi mọc lúc hoàng hôn, ngôi kia hiện lúc bình minh, xa xăm khó gặp, ngăn cách mệnh mệnh.

Ở Hoài Nam có một địa danh, tên gọi Thương thành.

Thương thành là một tòa thành nhỏ.

Trong thành, đêm khuya tĩnh lặng.

Dịch Liêm rời khỏi Lục An, định trở về Hoài Thương, đi ngang qua liền dừng lại đây nghỉ trọ.

Tường thành của Thương thành đã bị hủy trong cơn chiến hỏa, từ đây về sau mãi không thể xây lại. Cảnh thành có ao nước, vốn để phòng hỏa hoạn, bây giờ đêm khuya ao tối, sao thưa dập dềnh.

Người trong thành vốn không nhiều, giờ này có lẽ đã ngủ cả. Ban ngày, vì cuộc sinh tồn trong thời loạn không dễ dàng mà lo toan vất vả cả buổi, chỉ có giấc ngủ này là món quà ít ỏi tạo hóa ban tặng cho con người chẳng? Từng mảnh vỡ của nhân sinh chui vào giấc mộng, tan tác, lặng ngắt, dự vọng sinh tồn bị đánh nát, chèn ép thì lại mượn giấc ngủ này mà từ từ sống lại, vừa vặn để ngày hôm sau có thể miễn cưỡng ghép thành một cuộc sống tạm coi là hoàn chỉnh.

Số ng để chịu đựng lớp lớp mệt mỏi lặp đi lặp lại không biết phải làm sao trong đời người.

Người ngủ được chính là có phúc.

Dịch Liễm một mình đi ra ngoài thành. Cơn gió ngoài thành thổi qua gò vắng núi hoang, tay áo của hấn phất phất qua đám cỏ dại mọc xen khe đá chỗ n Hoài Nam, thử gột rửa những sự việc rồ i rắ m trong lòng.

Nê u không có một phen trầ m lắ ng tự điề u chỉnh này, chỉ e không ai có thể mưu sinh trong cái thê giới hỗn loạn này rồ i? Dịch Liễm ngụp lặn ở Hoài Thượng đã lâu, tự cảm thắ y từng ngày trôi qua, thê giới nội tâm của mình cũng tựa như bụi cỏ dại trong đám đá nọ, rồ i rắ m, khó bê bắ ng phẳng. May là đời người luôn còn vài thứ có thể giúp ta vượt ra. Hắ n đang nhớ tới một người. Có một kiểu người, khi ở chỗ đông người, chỉ cách có gang tá c ta vẫn sẽ nghĩ xa xôi về họ, nhưng chỉ có vào lúc đêm khuya, ở chỗ n ngoài thành như thê này, mình ta áo dài bóng chiế c, giữa nơi đờ ng hoang sao tán mới có thể lờ mờ cảm nhận được dung mạo của họ.

Đêm tĩnh lặng, tà áo Dịch Liễm phắ t phơ, mi mày bất động, lòng tựa đang ngâm ngợi, một mô i tâm tư dầ n dầ n len vào giữa từng hơi thở của hắ n.

Hắ n lắ y trong người ra hai cái chén: một cái mới, một cái cũ. Hắ n đặt hai cái chén đố i diện nhau trên mặt đấ t, dường như muố n bày ra dáng đố i ẩm.

“Hai người đố i ẩm hoa núi nở” - Dịch Liễm từng học vẽ, nơi hắ n ngồ i rắ t có bố cục, hai cái chén đặt giữa đám đá hoang cỏ dại như thê , một câu thơ tựa như từ giữa chén nhảy ra:

“Hai người đố i ẩm hoa núi nở,

Một ly một ly lại một ly⁽¹⁾.”

Trong ký ức, đó với đây cũng từng nâng chén đồ i ẩm như thế . Trong ký ức, sau khi hai người uống vài chén đã ngã say, đóa hoa núi kia thường sẽ chẳng quản tiết đông tiêu điề u, tàn úa ra sao, vẫn sẽ lại nở bung rạng rỡ.

Dịch Liễm chợt nhíu mày, hắ n trông thắ y một bóng người trải trên mặt đắ t. Bóng người ấy rắ t gắ y guộc, nhàn nhạt, chập chờn như khói tản, đây là người từng luyện qua thuật Yên hỏa tung, lúc bình thường cũng không thu liễm đượ hế t dị trạng. Dịch Liễm quay đầ u, nheo mắ t hỏi: “Dữu huynh?”

Người nọ gật đầ u. Người vừa tới chính là Dữu Bắ t Tín, hắ n tới ngò i xuồ ng một tảng đá. Hắ n và Dịch Liễm tuy là đạo nghĩa chi giao nhưng trước nay hai người ai bận việc nắ y, rắ t ít có cơ hội gặp mặt. Dữu Bắ t Tín xuắ t thân thổ phi, năm Thiệu Hưng thứ sáu, bởi thương thời thế loạn, lòng chợt xúc động, muồ n dùng một thân võ công, một đời chí hướng cứu thế giúp người, một mình sáng lập Lạc Thác minh, tụ hợp Tô Bắ c. Hắ n tính tình hiệp nghĩa, là đầ u não của nhánh Tô Bắ c trong ba thế lực phản Kim lớn nhắ t mà Dịch Liễm ủng hộ, trước nay cũng ít cầ n trợ giúp nhắ t. Chỉ nghe hắ n nói: “Ngại quá, quắ y rắ y sự yên tĩnh của Dịch tiên sinh rồ i. Nhưng sự tình cấp bách, tôi nhận đượ bô câu đưa thư của Giá Sắ c huynh, biế t công tử đang trên đường về Hoài Thượng liề n lập tức phi ngựa qua.”

Dịch Liễm khề thờ dài, ỏn định tinh thầ n, ngắ m nghĩ một chút cục diện bớ n phương gầ n đây, đã đoán ra dụng ý tới gặp của Dữu Bắ t Tín. Im lặng một lát, hắ n mới nói: “Viên lão đại đã động thủ với Tô Bắ c rồ i sao?”

Dữu Bắ t Tín thờ dài, gật đầ u.

Điều hấn khâm phục chính là khả năng đã dự đoán là không chỗ nào không trúng của Dịch Liễm.

Từ miệng Đỗ Hoài Sơn, Dịch Bôi Tửu đã sớm biết Viên Thàn Long không nhìn được chuyện Lạc Hàn đột nhiên ra tay, khuấy loạn cục diện Giang Nam, khiến giang hồ phản loạn nên đã đem quân tới Trán Giang, ép lên Hoài Thượng, muốn bức bách Lạc Hàn lộ diện.

Trong thế lực Hoài Thượng, chỗ gần phương Nam nhất, cách sông gùm nhau với Đê ky vốn thuộc về Lạc Thác minh, đương nhiên chính họ phải chịu công kích của Viên lão đại trước nhất.

Dịch Liễm mặc kệ vạt áo cũ quét đất, cổ hơi vươn lên, trầm ngâm nói: “Liên minh Hoài Thượng không xuống nam, thế lực Đê ky không qua sông - Viên Thàn Long hấn thật muốn trở mặt sao?”

Dữu Bật Tín nói: “Chuyện này cũng khó trách hấn. Từ khi Hồ kiếm xuất hiện, làm đảo lộn thế cục hấn nhiều năm vất vả an bài, áp lực hấn phải chịu dưới Giang Nam tất nhiên cực kỳ nặng. Không chỉ Tàn Thừa tướng trong triều bắt mối với hấn mà ngay cả đám đầu trộm đuôi cướp trong Văn phủ gần đây cũng lựa gió phát cờ. Lần này tôi đến là muốn thỉnh giáo Dịch công tử một chút, loạn cục này chúng ta nên làm thế nào?”

Lời của hấn vô cùng khách khí. Dịch Bôi Tửu tủm tỉm cười. “Làm thế nào ư? Chỗ tôi bên này cũng chẳng rút được ai nữa rồi. Thập niên, Ngũ canh đều có nhiệm vụ quan trọng, Giá Sắc tiên sinh cũng đã đi Tương Phàn. Dữu tiên sinh, sao thế, lần này Viên lão đại ra tay nặng lắm à? Hấn thật sự muốn thanh trừ Hoài Thượng, trực tiếp đối mặt với Kim Trương môn của Bắc triều sao?”

Kim Trương môn của Bắc triều gần đây một mực bức bách Hoài Thượng, khổ nỗi Hoài Thượng cơ hồ đã không còn nhân tài để

đứng ra đơ i kháng với chúng. Từ một câu này, Dữu Bấ t Tín liê n biê t sức nặng của cái áp lực Dịch Bôi Tửu phải gánh.

Dịch Bôi Tửu khê cười, biê t lời của mình đã vô tình khuê ch sâu cảm giác bấ t lực của Dữu Bấ t Tín, liê n nói lảng đi: “Chỗ Dữu huynh gâ n Giang Nam, có biê t Giang thuyê n chín họ gâ n đây có hành động gì không?”

Mắ t Dữu Bấ t Tín sáng lên, hắ n thắ y Dịch Bôi Tửu nói lời này liê n biê t thì ra hai người cùng chung suy nghĩ. Chỉ nghe hắ n nói: “Thê lực Nhắ t Ngôn đường của Tiê n lão long vẫn vững chắ i, còn Trầ n Vương Tôn ở Phàn Dương vẫn đang nỗ lực hợp nhắ t bảy họ còn lại. Có lẽ chúng ta còn một cơ hội, chính là nữ tử kia... Văn Hàn Lâm của Văn phủ Giang Nam cùng Viên lão đại có mô i hận đoạt vợ, vũng bunn lâ n này, nhắ t định nàng ta cũng sẽ bị lôi vào.”

Hắ n nói tới đây thì ngừng lại, Dịch Liễ m cau mày. “Tông thắ t song kỳ danh sĩ thẹn, Giang thuyê n chín họ mỹ nhân ngắ y” - không sai, chính là nữ tử nọ... Trong Giang thuyê n chín họ còn có một nữ tử, một nữ tử phong lưu khôn bì, một nữ tử đượ xung tưng là Giang Nam đệ nhắ t tài nữ, cũng là một nữ tử số ng nơi đầ u sóng ngọn gió. Dung nhan của nàng, tài nghệ của nàng không có gì hơn người, nhưng nàng cùng Văn Hàn Lâm của Văn phủ có hôn ước từ khi chưa sinh, nàng có phen gặp gỡ lưu truyê n trong giang hồ , nàng có xuấ t thân thê gia thuộc về Giang thuyê n chín họ, còn nữa, nàng thực ra là nữ nhân của Viên lão đại, chỉ riêng thân phận đặc biệt này đã đủ để lay động cả giang hồ rô i.

Dịch Liễ m đang nhớ tới tên của nữ tử này.

Tên của nàng là... Tiêu Như.

Thầ n sắ c của Dịch Liễ m nhắ t thời nặng nề . Có điê u, muô n giải thê cục này, có phải hắ n còn câ n một thanh kiế m cực nhanh

cực sắc?

Hắn đột nhiên rót rượu vào cái chén đối diện, nói một tiếng: “Mời!”

Chữ “Mời” này không phải nói với Dữu Bất Tín - Dữu Bất Tín không dính tới rượu - Dịch Liêm trông về phía đối diện - phía đối diện chính là Giang Nam, một Giang Nam có Viên lão đại đem quân áp Trấn Giang, người Văn phủ ngấm ngấm khuây động, Tần Thừa tướng trong triều như hổ rình mồi.

Hắn nhẹ buông một chữ: “Cạn.”

Sau đó, hắn thay người nâng chén, một hơi cạn sạch, tựa như một chút lợn cợn trong ngực đã bị cái vị mộc mạc được ủ trong gỗ Hồ Dương nơi tái ngoại ép đi hết.

Hắn lại tự rót cho mình một chén, sau đó nhìn lại - sau lưng chính là Hoài Bắc, không cần quay đầu hắn cũng biết Kim Trương môn súc thế đã lâu. Kim Trương Tôn được xưng tụng là Bắc quốc đương thế đệ nhất cao thủ, ba năm trước Bắc triều dùng lễ hậu, khiêm nhường mời mọc tái nhiệm, cao thủ thủ hạ của hắn như Kim Nhật Đàn và Kim Ứng Thiên đều cách sông gờm nhau với Dịch Liêm. Đây là thứ cảm giác như bị chích sau lưng - Dịch Liêm ở Hoài Thượng trù tính lương thảo, điều phối cung ứng, dùng sức mình chống đỡ cho Sở Tướng quân ở Tương Phần, Dữu Bất Tín ở Tô Bắc, Lương Tiểu Ca Nhi ở Hà Nam và cả vùng Giang Hoài, nhưng thứ khiến hắn cảm thấy áp lực nhất không phải những việc rối rắm này mà là thế lực Kim Trương gài đây bức bách Hoài Thượng.

Về lý mà nói, tình thế tới mức này, thế cục Giang Nam hỗn loạn, hắn vốn nên tự mình xuôi nam nhưng hắn không dám.

Không ai dám khinh suất rời đi dưới cái nhìn tựa hồ rình mò i của Kim Trương Tôn.

Dịch Liễm ngược nhìn áng mây trôi trên gò cao, nếp p môi hă`n sâu, lộ rõ vẻ cay đắ`ng - Ba năm mới được một chén, chỉ một chén này hắ`n đã khiế`n người kia vắ`t vả biế`t chừng nào, lâ`n này vẫn phải phiề`n người đó mạo hiểm, dắ`n thân vào chỗ gian nguy khôn lường sao?

Dịch Liễm thắ`m than, từ nhỏ hắ`n đã số`ng trong cảnh tranh cướp, biế`t được nỗi khổ của kẻ dân đen lẫn lộn mưu sinh ở chỗ biên cảnh hai nước. Mọi trang lịch sử cùng chiế`n loạn đề`u do đám nô lệ này viế`t nên, nhưng luôn có người không cam chịu chìm ngimm vào sự nô dịch của lịch sử vô thường mà mong câ`u một chút tự chủ, phải không? Hắ`n nhìn Thương thành đang ngon giắ`c sau lưng, tựa như đang nhìn chút lưu luyế`n bướng bỉnh không buông với cuộc số`ng trong lòng những người đang say ngủ trên cõi nhân gian dắ`u sôi lửa bỏng này.

Dịch Liễm phắ`t tay áo, câ`m chén rượu trước mặt lên - đây là cái chén mới toanh hắ`n vừa nhận được, uố`ng một ngụm, đã lại ba năm rô`i. Đòi người có được má`y phen ba năm? Loạn cục thế` này, sau lưng lại bị chèn ép, hắ`n có thể thế` nào đây? Hắ`n nhìn cái chén cũ nọ một cái, tựa như đang chăm chú nhìn bàn tay có làn da hơi sắ`m từng vì mình mà thôi lửa sắ`c thuố`c, câ`m cái chén đó rô`i khế` nói: “Vậy tôi sẽ lại nhờ người thay mình ra mặt phen này.”

Hắ`n than một tiế`ng, biế`t rắ`ng cái chén cũ này mà truyề`n đi, bá`t kể thế` nào cũng sẽ có người lại ra tay giúp mình. Đồ`ng hoang đêm vắ`ng, giờ đã nửa đêm, hắ`n ngắ`ng đắ`u nhìn trời sao, thử tìm hai ngôi sao từ nhỏ hắ`n từng nghe kể, á`y là Sâm và Thương. Chúng một xuắ`t hiện lúc hoàng hôn, một xuắ`t hiện lúc bình minh - trong truyề`n thuyế`t, hai ngôi sao này vĩnh viễn không được gặp nhau,

trong hơn hai mươi năm cuộc đời, đúng là hắ n chưa từng cùng lúc nhìn thắ y chúng, nhưng không gặp nhau thì có sao? Hắ chúng đê u biê t đê n sự tồ n tại của nhau chứ? Chẳng phải sự lu mờ, ắn đi của Sâm đã chứng thực cho sự tồ n tại của Thương sao?

Có một bài hát bỗng vang lên trong lòng Dịch Liễm:

“Người chê thích phụ tình, ta chưa từng hay biê t;

Canh ba mở cửa đi, thì thắ y đêm đã đỏi;”

...

Trăm ngàn triệu năm trước đã có Sâm và Thương khó bê ắ gặp mặt, trong mắ y chục năm cuộc đời, bè bạn chân chính, thật sự có thể gặp mặt đắ c cạn lòng đượ nổi mắ y phen?

Mà cõi đời này, mọi thứ xem ra xa xôi như ngày hôm qua, đê u chỉ là cái ngoài thân...

Đêm đã đỏi rô i.

TÀN CHƯƠNG 1

BI HỘI PHONG

Cách thành Giang Ninh ba mươi dặm có bên đò cỏ Thuận Phong. Từ khi bên lớn của thành Giang Ninh bị quân đội trung dụng, bên cỏ Thuận Phong trước giờ hui hắt bỗng như tìm lại được sức sống, khách đến thuyên đi, chẳng mấy năm mà đã đông đúc, náo nhiệt trở lại.

Ngoài bên, có một cái miếu Thuận Phong cũ kỹ, xa xưa hết bên cỏ nọ. Miếu không được coi là lớn nhưng khá thiêng, khách đi ngang qua không thể không vào thắp một nén nhang, xin cái may mắn đi đường thuận lợi, bởi thế vài năm nay xung quanh miếu đúng là tung bừng hẳn lên. Đây vốn là miếu Nguyệt Lão, bán từ hương hoa tiển giầy, Phật mễ⁽²⁾, đèn dầu, đồ mạ... cho tới đồ cỏ thật giả, thức ăn linh tinh, tất tậ theo dòng người đông đúc mà trở nên phồn thịnh.

Có điều, cái tấp nập đó cũng là được xây dựng trên một mảnh hoang vu. Trong vòng mười dặm xung quanh là làng chài tiêu điều bởi nạn đao binh. Mảnh đất Giang Nam rộng lớn đại để có bộ dạng thế này. Đôi lúc, trong tranh thủy mặc ta sẽ trông thấy một, hai chỗ vàng son rực rỡ, người xem cứ mãi trầm mê trong đó, cho rằng quốc gia đã hưng vượng trở lại, mộng phồn hoa quay về, kẻ thông trị bởi thế mà chỉ trở núi sông, yến ẩm vui chơi, cho rằng bọn họ thật sự đã an bang định quốc. Nhưng lầu son gác tía là lầu son gác tía của họ, còn sắc đối kém nhợt nhạt như màu thủy mặc chính là màu da của đám dân đen. Cái màu ấy đưa vào tranh vẽ, bảibồitrông rau, ngư tiều bên cũ, dưới ngòi bút của kẻ tao nhã cũng có thể phác lên một vẻ đẹp đẽ đặc biệt. Có điều vào lúc ấy, chỉ e đất

Ấy, dân ấy thà không có cái thứ đẹp đẽ truyên tụng ngàn năm đó còn hơn.

Hôm đó là mừng Tám tháng Mười một, tương truyền là ngày sinh của Nguyệt Lão, đúng dịp hội miếu Thuận Phong cho nên người đông vô cùng.

Bấy giờ ở một gian điện thờ trong miếu đang có một nữ tử chắp tay, cúi đầu, rất mực thành kính quỳ trước tượng Nguyệt Lão. Gian điện này hẳn đã có từ lâu lắm, cột xà mỗi một cho nên trước nay không để cho khách vào dâng hương.

Trong điện có buồng một tấm rèm, do nhuốm khói hương năm này qua năm khác nên nó đã mất đi màu vàng đỏ nguyên bản, càng làm nổi rõ nét u ám nơi đây.

Đây vốn là bệnh chung của những gian Phật điện. Có điếu, trong cái ánh sáng mờ mờ tăm tối, khuôn mặt của nữ tử quỳ trên bệ đoàn càng hiện vẻ tĩnh lặng. Xà cũ mực nát, tượng cổ đèn mờ che lấp đi làn ánh sáng như ánh gươm tỏa ra từ đôi má nàng.

Nữ tử nọ tuổi tầm hăm bảy, hăm tám, dáng người mảnh dẻ, trang phục giản dị. Áo màu lam nhẹ, váy sắc vàng nhạt. Màu sắc đơn điệu vốn khó mặc nhưng khoác trên người nàng lại tỏa ra khí chất ưu nhã. Hai sắc màu đó hòa cùng với gian điện có chút tối tăm này, hơi va chạm, như đá lửa mài nhẹ, toát ra vẻ mê mại, nhuần nhị khó tả. Chỉ thấy khuôn mặt nàng mi ướt sương đọng, mắt nhuốm sóng biếc, trên đầu cài một cây trâm ngọc, hạt ngọc trên đầu trâm dưới ánh nến phảng phất chút lạnh lùng.

Một lúc sau, nàng đón cây hương từ tay một bé gái bên cạnh, cặm lên án thờ, miệng lầm rầm khấn mấy câu rồi mới chỉnh trang y phục, sau khi đứng dậy thì lại hướng tới tượng Nguyệt Lão vái nhẹ một

cái, xong mới theo tiểu cô nương kia đi vào một gian phòng khác phía sau Phật đường này.

Gian phòng đó bài trí đơn sơ, sạch sẽ, trong phòng có một nam tử hai tư, hai lăm đang đợi. Nam tử này vai rộng lưng dày, tạo cho người ta cảm giác vững vàng. Nữ tử cười, gọi một tiếng: “Tiểu Xá.” Thì ra nam tử này họ Mễ, tên Nghiễm, lúc nhỏ gọi là Tiểu Xá Nhi. Trong Viên môn, hắ n cùng nữ tử này giao hảo thân thiết nhất, tình như tỷ đệ. Nếu chỉ trông dáng vẻ bình thường này của hắ n, chẳng ai có thể ngờ được hắ n chính là Vũ ky thanh danh hiển hách trong Viên môn Thất mã - “Thiết Vũ Phi Hồ` Phiêu Long Báo, cương không ai nắ m lắ y ai câ m đầ u”. Chỉ nghe hắ n cười, đáp: “Như tỷ, câ u xong chưa?”

Nữ tử nọ gật đầ u, nàng chính là Tiêu Như của họ Tiêu trong Giang thuyề n chín họ. Họ Tiêu trong chín họ vô n gồ c từ vương thất họ Tiêu của nước Lương thời Nam Triề u, được xem như là hậu nhân đê vương. Lời rắ ng: “Tông thất song kỳ danh sĩ thẹn, Giang thuyề n chín họ mỹ nhân ngây”, sở dĩ hai câu này đi đôi với nhau chính là vì tuy các nhân vật được nhắ c tới trong đó đê u là người trong giang hồ` nhưng tổ thượng thì đê u có nguồ n gồ c từ hoàng thất các triề u đại trước. Tông thất song kỳ Triệu Vô Lượng, Triệu Vô Cực vô n là con em tông thất không câ n nói nhiề u nữa, chín họ Lưu, Trầ n, Tiêu, Lý, Thạch, Sài, Vương, Tạ, Tiề n lại là hậu duệ của mười lăm chi hoàng thất. Muồ n kể rõ lai lịch của họ thì dài lắ m, đại đê phải ngược lên Nam Tê`, Nam Lương, Nam Tô ng, Nam Trầ n của thời Nam Triề u cùng Hậu Hán, Nam Hán, Bắ c Hán, Hậu Đường, Nam Đường, Hậu Tắ n, Hậu Chu, Mân, Tiề n Thục, Hậu Thục cùng Ngô Việt thời Ngũ Đại Thập Quố c. Bởi có chuyện trùng họ cho nên tính ra họ là hậu duệ của tổng cộng mười lăm chi tông thất đê vương.

Lại nghe Tiêu Như hỏi: “Sao đê lại trú chân tại ngôi miề u này?”

Nam tử kia đáp: “Gã này đây gió lớn, người trong Thập mã bọn đệ đi lại trên giang hồ nhiều phen gặp phục kích, tuy đệ ở dưới trướng Lưu Kỳ nhưng cục diện hiểm ác, trong Thập mã đã có tới mấy vị huynh đệ có nguy cơ bại lộ thân phận. Thân phận tục gia của chủ trì miếu này vốn là thúc tổ của đệ cho nên đệ tạm thời ẩn thân nơi đây. Sao thế, trước đây Như tử từng tới miếu này sao?”

Tiêu Như bật cười. “Năm xưa ta cùng Viên lão đại của bọn đệ gặp nhau ở đây.”

Mễ Nghiễm hơi ngạc nhiên, hắn biết Tiêu Như là nữ nhân mà Viên đại ca của mình quan tâm nhất, nhưng không nghĩ hai người họ lại gặp nhau ở miếu Nguyệt Lão này.

Thì ra vị mỹ nhân nức tiếng Kim Lăng này còn có một thân phận khác, nàng là nữ nhân của Viên lão đại. Bởi thế Mễ Nghiễm rất tôn kính nàng, không chỉ vì nàng là vị hồng nhan tri kỷ duy nhất của Viên lão đại trong cả Giang Nam này mà còn vì chính bản thân nàng. Không nói đến cái khác, chỉ riêng một thân tâm pháp Thập sa đề mà nàng khổ tu trong giang hồ đã đủ để so hơn kém với cao thủ nhất đẳng rồi. Hắn trước giờ kính phục đại ca, đương nhiên cũng xem Tiêu Như như chị dâu. Chỉ nghe Tiêu Như than: “Nói vậy, người của Văn gia quả thật không cam chịu yếu thế lâu ngày, muốn nhân cơ hội ra tay rồi sao?”

Trên mặt Mễ Nghiễm hiện nét phẫn nộ. “Không sai, nghe nói Tật Kê còn tổ chức cái Giang Nam phong hội gì đó, dự hội đề u là danh môn cự tộc có tiếng một dải nam bắc Trường Giang, ngoài ra còn có một lũ giặc phi cướp sông cướp biển, năm xưa bị đại ca áp chế, giờ bọn chúng bện kết thành thừng rồi. Đệ nghe được tin tức rằng tháng trước, Thạch lão lục trúng phục kích ở bãi Bạch Lộ, do Mạc Du của Mạc gia Huy Châu ra tay, nếu không nhờ Cảnh Thương Hoài bất ngờ tương trợ thì suýt nữa bỏ mạng. Như tử cũng biết,

mấy năm nay Viên đại ca đã đả c tội với một vài người, nay chúng có được cơ hội, trên dưới nhấ t tề mưu tính, trong, ngoài triề u chỉ e có không ít kẻ coi đại ca là cái gai trong mắ t. Song xa bị chính Tầ n Thừa tướng ngậ m động tay, bị vướng vào loạn cục ở Mân Nam, không thể về cứu viện; Thấ t mã bọn đệ cũng ngay ngáy mộ i lo sát nách. Liên minh bên ngoài của Văn phủ luôn luôn rình rập, nhằ m nhe giế t sạch Viên môn Thấ t mã, đệ cũng không thể không cẩn thận. Phía quan trường, Đê kị dưới tay Viên đại ca cũng bị Mặc Kỳ Tiế t viện đủ nguyên cớ kiề m chề khó động; Tam đại quý của Long Hồ sơn theo đánh cược với đại ca năm xưa phải ra tay trợ giúp nhưng lại bị Lạc Hàn đả thương, chẳng thấ y bóng dáng đâu. Hắ c hắ c, Nhấ t kiế m tây lai này thật đúng là khuấ y loạn thế cục Giang Nam rô i. Nghe báo hai lão đầ u nhi Tông thấ t song kỳ Triệu Vô Lượng, Triệu Vô Cực cũng đang rục rịch muố n hành động. Trên giang hồ bắ t đầ u lan truyề n một câu, cái gì mà: “Nhấ t kiế m tây lai, tương hội nhấ t Viên, thu qua đông tới, quyề t chiề n Giang Nam”. Lạc Hàn một mình một kiế m, ít giao du với người khác, làm sao có thể truyề n câu này đi được? Chẳng phải có kẻ tâm địa khó lường, cô ý muố n khuấ y vũng nước đục để mưu lợi riêng, tới mức lữ trộm nhép cũng cụng cựa, muố n thay đổi cục diện Giang Nam sao?”

Lời Mễ Nghiễ m đượ m về phần nộ. Viên môn không như các môn phái giang hồ bình thường, chỉ bàn mỗi việc thực lực tăng giảm, bọn họ vô n là hạng người muố n làm việc nhưng ở cái Giang Nam hủ bại này, muố n làm được việc gì thì thật lắ m nỗi gian nan.

Tiêu Như than một tiế ng: “Chẳng trách, gầ n ba tháng rô i ta chưa gặp Viên lão đại của bọn đệ, giờ huynh á y thực sự có thể gọi là sút đầ u mẽ trán, thương mới sẹ o cũ cùng phát tác. Mấ y năm nay, huynh á y chấ n chinh kỷ cương, ước thúc cường hào, đúng là không biế t đã đả c tội với bao nhiêu người. Ài... người của Văn gia không dễ

đồ i phó, có bọn chúng, biế n số lầ n này chỉ e càng lớn. Mà sao rô i, lầ n này Văn gia ai làm chủ sự?”

Mễ Nghiễ m liế c nhìn Tiêu Như. “Văn Hàn Lâm.”

Mắ t Tiêu Như lóe lên, nàng gậ đầ u, không nói gì. Sau đó, nàng nhẹ nhàng phủ chút tro bụi trên bàn trà cạnh người, lắ ng giọng hỏi: “Thầ n Long nói sao?”

Sắ c mặt Mễ Nghiễ m nặng nề . “Viên đại ca bảo: Pháo chôn ở nơi đó, một khi dẫn là nổ, muố n hủy hế t pháo ngầ m chỉ sợ người hủy sẽ tan xác trước, cho nên huynh á y không câ u trừ tận gồ c, chỉ câ n cắ t dây dẫn trước đã.”

Đoạn điể n tích “Pháo ngầ m vực sâu” này vô n có nguồ n gồ c từ kinh Phật, Tiêu Như ngắ ng đầ u, ngạc nhiên hỏi: “Huynh á y muố n giế t Lạc Hàn?”

Thầ n khí Mễ Nghiễ m bùng lên. “Không sai! Viên đại ca muố n giế t Lạc Hàn. Hắ n cướp tiêu ngân, đả thương Viên nhị, đuổ i Tam quý, hạ nhục Viên môn, nay Giang Nam xáo động đầ u do hắ n mà ra, bắ c canh ngăn cho sôi không bắ ng rút củi dưới đầ y nô i. Viên lão đại nói: “Canh đã nóng rô i, không thể hắ t hế t đi đượ c, may là độ lửa còn chưa đầ ”, hiện việc huynh á y có thể làm đượ c chỉ là rút củi quan trọng nhắ t sắ p khiế n canh sôi trào mà thôi.”

Tiêu Như mím chặ t môi, ngừng một lát mới nói: “Cũn g chỉ có cách á y, đây là biệ n pháp khi không có biệ n pháp. Có điề u... làm thế nào mới tìm đượ c Lạc Hàn?”

Mễ Nghiễ m lắ c đầ u, đắ p: “Không có cách nào.”

Tiêu Như nhướ ng mày. Mễ Nghiễ m nói tiế p: “Bọn đệ đã lầ n theo tá t cả các đầ u mô i nhưng hắ n cứ như đã biế n mắ t vậy. Bọn đệ

chỉ biết hã n vẫn ở Giang Nam, chưa quay về tái ngoại, nhưng vẫn không tìm được hã n. Cho nên lần này Viên lão đại mới phải đem quân tới Trá n Giang, thế ép Hoài Thượng, bức hã n ra mặt. Giò Dịch Bôi Tửu trên Hoài Thượng mới dây vào rắ c rớ i lớn với Kim Trương môn, chẳng thể gánh nổi việc Viên lão đại đích thân ép tới. Dữu Bắ t Tín ở Tô Bắ c gầ n đây náo loạn quá mức, đệ biết nghĩa quân bọn họ thiếu bạc nhưng dù hã n có xưng là “nghĩa đạo⁽³⁾” thì cũng không thể vươn tay tới tận đấ t Giang Nam. Một dải này đề u là sản nghiệp làm vớ n của triề u đình, lần trước sau khi bọn họ cướp gia trang của Lưu Thượng thư ở Dương Châu, trong triề u ai nắ y bắ t an, kêu ca oán trách. Như tử cũng biết, Viên đại ca có được sự ủng hộ trong triề u thực ra là vì ít nhiề u gì cũng đem lại cho đám vụ lợi á y cục diện yên ổn. Nay trong triề u, Viên đại ca gầ n như đã trở mặt với Tầ n Thừa tướng, không thể lại đắ c tội với ai nữa. Lạc Hàn là bắ ng hữu của Dịch Bôi Tửu, mà Dữu Bắ t Tín lại là một trong ba nhánh nghĩa quân quan trọng nhắ t được Dịch Bôi Tửu giúp đỡ, kêu gọi Tô Bắ c, tụ hợp Hoài Âm, kháng cự quân Kim ở Sơn Đông. Viên lão đại bức ép Dữu Bắ t Tín, một là giáo huấ n hã n một chút, hai là muố n Dịch Liễm cảm thắ y áp lực, mượn đó ép Lạc Hàn xuấ t hiện.”

Hã n ngừng một chút rồi nói tiế p: “Bởi thế gầ n đây Viên đại ca tự tay bày bớ , tam kích Tô Bắ c, xua tan phân đà Lạc Thác minh ở Dương Châu, thanh trừ Bưu Hồ thủy trại, lại sai Đề kỵ đô úy Hồ Sâm Nam đóng ở Thông Châu, ba chiêu này đắ kích Dữu Bắ t Tín rắ t nặng. Gã hiệu xưng: “Trộm dễ trộm phi trộm giỏi; kêu tiế ng thường chẳng phải hay⁽⁴⁾”, “thiên hạ đệ nhắ t Minh đạo⁽⁵⁾”, có điề u phen này phải ăn quả đắ ng rồi.”

“Minh đạo” trong lời hã n là câu mà sau khi Dữu Bắ t Tín giương cờ nghĩa đã tự tay viế t trên đại kỳ ở tổng minh. Dữu Bắ t Tín xuấ t thân giang hồ tạp phái nhưng tự trọng cực cao, một thân tài nghệ đã vượt lên mức cao thủ giang hồ tầm thường. Lúc Tô ng - Kim đầ u

nhau, hắ n từng tham gia nghĩa quân Ngũ Mã sơn, kêu gọi tụ tập, uy phong một thời, lại thêm tính tình nóng vội, hành sự bô ãng bột, từ câu nói kia của hắ n có thể xem là lời lúc quá khích. Hắ n tự nhận là trộm nhưng không phải hạng trộm thường, tự giấ u tên nhưng không muố n mang tiế ng xoàng, có thể xem là một loại phần nô với tác phong yế u nhược của Giang Nam, cho nên mới tự xưng là “Minh đạo”. Ở trong liên minh hắ n lấy hiệu là “Minh đích⁽⁶⁾”, thương phạt rõ ràng, thực cũng xứng với cái tên ấy. Trước khi hành sự, hắ n cũng không như phường trộm cắ p thông thường, mà luôn đích thân viế t ra số ố lượng vàng bạc mình cầ n gửi tới phủ của người sắ p trộm rồi mới đem người tới lấy. Hắ n cũng thực là trang hán tử, hành sự tuy trái với lẽ thường nhưng dám mưu cầ u giúp đời bình an, bảo vệ lê dân, có thể bức ép nhà giàu, tự túc tự cắ p, trong ba nhánh nghĩa quân mà Dịch Bôi Tửu viện trợ thì phía hắ n ít yêu cầ u nhấ t, nhưng phạm việc gì cũng có hai mặt, cũng bởi thế mà hắ n đắ c tội với nhiề u người nhấ t, thanh danh trong miệng người đời không khỏi khen chê hai ngả.

Khuôn mặt Tiêu Như có nét trầ m tư. Lúc này, bỗng nghe bên ngoài có tiế ng hát văng vẳng vọng tới, giọng ca trong trẻo, lay động cõi lòng, thực là dễ nghe. Căn phòng này không nằ m sâu trong miế u, có điề u tường vách ngăn cách, tiế ng ca nọ chỉ nghe được loáng thoáng. Tiêu Như yêu thích âm nhạc, không khỏi nghiêng đầ u lắng nghe, được một lúc mới nghe ra tiế ng ca là từ bãi trồ ng trước miế u vọng tới.

Mùa đông ở Giang Nam giồ ng như khuôn mặt một nữ tử tuổi quá ba chục sau khi gột hế t điểm trang. Tiế ng rao mời của mấ y gánh hàng rong, hoa văn trên đá lát, sóng gợn nơi mặt nước chính là những nếp nhăn mới hiện trên mặt nàng do năm tháng xâm hại, tuy không còn tươi tắ n nhưng vì chân thực mà càng thêm phầ n đắ m thắ m. Nế u một quố c gia, một dân tộc luôn có một quá trình tâ t yế u từ

thịnh tới suy, vậy thì vương triề`u nhà Tô`ng cùng thầ`n dân của mình lúc này chỉ e cũng giồ`ng như một cô gái ngoài ba mươi tuổi đã lộ chút mệt mỏi. Nàng đã hiểu được cái vắ`t vả của đời người, lúc phải thoa phắ`n tô`mày để lên sắ`n khắ`u thì vẫn phải làm, nhưng sau khi tẩy trang thì thường đượm một vẻ đẹp đẽ đầ`y nét mệt mỏi. Uể oải cũng là một vẻ đẹp, người chín chắ`n thích vẻ đẹp này, thích cái dạng uể oải sau khi đã trải cõi đời nhưng vẫn còn nô`ng nàn, tuy cũng bởi đắ`m chìm trong đó mà khó bê` phắ`n chắ`n lại nhưng khó nói đây không phải là một dạng cư xử minh triể`t của bản thân. Đây chẳng phải cũng là một thú tâm thái tập thể vô thức của đám người tá`p nập ở ven bê`n Thuận Phong, ở Giang Ninh vào cái thời đạ`i này sao?

Bãi trồ`ng trước miế`u, mới tinh mơ mà đã có không ít người tụ tập, nhưng có ba người mãi nghệ dưới cây tang khô cắ`n đắ`ng đông là xem ra đặc biệt. Ở đó có một lão mù ôm hồ` câ`m, một tiểu cô nương mười lăm, mười sáu và một hán tử khỏe mạnh tuổi ngoài ba mươi. Hán tử nọ lúc bắ`t đầ`u thì mạnh mẽ, phắ`n phạt đánh một bộ Phục hồ` quyề`n, hắ`p dẫn người tới xem, sau đó trong chỗ`n đông người đẹp ra một khoảng trồ`ng, ngò`i xuồ`ng cái ghế` băng mượn ở hàng rượu bên cạnh nghỉ ngơi. Tiế`p đế`n là lão già nọ kể chuyện trong sách một hồ`i, kể rắ`t khá, đám đông nức tiế`ng khen hay. Sau nữa lại nghe lão đầ`u mù hắ`ng má`y tiế`ng, đã đế`n lúc cô cháu gái của lão xuắ`t hiện rồ`i. Cô cháu gái lão mặc một chiế`c áo vải hoa, chính là Tiểu Anh Tử từng có mặt trong đêm mưa ở trạm dịch Khố`n Mã Tập. Có hai tháng ngắ`n ngủi, cô bé đã lớn thêm má`y phắ`n, thân hình thiế`u nữ ẩn dưới bộ áo hoa đã lộ chút đường cong rồ`i. Cô bé chỉnh lại mái tóc rồ`i, chỉ nghe ông nội cười với đám đông mà nói: “Chư vị, bây giờ cháu gái tôi sẽ hát một khúc trợ` hứ`ng cho mọi người.”

Nói rồ`i, lão câ`m đàn kéo má`y tiế`ng, rồ`i lại câ`t giọng nói: “Nhắ`c tới khúc này thực cũng bình thường, gắ`n nửa tháng nay chúng tôi hát khúc này suồ`t dọc đường, những nơi đi qua, hát xong

cũng được đôi ba lời khen. Cũng không phải do đứa cháu gái này của tôi có giọng ca hay, mà vì viết lời là một vị có tiếng, nghe rất có ý tứ.” Nói rồi, lão mới quay sang phía tiểu cô nương kia, bảo: “Anh Tử, con hát đi!”

Tiểu cô nương chỉnh xong mái tóc rồi, đợi hô`cầm đạo điệu rồi bắt đầu cất tiếng hát, ra là một điệu khúc *Nam hương tử* ngấn. Mọi người nghe lão cường điệu lời ca, đương trường cũng có không ít kẻ đọc sách, không tìm được mà lắng nghe. Phải biết rằng ở thời Tô`ng, từ quan lại tới dân đen đều yêu thích từ khúc, chỉ nghe tiểu cô nương cất tiếng hát rằng:

*“Tửu bãi dĩ khuynh đô`i,
Thu thủy trường thiên chiê`t dục phi.
Mạc đạo phong ba thê vị ổn,
Đình bôi,
Vân khởi giang hô`nhâ`t nhạn khôi.”*

...

(Rượu hết chén đà nghiêng,
Sông thu tâng không gãy cánh bay.
Chớ bảo phong ba đậu không vững,
Ngừng chén,
Mây nổi giang hồ`bóng nhạn kêu.)

Giọng cô bé vốn hay, lúc hát lên, không biết do đâu dường như còn nhuốm thêm vào điệu khúc tâm tình biệt ly.

“*Từ bãi dũ khuynh đô`i*”, trong đầ`u Tiểu Anh Tử nhớ tới hình dáng thiế`u niên gục đầ`u ngủ. Dáng áo đen má thắ`m, bị vây khố`n mà vẫn sắ`c bén kia là thứ cả đời nàng chưa từng đượ`c thấ`y.

“*Thu thủy trường thiên chiế`t dực phi*”, nế`u là trước kia, nàng không hiểu đượ`c sông thu tâ`ng không, cảnh đẹp là thế`, sao trong bài từ phải viế`t là “gãy cánh vẫn bay”? Nhưng giờ nàng đã hiểu đượ`c, ở trong giang sơn đẹp đẽ ấy, thì ra vẫn ản việc người, vẫn mang quầ`n quai, dù tâm tình có tồ`t, cái anh làm đượ`c vẫn chỉ là gãy cánh cô` bay mà thôi. Gãy cánh rô`i, còn phải chịu phong ba - “*Mạc đạo phong ba thế` vị ổn*”, đậu xuố`ng nghỉ ngơi rô`i, anh có thể làm gì? Chỉ có “*Đình bôi*” sao? Trong kiế`p người hoang mang, hoảng hồ`t này, một đời anh có đượ`c mấ`y lâ`n ngừng chén? Ngừng chén ngó`ng trông, trông cũng chỉ là ngó`ng “*Vân khởi giang hồ` nhấ`t nhạn khô`i*”.

Người viế`t lời ắ`t hẫ`n không quen tay, từ rõ ràng có mấ`y chỗ bắ`ng trắ`c chưa chuẩn, nhưng lại càng làm tăng sự tinh tế` của việc chuyển điệu. Trong đám đông có người nghe ra, vỗ tay hòa với âm tiế`t. Đôi mắ`t dưới chiế`c nón rom của hán tử hơn ba chục ngô`i cạnh hơi ngược lên. Trời đông thế` này, hắ`n vẫn đội cái nón to như thế`, chẳng biế`t là do thói quen gì. Một ngón tay của hán tử gõ nhẹ trên băng ghế`, nhìn thế` nào cũng không giố`ng người mấ`i nghệ giang hồ` bình thường.

Trong phòng, Tiêu Như loáng thoáng nghe hế`t khúc ca mới than rắ`ng: “Hay cho câu “*Vân khởi giang hồ` nhấ`t nhạn khô`i*”.”

Dứt lời, chính nàng tựa như cũng có nét quạnh quẽ, nhàn nhạt nói: “Xem ra người nọ trên Hoài Thượng thật sự bị Viên lão đại của bọn đệ bực cho có chút đứng ngô`i không yên rô`i.”

Mễ Nghiễm lộ vẻ ngạc nhiên, lại nghe Tiêu Như nói: “Lần này ta tới, non nửa là vì nghe phong thanh có bài từ cũ này bị người ta lật lại, truyên hát ra ngoài.”

Mễ Nghiễm lại càng kinh ngạc. Phải biết rằng Tiêu Như sinh hoạt nghiêm cẩn, rất có phong thái của đại gia tộc lâu đời. Nàng xuất thân từ cự tộc ở Kim Lăng, trước nay rất ít khi rời Kim Lăng, tuy trước giờ yêu thích từ khúc nhưng thây nàng vì nghe từ khúc mà tới thế này, trong lòng Mễ Nghiễm không khỏi cảm thây trong lời nàng còn có ẩn tình khác.

Chỉ nghe nàng xoay qua cô bé bên cạnh, cười bảo: “Thủy Hạnh, khúc này chỉ e có liên quan tới thiêu niên ngày nạn cứu em dưới sông đó.”

Thủy Hạnh là tên của tiểu cô nương hâu hạ bên nàng, cái tên này cũng thật thanh lệ, tươi tắn. Tiểu cô nương hoang mang lắ c đầu, không biết đang nghĩ gì. Chỉ nghe Tiêu Như khẽ cười, nói: “Chính là hấn rô i, ngoài hấn ra, ở đất Giang Nam này, người cười lạc đà không biết đâu.”

Trên khuôn mặt Thủy Hạnh hiện lên thần sắc khác lạ, thì ra tiểu cô nương này chính là cô bé ngày đó được Lạc Hàn cứu từ dưới sông ven Thái Thạch Cơ. Tiểu cô nương là người sống ven Thái Thạch Cơ, chỗ đó có một khu điền trang là sản nghiệp tổ tiên Tiêu Như để lại, Thủy Hạnh Nhi cùng phụ thân đều là người trong trang viên của Tiêu Như, cũng là đay tớ nôi đời của Tiêu gia. Ngày nạn, cô bé được Lạc Hàn cứu, gấn đây vì phải đi đưa một thứ quan trọng nên mới cùng phụ thân vào thành Kim Lăng tìm Tiêu Như. Tiêu Như đương nhiên cũng đã nghe kể về một phen trải nghiệm đặc biệt này của cô bé nhà chài. Đến đời này, nhân khẩu Tiêu gia thừa thớt, dòng chính chỉ còn lại mỗi Tiêu Như một thân nữ tử, chỉ nghe nàng than một tiếng: “Không ngờ lại được gặp hấn.”

Mẽ Nghiễm lại sừng sốt, Tiêu Như nói nàng ấy từng gặp Lạc Hàn sao? Phải biết Lạc Hàn rớt ít vào Trung Nguyên, nhân sĩ võ lâm bình thường gần như chỉ nghe tên, không biết mặt, nói gì đến người trước nay ít khi bước chân ra khỏi Giang Nam như Tiêu Như. Nét mặt Tiêu Như tựa như hiện lên một tia hờn ức, giọng trầm ngâm: “Lần đó cũng lâu lắm rồi, tính ra cũng phải sáu năm trước.”

Mẽ Nghiễm không hỏi nhiều, chỉ nghe nàng kể tiếp. Hấn biết tính Tiêu Như, lời cần nói, không hỏi nàng cũng sẽ tự động nói, lời không nên nói, hỏi chỉ uổng công. Chỉ thấy khuôn mặt Tiêu Như chợt phớt hồng, dưới ánh nắng nhạt ngoài song cửa sổ len vào trông cực kỳ đẹp đẽ. Nàng bất giác đưa tay nhẹ nhàng vuốt lại lọn tóc rủ bờ vai trái, cất giọng nói: “Kể ra, Thân Long cũng coi như có duyên gặp hấn một lần... Không ngờ sáu năm sau lại va chạm trong tình cảnh này.”

Trong lòng Mẽ Nghiễm càng lầy làm hiểu kỳ, Lạc Hàn từng có duyên gặp mặt Viên lão đại? Chuyện này thực là... quá ly kỳ. Chỉ nghe Tiêu Như nói tiếp: “Sáu năm trước, chính là ở Dương Châu, ta vì có việc cần gặp gỡ người trong Giang thụyển chín họ nên mới tới đó.”

Thần sắc Tiêu Như hiện chút xa xăm, xem ra việc đó cực kỳ quan trọng với nàng, cho nên lúc nhớ lại, thần sắc bất giác hiện lên vẻ trịnh trọng. Chỉ nghe nàng kể: “Việc đó nói ra có chút xấu hổ. Lần ấy nguyên do là bởi ta gặp phải Tần Thừa tướng.”

Nói tới đây, khóe miệng nàng khẽ cười. “Một nữ nhân, đặc biệt là một nữ nhân khá là xinh đẹp, trong đời, người cô ta gặp phải dù có tình nguyện hay không, chẳng biết vì sao, thường là nam nhân, mà đa phần là những nam nhân không bình thường cho lắm.”

Nàng tự xưng “khá là xinh đẹp”, lúc nói bốn chữ này, hoàn toàn không có ý tự khen mà ngược lại có phần cảm khái bất đắc dĩ.

Cũng phải, đất Giang Nam, nếu nói ai có vẻ điểm lệ nước tiếng một dải, chỉ e có mỗi hai người: Lâm An chẳng ai hơn được Chu Nghiên, còn Kim Lăng chỉ có mình Tiêu Như.

Chỉ nghe Tiêu Như thản nhiên nói: “Năm đó, ta ngẫu nhiên gặp Tần Thừa tướng ở Lâm An. Lúc ấy là ở Tiệt Viên, trong một lãn nhàn du ngắm cảnh, tình cờ gặp gỡ, hồ i ấy cũng không biết đó là ai, sau đó cũng không nghĩ lại, ai ngờ... ông ta thanh danh lớn là thế mà lại là một nam nhân hơi béo, rất có phong độ tri thức... Mắt xanh của ông ta tựa như nhìn trúng ta, sau đó còn nhờ người tới cửa tìm ta, muốn ta vào phủ chương quản việc giã y tờ.”

Nói tới chỗ này, nàng lắ c đầu bật cười, tựa hồ cũng cảm thấy quá hoang đường. Cũng không phải vì cái thanh danh xấ u xa, hề nhắ c tới là người người nghiên răng của Tần Cồ i, với nàng mà nói, nam nhân chỉ là nam nhân mà thôi, nàng không quan tâm tới mưu mô quyề n thế, đại nghiệp quố c gia, lòng dạ trung gian của bọn họ. Nàng xuấ t thân cao quý, vô n đã chứng kiề n rất nhiề u sự tranh đấ u trong thế gian, nhìn cũng thấy nhạt rô i, với nàng, nam nhân chỉ là nam nhân, chỉ có nam nhân nàng thích với không thích, hai loại ấy thôi.

“... Ta đương nhiên không muốn. Không kể bây giờ ta cùng Thầ n Long đã quen biết má y năm, cho dù không có, ta cũng không thể vào tướng phủ của ông ta, làm hiệu thư gì đó được. Về sau, Tần Thừa tướng hẳn cũng nghe ngóng được chút chuyện của ta, dựa vào tai má t của ông ta, chắ c ông ta biết được rất nhiề u việc, đương nhiên cũng biết ta cùng Thầ n Long có qua lại. Nghe bảo hình như ông ta còn ngầ m ám thị việc này với Thầ n Long.”

Tới đây, nụ cười trên môi nàng hiện chút khinh miệt, dường như coi thường đám nam nhân kém cỏi không thể dùng khí độ của chính mình để thắ ng được trái tim của một người con gái, mà lại cho rằ ng

có lẽ bọn đệ quá nửa chẳng nhớ được, đấ y là: triê` u đình tuyền tú. Chuyện này đố i với nam nhi các người chẳng tính vào đầ u, có điề u trong bách tính, phiề n phức gặ p phải chỉ e chẳng phải đầ u.”

“Nghe nói, trong miệng hán tử giang hồ` có một câu: “Giang thuyề n chín họ mỹ nhân ngày⁽⁷⁾”, câu này ấ t hẳn muố n nói trong Giang thuyề n chín họ, mỹ nữ nhiề u đế n ngày người.”

Nàng khề bật cười, bởi câu này vô` n không chỉ có ý nói trong Giang thuyề n chín họ mỹ nhân rấ t nhiề u, mà còn có một ý tứ khác: trên khốe mũi của Tiêu Như có hai nốt sẹo mờ do thuở nhỏ bị thủy đậu lưu lại, trong Giang thuyề n chín họ, nàng đượ c xưng tụng là đẹ p nhấ t, vậy câu trên có thể đượ c hiểu rằ ng: “Giang thuyề n chín họ mỹ nhân có nốt thủy đậu”, có ý chỉ nàng là đẹ nhấ t mỹ nhân trong Giang thuyề n chín họ.

“... Chỉ là ta có thể` nào cũng không ngờ tới, vài nữ tử xinh đẹ p trong chín họ lại không chịu đượ c buồ n chán, nhạt nhẽ o, động lòng với chuyện tuyền tú. Chuyện này vô` n cũng chẳng sao, vô` n dĩ “*Giang hồ` lã m mưa gió, tịch mịch mỗi mình hay*”, một cô gái tự hào có tiế ng hồ ng nhan, nếu không thể tỏa sáng nơi cung điện huy hoàng, cả ngày cứ làm bạn với bãi bờ i bê n cát thì cũng thật thiệt thòi cho họ, cho nên có động lòng cũng chẳng sai.”

Nàng thông dong nói, ngữ khí thể` này đã là sự xem thường cao nhấ t mà nàng chịu bọ c lộ rồ i. “Đầ u ngờ trong chín họ có vài nữ tử tự phụ, tham dự tuyền tú, trông mong đượ c vươn lên, tới cửa Tầ n Thừa tướng thì lại gặ p chút cản trở. Con người Tầ n Cô i rấ t hay thù dai, vẫn nhớ tới nữ tử số ng nhân tản nơi hoang vắ ng này, biế t ta cũng thuộc Giang thuyề n chín họ liề n cô ý ngắ m ngắ m ngăn mắ y ả kia nhập cung. Bởi thể` thành ra ta phải chịu chút công phần. Trong Giang thuyề n chín họ có không ít người gửi thiệp tới, nhấ t

định muô' n ta phải tới Dương Châu một chuyê' n, gặp mặt bọn họ, ta đành phải đi vậy.”

Kể ra, Giang thuyê' n chín họ không cùng gô' c gác, nhưng tổ thượng lại theo học cùng một danh sư, chính là Tào Thanh, hậu duệ của họ Tào nước Ngụy. Vị này là một bậc cao thủ thời Nam Triê' u. Ngày đó, vị vương tôn họ Tào này có lẽ vì cảm thương từ chính thân thể' của mình nên vào lúc hai nước Lương, Trầ' n sụp đổ đã cứu lấ' y con cô' của hai nhà â' y, dạy cho công phu, khiê' n họ lấ' y thuyê' n làm nhà, phiêu bạt trên sông hồ' , trở thành hạng không thuầ' n phục triê' u đình, đây chính là nguyên gô' c sớm nhấ' t của Giang thuyê' n chín họ. Từ đó về' sau, trong gia môn của bọn họ có một quy củ: Thân là cao thủ trong gia môn, nê' u gặp vương triê' u nào tông miê' u sụp đổ, xã tấ' c biê' n thiên thì ấ' t phải cứu lấ' y vài hậu duệ nhà đó, truyê' n cho công phu, để họ phiêu bạt giang hồ' , tiế' p nô' i dòng dõi. Cho nên, môn phái Giang thuyê' n này tuy rời rạc nhưng vẫn rấ' t gắ' n kέ' t. Nê' u đã gửi thiệp hẹn, Tiêu Như cũng không tiện chố' i từ.

Chỉ nghe nàng nói tiế' p: “Bọn họ nhấ' t quyê' t đòi ta đích thân tới Lâm An thuyê' t phục Tầ' n Cô' i, nói đây là đại sự trong môn, Chín họ có thể Đông Sơn tái khởi⁽⁸⁾ hay không có liên quan tới việc này, cũng liên quan tới thân ta đây. Ta thật không hiểu, tổ tiên mọi người năm xưa cũng xem như từng có cả thiên hạ, lại cũng từng tự thân trải nghiệm cảnh nước mấ' t nhà tan, sao lại vẫn có người không nhìn thoát ra được? Có điê' u, ta cũng không ngờ bọn họ lại dám dùng sức ép buộc. Lúc đi ta không có sự chuẩn bị, khi â' y công phu Thập sa đê cũng chưa thành, mà dù có thành, bảo ta dùng sức một mình đố' i phó với tộc nhân năm nhà Lưu, Sài, Thạch, Vương, Tạ, ta sợ cũng không ứng phó nổi, xử lý không tô' t sẽ đả thương người khác. Bọn ta ở Trúc Khê am nói chuyện căng lắ' m, chuẩn bị động thủ tới nơi, bọn họ đông người, sức mình ta không địch lại, đành để bọn họ bắ' t được. Bọn họ nói rõ khi nào ta nghĩ thông thì sẽ đưa ta tới Lâm An, kỳ thực

ta biết bọn họ đã nghe m phái người tới báo cho Tầ n Thừa tướng tin “tốt” này rồi. Cũng biết bọn họ muốn a dua theo thế lực của Tầ n Cồ i, kỳ vọng có một phen trở mình cả ở giang hồ lẫn trong triều. Người trong chín họ thường bị cô ky, ở triều Tô ng trước nay không thể ra làm quan, mà cũng luôn bắt hòa với Viên lão đại của bọn đệ. Khi ấy, bọn họ cứ rảnh là đem sự tích như của Vệ Tử Phu ra lay động tâm trí ta. Vệ Tử Phu sống ở thời Hán, nhờ dung nhan mà cao quý một thời, hóa ra trăm nghìn năm sau vẫn có người ngưỡng mộ. Tầ n Thừa tướng vừa mắt với bọn họ chỉ e cũng vì chút thanh danh của chín họ trong giang hồ thôi. Bọn họ ai cũng có mưu đồ riêng, người an nhàn là ta đây lại trở thành quân cờ mất rồi. Có điều, khi ấy ta chỉ có một mình, tin tức không thông, muốn báo cho Thầ n Long mà thư không gửi được, thực sự cũng chẳng nghĩ ra cách nào, chỉ đành lẳng lặng lo âu mà thôi.”

Một nữ tử như Tiêu Như, kể lại khoảng thời gian thâm, xấu hổ, vô lực nhất mà không ngờ vẫn cứ坦然 nhiên như không.

“Trúc Khê là một nơi đẹp đẽ, trúc xanh biêng biếc, khe suối róc rách, nếu là lúc bình thường thì thật rất hợp để nghỉ ngơi một thời gian. Khổ nỗi là ta bị giam lỏng, tuy vẫn có thể đi lại khắp nơi nhưng huyết mạch bị điểm khóa, không thể đề khí tụ lực. Mấy đêm đó, ta thường ngồi bên bờ suối trong rừng trúc, nghĩ về việc hoang đường này, cũng nghĩ về kiếp người hoang đường, có lúc nghĩ ngợi tới mức không tìm được mà cười phá lên, cười tới chảy nước mắt. Đồi người có lúc thật giống một vở kịch, dù ta có thích thanh nhã, dù ta có không muốn nhưng vẫn luôn có người muốn lôi ta vào vở kịch ấy. Hôm đó, ta lại ngồi bên bờ suối trong rừng trúc, rửa chân dưới suối, bắt lực mà trầm tư. Chính lúc ấy, bỗng ta thấy cạnh con suối có một con vật dị hình dị tướng từ từ đi tới. Trời đã sẩm tối, lúc đầu nhìn không rõ, tới gần mới thấy ra là một con lạc đà. Cuối con lạc đà là một thiếu niên mặc y phục đen, tướng mạo rất thanh thoát.

Thiếu niên nọ cho lạc đà uống nước bên suối, dưới nước có chút băng nổi, mảnh băng rất mỏng, sắc tới đứt tay, hấn tựa như rất thích băng, loay hoay bên dòng suối rất lâu, dùng tay vờn bắt, hoàn toàn không sợ lạnh giá. Khi ấy, ngấn lệ trên mặt ta chưa khô, tuy tò mò về thiếu niên này nhưng vẫn dăm chìm trong tâm sự của mình nên cũng không nhìn nhiều. Uống nước xong, thiếu niên liền dắt lạc đà đi. Hấn mới đi được một lúc, người hai nhà Thạch, Lưu liền tới ép ta đi. Bọn họ... lời lẽ rất hung ác, nói chỗ Tân Thừa tướng bọn họ đã bàn xong rồi, chỉ đợi ta tới gặp mặt. Ta không đồng ý nhưng bọn họ đã quyết tâm, nếu ta không đi sẽ ra tay đánh ta. Ta tuy yêu đuối nhưng cũng tiếc danh dự của mình, sao chịu để bọn họ bày bố, mắt thầy lại sắp cùng bọn họ cãi vã, chuốc lấy nhục nhã, ngờ đâu thiếu niên cười lạc đà kia vẫn chưa đi, thì ra hấn đã quay lại, lẳng lặng đứng trong bóng trúc, tới khi bọn họ định động thủ cưỡng bức, hấn mới kêu “này” một tiếng. Lúc ấy ta mới chú ý tới sự có mặt của hấn, trong lòng hơi sợ, biết người Thạch gia nổi tiếng không dễ nói chuyện. Gã Thạch Đình của Thạch gia nóng tính nhát, vốn đã bị ta chọc giận, nghe tiếng thiếu niên gọi liền quay sang quát: “Kẻ vô can cút hết cho ta!”

Thiếu niên nọ không giận, chỉ bình tĩnh nói: “Nên cút là các người, để cô ấy đi.”

Hấn nói rất ngẩn, dường như không quen nói chuyện với người khác. Chỉ một câu như thế, người hai nhà Thạch, Sài liền biến sắc, bọn họ quát: “Mày là ai? Cậy vào đâu?”

Thiếu niên kia không đáp, chỉ liếc họ mà cười. Nhưng người Thạch gia há lại dễ chọc, Thạch Đình liền vỗ sau lưng, lưng hấn đeo đao, vỗ một cái rút đao, muốn động thủ. Hai nhà Thạch, Sài sáu người động thủ trước, ai ngờ lúc xuất chiêu lại là thiếu niên nọ xuất kiếm trước. Ánh kiếm loang loáng trong rừng trúc, cực kỳ khác với lối ngay ngắn của kiếm pháp Trung Nguyên: Bộ pháp

bước đi, hình kiế m đánh ra thật sự quái dị phi thường. Thiế u niên dường như không muố n đả thương người khác, được một lúc ta mới nghe người Sài gia hoảng sợ kêu: “Lạc Hàn, hắ n là Hồ` kiế m Lạc Hàn!”, ngữ khí cực kỳ kinh hãi. Ta thấ y sáu người bọn họ động thủ nhanh hơn, đã dùng tới bản lĩnh giữ nhà, bắ y giờ mới nhớ tới một vài chuyện liên quan tới Lạc Hàn... Kiế m pháp của hắ n sau lâ n gặp ở Đắ ng Vương các năm xưa sớm đã vang danh trong chín họ. Ta mới xem kĩ, hắ n xuấ t chiêu quả thật không theo lẽ thường, không noi quy củ. Bắ y giờ ta cực kỳ kinh ngạc, trong lòng chỉ cảm thấ y: Nế u Thầ n Long trông thấ y, huynh â y sẽ nói the` nào? Huynh â y sẽ nói sao đây?”

Ngữ ý Tiêu Như ngập ngừng, Mễ Nghiễm ngắ m biế t với kiế n thức của Tiêu Như mà nói ra câu này thì đủ thấ y người đó không tắ m thường. Bô n năm trước, lúc Tiêu Như luyện thành nội công tâm pháp Thập sa đê, theo lời Hồ` Bắ t Cô thì nàng đã xứng được gọi là đệ nhấ t cao thủ trong hàng nữ lưu kiệt xuấ t, cho dù có so với nam nhân, với tài nghệ của Song xa Viên môn, tuy không nói thẳng ra nhưng xem ý tứ của bọn họ thì thực cũng đã coi Tiêu Như là một đố i thủ hiế m có đương the`. Ngày â y, nàng xem Lạc Hàn xuấ t kiế m, tuy võ công chưa thành nhưng với kiế n thức rộng rãi về` võ học từ lâu đã được người trong Viên môn bội phục - thậm chí Hoa Trụ còn gọi đùa nàng là Võ khồ , tới cả Viên lão đại khi có chỗ nghi nan đề` u thỉnh giáo nàng đề` u kiế n giải - thì có thể biế t lời đánh giá này của nàng cao đế` n đâu.

Lại nghe Tiêu Như kể tiế p: “Kiế m pháp đó của hắ n cực kỳ hiế m thấ y, người trong giang hồ` theo lô` i này không nhiề u, dù có thành thì cũng khó mà tiế n lên mức cao thủ tuyệt đĩnh nhưng hắ n tựa hồ` đã làm được. Chỉ trong má y chiêu hắ n đã đánh lui người của hai nhà Thạch, Sài, đuổi bọn họ đi. Đuổi đi rô` i, hắ n liề n hỏi ta muố n đi đâu, ta bảo là Kim Lăng. Kề` đó, hắ n liề n đề` ta

ngồi lên lưng lạc đà, đưa ta về nhà. Nói ra, chỉ e một dải Giang Nam này hiếm có nữ tử nào từng cưỡi lạc đà. Dọc đường hấn rất ít nói, chỉ nhớ có một lần ta gọi hấn là “thiếu hiệp”, hấn liền buột miệng đáp một câu: “Không phải”, giọng rất lạnh lùng, hình như không hề thích cách xưng hô này. Thế rồi, hấn không để ý tới sự tôn tại của ta nữa, ta cũng không dám gọi thế nữa.”

Lúc nói tới đây, khoe môi Tiêu Như phảng phất nụ cười, tựa như đang nhớ tới cảnh nói chuyện với Lạc Hàn ngày đó. Nàng tự phụ bản thân tuyệt sắc, trước nay bị người ta ngó trộm quen rồi, cho nên dỗi với một thiếu niên coi mình như không liền lấy làm kỳ quái. Có vài câu nàng không thể nói: Khi ấy, từ một câu đó nàng đã rất vừa ý với thiếu niên này, nàng biết hấn thực sự không phải là đang khiêm nhường, hấn giống với nàng, đều là những người không muốn bị quyên lợi, danh tiếng thế tục cùng vài khái niệm rộng tuếch quá lấy. Hấn không tự nhận mình là “hiệp” gì gì đó, giống như nàng giúp đỡ Viên lão đại cũng không phải vì cái đại nghiệp quốc gia của Viên lão đại mà chỉ vì đó là nam nhân của nàng; như nàng ngấm đoán: mặc kệ người ngoài ca tụng thế nào, Lạc Hàn xuất Hồ kiếm, một lần nữa tới Giang Nam chỉ e cũng chẳng phải vì cái gì mà đại nghĩa nước nhà, mà chỉ vì một tri kỷ của hấn thôi. Chỉ thấy nàng ngừng một chút rồi nói tiếp: “Hấn cứ thế đưa ta tới địa giới Tô Nam. Đi được hai ngày, hôm ấy trên đường, ta trông thấy xa xa có mấy người đang tới, tuy cách xa nhưng ta vẫn nhận ra được Viên đại ca của bọn đệ. Từ xa, ta gọi một tiếng “Thần Long”, thiếu niên nọ giật mình, trông dáng Thần Long cười ngửa đầu xa, nghi hoặc hỏi: “Người đón cô tới rồi?”

Lúc ấy ta rất hưng phấn, liền gạt đầu. Hấn thản nhiên nói: “Xem ra là cao thủ, con đường trước mắt cô không cần lo nữa, ta cũng có thể đi rồi.”

Kê' đề' n, hắ' n bảo ta xuố' ng lạc đà, chẳng đợi Thầ' n Long tới, hắ' n đã leo lên lạc đà đi mắ' t, ta cũng không kịp cảm ơn hắ' n một tiế' ng. Thầ' n Long không tìm được ta, thắ' y ta mắ' t tích nhiề' u ngày, sợ có chuyện nên mới đích thân tới. Đây là một đoạn duyên nguyên giữa ta và Lạc Hàn, lầ' n đó hẳn hắ' n cũng vì tặng chén mà tới. Cho nên ta mới nói, hắ' n cùng Thầ' n Long cũng coi như xa xa gặp mặt rô' i.”

Ngừng một hô' i, mới nghe Tiêu Như lặ' ng lế' nói: “Không ngờ, sáu năm đã qua, bọn họ lại gặp mặt, lại còn gặp trong cục diện này. Đòi người như nước, lưu chuyển qua lại, thề' sự thật khó mà dự liệu. Lầ' n này ta tới là vì nghe nói khúc từ cũ kia lại được người ta hát lại, điệu khúc ly biệt cô quạnh là thề', vậy mà bị lặ' t lại, hẳn còn có thâm ý khác. Ta cho rằ' ng có lẽ Lạc Hàn cũng sẽ tới, ta muố' n gặp hắ' n, vì cơ duyên ngày trước, có lẽ có thể hóa giải đoạn ân oán này giữa Viên môn và Lạc Hàn.”

Nàng dứt lời, trong phòng liề' n trở nên im ắ' ng. Mễ Nghiễm không lên tiế' ng. Tiêu Như lại thầ' m tự nhủ: Ngày ấy, mình muố' n ở bên Thầ' n Long, vậy mà có bao nhiêu gian nan khó đoán. Bây giờ, mình lại muố' n ở cùng Thầ' n Long, thật lâu thật dài, lầ' y thiệp bát tự⁽⁹⁾ đắ'nh ước mà an ủi trăm năm tịch mịch của nhau. Liệu có được không, hay vẫn trắ' c trở không xuôi đây?

Thì ra, nàng dự định mắ' y năm nữa sẽ gả mình cho Viên Thầ' n Long. Nghĩ tới đây, trước mắ' t nàng tựa như có khăn hô' ng được kéo lên. Sắ' c hô' ng đế' n từ tắ' m thiệp ghi bát tự năm sinh của nàng luôn được cá' t trong người, tắ' m thiệp này một tháng trước vẫn để trong từ đường ở gia trang của nàng cạnh Thái Thạch Cơ, cúng cùng linh vị tổ tiên, đã cúng bao nhiêu năm nay, chính nàng sai cha con Thủy Hạnh Nhi mang tới cho mình. Tắ' m thiệp ấy tựa một đóa lửa ắ' p ủ trong lòng nàng, tựa một chút niề' m vui hiế' m hoi trong giang hô'

thê lương này, cũng là niê`m nguyện ước một cô gái luôn mong mỏi mà đám nam nhân không để ý tới.

Nàng là một nữ tử thông minh, việc này không muố`n nói với người ta, trong lòng biế`t nế`u làm thế` thì sẽ nhiê`u khó khăn. Nàng không muố`n nói, nhưng cảnh giao thiệp bái lễ mà nàng kỳ vọng, mô`i tình ái thiế`p son chữ vàng mà nàng ước ao, liệu có được thỏa nguyện chăng? Sẽ không còn trắ`c trở bắ`t ngờ chứ?

Có thành được không?

Lúc này, ở gian điện bên ngoài bỗng có tiế`ng người, Tiêu Như khẽ nhúu mày, than một tiế`ng. Mễ Nghiễ`m sững người, định ra ngoài xem, Tiêu Như đã nói: “Không câ`n đâu.”

Mễ Nghiễ`m liê`n đứng lại, Tiêu Như tiế`p lời: “Không phải người lạ, đê`u là người trong Giang thuyê`n chín họ, đê` gặp chỉ e không hay. Không ngờ bọn họ vẫn nhớ ngày hôm nay. Bọn họ lại đê`n vì ta.”

Nói tới đây, trên trán nàng lộ ra một nế`p nhăn cùng sự chua chát. Chỉ nghe nàng nói với Thủy Hạnh: “Tiểu Hạnh Nhi, em ra ngoài xem xem, là ai đang hát khúc nọ ở bên ngoài, xem bọn họ có rảnh không, ta muố`n gặp.”

TÀN CHƯƠNG 2

NHỚ NGÀY TRƯỚC

Ở bãi trống ngoài miếu, Tiểu Anh Tử vừa hát xong, đang xoay qua hát lại một lượt nữa thì bỗng nghe trong đám đông có tiếng kêu loạn lên, một giọng nói sang sảng hô: “Đúng rồi, lão đại, chính là đây rồi, hình như đây chính là cái khúc mà ngài muốn nghe đó.”

Hán tử đội nón nhưng mào. Đám đông bị gạt ra, có hai người đang đẩy những người khác mà xông tới, cực kỳ vô lễ, người xung quanh đều nhíu mày. Chỉ thấy hai người nọ, một người là hán tử mặt đỏ, ăn mặc trông rất vô lại; người kia cầm ngọn, mắt lồm, mũi khoằm, bộ mặt chẳng dễ nhìn hơn hán tử mặt đỏ kia chỗ nào. Hán tử mặt đỏ tựa như đang vào chỗ không người, tỏ vẻ nịnh nọt nói với người cao gầy bên cạnh: “Tôn lão đại, tiểu cô nương hát rong mà má y hôm nay ngài nhắc đang ở đây.”

Có người bản địa nhận ra “Tôn lão đại” nọ thì khẽ hô một tiếng - Thì ra “Tôn lão đại” trong miệng hán tử mặt đỏ kia không phải ai khác, chính là chủ một phân đà mà Lão Long đường lập ở bên Thuận Phong, là một nhân vật tiếng tăm khá vang dội trong giới hắc đạo - Tôn Kiệt, hiệu xưng Hiểm đạo thần. Lão Long đường có oai danh rất lớn trên Trường Giang, kinh doanh gạch vận chuyển bằng thuyền bè, dân đen chẳng ai dám tùy tiện đắc tội với bọn họ. Đường chủ của bọn họ chính là kẻ năm xưa bứt khỏi Giang thuyền chín họ, tự lập một phái, đương gia nhà họ Tiên, Tiên Lão Long, Tiên Cương.

Tôn lão đại nọ tuy mặt mày âm trầm nhưng giọng nói lại ôn hòa: “Người chắ c chứ?”

Hán tử mặt rồ cười nhỉnh, nói: “Ma Tam tôi lá gan lớn đé n đầu chứ, chưa nghe ngóng rồ ràng sao dám bày trò trước mắ t lão nhân gia ngài.”

Tôn lão đại đặt một mảnh bạc vụn vào tay Ma Tam, quay mặt sang nói với ông cháu lão đầ u mù: “Có việc cho ông cháu hai người đây, lão long đầ u nhà ta đặc biệt gọi, muố n nghe khúc này, các người đi theo ta đi.”

Tiểu cô nương có chút sợ hãi, ông nội nàng lại không hồ là nhân vật từng lăn lộn trong Bát tự quân năm xưa, khế nắ m tay nàng biểu thị sự an ủi. Tôn lão đại thắ y hai người không nhúc nhích, liề n xắ ng giọng quát: “Sao thề ? Còn đợi ta giúp các người thu dọn à?”

Lão đầ u mù hít một hơi, miệng lầ m rầ m than: “Tới đây, tới đây.”

Thề là hai ông cháu theo Tôn lão đại đi tới một quán rượu cách đó không xa. Quán rượu ở mặt đường, cực kỳ sơ sài, chỉ có mắ y cái bàn với ghế bắ ng. Bên ngoài náo nhiệt là thề , lạ là bên trong lại chẳng có ai. Cũng phải, có Tôn lão đại lên tiế ng, trong cái quán này còn có phường tạp nham nào dám lưu lại đây? Chỉ thắ y đắ ng bên trái trợ trợ một cái bàn, chỉ có một lão đầ u nhi tuổi ngoài năm mươi ngò i đó. Lão đầ u nhi này đầ u bóng loáng, mặt đỏ hỏ ng, là một người trợ đầ u. Lão ăn mặc như bách tính thông thường nhưng một thân khí độ cực kỳ phóng khoáng, nhìn một cái là biế t không phải người thường. Lão mù cùng cháu gái dò dẫm bước vào, Tôn lão đại tới trước mặt lão đầ u kia thì uy thề tựa như tan đi hế t, thắ p giọng bẩm báo: “Lão long đầ u, thuộc hạ đem người tới cho ngài đây.”

Lão đầu nhi kia quét mắt qua hai ông cháu một lượt. Lão đầu mù không nhìn được nhưng tựa như có thể cảm nhận cái quét mắt sắc như đao này, thân thể run lên. Lão đầu nhi kia cười, nói: “Tốt, tốt, thì ra là hai ông cháu. Tiểu Tôn, lão đầu kia tàn tật, tuổi tác cũng lớn rồi, cho lão ngô ì xuông.”

Tôn lão đại “dạ” một tiếng, bê chiếc ghế băng tới đặt cách chính diện bàn máy thước rồi gọi: “Lão mù, long đầu của bọn ta kính lão, ngô ì xuông đi!”

Lão mù liền nghiêng người ngô ì xuông. Lão vừa ngô ì vững, lão long đầu nọ đã nói một câu khiến hai ông cháu họ rùng mình: “Nghe thủ hạ của ta bảo, hai người các ngươi là đôi ông cháu ở Khố n Mã Tập may mắn thoát được sự truy sát của Đê kỵ, rồi từ bên Tiêm Thạch đi lên phía bắc, hình như tiểu cô nương này tên gọi Tiểu Anh Tử - Tin này có đúng chằng?”

Câu này từ miệng lão nói ra thì có vẻ bình thường nhưng người nghe lại chẳng cảm thấy như thế. Thân thể lão mù run bấn, coi như đã trả lời câu hỏi của lão long đầu. Lão long đầu nọ tựa như rất có hứng thú, nhấc chén rượu nhâm nhi một ngụm. “Ta chỉ tò mò, các ngươi trông cũng giống dân lành, chẳng phải hạng to gan lớn mật, sao đã đi rồi còn quay lại? Thật sự không sợ người của Mặc Kỳ gia lại tìm tới các ngươi sao? Hoặc giả chỉ e người trong Đê kỵ cũng chẳng thể buông tha cho các ngươi đâu, tất cả những người ở Khố n Mã Tập bọn họ sẽ chẳng tha cho một ai hết.”

Tiểu Anh Tử run rẩy, chỉ nghe lão long đầu nói tiếp: “Quay về thì quay về, các ngươi tựa như còn có ý đánh tiếng, dọc một dải Kiển Khang hát đi hát lại cùng một khúc nhạc. Lời từ này cực giống với một lời từ cũ, nhắc tới một việc đại sự vang dội giang hồ rất lâu trước đây, rõ ràng chẳng phải thứ ông cháu hai người các ngươi biên ra được...” Mắt lão trừng lên. “Nói thật đi, lần này các ngươi quay

lại là chịu sự nhờ vả của ai? Muôn làm chuyện gì? Được ai bảo hộ? Định tìm ai, làm gì?”

Lão hỏi câu nào câu nấy đều vào chỗ hiểm, hai ông cháu lão mù vốn chẳng phải hạng biết bịa chuyện, nghe hỏi thế lại càng im phăng phắc. Tiểu Anh Tử trong lòng đã sợ đến cùng cực nhưng vẫn cố nín môi, bộ dạng tới chết cũng không chịu nói.

Tiền Cương lộ sắc giận. Không khí đang căng thẳng bỗng nghe ngoài cửa có người vỗ tay, nói: “Oa, không ngờ đại long đầu của Lão Long đường Tiền lão đây cũng có sở thích này, chỗ thanh nhàn như Kim Sơn không ở mà lại lảng lảng chạy tới cái bên nát này nghe hát rong. Mấy huynh đệ bọn tôi đi ngang qua, không biết có thể trải chiếu nghe chung được chăng?”

Tiểu Anh Tử run bần, không biết tại sao hai ông cháu rât đổi bình thường nhà mình chỉ hát có mỗi tiểu khúc nọ mà lại bị bao nhiêu người nhìn chằm chằm thế này?

Chỉ thấy hai mắt lão long đầu híp lại, khà khà cười, nói: “Không ngờ Đoan Mộc huynh lại hứng thú đến thế, cũng chạy tới góp vui. Bên cạnh là ai... A, ra là Vương huynh, thật là hạnh ngộ, hẳn mấy người bên cạnh đều là hạng thiêu niên tài giỏi trong giang hồ, thứ cho lão hủ mắt kém, chẳng nhận ra được hết.”

Cả thấy có sáu người tới, trừ hai người tuổi tác tầm tầm, còn lại đều là hạng trẻ tuổi. Người đứng trước chính là Đoan Mộc Thẩm Dương của Đoan Mộc gia Đoan Châu, đại hán bên cạnh chính là cự khấu trên biển Vương Nhiêu, hai người đó đều là kẻ từng tham gia Giang Nam võ lâm phong hội mà Tắt Kết triệu tập ngày trước. Chỉ nghe Đoan Mộc Thẩm Dương nhã nhặn cười một tiếng, quay qua mấy thiêu niên bên cạnh nói: “Hẳn các người nhận ra rồi, vị tiên bố này chính là một nhân vật trác tuyệt trong Giang thuyề n chín

họ, giang hồ có câu: “Tông thất song kỳ danh sĩ thẹn, Giang thuyề n chín họ mỹ nhân ngậy”, vị này chính là đệ nhấ t cao thủ trong vê ́ dưới của hai câu này, cũng chính là họ Tiề n trong chín họ, đường chủ Lão Long đường hoành hành thủy đạo Trường Giang, Tiề n Cương, Tiề n lão gia.”

Bô ́ n người kia gậ t đầ u đắ p lại. Tiề n lão long bật cười ha ha, biế t đầ i phương có ý mỉa mai, trong ngôn từ cũng châm chích lại: “Đoan Mộc huynh cùng Vương huynh lâu lắ m rồ i không lộ mặt, một mực vui đầ u vào đàn bà với rượu ở nhà. Không ngờ, thế ́ cục Giang Nam này, từ sau khi gã tiểu ca nhi họ Lạc nhấ t kiế m tây lai, mọi người đầ u gom đượ c can đảm, dám thò mặt ra ngoài rồ i.”

Mùi vị châm chọc trong lời này của lão còn nặng hơn. Vô ́ n sau khi Viên lão đại trắ n áp Giang Nam, đắ m hào kiệt dân gian cùng sáu thế ́ gia võ lâm đầ u bị ép ắ n cư tĩ n dưỡng, có thể hoạt động dưới mắ t Viên lão đại đứ ng là chỉ có Lão Long đường làm ắ n trên sông nước này thôi. Lão Long đường trước nay làm ắ n đa phầ n là đứ ng bốn phậ n, việc vận tải trên sông Trường Giang, các kho bãi cá t hàng đầ u có không ít tiề n vô ́ n của bọn họ. Mà Tiề n Cương này thuở nam độ còn có một đoạn uyề n nguyên với Thái hậu. Lão tự thị rắ t cao mà công phu của lão cũng đủ để lão kiêu ngạo. Tổng đầ của Lão Long đường đặ t trên núi Kim Sơn, trong đó tòa đại đường tên gọi Nhấ t Ngôn đường, hai cây trụ trước đường khắ m hai câu:

Án cừ tam canh báo

Thiên hạ nhấ t ngôn quyế t

(Án oán canh ba báo

Một lời quyế t thiên hạ)

Dám dùng khẩu khí như thế này đương nhiên chẳng phải nhân vật ưa nhàn tản. Đoan Mộc Thâm Dương cười ha ha. “Giang Nam nổi gió, khà khà, Giang Nam đã nổi gió, bọn ta đương nhiên phải ra thử gió rồi.”

Bỗng có người “hừ” một tiếng, không biết từ lúc nào trong quán đã có thêm một tay lính nấp m cục trên cái bàn trước quầy. Hấn tựa như cực kỳ xem thường sáu người hội Đoan Mộc. Đoan Mộc Thâm Dương liếc hấn một cái, trong mắt không rõ vì sao tràn đầy oán độc. Hán tử đội nón đi cùng hai ông cháu nhà kia lúc này cũng lẳng lặng đi vào quán rượu, hấn bình tĩnh hơn ông cháu lão mù nhiều, tự tìm lấy một cái bàn ở chỗ khuất rồi lặng lẽ ngồi xuống. Sau khi sáu người hội Đoan Mộc cũng ngồi xuống, trong quán rượu nhỏ thoắt cái đã có ba, bốn bàn khách. Chỉ nghe Tiễn Cương cười khà khà, lạnh lẽo liếc Đoan Mộc Thâm Dương một cái, cười nói: “Kỳ quái, nghe nói đạo trị gia của Đoan Mộc thế gia ở Đoan Châu trước giờ trọng việc đoàn chính, nghiêm cấm đệ tử nghe hát rong quê kệch, cũng đoạn tuyệt ca múa, Đoan Mộc huynh sao lại có hứng thú với một tiểu khúc thế?”

Đoan Mộc Thâm Dương nhàn nhã phẩy phẩy nắp tách trà trước mặt. “Chỗ huynh đệ hứng thú chỉ e không mưu mà hợp với Tiễn lão, dường như khúc này rất nhiều năm không được ai nhắc tới rồi.”

Tiến lão long chỉ cười lạnh một cái.

Chỉ nghe Đoan Mộc Thâm Dương tiếp tục thông thả nói: “Tiểu khúc này, chỉ e chẳng phải lời từ mới. Mười năm trước, Lạc Hàn tóc còn để thông đã so kiếm với nhân vật xuất sắc trong Giang thuyền chín họ ở Đàng Vương các, Nam Xương, huynh đệ tuy không thể tới nhưng về sau cũng có được nghe kể, lần so kiếm đó cũng chẳng phải là không có duyên do, chỉ vì khi ấy họ Vương trong chín họ chẳng biết hà có gì lại cứng rắn bức ép một thiếu niên họ

Dịch. Lạc Hàn liền thay mặt ra tay, răn trùng họ Vương. Người họ Vương chịu nhục rồi lại mời cao thủ sáu họ Tiên, Mạnh, Thạch, Sài, Lưu, Trần đối chiến với Lạc Hàn ở Đàng Vương các, trận chiến trong các, danh động giang hồ. Hắc hắc, nghe nói cao thủ mà người nhà họ Vương trông cậy nhất trong chín họ chính là diệt nhi trong nhà Tiên lão, Tiên Tắt Hoa.”

Ngón tay Đoan Mộc Thâm Dương búng nhẹ, hạt đi một lá trà nổi trên mặt chén. Trong lòng Tiên Cương đau nhói, đứa cháu Tắt Hoa này vốn là người mà lão yêu thương nhất, cũng là kẻ xuất sắc trong lớp trẻ của họ Tiên, nhưng từ lâu so kiếm thua nợ thì buồn bực không vui, đóng cửa không ra ngoài đã gần mười năm rồi. Nếu không vì đứa cháu này, lão cũng sẽ không tìm ông cháu lão mùa kia tới.

Đoan Mộc Thâm Dương hình như cũng biết đã chạm đúng chỗ đau của lão già này, trong bụng đắc ý, khẽ cười cười, coi như trả được cái hận bị châm chọc ban nãy. Có điều, hắn cũng không dám nói sâu hơn, bởi biết rõ Tiên Cương là cao thủ hiếm có trong thiên hạ, Văn Chiêu Công từng chính miệng bình phẩm trong các nhân vật giang hồ, lão được tính vào hạng nhất. Văn Chiêu Công từng nói: “Giang thuyền có chín họ, một họ Tiên đứng riêng”, nếu thật sự chọc lão trở mặt thì không phải chuyện bản thân cùng Vương Nhiêu có thể gánh nổi. Nghĩ tới đây, hắn hơi khựng lại rồi mới nói tiếp: “Nghe kể, khi vụ so kiếm kết thúc, trong các yên ắng, tôi đó ánh trăng rất đẹp, Lạc tiểu ca nhi lấy trà rửa kiếm, lưu lời ước hẹn với thiếu niên họ Dịch kia năm sau gặp lại. Năm sau, thiếu niên họ Dịch quả nhiên ôm đàn tới, tương hội cùng Lạc Hàn, bây giờ thiếu niên họ Dịch gảy đàn hát tặng Lạc tiểu ca nhi một khúc, nghe bảo cũng là một điệu *Nam hương tử*, trong lời từ hình như cũng có một câu gì mà: “*Sông thu từng không gãy cánh bay*”. Ha ha, không ngờ mười năm sau, khúc này lại một lần nữa vang lên ở Giang Nam.”

Mi mảy Đoan Mộc Thẩm Dương nhú lại, quay sang ông cháu lão mù. “Nê u huynh đệ không nhâm, ông cháu nhà này hẳn cũng từ Hoài Thượng tới. Hà hà, *“Nê u gặp bờ Hoài đêm lạnh, chòng áo, cùng ai bà u bạn, với ai về?”* - Kẻ họ Dịch nơi Hoài Thượng kia cũng cảm thấy trời lạnh đấ t cóng rô i sao?”

Vương Nhiêu không biế t rõ chi tiế t bên trong, nghe tới đây thì bưng hiểu - thì ra lòng vòng nửa ngày trời, muố n nghe khúc này ra là vì đoạn cô sự giang hồ kia. Chỉ nghe Đoan Mộc Thẩm Dương nói: “Thiế u niên họ Dịch kia sau này lên phương Bắ c, dường như chính là Dịch Bôi Tửu tiế ng tám truyề n khắ p Hoài Thượng hiện nay. *Ai biế t Hoài Thượng Dịch Bôi Tửu, muôn dặ m chân trời người đê u say* - Người đó, cảnh đó, đưong tâm tình ngày ấy làm thành một khúc này, thật là một đoạn sự tích giang hồ hiế m có. Có đoạn điề n cô này, huynh đệ nê u đã nghe đưoc khúc ấy vang lên lâ n nữa thì sao có thể không đặc biệt chạy tới cùng nghe cho đưoc?”

Tiểu cô nương Anh Tử ngơ ngác nghe bọn họ đố i thoại, cái khác nàng không để tâm mà cũng chẳng buồ n để tâm, nàng chú tâm nghe kĩ chỉ vì trong đoạn giai thoại ấy có nhắ c tới tên một người - Lạc Hàn. Nàng tưởng tượng lại dáng vẻ của Lạc Hàn ngày ấy trong Đắ ng Vương các, tuổi nhỏ mà khí phách, một mình một thanh Hồ kiế m, trong lòng không kìm đưoc sáng lên một chút. Mắ y người này đoán không sai, lâ n này nàng cùng ông nội mạo hiểm quay lại, một lâ n nữa chui vào màng lưới của Đê kị đúng là vì để truyề n khúc hát này.

Lúc trước, Đỗ Hoài Sơn vớ n đã phái người đưa hai ông cháu nàng lên Hoài Thượng, bọn họ đi rấ t chậm, lúc đê n con đường sau Thương thành, Tiểu Anh Tử tinh mắ t, nhìn thấy đắ ng trước có một đoàn người, lại gặp đưoc Thẩm Phóng cùng Kinh Tam Nương. Tiểu Anh Tử có ấn tượng sâu sắ c với từng người trong dịch trạm đêm mưa hôm trước, huố ng chỉ Kinh Tam Nương từng có duyên

tặng thoa gỗ cho nàng. Đò ng hành cùng họ còn có một người trẻ tuổi vận y phục trắng đã cũ. Tiểu Anh Tử nhìn thấy người đó, không biết vì sao lại có cảm giác quen thuộc, hình như từng gặp ở đâu rồi. Tô i ấy, người đó chong đèn gỗ i suốt đêm, tràm mặc không nói năng gì. Khi đó cả bọn đã lỡ độ đường, đành nghỉ ngoài trời. Mấy người tụm lại bên cạnh xe nghỉ ngơi. Tiểu Anh Tử nghe Tam Nương hỏi: “Dịch tiên sinh, sao không nói gì thế, đang lo chuyện Viên lão đại tới Trầ n Giang, có ý hỏi tội sao?”

Dịch tiên sinh hồ i lâu không đáp, mãi sau mới nói: “Cái loạn của Giang Nam, sợ rằ ng bắt đầ u từ hôm nay.”

Tiểu Anh Tử đương nhiên không thể hiểu cái người trên Hoài Thượng này đang nói gì, nhưng nàng cũng biết Viên lão đại kia là thủ lĩnh của đám Đê ky ngày trước suýt chút nữa vây giết hai ông cháu nàng ở Khố n Mã Tập, nghỉ lại mà lòng vẫn thấy sợ. Kê đó, nàng thấy Dịch Bôi Tửu lấ y từ trong người ra một cái chén gỗ, thấ p giọng nói: “Trước mắ t, Hoài Thượng không chịu được Đê ky bức bách, ài, vô n không nên phiê n huynh ấy lại ra tay, nhưng... cũng chỉ có cách ấy thôi.”

Nói rồ i, hắ n do dự một hồ i mới gọi Tiểu Anh Tử tới bên cạnh, cười nói: “Tiểu muội muội, hiện ta cũng không còn ai để nhờ vả, muố n nhờ muội một việc, không biết có được hay không?”

Tiểu Anh Tử ngắ n ra. Nàng thấy Thẩm Phóng cùng Tam Nương kính trọng người này, trong lòng liê n biết hắ n là người tốt. Hắ n nhắ t định cũng là một người rắ t tài ba, sao còn có việc phải cầ u tới một tiểu cô nương như mình?

Tiểu Anh Tử nghi hoặc ngắ n đầ u, chỉ thấy vẻ mặt người kia lộ chút áy náy, nói: “Lý ra không nên nhờ muội đi, có điê u hiện giờ tình hình của Hoài Thượng đang căng thẳng, Thẩm huynh cùng Kinh

nữ hiệp lại quá nổi bật, người khác thì đều là nam nhi thô hào, chưa thấy ai biết hát. Với lại, cũng chỉ có muội từng gặp A Hàn, biết mặt huynh ấy, huynh ấy trước nay cũng không tin người cho lắm... Ta cũng chỉ có mỗi cách này... Muội có thể cầm cái chén này giúp ta tìm một người không? Về sự an nguy của bọn muội, ta cũng chỉ có cách nhờ người giúp một tay thôi.”

Tiểu Anh Tử một mực sợ sệt, đến khi nghe thấy hắn nói hai chữ “A Hàn”, trước vẫn chưa hiểu, kẻ đó trước ngực như bị gõ một cái, một luồng nóng nhiệt khiến chính bản thân nàng cũng phải ngạc nhiên bỗng dâng trào. Trong lòng nàng vốn đang sợ, vào một khắc ấy liền cảm thấy lên núi đao xuống biển lửa cũng chẳng hề gì - Chỉ cần gặp được huynh ấy, chỉ cần tìm được huynh ấy - trong lòng Tiểu Anh Tử nóng lên, nhảy vào núi đao biển lửa nàng cũng cam lòng.

Tiểu Anh Tử im lặng nhìn thiếu niên này, “A Hàn” mà hắn nói, có phải chính là người những ngày này chỉ có trong mơ nàng mới dám nghĩ tới - Lạc Hàn?

Hắn là bằng hữu của huynh ấy sao?

Hắn là bằng hữu của huynh ấy!

Không ngờ bằng hữu của huynh ấy lại nhờ vả nàng.

Không biết vì sao trong lòng Tiểu Anh Tử liền có một thứ cảm giác hạnh phúc, chỉ nghe Dịch Liễm nói: “Tiểu muội tử, muội có hát được tiêu diệu *Nam hương tử* này không?”

Tiểu Anh Tử gật đầu.

Dịch Liễm nói: “Vây một lúc nữa ta sẽ dạy muội lời hát, muội nhất định phải nhớ kỹ, không được nhớ sai. Ta muốn nhờ muội

cùng ông muội về Giang Nam một chuyến, lần này đi một dải Kiển Khang, bắt đầu từ Giang Ninh. Sau khi tới Kiển Khang, nếu gặp may, hẳn huynh ấy vẫn còn ở gần đó, muội cùng ông tìm chỗ đông đúc, náo nhiệt nhất hát khúc này thật nhiều lần, chỉ cần huynh ấy nghe được, bắt kẻ khó khăn nguy hiểm thế nào, huynh ấy nhất định sẽ tới.”

Nói tới đây, trên mặt Dịch Liễm xuất hiện một nụ cười hiếm hoi, Tam Nương cũng ngạc nhiên với nụ cười này của hắn, nụ cười tựa sông băng tan nứt, xuân ấm hoa nở, Tiểu Anh Tử lúc này mới hiểu vì sao mình nhìn thấy thiếu niên này liền cảm thấy quen thuộc.

Chỉ nghe Dịch Liễm nói: “Gặp huynh ấy rồi, muội giao cái chén cũ này cho huynh ấy, nói ta nhờ huynh ấy thay mặt làm một việc.”

Ánh mắt Dịch Liễm lại nặng nề, dường như cũng cảm thấy việc này quá lớn, đối với Tiểu Anh Tử, đối với người bằng hữu kia đều rất không công bằng. Nhưng hiện tại hắn chỉ còn mỗi cách này thôi. Hắn vẫn cứ mân mê cái chén gỗ, một cái chén gỗ bình thường, cũ kỹ, từ bàn tay Dịch Liễm, Tiểu Anh Tử nhìn ra được, bề mặt bóng loáng mang chút hoa văn kia tựa như chút si mê cùng vương vãn trong nhân thế, một thứ khoái lạc cùng lưu luyến không rời tay nhưng đáng thương thay lại chẳng biết phải làm thế nào.

Ánh mắt Dịch Liễm đắm đắm dán vào cái chén một hồi mới lại nói: “Sự an nguy của hai người tuy đáng lo nhưng vẫn không đến mức không có cách nào. Ở đây có một tấm Đào tử lệnh năm xưa Lưu lão soái tặng ta, hai người cầm nó, sau khi qua sông thì trước tiên tới thành Giang Ninh tìm Trường Bạch phi sách Chu Tướng quân, nhờ Chu Tướng quân bảo hộ, nói là Dịch Liễm ta đây nhờ vả, rất lấy làm cảm kích.”

Khuôn mặt Dịch Liễm hiện lên một thứ thần thái xa xôi, không hiểu sao Tiểu Anh Tử lại cảm thấy không tiện từ chối. Dịch Liễm không nói gì nữa, hấn cũng không phải là người hay chuyện. Thế là ngày hôm sau, Tiểu Anh Tử cùng ông nội lại quay đầu lại, qua sông trở về. Tiểu Anh Tử không sao quên được vẻ mặt áy náy của Dịch Liễm lúc tiễn hai ông cháu nàng lên đường, còn nữa, ông nội chờ tới khi Dịch Liễm cùng mọi người đi xa rồi mới nắm tay nàng mà nói: “Anh Tử, chuyện này ông cháu ta nhất định phải làm cho tốt. Dịch công tử là người mà trước khi lâm chung, Vương Thông đại soái mời tới tọa trấn Hoài Thượng. Gia gia tuy già rồi nhưng sông là người Bất tự quân, chết là ma Bất tự quân, chúng ta đâu có chết cũng không thể khiến Bất tự quân mất mặt!”

Tiểu Anh Tử gật đầu, nhưng trong lòng nàng lại không nghĩ tới Bất tự quân mà nàng không hiểu kia, nàng chỉ đang nghĩ: Dù có chết, nàng cũng không thể để Lạc Hàn mất mặt.

Lúc này ở dương trường, Tiễn Cương bỗng cười lớn, nói: “Đoan Mộc tiểu tử, người nói không sai, chính là khúc này, hắc hắc, người của Lão Long đường ta nhớ rõ một, đứa cháu Tiễn Tật Hoa của ta cũng nhớ rõ một.”

Giọng lão bỗng trầm xuống: “Đứa bé này...” Kê đó trên mặt lão lộ nét buồn bã. “Là một đứa có khí phách, năm trước thua rồi, nó lại hẹn Lạc Hàn năm sau gặp mặt. Năm thứ hai, nó rèn luyện trọn một năm, trong cả năm ấy chẳng nói tới ba chục câu, vui đầu khổ luyện, chính là để tìm lại ngạo khí năm xưa của mình. Khi ấy nó già u giếm, ta không biết gì cả, sau này mới nghe nói, năm sau nó một mình đi Đẳng Vương các.”

Thần sắc hoảng hốt, lão than: “Nó đã hẹn Lạc Hàn như thế, lòng kiêu ngạo khiến nó không thể không đi, ngã xuống ở đâu thì đứng lên từ đó, đứa bé này, thật là có can đảm!”

Nói rõ ì, lão lạnh lùng liếc Đao Mộc Thẩm Dương, nét mặt rõ ràng có ý nói lục đại thế gia Giang Nam bọn hắn bị Viên lão đại ức hiếp tới mức ấy mà không dám ngóc đầu lên, hoàn toàn hèn nhát. Liên đó trên mặt lão hồng quang đại thịnh. “Nó cùng Lạc Hàn một lần nữa so kiếm, nhưng thằng nhãi Lạc Hàn kia lại giận cháu ta phá hắn nghe đàn. Đàn gãy, kiếm rút, khúc chưa hết hắn đã một lần nữa đá bại đứa cháu Tắt Hoa của ta dưới Hồ kiếm. Lần thua này cũng khiến cho đứa cháu ngoan của ta tâm như tàn tro. Có đánh chết nó cũng không tin, trải một năm khổ luyện, nó lại một lần nữa bị thất bại dưới kiếm của gã thiêu niên kém mình gần chục tuổi, mà thằng nhóc kia, có nói thế nào cũng chỉ mới tròn mười lăm. Sau khi về nhà, cháu ta chẳng nói chẳng rằng, ba, bốn ngày liên không cơm không nước. Vợ nó mời ta qua gặp ta mới biết. Gặp ta, nó không chịu nói gì, cùng nó ngồ ì ngây cả ngày trời, nó mới hỏi ta một câu: “Bá bá, trên đời thật sự có hai chữ “thiên phú” sao?””

Trong lòng lão hẳn có mọi phần hận, đột nhiên ngẩng đầu cao giọng ca: “... *Sông thu tận không gãy cánh bay!*”

Giọng lão thô sảng, hát khúc này, ý vị hoàn toàn khác tiểu cô nương kia. Một câu này hát lên, vẻ bi thương tràn khắp. Đều là người tập võ, đương nhiên hiểu được nỗi đau trong lòng Tiên Tắt Hoa. Chỉ nghe Tiên Cương giận dữ quát: “Thiên phú, cái gì mà thiên phú! Tập võ phải nhờ khổ luyện, đáng hận tiểu tử họ Lạc kia, kiếm bất lưu tình, hai lần so kiếm đã làm lỡ một đời của Tắt Hoa cháu ta. Lần này ta nghe nói hắn dám quay lại Giang Nam liên phát thệ, nhất định phải lôi tiểu tử đó ra, quyết đấu một trận, xem xem Hồ kiếm của hắn có bao nhiêu năng lực!”

Nói rõ ì, lão như phát cuồng, cao giọng quát: “Ăn cừu tam canh báo, thiên hạ nhất ngôn quyết!”

Mười chữ này chính là đôi câu lão khắ c trên cột tại cửa Lão Long đường trên Kim Sơn. Truyề n rắ ng, một khi câu này ra khỏi miệng Tiề n Cương, bá t luận là ân oán cỡ nào, dù cho máu đổ mạng tiêu, trên dưới ba ngàn đệ tử của Lão Long đường tá t phải báo. Cho tới nay, trên giang hồ ề dường như chưa có kẻ địch nào khiế n cho Tiề n Cương phải hạ mười chữ này, một khi lão hồ mười chữ này, không ai ngoại lệ, đề u phải kiế m gãy người toi. Mắ y năm nay, dưới bóng Đề ky, xứng đượ với danh ân oán song phắ ng cũng chỉ có mình lão.

Sắ c mặt Đoan Mộc Thẩm Dương đại biế n, hắ n cùng Vương Nhiêu tuy dựa dẫm vào Văn gia nhưng cũng không dám trở mặt ngay trước lão nhân này. Chỉ nghe tiế ng hồ nọ cao vút tầ ng mây, chắ n rung cả mái nhà. Người ngoài quán nghe thắ y, người nào người nắ y như nghe tiế ng rô ng gầ m ngã ba sông Tiề n Đường, kinh hồ n táng đờm. Đôi mắ t đỏ quạch của Tiề n Cương gắ m vào Tiểu Anh Tử, nặng nề nói: “Hắ c, tiểu bắ ng hữu họ Dịch kia cũng kắ t đượ một bắ ng hữu thật là nhiệt huyế t, coi như hắ n tô t sồ - người nói đi, có phải người đã gặp hắ n, hắ n bị Đề ky ép, dạy người khúc này, bảo người tới Giang Nam hát, tìm Lạc Hàn kia ra mặt, có việc giao phó?”

Mặt lão hồ t nhiên biế n đôi, chẳng còn đâu bộ dạng lão giả trọc đầ u mặt mày hồ ng hào ban nầy, Tiểu Anh Tử chỉ cảm thắ y lão uy phong lẫm liệt, thắ n sắ c kích động tựa như muố n chém người xuố ng nhắ m. Tiểu Anh Tử không kìm đượ, răng gõ vào nhau lập cập, sợ hãi tới mức người run bắ n bật. Ông nội nàng chột đứng dậy, tiế n lên một bước che chở cho nàng, phản kháng nói: “Phải thì đã làm sao, mà không phải thì thề nào? Lạc tiểu ca nhi mạnh hơn lão trăm lầ n mà cũng chẳng thêm đi bá t nạt con trẻ, lão già như bọn ta đề tỏ oai phong.”

Tiề n Cương thịnh nộ, định tát cho lão đầ u mù một chường nhưng lại cảm thắ y không ổn, đành dắ n xuố ng, có điề u một thân

kính khí chỉ chực bùng nổ, lại không tìm được đồ i tượng để phát tác, buồn bực khó tả. Lát sau, chỉ nghe cái ghé ́ bằng lão đang ngồ i vang lên tiế ng “lách tách lách tách”, mới đầ u thì rung rung, thoắ t sau liề n nứt toác. Hay cho Tiề n lão long, thân mình tâ n mã bắ t động, dựa vào một luồ ng khí kính mà chấ n toác cái ghé ́ dưới mông. Đoan Mộc Thẳ m Dương kính hãi, không phải vì loại công phu ngồ i gãy ghé ́ này của lão mà là vì ghé ́ bị chấ n vỡ rõ ràng là hành động không cô ý. Tiề n lão long tự trọng thân phận, khoát tay, dặn Tôn lão đạ i: “Tiểu Tôn, ngươi đư a ông cháu hai người này về ́ cho ta, đem tới tổng đườ ng ở Kim Sơn, truyề n lời khắ p Giang Nam, nế u Lạc Hàn muồ n gặp hai người này thì bảo họ đã bị Tiề n lão long ta đem đi rồ i. Nế u hắ n có gan, bảo hắ n lên Kim Sơn, gặp mặt ở Lão Long đườ ng.”

Tôn lão đạ i đắ p một tiế ng rồ i đi qua chỗ ông cháu lão mù. Bên kia, Vương Nhiề u muồ n động thủ, bọn họ cũ ng muồ n bắ t tiểu cô nương này để ép Lạc Hàn tới gặp. Đoan Mộc Thẳ m Dương bên cạnh lại ngầ m kéo gắ lại.

Vương Nhiề u rồ t cuộc là kẻ cướp, có chút lỗ mắ ng, Đoan Mộc Thẳ m Dương liề n ghé vào tai gã, nói: “Hai huynh đệ ta không đị ch nổi lão tiểu tử này đầ u.”

Vương Nhiề u mặt đố i sắ c giận, nhìn Tiề n lão long một cái, chỉ thắ y lão thầ n uy lắ m liệt, bắ t giác khí thề ́ chùn đi. Gắ rắ t tự tin vào võ công của bản thân nhưng bảo gắ một mình đầ u với Tiề n lão long tương truyề n võ công có thể liệt vào hàng đầ u bảng trong giang hồ ́ này, Vương Nhiề u gắ còn chưa có phầ n khí phắ ch á y. Bắ y giờ bỗng nghe có người chầ m chậm mở miệng: “Dừng bước!”

Người nọ chính là nói với Tôn lão đạ i đang đi tới chỗ ông cháu lão mù. Tôn lão đạ i sừ ng người, đang định chử i lại, có điề u giọng nói kia tuy không cao nhưng đườ ng đườ ng chính chính, chấ n động đế n

mức khiếm cho màng nhĩ hấn đau điếng, rõ ràng người lên tiếng là một hảo thủ võ học. Chúng nhân cả kinh, ngược mắt nhìn qua, thấy hán tử hơn ba chục tuổi đi cùng hai ông cháu lúc trước nãy giờ ngò i trong góc không lên tiếng, bây giờ bỏ nón xuống, lộ ra khuôn mặt chữ quố c. Khuôn mặt hấn oai phong lẫm liệt, mang khí thế tá xung hữu đột giữa thiên quân vạn mã, khiếm Tiề n lão long không dám coi nhẹ.

Doan Mộc Thảm Dương “a” một tiếng, đã nhận ra hấn, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Tiề n Cương cũng cảm thấy trước mặt chẳng phải hạng phàm tục, quát hỏi: “Người nào?”

Chỉ nghe người kia trầ m giọng: “Thuộc hạ của Lưu Kỳ Lưu đại soái, Tả kỵ tướng quân Chu Phi Sách.”

Thì ra hấn chính là Trường Bạch phi sách Chu Phi Sách. Phải nói, hảo hán trong quân ngũ có thể khiếm cho hán tử giang hồ kính phục quả thật không nhiều. Trong số không nhiều đó, Chu Phi Sách thật sự xứng danh hạng nhất. Chu Phi Sách ngày trước dấn thân dưới làn tên đá, trải cả trăm trận, liều chết lập công, đã nhắ c tới thì bất kể là phụ nữ hay trẻ nhỏ, không ai là không kính phục. Đại tiểu tóa hậu nhất thập cửu thủ của hấn thanh danh vang dội trong ngoài ba quân. Cường hãn như Kim hòa thượng, ngày đó cũng chỉ một chiêu đã bại dưới tay Chu Phi Sách, nếu không nhờ Vương Mộc liều chết ứng cứu, giang hồ bây giờ đã chẳng có Kim hòa thượng gả nữa rồi. Lần này, trước khi ông cháu lão mù lên đường, Dịch Bôi Tửu có bảo bọn họ trước tiên tới tìm Chu Phi Sách nhờ hộ vệ, cũng coi như đã suy nghĩ chu toàn. Chỉ sợ Dịch Liễn cũng không ngờ, tuy Đê kỵ không tiện công nhiên trở mặt với Chu Phi Sách nhưng còn có Tiề n lão long đột nhiên xuất hiện này.

Dịch Liễm ủy thác được cho Chu Phi Sách chính là nhờ một tấ m Đào tử lệnh. Năm xưa, Lưu Kỳ cùng Dịch Liễm hắ n đôi bên kính trọng nhau, Lưu Kỳ đã tặng cho hắ n mười một tấ m Đào tử lệnh, nói rằng Đào tử lệnh xuấ t hiện, tướng sĩ trong quân, cơ mật dưới trướng, bắ t kể là chuyện lớn bằ ng trời, chỉ câ n không hại tới triề u chính thì tấ t phải nghe lệnh mà làm. Ngày trước, chính nhờ tấ m lệnh này mà Đỗ Hoài Sơn đã cứu được Kim hòa thượng, Vương Mộc và ba anh em họ Trương, cả thầy năm mạng. Chu Phi Sách trước nay rấ t mực khâm phục nhân cách của Dịch Liễm, lại thêm uyên nguyên với Lưu Kỳ, nhận được tấ m Đào tử lệnh này tấ t nhiên nhận lời bảo hộ. Hắ n là trang hán tử có gan làm có gan chịu, kể cả có tan thầy đương trường cũng không thể làm tổn hại thanh uy trong quân.

Tiề n Cương tuy tính tình ngang ngược nhưng cũng biế t kính bậc vũ dũng. Lão nhìn Chu Phi Sách, trầ m giọng nói: “Thì ra Chu Tướng quân.” Kề đó, lão lạnh lùng nói: “Đáng tiể c, Tướng quân không phải đố i thủ của ta, Dịch Bôi Tửu phen này tính sai rô i, hai ông cháu này, ta nhắ t định đem đi.”

Chu Phi Sách không lắ y làm giận, dường như cũng biế t điề u lão nói là sự thật, nhưng bỗng kéo áo khoác, ở nơi eo lộ ra một tấ m bài đồ ng. Hắ n lắ y tấ m bài đồ ng xuố ng, đặt lên bàn cái “bách”, chắ c giọng nói: “Tiề n lão long đầ u, ngài có thể chẳng thềm bận tâm tới lưỡi kiể m sắ c nhọn của Lạc Hàn, không quản đế n thể diện của Dịch Bôi Tửu, nhưng có tấ m bài này, phiề n lão long đầ u ban cho phen nhân tình này thôi.”

Mọi người nhìn tấ m bài nọ, chỉ thắ y trên đó khắ c chìm một chữ “Lưu”, dạng chữ như của vua ban, đây hẳn là lệnh bài của Lưu Kỳ đại soái. Đoan Mộc Thảm Dương bắ t giác sững người - Trung Hưng tứ tướng⁽¹⁰⁾, trụ cột nước nhà, lệnh bài của Lưu Kỳ xuấ t ra, phầ n thể diện này thật là lớn. Tiề n Cương cúi đầ u nghĩ một hô i, bỗng ngắ ng đầ u cười. “Ngươi chớ đem lệnh bài của Lưu lão nhi ra ép ta, lão

không tìm được thì gọi ba quân tới diệt hết ba nghìn đệ tử Lão Long đường của ta đi, Tiên lão long ta không nhận thứ này.”

Tiếp đến lão “hắc” một tiếng, nói: “Nước nhà, cái gì mà nước nhà? Ta không công nhận nó. Mảnh đất Đông Nam này, năm xưa chẳng phải từng là vật riêng của họ Tiên ta ư?” Lão nói cũng phải, lão vốn là con cháu Tiên Lưu được người đời xưng tụng là “Hải long vương”, nước Ngô Việt họ Ngũ Đại Thập Quốc chính do họ Tiên lập nên. Chỉ thấy lão há t hàm, gầm lên với Tôn lão đại: “Bắt người.”

Tôn lão đại bước tới hai bước, đôi tay vươn ra, tay vừa vươn, tai lại nghe tiếng Chu Phi Sách quát: “Khoan đã!”

Tiếp đó, Tôn lão đại liền thấy một bóng đen nhoáng qua, kẻ đến cổ tay bị quấn chặt, một sợi thừng đen đã cuộn lấy cổ tay mình. Liền đó sợi thừng nửa lỏng nửa chặt, vẩy về phía sau, Tôn lão đại bỗng lơ lơ lửng lửng, bị quăng ra ngoài cửa. Chu Phi Sách phóng người tới, chấn trước hai ông cháu lão mù, sợi thừng uyển chuyển như rắn lại thu vào trong tay áo hắc.

Tiên Cương cười lớn, đứng dậy, khiên cái ghế vốn đã nứt vỡ không còn được níu giữ, lập tức đổ sụp. Chỉ nghe Tiên Cương lớn tiếng: “Chu lão đệ, ta biết công phu của ngươi không tồi, trăm trận thành danh, thật chẳng dễ dàng, nhưng ngươi chẳng thể qua nổi trăm chiêu của ta, mời nghĩ cho kĩ.”

Chu Phi Sách cũng biết bản thân đối diện với cao thủ đẳng cấp như Tiên Cương là ở vào thế chỉ bại không thắng. Chỉ thấy hắc hít sâu một hơi, trấn định tâm thần, lạnh giọng nói: “Trên đời, càm chặc thua trận thì không cần đánh nữa sao? Nếu thế, chẳng phải kẻ ăn thịt cường hãn vĩnh viễn là vua, hạng dân đen thấp bé mãi

mãi chịu từng xẻo chẳng? Vậy mảnh đất Giang Nam màu mỡ này chẳng phải nên sớm hiến cho quân phương Bắc hung hãn rồi ư?”

Hắn duỗi ngón tay, hai tay bắt vào nhau, chỉ nghe khớp ngón tay vang lên tiếng lạo xạo, điềm tĩnh nói: “Tiên lão long đầu, ta với ngài đều là người dùng công phu chỉ chưởng, võ công sử dụng cũng đều gọi là “trảo”, hôm nay món Đại tiểu tảo hậu nhất thập cửu thủ này của ta phải thử với Lão long trảo danh vang đôi bờ Trường Giang rồi.”

Nói xong, hắn liền tung người nhảy tới, miệng kêu: “Tiên lão long đầu, mời!”

Chữ “mời” chưa dứt, hắn đã một trảo như xé, một trảo như móc, trên chụp cổ họng, dưới đánh vào bụng Tiên Cương, chiêu thức đã xuất ra.

Tiên Cương cũng sinh lòng bội phục sự can đảm của hắn. Từ khi lão thành danh, hơn chục năm nay gần như chẳng còn ai dám chủ động khiêu chiến với lão. Thân hình lão bung lên, gân cơ trên hai tay nổi rõ, chụp tới đôi tay Chu Phi Sách đang đánh tới. Lão vừa ra tay, óng tay áo rộng rãi liền tuột về sau, lộ ra một cánh tay gân xanh chi chít, như lằn ngấn rãnh từng, vảy rồng dữ tợn, thật xứng với ba chữ “Lão long trảo”.

Chu Phi Sách vừa thấy lão xuất thủ, trong lòng đánh “âm” một tiếng, biệt bản thân không địch lại nổi. Sắc mặt hắn đông cứng lại, lấy khéo chớ ng lực, lấy nhanh chế chậm, Đại tiểu tảo hậu nhất thập cửu thủ chông chắt sử ra, Đoan Mộc Thẩm Dương cùng Vương Nhiêu ở bên cạnh quan chiến liền nhìn nhau một cái, trong lòng cảm thán: “Tướng giỏi không có binh xoàng, Chu Phi Sách tiếng tăm vang khắp ba quân, quả nhiên phi phạm.”

Nhưng Lão long trảo của Tiệp n Cương lại càng ác liệt, chỉ thấ y đưong trường toàn là bóng hình Chu Phi Sách, chỉ thi thoảng thấ y đưọc cánh tay như rễ tùng của lão. Có điề u, chỉ câ n bóng trảo của lão vừa xuấ t, lựa khe móc hợng, thoảng cái đã phá giải đòn công kích mà Chu Phi Sách đố c lòng đố c sức đánh ra. Đoan Mộc Thẳm Đưong cùng Vương Nhiều nhìn nhau biế n sắ c, nhủ thầ m: Quả nhiên là cao thủ! May là vừa rồ i mình không mạo hiểm xúc phạm, nế u không hôm nay...

Sau gáy hai người, mô ` hôi nhỏ lóc tóc, không dám nghĩ tiế p nữa.

Hai người giữa quán thoấ t cái đã đầ u đưọc chực chiêu, bỗng thấ y trên cái đầ u bóng loảng của Tiệp n Cương mô ` hôi bô c thành khí. Lão hét một tiế ng, tay trái một trảo chụp tới tay phải của Chu Phi Sách, một đòn này lão lựa thời điể m cực chuẩn, hoàn toàn không để cho Chu Phi Sách kịp nhảy tránh, chụp một cái đã bắ t đưọc tay phải của Chu Phi Sách, kê ` đố , tay kia cũng không để rồ i, năm ngón móc lại, bắ t nồ t tay trái của Chu Phi Sách, chiêu này của lão chính là Tả hữu giao chinh, miệng cười nói: “Chu Tướng quân, người thua rồ i.”

Hai tay Chu Phi Sách đã bị lão khô ng chề , mặt hắ n biế n sắ c, biế t bản thân không giã `ng thoát đưọc, cũng biế t nội lực của mình thua xa công pháp Lão long ẩm thủy mà Tiệp n Cương khổ tu nhiề u năm. Nhưng Chu Phi Sách tuy bại mà chẳng lùi, ngược lại còn phát nội công đánh trước, Tiệp n Cương giạt mình, lão cũng không muố n tùy tiện đả thương Chu Phi Sách, kê t oán với Lưu Kỳ. Chính vào lúc lão giạt mình, ô ng tay áo phải của Chu Phi Sách bỗng máy động, hai tay hắ n bị khô ng chề , eo hùm chọt vặ n một cái, vặ n dụng công phu nơi eo nhiề u năm chăm chỉ tu luyện không nghi, phi sách⁽¹¹⁾ đã thu về ` trong ô ng tay áo liề n từ khe hở đầ ng eo phóng ra, đánh thẳng tới ngực Tiệp n lão long. Tiệp n Cương cả kinh, thu ngực tránh né, không ngờ đưọc Chu Phi Sách còn có chiêu này. Ai biế t phi sách

kia thật ra không phải công kích lão mà lại quấ n lấ y hai ông cháu lão mù. Sợi thừng dài hơn trượng, lập tức quấ n lấ y eo lão đầ u mù cùng Tiểu Anh Tử. Hay cho Chu Phi Sách, hai tay bị bắ t, lại nhờ công phu nơi eo gỡ lại, miệng hô một tiế ng: “Mau đi!” Hai ông cháu lão mù nọ liề n đượ hắ n tung ra ngoài cửa. Đoan Mộc Thâm Dương hít vào một hơi khí lạnh, thật không ngờ Chu Phi Sách còn có kỳ chiêu thề này. Mắ t Tiề n Cương tóe lửa giận, tay dùng sức, chỉ nghe “rắ c” một tiế ng, đầ u ngón tay Chu Phi Sách bị bẻ gãy, miệng phun máu tươi. Một đòn này không chỉ đả thương ngón tay mà thực ra đã đánh vào Thủ thái âm phệ mạch của hắ n.

Tiề n Cương sai bước đuồi theo ra ngoài. Dải phi sách lúc này đã thu về, quấ n lại vào eo Chu Phi Sách, tay trái hắ n kéo một cái, tóm lấ y cán phi sách, đầ u phi sách rung một cái, đánh thẳng vào mặt Tiề n Cương. Tiề n Cương nén giận tránh đi, gầ m lên: “Chu Tướng quân, chớ có không biế t tiế n thoái.”

Chu Phi Sách xông ra ngoài quán, hô lên: “Hai người mau đi trước!”, kề đó hít sâu một hơi, thân mình đã vững vàng đứng chắ n trước cửa, lạnh giọng nói: “Nhận lời nhờ vả, dồ c lòng làm việc, tiểu tướng không địch lại Lão long trao lắ g lệ nhường á y của Tiề n lão long đầ u, nhưng việc Chu mỗ đã hứa, dù thân tử danh tan cũng phải làm cho ổn thỏa.”

Tiề n Cương giận dữ quát: “Bên ngoài đầ u là người của Lão Long đường ta, ngươi cho rắ ng ngăn đượ lão phu, một lão già mù, một tiểu nha đầ u kia thoát đượ sao?”

Chu Phi Sách chẳng quan tâm, vững vàng ngăn trước mặt Tiề n Cương, miệng tuy róm máu nhưng không lùi một bước.

Đoan Mộc Thâm Dương thấ y hai người đố i đầ u, bản thân có đượ cơ hội, định chiế m phầ n tiện nghi, liề n đánh mắ t với bớ n

gã thanh niên bên cạnh. Chỉ thấy bốn gã đó lảng lảng đứng dậy, lên ra ngoài quán. Khuôn mặt tròn của Tiễn Cương bỗng đỏ hồng lên, lớn tiếng cười. “Ha ha, Tiễn lão long ta mười năm nay chưa ra tay, thiên hạ đều không coi ta ra gì nữa rồi. Đứng lại cho ta!”

Hai chữ cuối cùng của lão quát lên vang dội, chỉ thấy ba thanh niên đi sau cùng tâm thần như chịu chấn động, thân hình dừng lại, đứng nguyên tại chỗ. Nhưng có một người thân hình khá cao, công phu lại khá, tự cậy tài cao gan lớn, tâm thần tuy bị chấn động nhưng vẫn cố đi ra ngoài. Tiễn Cương giận dữ quát một tiếng, từ xa chụp về phía tiểu tử kia. Đoan Mộc Thâm Dương và Vương Nhiêu nhát tè thốt lên: “Không ổn”, đồng thời xuất thủ, không kịp cứu người, đành vây Ngụy cứu Triệu, công địch để cứu trợ. Tiễn Cương đã động cơn cuồng nộ, một trảo chuyên hướng khoát về sau, bức lui hai người, một chân tung ra, đá một mảnh gỗ vỡ, chính là một cái chêm gỗ của cái ghế ban nãy lão chấn vỡ. Liên sau đó, chỉ nghe ở cửa vang lên tiếng kêu thảm, thì ra cái chêm gỗ lão đá đi đã xuyên thẳng vào gáy thanh niên kia. Lão tiện tay đánh dạt Đoan Mộc Thâm Dương và Vương Nhiêu, quát lớn: “Không ai được đi ra.”

Ngoài cửa chợt vang lên mấy tiếng ngựa hí. Chu Phi Sách mặt mày nhẹ đi một chút, thì ra hã'n còn mang theo thủ hạ, nếu không đã biết bên ngoài có người của Lão Long đường, hã'n sẽ không dễ dàng đưa hai ông cháu lão mù vào miệng cọp.

Hai thủ hạ bên ngoài của hã'n tựa như rá't được việc, chỉ nghe Tôn lão đại kêu lên một tiếng đau đớn, bọn họ đã đặt được hai ông cháu nhà kia lên ngựa. Tiễn Cương đại nộ, gầm lên: “Kẻ ngăn ta, chết!”

Tiếng quát này của lão thật có cái uy dọa lui ngàn quân. Tuy giữa Đoan Mộc Thâm Dương và Vương Nhiêu cùng lão đã dính một đoạn nợ máu nhưng dưới cái uy của tiếng quát này, đều không tự chủ

được mà thu mình lùi lại nửa bước, sau đó nhìn nhau một cái, mặt lập tức đỏ lên. Muôn tiên đánh nhưng lại không có gan, trong lòng tự thẹn cho sự hèn yếu của bản thân mà càng sinh buồn bực. Thân hình Tiên Cương như to ra, lão định nhảy ra ngoài quán.

Trong mắt Chu Phi Sách chợt nhuốm một tia tịch mịch. Hắn quyết không lùi, một mình đương đầu uy thế của Tiên lão long, tay rung một cái, phi sách nhắm Tiên Cương mà quất, lúc này đây hắn đã dùng toàn lực. Tiên Cương cũng không thể không né, có điều hung tính cũng đã bị bức lộ, miệng thét: “ÂN...”

Doan Mộc Thâm Dương kinh hãi, biết Tiên lão long đã động hung tính, vận dụng phép Thập tự sát nhân - “Ân cừ tam canh báo, thiên hạ nhất ngôn quyết” của lão! Tương truyền cho tới nay chưa ai có thể khiêu lão vận mười chữ này mà hung mãnh xuất thủ.

Lúc này Chu Phi Sách có muôn tránh cũng không kịp nữa, lúc Tiên lão long hô chữ thứ nhất, ra tay hãy còn lưu một đường lui cho hắn. Đứng trước sinh tử, sắc tịch mịch trong mắt Chu Phi Sách thoắt cái không thấy đâu, còn lại chỉ là sự nhạy bén và quả cảm khi đối diện trước ba quân. Hắn trái vận trao, phải cầm phi sách, đề thân nhảy lên, tay trái Đại tiểu tảo hâu thập cửu thủ xuất ra như sấm sét, tay phải phi sách như rồng như rắn, lúc cuộn lúc quăng, uyển chuyển mà ác liệt dốc sức quất lấy Tiên lão long, đánh ra cao chiêu cả đời chưa từng sử dụng.

Tiên lão long sầm mặt, quát tiệp: “CÙU!”, trong tiếng quát, chỉ thấy thân hình này giờ không cử động nhiều của lão bỗng động, đôi tay như rẽ từng trong bóng phi sách hoặc vỗ hoặc đập, hoặc há t hoặc móc, trào ảnh đầy trời lập tức phá đi bóng phi sách. Kế đó, trong miệng lão từng chữ phun ra: “TAM - CANH - BÁO!”

Trong lúc hô ba chữ này, bóng trảo của lão tựa núi, ngấp khắ p phòng là bóng hai cao thủ liề u mạng xuấ t chiêu. Thân hình hai người liên tục tiế n lui, dầ n dầ n càng đầ u càng lên cao, từ từ thành đánh trong không trung. Chúng nhân nín thở mà nhìn, chỉ thấ y trong bóng trảo ngợp trời đã không thấ y rõ được ai là Chu Phi Sách, ai là Tiề n lão long, chỉ thấ y bóng rồ ng ánh roi, hung hãn bén nhọn. Từ dưới đầ t đánh lên cao chỉ diễn ra trong một khắ c ngắ n ngủi, song bởi sự kinh hiểm căng thẳng, hơn thua dồ n dập trong đó mà mọi người cảm thấ y thời gian phải dài độ một canh giờ rồ i. Hai người đầ u lên cao hơn trượng, chữ cuố i cùng của Tiề n Cương đã hô dứt, chỉ nghe giữa không trung vang lên một tiế ng “bình” lớn, kê đó bóng hai người nhanh chóng rơi xuố ng đầ t. Sau khi hai người đứng vững mới thấ y phi sách của Chu Phi Sách đã bị chấ n tan nát, từng đoạn từng đoạn từ từ rơi rụng xuố ng đầ t.

Xương ngực của Chu Phi Sách đã vỡ cả, không ai có thể an nhiên thoát khỏi Thập tự sát nhân của Tiề n lão long, cho dù là kẻ dũng mãnh như hắ n. Ngoài quán vang lên tiế ng vó dồ n, ngựa đã phi đi. Nét mặt Chu Phi Sách có vẻ an tâm. Hắ n không nhìn Tiề n lão long, cũng không nhìn Đoan Mộc Thâm Dương mà quay đầ u nhìn ra ngoài quán. Ngoài quán, tiế ng người vẫn ô ã. - *Ba chục công danh đầ y cát bụi, tám ngàn dặm đường trắng với mây*⁽¹²⁾ - Hắ n đây cũng đã từng vung roi giục ngựa, bảo vệ xã tá c lê dân! Chu Phi Sách chỉ cảm thấ y trong lòng dâng đầ y một thứ hào tình, một thứ cảm động trong tịch mịch.

Trước khi chế t, hắ n chỉ nghĩ tới một việc: Ông cháu nhà kia đã an toàn chạy thoát, hắ n không phụ sự ủy thác của người trên Hoài Thượng nọ. Một đời này vô cùng thoải mái, là một nam nhân, hắ n chưa từng nói hão.

Trong quán, tay lính lúc trước lên vào bắ y giờ lắ ng lắ ng xuấ t kích, đánh lén Tiề n lão long, hắ n chính là Thiề t mã trong Viên

môn, vô n lầ n theo Đoan Mộc Thẩm Dương và Vương Nhiêu mà tới. Tình hình như thế này, hắ n vô n không câ n xuấ t thủ, nhưng trong Thấ t mã của Viên môn, hắ n là tay tính tình mạnh mẽ nhấ t, thấ y Chu Phi Sách chề t, chẳng hiểu sao hắ n cảm động trong lòng, vì nỗi cảm động này, hắ n cũng muố n ra tay một lầ n. Huồ ng chỉ hắ n nhận lệnh tới đây, tình thế cũng là phải có bằ ng được ông cháu nhà kia. Mới rồ i vương Chu Phi Sách, hắ n không lên tiế ng. Tiề n lão long quát một tiế ng, hồ i chườ ng đánh ngược, kích lui hắ n. Lão một chườ ng đánh chề t Chu Phi Sách, vẻ hào tình của Chu Phi Sách trước lúc chề t khiế n lão sữ ng người một cái, nhưng cũng chỉ sữ ng một cái thôi, đánh lui Thiế t mã Thường Thanh xong, lão chẳng quản tới Thiế t mã lại đuổ i đánh tới mà sải bước đi ra ngoài quán. Ngoài quán là Tôn lão đại bị thương nằ m trên mặt đấ t, Tiề n lão long chỉ nhìn Tôn lão đại một cái rồ i ngược mắ t trông đi, cắ t chân định đuổ i theo hai con ngựa kia. Giờ khắ c này, trong lòng lão chỉ còn đứ a cháu nhự t chí nản lòng cùng mộ i thù riêng lão muố n đòi. Bồ ng nghe trên cây chọt có tiế ng quát: “Tiề n lão long xem chiề u!”

Người nọ cũng thật quang minh, trước khi đánh lén còn kêu lớn, Tiề n lão long giật mình, không biế t còn kẻ nào dám ra tay với mình. Người kia tuy có quát trước nhưng rồ t cuộc vẫn là đánh lén, cũng khó nói là hèn hạ hay quang minh. Hay cho Tiề n lão long, chỉ nghe đã biế t đớ i thủ cứng, liề n trầ m eo tấ n mã, chuyển eo ngừng bước, đuổ i trao đón chườ ng đang đánh tới. Cú đón này vận thế vợi vàng, nhưng đôi bên vẫn dò n hế t toàn lực, chỉ thấ y bụi đấ t dưới chân Tiề n lão long bớ c lên, một mảng bụi vàng lớn bạo tạc. Trong lớp bụi, người nọ tá lực lộn đi, hướng thẳng tới hai con ngựa đang phi nơi xa. Thân pháp của hắ n cực kỳ cao diệu, mượn lực của Tiề n lão long, chỉ nhún vài cái, tố c độ hơn cả ngựa phi, thật sự đuổ i tới con ngựa chạy tụt phía sau. Hắ n nắ m đuổ i ngựa, người lộn lên, tay đánh ngã người cuờ i bên trên, đoạt lắ y roi trong tay người nọ, lại

một roi vung tới quấ n người cưỡi con ngựa đắ ng trước. Người nọ giấ không thoát, bị hắ n lồi xuồ ng ngựa. Bắ y giò mới thắ y hắ n ho một tiế ng, nhỏ một bãi đờm, quay đầ u nói: “Tiề n lão long à Tiề n lão đầ u, Long đầ u trảo thủ, quả nhiên lợi hại!”

Tiề n lão long đứng nguyên chỗ cũ, chỉ cảm thắ y trong ngực một trận nôn nao, xem ra người đánh lén nọ cũng chẳng khá hơn được chút nào.

Trong lúc nói, người nọ đã khô ng chề cả hai con ngựa, đưa ông cháu lão mù chạy xa tít mù tắ p.

Tiề n lão long lạnh lẽo nhìn đôi tuấ n mã đã xa. Một lúc sau, Tôn lão đại mới gượng dậy được, lê t tới cạnh lão, đây là lâ n đầ u tiên hắ n thắ y lão long đầ u nhà mình thắ t thủ, bị kẻ khác nhắ m chuẩn thời cơ đoạt đi tiện nghi.

Thiế t mã trong quán đã lui đi, Đoan Mộc Thắ m Dương và Vương Nhiêu cũng đã đi ra. Vương Nhiêu nhìn bóng người nọ, kinh hãi kêu: “Hoa Trụ, là Hữu sĩ Hoa Trụ.”

Khóe miệng Đoan Mộc Thắ m Dương trầ m xuồ ng, thắ p giọng nói: “Phải mau báo cho Tắ t tiể huynh.”

Vương Nhiêu gậ đầ u, mắ y người bọn gã hung ác nhìn Tiề n lão long một cái, ôm thi thể thanh niên nọ xoay người mà đi.

Tiề n lão long chẳng buồ n nhìn bọn họ, mắ t vẫn hướng về phía Hoa Trụ phóng đi, tuy biế t đố i phương khéo thừa cơ, bản thân lại vừa dồ c sức đánh với Chu Phi Sách xong, lúc xuấ t chườg cũng vôi vàng nhưng lão cũng cảm nhận được rõ ràng, Hoa Trụ này hiển nhiên đủ sức đánh cùng mình một trận!

Hắ c hắ c, Viên Thầ n Long, Viên lão đại - hắ n rồ t cuộc là người thê nào? Viên môn của hắ n, chỉ một gã Hữu sĩ Hoa Trụ đã lợi hại bắ ng á y. Tiê n lão long ngắ ng đầ u nhìn trời, Giang Nam đã bình lặ ng lâu rồ i, từ khi Lạc Hàn nhắ t kiế m tây lai, thật có thể nói các nhân vật từng người, từng người xuấ t hiện.

Trường tranh đầ u này, há chẳng phải càng lúc càng hay sao?

Lửa giận trong ngực Tiê n lão long đã nguôi. Lão vồ n là người khi nộ thì sôi trào, khi tĩnh thì vững chắ i. Giang thuyê n chín họ đầ u xuấ t thân dòng đầ u vương, bao nhiêu năm nay đã trải đủ gió mưa, hưng vong, vồ n càng có đượ tâm cảnh quan sát cục diện thắ u triệt hơn người, cũng ắ n giắ u đi cái ngạo khí hơn xa hạng thể hiện ra bên ngoài.

Khóe môi Tiê n lão long nhắ ch lên, trong yên lặ ng, trên khuôn mặt già nua gắ n xanh nõi khắ p đã hiện lên nụ cười.

TÀN CHƯƠNG 3

TIẾT MỸ NHÂN

Một khúc hát do những người khác nhau hát, hiệu quả đương nhiên không giông nhau.

Có thể khiến cho một khúc từ ngắ n trong một đêm trở nên nóng hổi, Lâm An chẳng ai bắ ng Chu Nghiê n, mà dọc Trường Giang ắ t chỉ có Tiêu Như.

Đây là luật bắ t thành văn trong nhân thế, â y gọi là “qua đư ợc phẩm bình, giá lên trăm lầ n”. Trên đ ời này có biế t bao nhiêu ý hay lời đ ẹp còn chưa kịp đ ể người có năng lực bình phẩm, giới thiệu đ ể mai một mắ t tắ m đ ầy? - Trong mắ t Tiêu Như thoắ ng hiện một nét tịch mịch. Nàng ng ồ i tựa trước lầ u, một thân áo lam váy vàng. Nàng số ng ở thành Kim Lăng đ ể lâu. Khí thế đ ể vư ợng của thành Kiế n Khang đ ể tiêu tan từ lâu, binh đ ạo loạn lạc dài ngày, chỉ còn nàng là truyề n kỳ duy nhắ t còn lại trong tòa thành này có thể vin vào mà nô i lại giắ c mộng ph ồ n hoa xưa. Có lúc nàng sẽ tựa song cửa sổ mà hát, thanh điệ u đ ẹp đ ẽ, cả thành ng ợi khen. Cho nên, trong tòa thành trầ m lắ ng này thường có những người nhàn rỗi, tới tồ i khi không còn bận b ụ thì sẽ đ ạo bước tới ngoài song cửa sổ nhà nàng, chỉ đ ể câ u may, đ ược nghe nàng hát một khúc. Khúc ca đ ẹp mà bu ồ n của nàng, vô n là đ ể cười nhân thế tầ m thường phiề n phức này, nhưng cái cười chề â y lại khiế n cho ý vị của nhân thế thêm nô ng, tựa ánh vàng óng tàn lụi trên dòng Tầ n Hoài trong cảnh chiề u nô ng nàn. Cái đ ẹp trong nhân thế đ ể đ ể lưu luyế n vô n không nhiề u, khúc ca của Tiêu Như xứng đ ể đ ược xưng tụng như thế.

Tiêu Như chỉnh lại mái tóc rôi, hiện nàng đang ở trong một thủy tạ trên bên Thuận Phong. Ngoài cửa cũng đang có một đám người nhàn rỗi. Khóe miệng Tiêu Như khẽ nở nụ cười, nàng là được Tiễn lão long mời tới gặp mặt. Trong Giang thuyền chín họ, nàng cùng Tiễn lão long vốn không hay qua lại nhưng hai bên khá hợp nhau, có thể chỉ vì hai người đều không quá coi trọng mấy thứ quy củ rườm rà, phức tạp như những người khác trong chín họ. Không ngờ ngoài đây còn có cả Ngô Tứ, Ngô Tứ của Bán Kim đường là bạn hữu của nàng, đồng thời cũng là bạn hữu của Tiễn lão long, hẳn mấy ngày này vừa khéo tới thăm họ Tiễn, cho nên cũng được mời tham gia.

Tiễn lão long mời nàng tới cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ mời nàng hát giúp một khúc, chính là lời từ cũ Tiểu Anh Tử từng hát. Tiêu Như ngạc nhiên - nàng từ lâu đã biết chuyện Tiễn Tắt Hoa của Tiễn môn đau lòng nhứt chí, Tiễn lão long là thúc phụ, lần này chắc định thay hấn ra tay, một thoáng ngạc nhiên, trong lòng nàng liền hiểu ra. Nàng tương giao cùng Ngô Tứ đã nhiều năm, có vài chỗ có thể nói là tri âm của nhau. Thấy nàng trầm ngâm, Ngô Tứ liền biết nàng sắp hát. Hấn chăm chú nhìn tay trái của Tiêu Như, thấy nàng đứng dậy - Tiêu Như thường có thói quen đứng hát, thân hình nàng tựa nhẹ lên bực cửa sổ Vẫn Thủy các, tay trái nhẹ nhàng thành song, trong đầu tỉ mỉ định nhịp, như đang ử rượu. Bấy giờ ngoài song đã là hoàng hôn, Ngô Tứ đưa tiêu lên môi, chưa thổi mà trong lòng đã mê loạn. Phía đông chính là thành Kim Lăng nơi hấn cùng Tiêu Như lưu lại lâu dài, hấn có rất nhiều lý do thích Kim Lăng: Chim én trước nhà, ngói bóng sau mưa; cỏ thụ ở Tử Kim đài, Dũng Kim môn náo nhiệt; cho tới sự ấm ỉ, ồn ào... muôn thứ, đều là lý do hấn thích.

Tắt cả những lý do ấy hợp lại, chỉ e còn chưa bằng mình Tiêu Như.

Tiếng tiêu ngân vang, người dưới lầu sững sờ. Có người thắp giọng khen: “Tiếng tiêu thật hay.”

Lại có người nói: “Ngô Tứ của Bán Kim đường đang ở trên lầu, nếu không, lấy đâu ra tiếng tiêu hay thế?”

Người bên cạnh mặt lộ vẻ mong đợi, nhắc: “Im lặng.”

Tạp âm không còn, tiếng tiêu càng trong, hòa vào sương khói trên dòng nước còn vương ánh chiếu tàn, khiến làn sương khói càng thêm ngưng tụ. Chính vào lúc chúng nhân hoàn toàn chưa để ý, chưa có sự phòng bị, Tiêu Như đã dựa vào âm vận mà cất tiếng ca: “*Từ bãi dĩ khuynh đô i...*”

Tiếng ca trong sáng, tịch dương, ngói thăm, người qua đường, mái khách điếm, muôn dạng cảnh vật dường như đều tự động làm nên, từng thứ từng thứ bập bềnh, tôn lên tiếng ca của nàng. Bởi thế tiếng ca tuy trong vắng nhưng nhờ lớp nên này mà có được sự hồn hậu. Tiêu Như thiện nghệ ca hát, thanh âm của nàng không hoàn toàn dựa vào âm vận của tiếng tiêu mà thành, mà lúc thì quấn quýt, lúc thì rời xa, trong quấn quýt hiện bề thủ thi, lúc rời xa rõ tiếng lãnh cao. Ngô Tứ quả thực đã thổi ra tiếng tiêu hay tuyệt, lúc nhẹ lúc sâu, đều trúng vào chỗ quan trọng. Chỉ nghe Tiêu Như hát rằng:

“*Từ bãi dĩ khuynh đô i, thu thủy trường thiên chiế t dục phi, mạc đạo phong ba thế vị ổn... thế vị ổn, đình bôi, vân khởi giang hồ nhấ t nhận khôi. Tương vọng dĩ tương vi, ngũ huyê n vô tình tín thủ huy. Nhược đáo Hoài biên lương dạ lãnh... lương dạ lãnh, phi y, dữ thùy tương bạn dữ thùy quy?*”

(Rượu hết chén đã nghiêng, sông thu tâng không gãy cánh bay. Chớ bảo phong ba đậu không vững, ngừng chén, mây nổi giang hồ bóng nhận kêu. Ly biệt ngoảnh nhìn nhau, ngũ huyê n vô tình tiện

tay gậy. Nếu gặp bờ Hoài đêm lạnh, choàng áo, cùng ai bà ư bạn, với ai về?)

Trong lời từ vô ớ có vài chỗ sai luật, đề ư được nàng khéo léo nhẹ nhàng xử lý. Khúc sắ p hế t, chính vừa lúc khói bế p nhà dân nơi bế n Thuận Phong bắ t đầ ư bắ c lên. Cỗ lòng chúng nhân theo tiế ng ca phiêu đắ ng, lại theo khói bế p bay đi, chẳng biế t đã bay tới nơi nào rồ i. Mãi lâu sau, tiế ng ca đã lặ ng, chỉ có tiế ng than dài như ngâm như ngợi phắ ng phắ t còn vang vọng không dứt trong đôi tai của mọi người...

Cùng ai bà ư bạn, với ai về?

Song cửa thủy tạ, bóng người hát đã vắ ng, chúng nhân vẫn không nén được mà ngược nhìn song cửa trồ ng trái kia. Nữ tử nọ là ai? Cỗ đời này, cái người trong tiế ng hát kia, là cùng ai bà ư bạn, với ai về đầ y?

Tiề n lão long ở trước lầ ư đã đánh tiế ng cười nói: “Các vị, đầ y là Tiêu nữ sĩ của Kim Lăng cắ t lời hát, không có ý gì, chỉ để tìm người. Nếu mọi người có hứ ng, truyề n hát tứ phương cũng không hại gì, cũng xin nói rõ: Tiề n lão long của Nhắ t Ngôn đườ ng mời người nhận ra khúc này một thắ ng sau lên đắ nh Kim Sơn gặp mặt.”

Khắ p đầ t Giang Nam, thanh danh của Tiêu Như rắ t vang dội, người dưới lầ ư biế t được vừa rồ i là nàng hát đề ư không khỏi sừ ng người, kế đó ô ớ ào hắ n lên. Tiề n lão long vô ớ muố n mượn danh tiế ng của Tiêu Như để chuyề n lời tới Lạc Hàn, hẹn hắ n một thắ ng sau quyề t đầ ư.

Tiêu Như hát xong, ba người lại ngô i vào chỗ. Chỉ nghe Tiề n lão long cười nói: “Vô ớ ta đã sắ p bắ t được ông cháu lão mù nọ rồ i.” Vừa nói, lão vừa liề c Tiêu Như một cái. “Ai ngờ lại xảy ra chuyề n,

người đã bị thắ ng nhóc Hoa Trụ lén ra tay cướp má t. Dưới trướng Viên lão đại quả nhiên lắ m nhân tài.”

Tiêu Như chỉ khế cười, không lên tiế ng. Viên lão đại cùng Tiề n lão long tuy trước giờ không ai phạm ai nhưng vẫn rắ t gờm nhau. Có điề u, kể ra thì trong chín họ, nhà duy nhắ t chưa từng mạo muội can thiệp vào chuyện qua lại của mình với Viên Thắ n Long cũng chỉ có họ Tiề n này thôi. Khuôn mặt Ngô Tứ thoáng hiện vẻ chua chát, hắ n yêu thắ m Tiêu Như đã nhiề u năm, từ lúc mới gặp mặt gắ n như đã tự biế t đây là một cuộc đắ u chỉ thua không thắ ng, bởi đờ i thủ trước mặt hắ n chẳng phải ai khác mà chính là Viên Thắ n Long.

Chỉ nghe Tiề n lão long nói: “Sao tiểu thư cũng có hứng tới bê n Thuận Phong cũ kĩ này thề ?”

Tiêu Như khế bật cười. “Là bởi tiểu nữ loáng thoáng nghe đượ ở bê n Thuận Phong có người lật lại khúc cũ ở Đắ ng Vương các ngày trước, nhắ t thời cao hứng liề n chạy tới.” Nói rờ i, nàng thờ dài, tiế p lời: “Đương nhiên là còn một nguyên nhân khác, năm xưa tiểu nữ gặp mặt hắ n lâ n đắ u chính là ở miế u Nguyệt Lão nơi đây. Tiểu nữ từng hẹn vui cùng hắ n rắ ng: Má y năm sau sẽ gặp nhau tại đây, kắ t thúc duyên nợ nhiề u năm giữa đôi bên.”

Hai người ngô i cạnh đề u biế t “hắ n” trong miệng nàng là nói ai. Chỉ thắ y trong má t Tiêu Như dường như lại bùng lên ánh hồ ng, tá m thiệp đở cá t trong người nàng tựa như lại khiế n tim nàng nóng bỏng - “Nế n hồ ng nơi miế u Thuận Phong cũ, hắ m chín giai nhân mới bá i đườ ng” - đây là nguyện vọng đã chắ t chứa trong lòng Tiêu Như bao nhiêu năm nay. Nàng rắ t muố n hôm nay đượ cùng Viên Thắ n Long trọn vẹn cho xong. Nữ tử tiêu sái phong lưu như nàng, thì ra cũng chỉ trông đờ i ở trong cõi loạn thề này, có thể chính tay giao tá m thiệp hồ ng trong lòng cho người cùng mình bè o nước gặp nhau nhưng rờ i từ đó lại quắ n quýt một đờ i. Chỉ là, thề cục

biến đổi là thế, Viên Thân Long, huynh ấy còn nhớ được ước định vui đùa năm xưa không? Mà dù có nhớ được thì liệu có tới không?

Ngô Tứ không nói gì, lại cúi đầu chăm chú ngắm nghĩa cây sáo trong tay. Tiêng tiêu phiêu du lãng đãng, tựa như tấc thày đề u phập phều, tựa như nhân sinh không thể chắc chắn trong buổi loạn thế này. Hắn lén nhìn Tiêu Như, chỉ thấy trên khuôn mặt nàng có nửa phần là thần thờ, nửa phần là tươi thắm. Thông tuệ như nàng thì ra cũng có chấp niệm không thể phá giải nổi. Tiêu Như muốn gả mình cho Viên lão đại, chuyện vì việc của Tà'n Cố'i mà đã c tội với đồng môn trong chín họ tạm dẹp qua không nói, cản trở lớn hơn chính là từ nhỏ nàng đã có hôn ước với Văn Hàn Lâm của Văn phủ, nhiều năm nay nàng một mực kéo dài thời gian, nếu chỉ thế thôi thì cũng không có gì, nhưng nếu nàng công khai kết duyên cùng họ Viên kia, vứt bỏ hôn ước thuở nhỏ thì với tôn nghiêm của Văn phủ, bất luận ra sao họ cũng không thể ngò'i yên mà nhìn việc này xảy ra được. Viên lão đại cũng vì không muốn công khai trở mặt với người của Văn gia cho nên đoạn tình duyên này của hai người mới lờ dờ bao nhiêu năm. Tiêng lão long bỗng vỗ tay, ánh mắt tựa như có thâm ý nhìn Tiêu Như. “Cô cháu gái họ Tiêu này, người cũng thật xứng gọi là quyết lòng theo chàng rồi đấy!”

Tiêu Như than nhẹ: “Ngã tâm cô phi thạch...”

... Ngã tâm phi thạch, bất khả chuyên dã⁽¹³⁾.

“Quân tình định hà như?⁽¹⁴⁾”

Nàng ngược nhìn hướng đông tử lâu, Trầ'n Giang bên đó chính là nơi người họ Viên có chí coi đại sự trong thiên hạ là nhiệm vụ của mình kia trú đóng những ngày này. Tình chàng... định như thế nào đây?

Bên kia, Tiề`n lão long đã gọi một bàn thức ăn: thịt cừu chung của Đô`ng Châu, rưới bắ`ng chè hạnh; mắ`m hờn hám gạo vò; thịt lợn kho Tương Ấ`p thổi cùng gạo thơm Cộng thành; ngan há`p, ăn cùng cá lô Tùng Giang xắ`t lát - Đây là một thực đơn trong *Đông Pha chí lâm*⁽¹⁵⁾, Tiề`n lão long khà khà cười, nói: “Coi như các vị có phúc ăn uố`ng, ta vừa nghe người ta giới thiệu, liề`n bảo người ở đây làm những thứ này, rô`i gọi các vị tới đây. Đây chính là thực đơn hồ`i Đông Kinh còn hưng thịnh, hai vị nế`m thử xem mùi vị thế` nào?”

Tiêu Như liề`n tự dùng dao cắ`t thịt cừu Đô`ng Châu. Cổ tay nàng vừa lộ, liề`n trông thắ`y trên đó có đeo một miế`ng ngọc cổ, hình dạng miế`ng ngọc đó rắ`t kỳ quái, rắ`t giố`ng một loại tín phù. Đôi mắ`t Tiề`n lão long chợt sững, một trào chụp lá`y cổ tay Tiêu Như - lão là nam nhân nhưng trước giờ không hê` kiềng kỵ ngại ngùng, Tiêu Như cũng mặc kệ lão. Tiề`n lão long cứng giọng hỏi: “*Hạo uyển ngọc trạc tài nữ bội, giang hồ` nhắ`t vẫn trương nhiên sinh*⁽¹⁶⁾ - Tiểu Tiêu Nhi, người đã luyện được Nhắ`t vẫn giang hồ` rô`i ư?”

Khuôn mặt Tiêu Như lộ nụ cười rạng rỡ. Ngô Tú không biế`t hai người họ nói gì, chỉ ngắ`n người nhìn, lơ`m đoán được chắ`c hẳn bọn họ đang nói đế`n việc trong môn hộ` mình. Chỉ nghe Tiêu Như cười đáp: “Không cần thận đễ` lộ mắ`t, khiế`n lão nhân gia ngài trông thắ`y rô`i.”

Tiề`n lão long cụt hứ`ng đở` lưng xuố`ng ghé` tựa, lâ`m rắ`m: “Người cũng thật chịu bỏ công - môn công phu này rắ`t có hại cho bản thân, luyện là phải ăn thua lỗ`n⁽¹⁷⁾. Tiểu Tiêu Nhi, người dám đeo vòng này, có phải đã có thành tựu với môn công phu tuyệt đĩnh này của Tào tổ sư rô`i?”

Thì ra ngày đó Tào Vương Tôn có truyề`n lại môn công phu này, xem ra đã nhiề`u năm không ai luyện thành. Tiêu Như khế` bật cười,

nói: “Tiểu nữ không ăn lỗ, ai ăn lỗ bây giờ? Có còn nhớ chuyện người bán bánh ở Đông Kinh lưu truyền năm xưa chẳng?”

Nàng tựa hồ không muốn nhắc tới môn công phu tuyệt đỉnh mình tu luyện cho nên cố ý lái câu chuyện đi.

Tiền lão long đã lấy lại vẻ bình thường, ha ha cười nói: “Chuyện gì, người mau kể đi!”

Trong Giang thuyền chín họ, Tiêu Như là kẻ có kiến thức rộng rãi, nghe nàng nói một lời, mọi người thường cảm thấy gió xuân tràn khắp.

Chỉ nghe Tiêu Như kể: “Lại nói Đông Kinh ngày trước, nên âm thực cực thịnh, chỉ riêng về bánh đã có loại nướng ăn, loại chấ m nước ăn, loại hãm ăn, không dưới trăm kiểu. Ngày đó, gánh hàng rong vì muốn bán được hàng, lời rao lắm khi rất kỳ dị. Từng có gã bán bánh vòng nọ, thường không nói mình rao bán thứ gì, chỉ đứng ở ngoài đường mà buồm râu kêu: “Ăn lỗ chính là tôi a!” Người xung quanh hiếu kỳ, thành ra giúp cho việc làm ăn của gã.”

Tiền lão long ngẩn ra, lão không hiểu lắm mấy thứ ngôn từ đa nghĩa này, nhưng nhìn thấy Ngô Tứ khẽ cười, lão cũng một lúc mới hiểu ra, ha ha cười lớn, nói: “Hay cho “ăn lỗ chính là tôi a!”, cái bánh vòng hình như trắng tròn, chẳng phải ăn lỗ là gì?”

Chỉ thấy Tiêu Như cười, nói: “Khi ấy, vừa khéo Hoàng hậu Chiêu Từ gặp thảm cảnh bị phế truất, sống tại Dao Hoa cung, mà gã hàng rong nọ cứ mỗi khi tới trước Dao Hoa cung là lại thói cũ hạ gánh rao câu đó. Người xung quanh không cảm thấy gì, nha sai phủ Khai Phong lại sinh lòng nghi ngờ, cuối cùng tóm gã tống vào ngục, định cho gã ngồi nhà lao dài dài bởi nghĩ rằng gã bắt bình thay cho Hoàng hậu Chiêu Từ mà than thở. Về sau bọn họ mới hiểu ra, liền đánh cho gã một trăm côn roi mới thả đi. Gã hàng rong kia ra được

rô`i liê`n không dám rao thê` nữa, chỉ là mỗi khi hạ gánh nghỉ ngơi, liê`n xoa xoa cái đòn gánh mà ca thán: “Cho cái côn nghỉ tí a”, đây chính là giô`ng lời gã kêu lúc bị đánh hôm trước.”

Tiê`n lão long không kìm được cười lớn, Ngô Tứ cũng khê` cười - Tiêu Như mà đã nói, không lời nào không ý vị, ngô`i cùng nàng thật như được tắ`m gió xuân. Nhưng khuôn mặt Tiêu Như lại không có ý cười, chỉ thắ`y nàng lễ mạo cười bô`i một chút, nét mặt lại ẩn hiện nét u buô`n, hô`i lâu sau mới nâng tách trà hoa điều lên nhắ`p một ngụm, khê` nói: “Tuy chỉ là một câu chuyện nhỏ nhưng cũng chứa cả chuyện người Hán chúng ta.”

Tiê`ng rao khéo của gã hàng rong, nha dịch vô có tô`ng ngục, Hoàng hậu Chiêu Từ “ăn lỗ chính là tôi”... Trong mắ`t nàng như có nỗi buô`n rằ`u, liên tưởng tới những câu chuyện của người Hán sử ghi không hế`t kia, thật khiê`n cho Tiê`n lão long cùng Ngô Tứ đang cười mà bỗng cảm thắ`y trong lòng đau xót. Mọi người dôi mắ`t ra ngoài các, như thời cuộc hiện giờ, dưới lâ`u này e rằ`ng đang có không biế`t bao nhiêu gánh hàng rong phải kêu: “Ăn lỗ chính là tôi a!”

Bỗng dưới lâ`u có tiế`ng â`m ì. Tiê`n lão long ngạc nhiên, bắ`n Thuận Phong này vô`n là chỗ quan trọng lão mở phân đà, sao bỗng nhiên lại huyền não cỡ này? Kê` tiế`p liê`n thắ`y có một hạ nhân phăm phăm chạy lên lâ`u, ra là một đệ tử của Lão Long đường. Người nọ ghé tai Tiê`n lão long nói mắ`y câu, mặt Tiê`n lão long hơi biế`n sắc, lão bắ`t giác liế`c nhanh Tiêu Như một cái rô`i mới quay lại nhỏ giọng căn dặn: “Bảo Tôn lão đại, nế`u không phải nhắ`m vào chúng ta thì chỉ nhìn, chớ có manh động.”

Người nọ nhận lệnh lui xuô`ng. Tiêu Như cảm giác không ổn, chăm chú nhìn Tiê`n lão long, đoán chuyện này quá nửa có liên quan tới mình.

Tiêu Nãi long tránh ánh mắt nàng, định nói lảng đi, Tiêu Như đã hỏi thẳng: “Có liên quan gì chẳng?”

Tiêu Nãi long thở dài một tiếng.

Ánh mắt Tiêu Như vẫn gắt chặt vào lão. Tiêu Nãi long than thẳm một tiếng, xem ra không thể tránh được nghi vấn của nữ tử này rồi. Đành đáp: “Cũng xem là thế, cũng xem là thế ... Gã này đây có phải Viên lão đại chọc vào nồi cơm của Dữ Bất Tín mà y liên liên tiếp không?”

Tiêu Như có nghe Mễ Nghiễm nói qua, liền gật đầu. Tiêu Nãi long than: “Thế thì đúng rồi. Dữ Bất Tín tới trả miếu rồi!”

Tiêu Như ngẩn ra, chính trong lúc nàng đang ngẩn người đó, chợt có người đề thân nhảy thẳng vào qua cửa sổ. Cả ba người ngơ ngác đây nhát loạt bất động, người nhảy vào ra là Mễ Nghiễm, há nhìn những người ngơ ngác đây một cái, biết có thể nói liền mở miệng: “Như tử, Tô Bắc Dữ Bất Tín đem hơn ba chục đệ tử Lạc Thác mình qua sông gây sự, đánh thẳng tới mấy chỗ làm ăn ở bên Thuận Phong của Hiền môn dưới trướng Hồ tiên sinh, xem ra là muốn trả miếu chuyện Viên lão đại tập kích Tô Bắc. Bọn họ thế sắc bén, mới chỉ đã thương, còn chưa giết người, ngoài ra còn cướp tiêu. Như tử, tử xem việc này...”

Nên biết nàng có tham dự vào chuyện cơ mật của Viên môn, rất nhiều chuyện người Viên môn bội phục kiến thức của nàng, phạm đã có mặt nàng thì thường phải tới hỏi ý kiến của nàng trước. Huống chi Hiền môn là thế lực dưới tay Tả tướng Hồ Bất Cô, người trong Thập mã trước giờ ít can dự vào. Tiêu Như sững sờ: “Thật sự tới rồi sao?”

Thần sắc Mễ Nghiễm hiện vẻ nôn nóng, mấy tháng trước, từ khi Lạc Hàn xuất hiện, môn hạ Viên môn đã nhiều lần bị quấy

rô i nhưng to gan lộ liễu như ông này, xưng tên xưng tuổi hung su động chúng nhắ m thẳng vào Viên môn thê này, Dữu Bắ t Tín vẫn là kẻ đầ u tiên. Tiêu Như vẫn đang tính toán trong đầ u: Dựa vào kiế n thức của Tô Bắ c Dữu Bắ t Tín và Hoài Thượng Dịch Bôi Tửu, làm việc tuyệt đố i sẽ không tùy tiện như vậy, một màn này rô t cuộc là đùa hay thật đây? Nế u là thật, vậy chỉ sợ từ đây can qua dấ y động, vĩnh viễn chẳng ngưng; nế u là đùa, vậy kịch này là làm cho ai xem?

Chỉ thấ y Mễ Nghiễ m vẫn đang đắ m đắ m nhìn nàng. Tiêu Như nhậ t giọng nói: “Tiểu Xá Nhi, chớ có nôn nóng. Một lúc nữa hắ n sẽ đi qua thủy các này phải không? Trước nay Hồ ` Bắ t Cô không thích người khác mó vào việc thuộc quyề n hắ n, đê cớ đợi đầ .”

Chưa dứt lời, trên một con phồ nhỏ cách lâ u này không xa đã vang lên tiế ng đồ ` vỡ loảng xoảng không dứt. Hiể môn dưới trướ ng Hồ ` Bắ t Cô ở bê n Thuận Phong này có mấ y chỗ làm ăn, bọn Dữu Bắ t Tín lâ n này động thủ rấ t nhanh, chỉ một lúc tiế ng ô ã đã dầ n ngưng, xem ra người của Lạc Thác minh đã đắ c thủ. Đầ u phồ dưới lâ u, có bóng người gầ y guộc đem hơn ba chục người quay ra. Hắ n chỉ huy rành mạch, tay vừa vung, hơn ba chục người nọ rút về bờ sông, bấ y giờ bỗng nghe ở góc phồ có người thét to: “Dữu Bắ t Tín, xem xích!”

Chỉ thấ y một người cười ngạ phi tới, hai sợi xích đã đánh tới Dữu Bắ t Tín đang đứ ng đầ u phồ ! Dữu Bắ t Tín cười to một tiế ng, quay qua nói với thủ hạ: “Các người lui trước đi!”

Bản thân hắ n thì tiế n lên nghênh đón, cười hỏi: “Thiế t mã?”

Kẻ xuấ t thủ chính là Thiế t mã của Viên môn. Tính tình Thường Thanh nóng nảy, vừa thấ y có người mạo phạm Viên môn đã giận dữ động thủ. Thân hình Dữu Bắ t Tín như sương như mị, trong lúc bận

bị vẫn trộm liếc lên lên một cái. Hắ n biế t trên lên có người, cái liếc này nhắ m vào Tiêu Như. Tiêu Như nhìn ánh mắ t của hắ n, ngạc nhiên buông tách trà xuố ng. Dữu Bắ t Tín chọt cười lớn. “Ta muố n xem xem Viên môn có thể oai phong tới lúc nào?”

Kê đê n, hắ n cùng Thiế t mã Thường Thanh quấ n vào nhau, càng đánh càng xa. Vó ngựa Thiế t mã cực nhanh nhưng một thân khinh công của Dữu Bắ t Tín cũng rắ t cao, tổ c độ cực mau. Tiêu Như ghé vào tai Mễ Nghiễ m nói vài câu, Mễ Nghiễ m liề n nhảy xuố ng, đuồi theo cuộc đắ u càng đánh càng lui xa kia.

Tiề n lão long đắ m đắ m nhìn ra ngoài thủy các, mãi tới lúc bọn họ dầ n xa khuấ t mới mở miệng: “Đây là lên đầ u tiên ta chứng kiế n Dữu Bắ t Tín xuấ t thủ. Xem ra tuy hắ n xuấ t thân trộm cướp, học nghệ ở môn phái lẻ không nổi tiế ng trong giang hồ nhưng danh tiế ng vang dội, quả không thể coi nhẹ. Thuật Yên hóa tung hắ n tự sáng tạo quả thật có thể gọi là lập dị khác người.”

Tiêu Như cười nhạt, nói: “Được một lời này của lão long đầ u ngài, Dữu Bắ t Tín nghe được nhắ t định thắ y sung sướng.”

Tiề n lão long khề cười. “Xem ra, Viên lão đại mà mười năm nay không một ai dám chọc đê n giờ đã gặp phiề n phức rồ i. Mới rồ i ta thắ y Đoan Mộc Thắ m Dương của Đoan Mộc gia Đoan Châu cũng đã xuấ t sơn, đi cùng gã còn có cả cự khắ u Vương Nhiề u. Tiề n lão long ta trước nay tự phụ ngay thẳng, nhưng nói tới tài đắ c tội với người khác chỉ e còn chưa bắ ng chút xiu của Viên Thắ n Long.”

Tiêu Như cười nhẹ. “Thắ n Long cũng thường tự cảnh tỉnh, chỗ phải khuấ t mình nhắ n nhin chỉ e nhiề u hơn người thường một chút.”

Tiề n lão long không kìm được, ha ha cười lớn. “Hắ n khuấ t mình nhắ n nhin mà còn đắ c tội với từng này người, nế u không

khuất mình nhân nhin thì còn tới mức nào?”

Nói rồi, mắt lão lại chợt chuyển động, chăm chú nhìn Tiêu Như, thái độ thô sảng lúc thường bỗng đổi, rách chân thành nói: “Hiền điệt nữ, Giang Nam sắp loạn, chỉ e người cậu phải suy nghĩ kĩ đạo ứng xử rồi.”

Lời này của lão rách mực chân thành, điếm tới là dùng. Trong suy nghĩ của lão, trong Giang thuyềch chín họ lão vôch ngứa mắt này, lão chỉ thích có mình Tiêu Như. Lời của lão rõ ràng có ý khuyên Tiêu Như đứng ngoài cuộc. Trong mắt Tiêu Như bỗng tăng một tầng âm đạm, nàng cũng không phải không biết cục diện nguy hiểm mà Viên môn đang phải đương đầu. Chỉ nghe nàng khẽ cười, nói: “*Kinh Bành sau chịu thành tương thit, sao bảchng doanh Sở kiếchm tự vung?*”⁽¹⁸⁾

Vói gia thếch là hậu nhân vương thấch thời Lục triềch, cộng thêm kiếch thức của nàng, đương nhiên không hề lạc quan với kếch cục sau cùng của họ Viên.

Tiềch lão long sững sờ. Lời này của nàng chính là nhắch tới điểch cổ đầuch thời Hán. Bành, Kinh sau này chếch dưới tay kẻ mà mình đầuch hàng là Lưu Bang, xem ra nàng tự ví mình là Ngu Cơ rồi. Tâm tình Tiềch lão long nhấch thời rách âm đạm. Viên Thầch Long quả thật tài lược sánh Hàn Tín, anh hùng tựa Hạng Vũ, nhưng cục thếch trước mắt là cục thếch lợi cho hắch sao? Lão đang ngồich đó trầchm ngâm cảm khái, bỗng nghe cầuch thang sau lưng vang lên tiếchng bước chân, từng bước từng bước trầchm ôn lão luyện. Ngồich đây đầuch là cao thủ, đương nhiên nhận biết được thanh thếch hiển lộ qua tiếchng bước chân người này, không khỏi nhấch têch quay qua, thấch ý góc cầuch thang có một thanh niên hăm bảy, hăm tám tuổi đi lên. Thanh niên này dáng vẻ hiên ngang, trên mặt có mấch y nốch rỡ đậu mùa mờ mờ. Tiềch lão long nghe nhiềuch biết rộng, nắchm rõ tướng mạo các nhân vật

giang hồ` đương thời, sau khi ngạc nhiên liền trâm giọng hỏi: “Tấ t Kê t?”

Thanh niên trên câ u thang nọ hơi khựng lại, nghe thê` liền cười đáp: “Chính là Tấ t Kê t.”

Tiê n lão long kinh ngạc, trong lòng thích cái khí độ này của hắ n, thản nhiên nói: “Xem ra thủ hạ của Văn Chiêu Công quả nhiên vẫn còn vài nhân tài.”

Tấ t Kê t khiêm tồ n cười cười, thoải mái ngồ i xuồ ng bàn của ba người.

Tiê n lão long hỏi: “Có việc gì?”

Tấ t Kê t cười, đáp: “Cũng không phải việc gì lớn, chỉ là vừa rô i nghe được Tiê n lão long đầ u đánh tiê ng muồ n gặp mặt Lạc Hàn để rửa mớ i nhục thua kiế m của Tấ t Hoa huynh năm xưa, hẹn một tháng sau gặp trên đing Kim Sơn. Vừa khéo đầ ng ngoại bên mẫu thân tiểu tử tức Văn gia cùng Lạc Hàn huynh có chút giao tình nhỏ, Lạc huynh cùng Viên lão đại của Đê` kỳ đang có chút việc chưa xong, liệu có thể xin Tiê n lão dòi cái hẹn này lại chẳng? Lạc Viên hội kiế n là chuyện bắ ng hữu giang hồ` kỳ vọng đã lâu. Tiê n lão long đầ u cao nhân nhấ sĩ tấ t không đê` n mức quấ y phá hung phá n của bắ ng hữu giang hồ`.”

Tiê n lão long sao có thể vui lòng để kẻ khác xen vào chuyện của mình, nào có sợ hắ n là Tấ t Kê t gầ n đây thanh danh dâg cao, sáng lập ra Liên minh Đảo Viên, sắ c mặt lão bèn sắ m xuồ ng. “Người dựa vào đâu?”

Tấ t Kê t nhạt giọng nói: “Dựa vào một lời hứa năm xưa của Tiê n lão long đầ u với ngoại tồ phụ.”

Người ngô ì đây ai nâ y không khỏi giật mình, Tiêu Như và Ngô Tứ đề ù không biế t nội tình bên trong như thế ù nào. Khuôn mặt của Tiề ñ lão long âm tình bắ t ñịnh, ñột nhiên nổi cơn giận, cười lạnh ba tiế ng: “Khà khà khà”, lão không nói nhận lời hay không, người ñã tung lên, không theo câ ù thang mà nhảy thẳng xuố ng phồ ñ dưới lâ ù rô ì như rô ñng chìm vực sâu, bực bội bỏ ñi.

Lúc này Tắ t Kề t lại xoay qua Tiêu Như, cười nói: “Như tử vẫn khỏe chứ?”

Tiêu Như xuấ t thân cao quý, hồ ì bé có qua lại với Văn gia Giang Nam cùng sáu thế ñ gia giang hồ ñ, bèn cười một tiế ng, ñáp: “Khỏe.”

Trong lòng nàng ñang tính toán: Lâ ñ này người của Văn phủ thật sự muố ñ làm tới với Thâ ñ Long rô ì. Văn gia bọn họ vô ñ liế ng ñày ñặng, hùng mạnh như Tiề ñ lão long, tuy lúc rời ñi buồ ñ bực, bắ t mẫn nhưng với tính tình của lão, không cự tuyệt ngay tức là ñã bị ép phải nhận lời rô ì. Người Văn gia - người Văn gia lâ ñ này trì hoãn Lạc Hàn và Tiề ñ lão long gặp mặt, rô ñ t cuộc là vì lẽ gì?

Tắ t Kề t nhìn Tiêu Như, giọng nhẹ tựa sương khói, nói: “Như tử trước nay thân thể yế u nhược, gâ ñ ñây Giang Nam ñổi gió, ñêm lạnh sương lắ m, Như tử nên tự giữ gìn một chút. Phải rô ì, Hàn Lâm ca bảo nế ù ñệ gặp Như tử, nhắ t ñịnh phải thay huynh â y chuyên một câ, nói rằ ñg huynh â y rắ t nhớ mong.”

Sắ c mặt Tiêu Như hơi trà ñm xuố ng, im lặng không ñáp, nàng tự nhiên biế t ẩn ý trong lời Tắ t Kề t, hồ ì lâu mới hắ ñg giọng ñáp: “Ta biế t rô ì. Cũng nhờ ñệ chuyển lời cho Hàn Lâm, bảo hắ ñ cũng tự bảo trọng. Giang Nam lắ m mưa gió, sáng tô ì chẳng thể dự trước, rắ t nhiề ù chuyện không phải muố ñ mà có thể làm ñược.”

Tắ t Kề t lắ c ñầ ù bật cười, chắ p tay lui ra. ñi ñế ñ câ ù thang, hắ ñ bỗng quay ñầ ù nói một câ: “Đúng rô ì, ñệ ñược tin, Viên lão

đại hình như vẫn ở Trá' n Giang, hôm nay, xem ra hắ' n sẽ không tới bê' n Thuận Phong này rô' i.”

Xem ra hắ' n cũng biế' t ước hẹn của Tiêu Như và Viên Thầ' n Long hôm nay, muố' n dùng lời trào phúng để khuyên nhủ Tiêu Như.

Tiêu Như lại cười nhạt, đáp: “Huynh â' y bạn. Có điề' u, rắ' t nhiề' u chuyện, hai bên tâm giao là được, tới hay không cũng như nhau thôi.”

Bê' n Thuận Phong chiề' u về' , thuyề' n chài trở lại, dầ' u người đã vắ' ng. Tiêu Như cùng Ngô Tứ yên lặng ngồ' i ở bê' n, nghỉ ngơi sau bữa ăn. Nước sông dưới chân cứ thế' chảy trôi, chảy hế' t đêm qua, chảy hế' t đời này. Mắ' t trông rắ'ng chiề' u còn sót lại trên trời dầ' n biế' n thành màu tro nhạt, thầ' n sắ' c Tiêu Như lại phiêu diêu khó dò. Trong lòng Ngô Tứ bỗng đau như xé - Ta sao có thể muố' n nàng không vui thế' này? - Yêu một kẻ mà không biế' t tình yêu â' y trong lòng hắ' n nặng được má' y phầ' n, đờ' i một kẻ không biế' t cuố' i cùng có thể gặp mặt hay không - Tiêu Như, nàng thắ' y đáng sao?

Lại thắ' y Tiêu Như cởi một chiế' c giày, đưa một chân xuố' ng dưới sông, nhè nhẹ khua khua, miệng khe khẽ hát:

“Thác thân anh hùng thuộc, triều triều ngộ thiế' p kì, tảo tri triề' u hữu tín, giá dữ lộng triề' u nhi.”

(Thân gửi cho anh hùng, ngày ngày lỡ hẹn thiế' p, sớm hay sáng đáng tin, thà gả luôn sáng triề' u.)

Tiề' ng ca ngân nga, rõ ràng đang kể lòng nàng. Ngô Tứ nhìn thầ' n sắ' c của Tiêu Như, trong lòng nhắ' t thời si mê. Mê' m yế' u như Tiêu Như, nhưng dù có đau thương cũng không vội tỏ lộ, nàng đem thương hận trong lòng nghìn xoay vạn chuyển, tới tới lui lui, lúc toát ra khỏi miệng nàng thì chỉ còn dịu dàng, mỹ lệ.

Ngô ì một lúc, Tiêu Như mới rút chân lên. Bàn chân trắ ng treo tọt bậc, thật không nên đặt vào chố n phong trà òn này. Có điề u, nữ tử với đôi chân này cũng chỉ đang lê bước trong gai góc nơi phong trà òn - cái nàng chạm vào, trừ bạc bẽo khinh thường thì chỉ là đau thương nặng nề . Chỉ muố n âm thầ m yêu nàng, hóa ra cũng không dễ. Ngô Tứ đau lòng muố n khóc. Hắ n nói: “Đêm nay đừng đi nữa, được không? Gió sông đang lộng, ta sẽ mượn Tiề n lão long một con thuyền nhỏ, đêm nay chúng ta du thuyề n Trường Giang, được không?”

Tiêu Như quay đầ u nhìn hắ n, trên mặt vẫn nguyên nét cười nhàn nhạt, khiế n cho Ngô Tứ lòng đau mà bất đắ c dĩ cũng cười. Ngô Tứ đau đón tận đáy lòng - Cho dù nàng có là nữ tử thông tuệ, sáng suố t nhưng xin đừng cười như thế ́ được không? Đừng như thế ́ !

Ngô Tứ khế nói: “Ồ lại đi. Ta tuy không phải anh hùng gì đó nhưng tiêu của ta làm bạn với tiế ng ca của muộ i cũng chưa chắ c đã không phải là mỹ cảnh trăm năm hợp tá u, tuế ́ nguyệt êm đề m.”

Bàn tay Tiêu Như tựa làn gió khế vuốt lên má hắ n, nhẹ như không hề ́ chạm vào. Đây là lâ n duy nhắ t trong bao nhiêu năm qua lại giữa nàng và Ngô Tứ có tiế p xúc da thịt. Chỉ nghe nàng khế nói: “Muộ i trả giá, muộ i chắ p nhận.”

...

“Một khúc ca dù không ai tới nghe, lẽ nào huynh không thể tự mình hát cho hề t sao?”

Nói rõ ì nàng rời đi. Một khúc hát không có ai tới nghe là khúc hát thế ́ nào? Chính là khúc nàng thắ p giọng hát trong làn gió trước khi đi sao? Có phải là khúc *Chung phong* nữ tử nọ hát ghi trong *Kinh thi* ngàn năm trước?

“... Chung phong thả bạo, cô' ngã tã' c tiê' u, vu yên tiê' u ngạo, trung tâm thị điệu...”

(Gió miê' t mà mạnh, nhìn thiê' p mà cười, cười mà cợt ngạo, lòng thiê' p đau thương.)

Nàng giồ' ng như cơn gió ào ạt á' y, ngẫu nhiên là thê', mạnh bạo là thê'. Nhưng sau khi nàng ào ạt qua rô' i, ta liê' n không biê' t cái phiêu đảng vui cười nơi mái tóc ta liệu có phải chỉ là cợt đùa vô tâm?

Ta chỉ có thể vui vẻ mà dè dặt, vờ như có thể tiê' p tục cười ngạo cõi đời này, chẳng ai biê' t được muôn vàn xoay chuyển trong lòng ta, chẳng ai biê' t được ta xót xa cho chính mình...

“... Chung phong thả mai, huệ nhiên khẩng lai, bấ' t vãng bấ' t lai, vu vu ngã tư...”

(Gió miê' t cuô' n bụi, chàng bỗng chịu tới, khi chẳng đoái hoài, khiê' n thiê' p xót xa.)

Miê' u cũ bê' n Thuận Phong cũng đã chìm vào sắ' c đêm. Nhưng đêm nay không hề' yên tĩnh: Trước tượng Nguyệt Lão Tiêu Như từng quỳ bái giờ có mười má' y người tụ tập. Mười má' y người này đề' u là người của họ Thạch, Sài, Vương, Mạnh trong chín họ. Lúc Tiêu Như cùng Viên lão đại định ước, nàng còn rấ' t trẻ, nàng đã kể ước định này với bả' ng hữu thân thiê' t chớ' n phòng khuê trong chín họ. Khi á' y, nàng còn tin tưởng vào hạnh phúc, cũng tin tưởng “bả' ng hữu”. Nghĩ tới đây, Tiêu Như khẽ' bật cười - cho nên, đêm nay mới có bao nhiêu người tới, bởi họ biê' t ước định kia của nàng. Nê' u nàng có thể hạnh phúc, bọn họ sẽ có cả đố' ng lý do để' ngăn cản hạnh phúc của nàng; nê' u nàng bấ' t hạnh, vậy đó' thật là một màn hay ho đáng xem! Bọn họ muô' n tận má' t thấ' y một nữ tử trước giờ tự phụ tài ba bị cuộc đời đẩy vào bấ' t hạnh.

Tiêu Như hít một hơi, ổn định tinh thần rồi mới bước vào trong gian điện vách. Người bên họ Thạch, Sài, Vương, Mạnh đã ngồi tụ lại nơi đó được một lúc rồi. Bọn họ chính là đang đợi nàng, bọn họ đã biết đêm nay Viên Thần Long không thể đích thân tới, muốn nhìn thấy dù chỉ là một nét suy sụp trên mặt nàng. Chỉ cần có một nét suy sụp, bọn họ sẽ tung ra muôn dạng thiện ý, nào là biết trước, nào là thương hại, cứ thế ác độc vô vấp, cần xé tới tận chút tôn nghiêm cuối cùng của Tiêu Như.

Nhưng Tiêu Như chỉ khẽ cười, cũng không che giấu nỗi đau thương nơi đáy lòng. Không che giấu nỗi đau thương cũng tự có một thứ ngạo khí cao khiết không thể bị khi nhục, những kẻ ngồi đây thấy thần thái đó của nàng đều chỉ muốn xô đến xé nát nó. Thạch Đình cười nói, lên tiếng trước: “A Như, mọi người tới thăm muội.”

Tiêu Như nở nụ cười nhạt.

Người xung quanh dường như hềm hấn nói chuyện quá mức mê m懵懂, một nữ tử tướng mạo không tệ khác liền cất giọng khàn khàn cười nói: “Nghe nói ngay cả thiệp ghi bát tự cũng ở từ đường trang viên gần Thái Thạch Cơ Như tử cũng sai người đem tới. Sao rồi, việc vui nhường này mà cũng không nói với cả bọn một tiếng, không để bọn này vui thay cho Như tử sao?”

Tiêu Như khẽ cười, đáp: “Cũng không phải thế, ta biết mọi người đợi ngày này bao nhiêu năm rồi, không cần nói mọi người cũng sẽ chạy tới, không phải sao?”

Nàng tủm tỉm đưa mắt nhìn từng người đang ngồi đây, dưới ánh mắt trong sáng của nàng, có vài người bất giác sinh lòng hổ thẹn, cúi mặt xuống.

Nữ tử giọng khàn nọ dường như có chút hiềm khích sâu xa với Tiêu Như, chỉ nghe ả cười nói: “Đúng thế, mọi người đều đợi xem nữ tử đẹp nhất trong chín họ chúng ta cuối cùng sẽ có kết cục ra sao.”

Tiêu Như lãnh đạm nói: “Kết cục cũng rất bình thường, chỉ là một con người, còn có thể có kết cục thế nào nữa? Có điều ta thích kết cục thế này.”

Nói rồi, nàng lấy lại thần sắc. “Mọi người mong xem lễ đã lâu, vậy Tiêu Như cũng không tiện phá hỏng hứng thú của mọi người, cũng muốn nhân đây cảm tạ các vị.”

Dứt lời, nàng chỉnh trang lại dung nhan, đôi tay cầm một tấm khăn ướt khẽ lau mặt, dưới ánh nến, khuôn mặt khi lau xong hiện lên một vẻ rạng rỡ, đẹp đẽ đặc biệt. Chỉ nghe nàng nhẹ giọng sai bảo: “Thủy Hạnh Nhi, châm nến, dâng hương.”

Những người ngồi đây ai nấy đều sửng sốt, tới Thủy Hạnh Nhi cũng ngây ra, nhưng nàng trước nay luôn nghe lời tiểu thư, lập tức lấy một đôi nến hồng mang từ thành Kim Lăng tới, trên thân nến được thợ khéo khắc hình long phượng trình tường. Nàng nhẹ chân nhẹ tay thả một nén hương, lặng lẽ cắm lên chiếc lư trước tượng Nguyệt Lão, một làn hương đàn hương dần tỏa khắp gian điện gác đã lâu không nhuốm nhang khói. Tiêu Như chẳng nhìn đám người kia, việc mình mình làm, nhìn lên Nguyệt Lão - tuy ngài dùng chỉ hồng ban tặng ta muôn ngàn ân huệ, ta lại dùng muôn vạn nhu tình buộc cổ tay hãm với ta, nhưng xem ra hôm nay vẫn không kéo được người nọ tới rồi. Song không kéo được tới thì đã làm sao? - Nàng nhướn mày - Ta chẳng phải không thể tự gả mình cho duyên chỉ hồng kia. Trong nụ cười của nàng phảng phất lộ ra nét ái tình tuyệt vọng cùng sự tôn thương, nàng rút từ trong người ra một tấm lụa đỏ, rồi cứ thế phủ lên vai, chút hỷ ý thắm đậm mang sắc đỏ ấy

ánh trên áo vàng váy lam của nàng, hiện lên vẻ đẹp trăm năm tĩnh lặng cho dù toàn thân lụa đỏ cũng chẳng có được. Nàng nhẹ nhàng khom lưng vái lạy tượng Nguyệt Lão từ xa, rồi lại vái cho đến khi đủ ba vái mới lấy tấm thiệp đỏ trong người đưa lên án. Lúc đến nàng vốn đã có chuẩn bị, đem tấm thiệp bất tự của Viên Thôn Long đặt lên cùng. Đây là do lúc thường nàng lưu tâm, giữ lại giấy tờ lưu nét bút trước nay của Viên Thôn Long rồi y theo nét bút của hắn mà chép lại bất tự của hắn lên thiệp đỏ. Trăm năm một thoáng, nhẹ tung mình, dù không ai đón lấy, nàng vẫn muốn nhảy vào trong. Chỉ nghe nàng đột nhiên quay người gọi: “Tiêu Xá Nhi.”

Mễ Nghiễm đang ở gian phòng vách không xa, hắn tránh người của chín họ, một mực không ra mặt, bấy giờ nghe tiếng, ôm nghi hoặc mà tới. Chỉ nghe Tiêu Như cười nói: “Hôm nay là ngày ta trao thân cho Viên đại ca của các đệ, chàng có việc không thể tới, đệ dù sao cũng được xem là người rể chàng trai, đứng ở đây đi.”

Mễ Nghiễm sững người, vạn lần chẳng thể ngờ hôm nay Tiêu Như tới bên Thuận Phong là vì chuyện này.

Sau đó, lại nghe Tiêu Như uyển chuyển khẽ niệm: “Nếu chàng tới, không biết có đồng ý ta tự gả mình thế này không. Nhưng một đời này, gã như đệ thuận theo chàng cả, lần này cho ta tự làm chủ một lần - ta cứ thế kéo chàng làm tân lang đi.”

Lời nàng tựa như tiếng than nhẹ.

Hồi c mắt Mễ Nghiễm bỗng ươn ướt. Hắn là một gã kiên cường, một đời ít khi rơi lệ, nhưng một khắc này lại cảm thấy đại ca, Viên môn đã nợ Như tử sâu tới bậc nào. Tiêu Như đã quỳ xuống bô đoàn, dùng toàn bộ thân tâm, một bái, hai bái, ba bái. Chỉ thấy trên bô đoàn cạnh nàng có đặt một thanh bội đao tinh xảo. Chắc vì thanh bội đao ấy mà người của chín họ vừa mới sự tỉnh không dám mạo muội

tiến lên. Đó là bội đao Viên Thân Long tặng Tiêu Như, rất xinh xắn, từ ngày nhận chưa từng rời khỏi nàng.

Ngẩng đầu lên, trong mắt Tiêu Như có chút mê man như sương khói, chỉ nghe nàng khẽ nói: “Hôm nay kết duyên, hai lòng không đổi. Thân Long, muội cũng không nhiều lời nữa, chàng chưa tới nhưng cứ như thế, mà cũng là như thế rồi.”

Nữ tử giọng khàn bên cạnh bỗng nổi giận, the thé cười. “Muội nói này Như tỷ, thật chưa từng thấy ai ti tiện như tỷ, chẳng khác ôm gà trống bái đường. Tỷ đau lòng đến phát điên hay si dại ra rồi? Viên đại nọ có gì tốt, đáng để tỷ làm mất mặt người của chín họ như thế?”

Thân người Tiêu Như khẽ run, nàng không muốn quay lại nhìn mặt nữ tử cay độc kia vào lúc này, chỉ lãnh đạm nói: “Đây là chuyện của ta, ta yêu bội đao, không yêu gà trống. Con gà trống đó, hay là muội cứ giữ lại đi.”

Nữ tử nọ chực mở miệng, bỗng ở góc sâu của điện có người đã lặng lẽ tiến vào từ lúc nào, quát lớn: “Cút!”

Một chữ “cút” này phát ra đúng lúc nữ tử giọng khàn kia định lên tiếng mỉa mai, ả bị người nọ một câu áp chế, sự buồn bực trong lòng lập tức dâng mạnh, vô số nỗi khó chịu nhất thời chuyển ngược, công thẳng vào tâm mạch. Nữ tử nọ ôm ngực, đau đớn kêu: “Ai?”

Người kia không đáp, chỉ lờn nữa cất tiếng quát lớn: “Cút!”

Người trong chín họ đang ngỡ ì đó kinh sợ kêu lên: “Tiên lão long, là Tiên Cương Tiên lão long.”

Người ở sâu trong điện nọ cười khà khà, nói: “Không sai, chính là Tiên Cương ta. Chớ có đợi ta ra tay đuổi lũ thỏ nhép các ngươi, đưa

nào đũa nãy ngoan ngoãn cút cho ta!”

Lão hành sự điên cuồng, kể cả người trong chín họ, một lời không hợp lão cũng sẽ đánh đau một trận. Lại thêm một thân công phu của lão cực cao, trong chín họ chẳng ai so được - lão võn cũng không phải chỉ đứng đầu trong cửu tính, kể cả trong giang hồ cũng xứng là cao thủ tuyệt đỉnh hạng nhất. Đám người Thạch, Sài, Vương, Mạnh ai nãy biế n sắc, trên mặt âm tình bất định, bỗng nhất tề giận giữ “hừ” một tiếng, đứng phắt dậy, miệng còn cô nói: “Tiện nhân, tiện nhân, chi bả`ng người cũng phản bội, ra khỏi chín họ luôn đi!”

Tiền lão long đọi đám người đó đi cả mới tiế n vào tiề n điện, cười khà khà. “Tiểu Tiêu Nhi, chớ để ý tới bọn chúng, hôm nay là ngày vui của người, ta cũng không có quà mọn gì. Bọn chúng là đám thỏ đế, hôn sự của Tiêu Như người, kẻ khác không công nhận, Tiề n lão long ta công nhận. Nếu về sau có kẻ nhiề u lời, bảo bọn chúng gặp ta nói chuyện.”

Dứt lời, lão cười lớn, phóng vút đi.

Trong điện thoắ t cái cực kỳ im ắ ng - Đi cả rô`i, tới cả Thủy Hạnh Nhi và Mễ Nghiễm cũng bị Tiêu Như đuổi ra, đây là đêm hoa chúc của mình nàng. Nàng lẳng lạng ngồ`i đó, hai mắ t trố ng rỗng, tới tận canh ba.

Canh ba vừa qua, coi như đã qua hôm sau rô`i, hôm sau nàng đã thành thê tử của Viên Thầ n Long. Trên xà nhà chọt có tiế ng động nhẹ, dường như người nọ cô` ý phát ra.

Tiêu Như ngược mắ t nhìn lên xà nhà, nàng đã là thê tử của Viên Thầ n Long, việc của hắ n nàng đương nhiên thay mặt giải quyế t. Chỉ thắ y nàng ngắ ng đầ u nói: “Dữu tiên sinh?”

Người trên xà nhà cười đáp: “Không sai, chính là Dữu mỗ. Tiêu nữ sử, Dữu mỗ ở hiên này có lẽ.”

Nói rồi, người kia buông người đáp xuống, trên người không vương lấy chút bụi trên xà.

Lúc này trên bầu trời, sao Sâm đã mờ, sao Thương chưa tới, Hoài Thượng có người nửa đêm nâng chén. Hắn đang nghĩ gì? Chi thấy tà áo trắng cũ kỹ của hắn nép vào làn gió Hoài Thượng, đôi mắt ngược nhìn trời sao - Trong khoảng thời gian sao Sâm sao Thương tới lui này, Dữu Bất Tín hẳn đã gặp mặt Tiêu Như rồi?...

BỘ 5

MÙA ĐÔNG Ở MẶT LĂNG

LỜI DẪN

Mùa đông ở Mặt Lăng lạnh lẽo và tĩnh mịch. Cho dù mới là đầu đông, cho dù còn chưa có trận tuyết nào. Mặt hồ Huyền Vũ không một gợn sóng, soi bóng những cây liễu khô héo trên bờ, tựa như một tấm gương làm nổi lên những sơn phấn điểm trang không nguyện tháo bỏ của ngôi thành, dưới cái nhìn của những người trầm tĩnh, dầu thế nào cũng có được một, hai chỗ hợp ý.

Nghe bảo thành này có một chút vương khí. Lời rằng: “Rõng cuộn Chung Phụ, hồ cứ Thạch Đầu”, ấy chính là câu bình phẩm của bậc hiền tướng một thời hồ Tam Quốc, Gia Cát Lượng. Thời Chiến Quốc, Sở Uy vương diệt nước Việt xong, cũng cảm thấy nơi đây cây cỏ i xanh tươi, thế núi hùng vĩ, ẩn chứa vương khí cho nên đã chôn vàng khố ở phía bắc núi Sư Tử để trấn, lại xây thành ở núi Thanh Lương, lấy tên là Kim Lăng; về sau nhà Tần đặt quận huyện, gọi là Mặt Lăng; tới Đông Ngô thì gọi là Kiến Nghiệp; sang Đông Tấn thì xưng là Kiến Khang, Giang Ninh; thời Đường một đạo gọi là Bạch Hạ; tới thời Tống thì lại gọi nó là Thăng Châu.

Chỉ biếm hóa ít ỏi có hai chữ, đưa vào *Địa lý chí* còn chưa đủ một trang mỏng dính nhưng những vui ca buồn khóc giao thoa trong đó, cảnh phồn hoa nô i nhau trong đó chỉ sợ ngàn trang vạn quyển cũng kể không hết, nói không xong.

Nhiều năm về sau, có một khúc ca. Tên khúc ca đã nhạt nhòa, trong bài có một câu hát như sau: “... Một trang lịch sử chưa viết hết, bút gác trên nghiên sớm đã cứng khô... Nói cái gì sống chết miên man, cái gì tháng năm đã ngẩng... Mọi ái tình vàng chữ đỏ trang...”

Phải - “mọi ái tình vàng chữ đỏ trang...” - cứ như vậy được ép vào một trang giấy mỏng manh, cứ như vậy chìm vào những biến thiên của hai chữ địa danh giản đơn kia sao?

Luôn có người không cam lòng sa vào mớ thứ như tình si ai luyến trong nhân thế, gãy giữa, vật lộn nhưng cứ thế bị lịch sử ép thành không làm sao được. Thế là lại xuất hiện một tác giả, hao chút tâm huyết, hà một hơi lên cây bút sớm đã khô cứng gác trên nghiên. Mực đã đông trong nghiên, dưới cái hà hơi này tựa hồ lại có một luồng sức sống chưa từng tắt hẳn từ từ lan tỏa, bắt đầu từ trang sử thời Tô Ng, hóa thành nét chữ thẳng thớm, một lần nữa khơi lại mùa đông Mạt Lãng và những người không cam chịu chìm đắm trong “mọi ái tình vàng chữ đỏ trang” của một niên đại xa xôi khuất bóng kia.

CHƯƠNG 1

PHỤC KÍCH LÚC ĐÊM

“**S**on vi cô' quốc chu tao tại,
Triêu' đã không thành tịch tịch hồ' i.

Hoài thủy đông biên cựu thời nguyệt,

Dạ thâm hoàn quá nữ tường lai.⁽¹⁹⁾”

(Núi vây cô' quốc khắp bốn bề,

Sóng vỗ thành không tịch tịch về,

Sông Hoài bờ đông trăng thuở cũ,

Khuya về lại chiếu mảnh tường con.)

Thạch Đà' u thành năm ở mặt sau Thạch Đà' u sơn phía tây thành Kiến Khang, do Tôn Quyên nước Đông Ngô xây dựng, sông Tân Hoài chính là men theo núi này hòa vào Trường Giang. Sông Hoài trong khúc ca trên cũng chính là chỉ sông Tân Hoài. Triệu Vô Lượng xuất thân dòng dõi Hoàng đế', thông thạo âm luật, một khúc tiêu điệu bình thường qua giọng khàn khàn của lão hát ra càng làm tăng cảm giác vật còn người mất. Triệu Húc liền biết đại thúc gia lại cảm thương nước nhà rồi. Hấn không lên tiếng, ôm đầu gối ngồi trên bức tường tháp đã tàn tạ của thành Thạch Đà' u, một mình ngắm trăng.

Triệu Vô Lượng lên tiếng trước: “Húc Nhi, ba hôm nữa lại tới sinh nhật con rồi.”

Triệu Húc “vâng” một tiếng, không đáp lời. Hắn từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, theo đại thúc gia, tam thúc gia mà trưởng thành. Hồi ấy còn bé, hai người họ thường bận bịu, sinh nhật với chẳng sinh nhật đa số là quên biếu. Có điều mấy năm gần đây, thi thoảng lại nghe hai vị thúc gia nhắc tới. Dưới ánh trăng, Triệu Húc nghiêng đầu nhìn thân hình đại thúc gia, không rõ vì sao trong lòng vang lên tiếng than khẽ: Xem ra đại thúc gia thật sự già rồi, nếu không, người sẽ chẳng thể bất giác càng ngày càng lộ ra dạng tình cảm đàn bà con gái kia. Hắn tuy còn nhỏ nhưng trong lòng hiểu rất rõ, biết được hai vị thúc gia tiếng là ở ẩn núi rừng nhưng mấy năm nay thật ra là đang cố sức làm cái gì, muốn vì mình mưu đoạt cái gì. Triệu Húc thở dài trong lòng: Kỳ thực hai vị thúc gia không biết, đối với mấy thứ danh vị hoàng quyền ấy, bản thân mình chẳng mấy bận tâm. Bản thân hắn chỉ cảm thấy, nếu có thể thoát khỏi ràng buộc, một đời này tiêu dao giang hồ, chưa hẳn đã không phải là một thứ hạnh phúc. Có điều, hắn không hề nói ra, hắn tuy nhỏ nhưng cũng có thể hiểu được tâm ý của hai vị lão giả này, việc họ làm gần như đã thành tín niệm để họ tiếp tục sinh tồn, nếu họ vui với việc ấy, vậy thì vì sao không làm cơ chứ?

Dưới ánh trăng, Triệu Vô Lượng lắc mái đầu bạc, nhấp một ngụm rượu, nói: “Tuy hôm nay có sớm một chút nhưng đại thúc gia muốn tặng trước cho con ba món lễ vật.”

Triệu Húc ngạc nhiên. Rồi cuộc hắn vẫn còn trẻ, vừa nghe thấy hai chữ “lễ vật” lập tức vừa hiểu kỳ vừa háo hức. Đôi mắt sáng như pha lê lóe lên, mỉm cười nhìn đại thúc gia, vội vàng giục: “Là gì thế, đại thúc gia, người mau nói đi.”

Triệu Vô Lượng cười “khà khà”, tay trái đưa vào tay áo phải mò mò, mò ra một thanh đoản côn. Cây côn ấy quá ngắn, dài chưa tới một thước, bỗng thấy Triệu Vô Lượng siết hai tay, cây côn nọ liền bật ra thành một cây trường côn đúc đồng dài gần ba thước. Chỉ

nghe Triệu Vô Lượng cười bảo: “Đây là tam thúc gia của con căn cứ vào đặc điểm thân hình con, ngắm nghĩ vài năm mới thiết kế cho con một thứ binh khí phòng thân. Biết người trẻ tuổi các con chê cục mịch, không thích cầm côn, bèn tìm thợ khéo ở Đông Lăng tỉ mỉ chế tạo cho con một cây đặc biệt. Hắc hắc, chớ coi thường cây côn này, Đông Bài Trương một đời rèn binh khí, rèn tới cây thứ hai mươi bảy thì tam thúc gia của con mới coi như vừa lòng, không nói tới tiêu tốn bao nhiêu thời gian tinh lực, riêng ngân lượng đã đủ đúc một cây côn vàng rồi. Con thử xem có thuận tay không, chớ uổng phí tâm lòng của tam thúc gia con.”

Triệu Húc mừng rỡ, mấy năm nay hắn chỉ mong có được một món vũ khí thuận tay, bèn nắm cây côn đứng trên tường thành, bày thế Nhị Lang đâm sơn, vừa trầm ổn vừa linh động, mũi côn một đầu chỉ dật, một đầu nắm trong tay, đây là thế đầu tiên trong Thái Tổ côn pháp. Tông Thái Tổ xuất thân dân dã, gia tộc họ Triệu về mặt võ học vốn có gia truyền sâu xa. Triệu Húc hô nhẹ một tiếng, múa đủ một bộ Thái Tổ côn pháp dưới trăng. Chỉ nghe tiếng gió vun vút, ánh vàng loe loe, thật không uổng bao nhiêu năm dạy dỗ của lương đại cao thủ Tông thất song kỳ. Triệu Vô Lượng ở bên cạnh quan sát, trước còn cười cười, về sau trong đôi mắt già nua không tìm được nhòa đi, nhớ lại hồi nhỏ nghe người trong cung kể chuyện Thái Tổ khởi binh năm xưa: Một côn bình giang sơn, ngàn dặm tiền Kinh Nương⁽²⁰⁾, con em họ Triệu không phải ai cũng là phường nhu nhược, ẽo ợt thời thái bình, vẫn có được một chút nhiệt huyết lắm liệt từ tổ tông truyền lại. Không biết vì sao, khéo mắt lão có chút ươn ướt.

Triệu Húc múa hết một bộ côn pháp, nhảy xuống cạnh đại thúc gia hắn, tim không loạn thở không gấp, hỏi: “Đại thúc gia, món thứ hai đâu?”

Triệu Vô Lượng khẽ vỗ đầu gõ i, chấn chỉnh lại tinh thần, giọng vẫn còn chút khàn khàn, đáp: “Món thứ hai là quà của đại thúc gia. Hà hà, đại thúc gia khéo hơn tam thúc gia của con, hoàn toàn chẳng phí nhiều thời gian, sức lực như hấn, ở đây kể cho con một đoạn cô sự nghe chơi.”

Mắt Triệu Húc lại sáng lên, còn mừng hơn mới rồi có được một cây côn tốt. Triệu Vô Lượng cũng biết Triệu Húc thích nhất là nghe lão kể chuyện. Cũng phải, vị lão nhân giang hồ này, cả đời trải cảnh biến loạn, từ hồ i Tĩnh Khang tới giờ, cái sự nghe nhiều biết rộng chỉ e trong thiên hạ chẳng ai hơn được. Cùng một câu chuyện, qua miệng lão tự nhiên lại có cái thú vị, hồ i hợp riêng. Ấy là bởi lão không chỉ kể chuyện, phong vật nhân tình, tiểu tiết chi li trong đó được đôi mắt lão ghi lại, muôn vẻ nhân tình, trò đời, lẽ việc cứ gọi là ra, những cái ấy đều đều từ nhiều năm kinh nghiệm và góc nhìn của riêng lão, khiến người nghe không thể không có thêm nhận thức, nghe xong không tìm được mà vỗ trán, nghĩ: A, sự tình hóa ra là thế, nhân sinh, hóa ra... còn có thể nhìn nhận như vậy.

Triệu Húc đã ghé sát Triệu Vô Lượng, cười nói: “Đại thúc gia, hôm nay người lại kể bí mật nào thế? Mau mau kể đi, mau mau kể đi!”

Triệu Vô Lượng thông thả nhấp ngụm rượu rồi mới từ từ nói: “Con đoán coi, là gì nào? - Muốn kể, chúng ta cứ kể từ chuyện tiêu kia của Lạc Hàn đi.”

Quả nhiên Triệu Húc mở to mắt. “Tiêu ư?”

... “Lạc Hàn?”

Trong trái tim trẻ trung của hấn dấy lên một trận kích động, hấn cũng không biết vì sao bản thân lại có hứng thú với thiếu niên họ Lạc kia đến vậy. Triệu Vô Lượng nhìn về phía con sông bên ngoài tường thành, trong lòng tựa như cũng từ từ dâng lên một thứ

kích động, chầm chậm kể: “Con phải biết, chuyên tiêu kia tuy là do Lạc Hàn cướp nhưng không phải bởi hã n cần, kỳ thực hã n tặng cho một người - *Thượng lưu sông Hoài, nhà tranh ở đó, Dịch kia là họ, Liêm đó là tên* - người hã n muốn tặng nọ hiệu xưng Dịch Bôi Tửu - “*Ai biết Hoài Thượng Dịch Bôi Tửu, muôn dặm chân trời người đều say*”.”

Ngưng một chút, Triệu Vô Lượng mới nói: “Húc Nhi, con có biết Dịch Bôi Tửu là ai không?”

Triệu Húc lắc đầu, cái tên này thực xa lạ với hã n, trước nay ít nghe tới. Triệu Vô Lượng than một tiếng: “Cái tên này con nhất định phải nhớ rõ, người này là nhân vật có thể làm thầy của đế vương. Kỳ thực ta cũng không biết nhiều về hã n, chỉ biết hã n ấu t xuất thân từ thế gia, sau khi biến loạn bèn đổi dùng họ mẹ, phiêu bạt giang hồ. Năm mười bảy tuổi thì tới Hoài Thượng, tiếp nhận mớ hỗn loạn lưu lại sau khi Vương Thông chết. Ta nghĩ, hồ i nhỏ hã n phải trải nhiều bất hạnh, cho nên phàm cái gì hã n nhận định là có giá trị, dầu có phải dốc hết sức hã n cũng muốn bảo vệ. Đại cục ở Hoài Thượng, bảy năm nay cũng nhờ hã n nỗ lực giặt gâu vá vai mới miễn cưỡng duy trì được, nhờ thế mới có được cục diện yên ổn không dễ có ngày nay. Sở Tướng quân ở Tương Phàn, Dữu Bất Tín ở Tô Bắc, Lương tiểu ca nhi ở Hà Nam được hã n hỗ trợ mới có thể gầy dựng không đổ. Tên tuổi của hã n trừ một dải Hoài Thượng, khắp Giang Nam lại chẳng mấy ai hay biết. Hã n cùng Lạc Hàn hẳn quen nhau từ rất sớm, hai người đều chưa tới mười bốn, gặp gỡ ở đất lạ, ngẫu nhiên quen biết nhưng từ đó một đời giữ lời thề, không vứt bỏ nhau, loại giao tình này, trong giang hồ lấy chữ nghĩa làm đầu chỉ e cũng cực hiếm thấy. Người ngoài cũng chỉ từ chuyện cướp tiêu này mới biết Lạc Hàn cư nhiên dám chọi lửa giận của anh em Viên thị, chẳng coi kiêng kỵ thiên hạ là gì, gửi tặng Dịch Bôi Tửu hơn mấy chục vạn lượng bạc, có điều...”

Lão vuốt vuốt mái tóc bạc vốn đã rất ngắn của mình. “... chỉ e rất nhiều người không nghĩ tới - mà ta cũng chỉ phỏng đoán: Hơn mấy chục vạn lượng bạc kia kỳ thực không phải là cái chính yếu, cái Lạc Hàn thật sự muốn gửi e là một thứ khác...”

Triệu Húc cả kinh, bao nhiêu bạc thế mà vẫn không phải cái chính, chỉ coi là tặng kèm, vậy cái chính là cái gì? Nhất định là cái gì đó phi phạm rồi!

Triệu Vô Lượng nhìn làn sóng trong vạt xa xa, lặng lẽ nói: “Cái hấn thật sự muốn gửi, chỉ e là một cái chén, một cái chén gỗ nhỏ. Cái chén ấy với người khác mà nói có lẽ chẳng dùng để làm gì nhưng ta biết, đối với Dịch Bôi Tửu nó lại có tác dụng cực lớn. Dịch Liễm tính tình thanh đạm nhưng hồ i nhỏ mác phải bệnh lạ, sâu trong xương cốt có một thứ dị chứng hiểm thây. Bệnh này trên đời khó chữa, châm cứu vô hiệu, thuốc thang khó trị, nghe nói chỉ có một loại cây lạ nghìn năm không chết, chết rồi nghìn năm không đổ, đổ rồi nghìn năm không mục, một loại hồ dương có tính gỗ tiên thiên là “Thống chấ t” hiểm gặp trong họ cây hồ dương nơi tái ngoại mới có thể trị được.”

Nói rồi, lão vỗ nhẹ lên đùi. “Người nào có bệnh này. Bởi thế sau khi Lạc tiểu ca nhi quen biết hấn thì không hề sớm chiề u ở chung mà vẫn cưỡi lạc đà về tái ngoại, ẩn cư nơi hoang mạc. Việc này nói ra tưởng chẳng có gì, kỳ thực hấn ngày đêm bận rộn. Loại cây hồ dương nọ vốn là thực vật thường thây trong sa mạc nhưng Thống chấ t hồ dương lại rất khó tìm, sau khi làm thành chén còn phải phơi phóng nhiều phen, muôn kiểu dược liệu tẩm chế rồi mới dùng được. Đoán rằng, mỗi ngày Dịch Liễm đề u phải đúng giờ Tý dùng chén này châm đầ y rượu, qua nửa đêm thì uống mới có thể áp chế bệnh tình. Chén nọ khá khó làm, nghe bảo phải ba năm mới xong. Lạc Hàn cứ ba năm một lần, dẫu có là mưa tên làn đá cũng vẫn

sẽ đúng hẹn mà tới, chẳng kể ngàn vạn nguy hiểm, đoạn giao tình này của hai người họ, quả thật... có thể gọi là sinh tử chi giao.”

Triệu Húc nghe tới ngậy người. Trên đời quả nhiên vẫn có thứ kỳ mịch nghìn năm không chết, chết rồi nghìn năm không đổ, đổ rồi nghìn năm không mục nát này sao? Lại cũng có thứ tình bả`ng hữu ba năm đả`ng đả`ng chỉ gặp một lâ`n này?

Chỉ nghe Triệu Vô Lượng buô`n bã than: “Đoạn nội tình này, ta cũng là từ tử mi quan sát những dược liệu mà một thiế`u niên có bộ dạng giồ`ng Lạc Hàn thu mua ở các phân hiệu của tiệm dược lâu đời Bán Kim đường ở Nam Kinh, cộng thêm một vài bí văn cổ xưa mới đoán ra, ngẫ`m lại hẳn không sai mấ`y. Cho nên, trong chuyế`n tiêu kia, thực sự là có một bí mật liên quan tới đại thế` giang hồ`. Điề`u này không chỉ là quái bệnh bí mật không người nào biế`t của Dịch Bôi Tửu mà còn vì, theo truyề`n thuyế`t cổ, loại Thố`ng chấ`t hồ` dương nọ, kể cả là ở tái ngoại tựa hồ` cũng chỉ sinh trưởng ở duy nhấ`t một nơi.”

Ánh mắ`t Triệu Vô Lượng nhìn ra xa xăm. “Nơi â`y chỉ có tên bả`ng tiế`ng U đư, gọi là Nạp Mâu Đạt Khúc, nghĩa là miề`n đấ`t xa xăm. Đó là một ô`c đảo hoang vắ`ng nắ`m trong sa mạc, kể cả người bản xứ cũng rấ`t ít người có thể tìm được chỗ bí mật đó, chỗ đó là thánh địa trong lòng người Hồ`i, được vinh danh là “Nơi những linh hồ`n quy về`”. Bọn họ cho rằ`ng đó là nơi trong sạch nhấ`t thế` giới, sau khi ché`t các linh hồ`n sẽ về` nương náu. Loại truyề`n thuyế`t này đương nhiên không thể tin hế`t nhưng từ đây cũng có thể thấ`y được sự bí mật của nó, không biế`t Lạc tiểu ca nhi làm thế` nào mà tìm được. Mấ`y truyề`n thuyế`t này, người Trung Nguyên chỉ e chẳng có hứng thú, khiế`n bọn họ có hứng thú là một truyề`n thuyế`t khác...”

Triệu Húc mở to mắt nhìn đại thúc gia, tựa như sợ bỏ lọt mất một chữ. Chỉ nghe Triệu Vô Lượng cười nhạt. “Truyện thuyết giang hồ cùng những ghi chép trong vương thất chúng ta có chút ăn khớp. Truyện rằng thuở khai triều, có một vị anh hùng bất thế⁽²¹⁾, hiệu xưng Nhất đại võ thánh Quy Hữu Tông. Vị này có ước hẹn cùng đấng Thái Tổ chúng ta, một người trong triều, một người ở dân gian, loại bỏ hết binh lực trong thiên hạ, thế là bèn dùng sức một người vây khốn hai mươi chín vị cao nhân ẩn sĩ giang hồ trong Đại Thạch Pha ở Thái Thạch Cơ, một trận thành công, mở ra nền tảng cho hơn hai trăm năm thái bình trong giang hồ. Theo di nguyện của hai mươi chín vị kia, Quy Hữu Tông đem tuyệt học truyền thừa của họ cùng mật điển bản thân sưu tầm từ các danh môn đại phái trong giang hồ cả thảy một trăm ba mươi sáu môn chôn cả trong Nạp Mậu Đạt Khúc kia. Nơi đó, nghe nói là nơi duy nhất có Thông chât hồ dương sinh trưởng. Bởi thế người trong giang hồ đoán rằng sau khi Quy Hữu Tông chết có lưu lại một bí mật động trời, đó chính là Vĩnh bê võ khố chỉ có trong truyền thuyết mịt mù. Gọi là võ khố bởi nó thực sự kinh người. Quy Hữu Tông nhất đại võ thánh, kinh điển lão sưu tầm đương nhiên không phải hạng xoàng, vả lại lão bỏ thô giữ tinh, chỉ chôn một trăm ba mươi sáu loại, không nở hủy đi, từ đó có thể đoán được những bí tịch đó có sức nặng thế nào. Nếu tin này truyền ra...”

“Vậy thì Lạc tiêu ca nhi, người duy nhất biết nơi Thông chât hồ dương sinh trưởng, cũng chính là người duy nhất có thể biết được nơi chôn giấu Vĩnh bê võ khố, chỉ e sẽ biến thành đồ tượng sắt tìm của tất cả những kẻ mê võ.”

Chỉ nghe “keng” một tiếng, cây côn đồ ng võ n gác trên hai gó i của Triệu Húc trong lúc hấn thất thân đã lặn xuống đất, va xuống đá lát vang lên một tiếng trầm muộn. Miệng Triệu Húc há hốc, không nói nên lời. Mấy truyện thuyết nọ lẽ nào đề u là thật?

Vậy một thân võ công của Lạc Hàn hẳn là lấy từ võ khô nọ cho nên mới kinh thế hãi tục tới mức khó bề tưởng tượng nhường ấy? Triệu Húc chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, lời đại thúc gia loạn thành một đám trong đầu hẳn: Truyện thuyết, sa mạc, tình bằng hữu, chén gổ, hồ dương, võ khô ... các loại danh từ trong bộ não vốn giỏi tưởng tượng của hẳn tụ thành một bức họa đẹp đẽ - cõi đời này, lẽ nào đã ng sau cõi đời nhìn tưởng bình thường này, quả thật còn có những truyện thuyết nguy dị⁽²²⁾ khó lường, vừa nghe liền động tâm như thế?

Chỉ nghe Triệu Vô Lượng tiếp tục thông dong: “Cái mà Lạc Hàn tu luyện chính là Chấn t pháp chân khí cực kỳ hiếm có, nghe nói thứ công phu này tôn chỉ nằm ở mười bốn chữ: “Mộc hữu văn chương tả ng thị bệnh, trùng đa ngôn ngữ bất năng thiên.” Ấy là một loại chân khí phải ở chỗ không có gì, mặt quay về chính đông, lưng gánh khí kim qua, khua nhược thủy mà tế ly hỏa, mặt thanh mộc mà lưng bạch kim, ngũ i ngay hậu thổ, ngẩng trông sao Đẩu mới có thể tu luyện. Nếu hẳn không luyện công phu này, cái chén kia cũng không thể luyện được. Húc Nhi, thế nào, chuyện này có hay không?”

Triệu Húc đã quên cả nói năng. Từ đã ng xa chợt mơ hồ có tiếng “keng keng”, dường như là tiếng binh khí va vào nhau. Triệu Húc còn đang chìm vào truyện thuyết mịt mù khó lường nọ, chưa thể hồ i tỉnh. Dưới ánh trăng, dư quang nơi khóe mắt hẳn liếc thấy bộ dạng tóc bạc lưa thưa, vênh tai lắng nghe của đại thúc gia. Vầng trăng trong sáng, hẳn đang nghĩ tới cái gọi là Vĩnh bế võ khô kia. Nếu quả thật có mấy thư tịch ấy, trong sách ấy hẳn sẽ ghi lại những tham ngộ cùng tự thuật của những tiên bối kia về con người, vũ trụ, thời gian, các chiêu số kỳ diệu? Hẳn là đây những trí tuệ và đồ n ngộ? Lạc Hàn từng xem những sách ấy sao? Xem xong rồi có cảm xúc thế nào? Có phải khi lật sách lúc đêm khuya tĩnh lặng, có thứ cảm giác muôn thứ bình phàm, nhỏ nhặt, bụi bặm,

bản thiu, tâm thường, khổ cực của đời người hốt nhiên tiêu tan, trong đêm tối bỗng thấy cả trời sao sáng? Những người viết sách nọ, bao tư duy mà họ trầm tư suy nghĩ, quên ăn quên ngủ, sớm chiều mài giũa hẳn sẽ như ánh sao Đẩu chiếu soi đời người nhỏ bé này?

Triệu Húc đang định mở miệng nói chuyện, bỗng thấy Triệu Vô Lượng đặt một ngón tay lên môi “suyt” một tiếng: “Chớ lên tiếng!”

Nói rồi, lão kéo tay Triệu Húc, hai người lộn về phía sau, cùng ẩn mình tại đám đá to cỏ dày mà Triệu Vô Lượng sớm đã nhắm từ trước. Triệu Húc mới kịp hỏi: “Sao vậy?” thì đã thấy cách trăm trượng có một thân hình thấp lùn nhảy tới. Người này đứng dưới tường thành nhìn dáng núi bóng trắng, bật người một cái liền nhảy lên bức tường thành tàn tạ. Triệu Húc chăm chú đánh giá bóng người kia, chỉ thấy dưới ánh trăng dáng người nọ không cao, cái đầu to hơn xa người bình thường. Tay của hắn rất nhỏ nhưng ngắn mà có lực, hắn đưa đôi mắt nhỏ quan sát kỹ hình thể xung quanh một lượt rồi vỗ nhẹ tay, sau đó nhìn về phía con đường vắng vẻ dưới thành, mấy chục bóng hình rất bài bản hoặc thấp hoặc cao nhảy tới, hoặc núp vào lùm cỏ dưới thành, hoặc ẩn mình trên góc tối của cây, hoặc giấu mình sau đá, hoặc nấp cạnh đường, xem ra có vẻ tán loạn nhưng lại ẩn chứa sát cơ. Triệu Húc giật mình, biết đây là đang bố trí mai phục. Hơn ba chục người dưới thành nọ, nhìn thân thủ mạnh mẽ của họ thì biết rõ ràng đều là cao thủ nhất lưu. Đặc biệt là, bọn họ vừa ẩn mình, tuy tinh mắt như Triệu Húc mà cũng lập tức không thấy tung tích họ đâu nữa. Đám người đó tựa như có kỳ thuật, trong đêm tối toàn thân như đã dung hòa làm một với đám cỏ, lùm cây, tảng đá họ dùng để ẩn thân.

Chỉ thấy gã trên tường thành nọ nhú mày, tỉ mỉ kiểm tra, dường như chưa hài lòng. Hắn thấy có chỗ không được, chợt búng ngón tay, một mẩu đá nhỏ bắn đi, người đang ẩn thân ở đó chấn động.

Mẫu đá thứ hai hắ n búng vào một chỗ gắ n người nọ, lúc mẫu đá va vào tảng đá thì khẽ tóe lửa, người nọ tuân theo chỉ thị của hắ n, lập tức thay đổi vị trí. Gã lùn nọ búng tay liên tục, chỉ huy đây đó, xem ra hắ n đang bày bố . Triệu Húc nhìn vào tay hắ n, trong lòng kinh hãi, chỉ thắ y tay phải hắ n cắ m một mảnh đá hoa cương rắ n chắ c, thắ y có chỗ không đúng, ngón tay hắ n dùng lực, mảnh đá to bắ ng nắ m tay liề n bị ngón tay cái của hắ n véo ra một mẫu nhỏ, bắ n tới chỗ hắ n muồ n điề u phồ i.

Sức ngón tay thật lớn! Triệu Húc không khỏi lú lười. Hồ i trước hắ n thắ y Hưởng ứng thắ n chương của Cảnh Thương Hoài đã cảm thắ y đúng là thắ n kỹ, đó là lầ n đầ u tiên hắ n kinh hãi và bội phục một nhân vật giang hồ , vậy mà người trước mắ t, chớ thắ y hắ n nhỏ mà coi thường, môn công phu ở tay sử dụng lúc vô ý này rõ ràng đã đủ lực bì với Cảnh Thương Hoài rồ i. Giang hồ quả nhiên ngọa hổ tàng long! Trán Triệu Húc rịn mồ hôi. Trước khi vào giang hồ , hắ n vẫn rắ t có lòng tin vào công phu của bản thân nhưng nhiề u ngày nay, liên tục gặp cao thủ, sự tự tin trong lòng đã vơi bớt một phầ n.

Đôi mắ t cáo già của Triệu Vô Lượng đắ m đắ m nhìn quắ ng dưới thành. Những bóng người kia mỗi khi điề u động thì dù trắ m ổn như lão cũng không khỏi ngắ m hít một hơi. Đám người đang mai phục rõ ràng ai nắ y đề u là cao thủ. Lúc mới mai phục, vòng phục kích bày ra đã hung hiểm dị thường, Triệu Vô Lượng không có đủ tự tin bản thân mình dám tiế n vào, nhưng dưới đôi mắ t lão luyện của lão, quan sát kĩ càng, rồ t cuộc vẫn có lỗ hỏng. Có điề u, người trên thành nọ thực sự rắ t có mưu lược, tỏ tường đạo ám sát phục kích, dưới sự điề u phồ i của hắ n, chỉ thắ y vòng phục kích hẹp dài dưới thành đã được điề u chỉnh ngày càng nghiêm mật, hung hiểm khó lường.

Tồ c độ điề u chỉnh của người nọ cũng càng lúc càng chậm, hắ n dường như là người tỉ mỉ, không làm tới mức kín kẽ không còn sai

lầm thì không thôi. Chỉ thấy mi mày hấn nhăn tít, nếp nhăn trên trán khiến hấn vô'n chỉ hơn bôn' mươi bồng như già gáp' đôi. Lúc đầu hấn ra tay rất nhanh, về' sau lưỡng lự vài bước mới xuấ't thủ điề'u chỉnh một chút, sau nữa phải mắ'y chục bước thì mới lại điề'u chỉnh. Nếp' nhăn trên trán hấn càng lúc càng sâu, việc điề'u chỉnh dưới thành đã vào giai đoạn tỉ mỉ, cụ thể, có lúc chỉ để một người xê dịch nửa thước, có lúc lại cho hai người đổi chỗ, xem ra hấn đã cân nhắc kĩ càng các yếu' tố vũ khí, võ kĩ, cao thấ'p, béo gầ'y của đám thủ hạ. Triệu Húc lúc này mới rõ vì sao đại thúc gia vội vàng bảo hấn im lặng, người này rõ ràng là cao thủ trong các cao thủ. Hấn không dám lên tiế'ng, khẽ dùng ngón tay viế't vào lòng bàn tay đại thúc gia, hỏi: “Mắ'y người đang mai phục kia là ai thế'?”

Tai chỉ nghe đại thúc gia tụ âm thành sơi, tiế'ng khẽ như muỗi kêu nói: “Là tổ chức ám sát phục kích đệ nhấ't trên giang hồ', Bí Tông môn.”

Bô' cục dưới thành đã kín kẽ khó lường. Triệu Húc nhìn mà trong lòng sợ hãi, hấn biế't bản thân mà tiế'n vào vòng mai phục, kể cả tay nắ'm trường côn chỉ e cũng vẫn gặp bất' hạnh mà thôi. Bỗng nghe gã thấ'p lùn nọ thở ra một hơi, tựa như đã bài bô' xong, tinh thần thả lỏng. Người nọ nhắ'm mắ't suy tư một lát, chợt nháy xuố'ng, tiế'n lui qua lại trong vòng phục kích. Lúc này hấn không điề'u động người trong Bí Tông môn mà tự mình động thủ, trừ bỏ dầ'u về't, lúc thì di chuyển khóm cây mầu đá, từng cành từng lá, từng khố'i từng mầu, tắ't tậ't đầ'u suy nghĩ cẩn thận chu toàn. Người nọ đi khá xa rồi, Triệu Húc mới dám khe khẽ hỏi: “Đại thúc gia, người này quá lợi hại, hấn không chỉ bô' trí sát cục mà còn ra tay trừ bỏ sát khí!”

Nhãn lực của Triệu Húc không kém, quả nhiên, qua một phen bô' trí của người nọ, chỉ thấy vòng phục kích cùng cây cô'i hình thố' xung quanh càng thêm hài hòa, dầ'n dầ'n lắ'p đi sát khí ban đầ'u.

Càng đáng sợ là, hơn ba chục người mai phục nọ tựa như dầ̀n dầ̀n chìm vào ánh trắng nơi bức tường tàn tạ của Thạch Đầ̀u thành này, tới cả tiế́ng hít thở cũng không cảm thấ́y nữa. Bóng người, bóng cây, hơi thở tiế́ng gió nhập làm một. Sinh khí của những người này như đã hòa vào cỏ cây, tĩnh lặng hợp vào thế núi đá. Người nọ bện bện nửa canh giờ mới coi như hài lòng, lại nhảy lên tường thành, khom người ngồ̀i vững. Hắ́n vừa ngồ̀i xuống, thân hình vốn nhỏ bé liề̀n ản vào bóng tường. Triệu Húc chỉ thấ́y lòng bàn tay dẫm mồ hôi - giang hồ̀ quả nhiên hiểm ác, ngón tay hắ́n khẽ run, viế́t lên lòng bàn tay đại thúc gia: “Người này là ai thế?”

Triệu Vô Lượng truyề̀n âm nhập mật, đáp: “Hồ̀ Bắ́t Cô.”

Triệu Húc cả kinh, sau đó chỉ thấ́y mạch máu toàn thân căng phồ̀ng, nhớ lại danh hiệu chân chính của người này - *“Hai xe tung hoành, bảy mã liên hoàn, bên trái tướng ngự, bên phải sĩ điề̀u. Cây đó hành đạo, ai so đượ́c đây? Cây đó nhập thế, ai địch nói đây?”*.

Thì ra người nọ chính là Tả tướng Hồ̀ Bắ́t Cô uy áp Giang Nam, truyề̀n lệnh thiên hạ, mưu sĩ đứng đầ̀u Viên môn của Viên lão đại! Nhân vật bực này ra tay, vậy người hắ́n muồ̀n đố́i phó là ai? Ai có tư cách khiế́n hắ́n phí sức nhường này?

Triệu Vô Lượng có vẻ sợ Triệu Húc coi nhẹ gã thầ́p lùn này, nén âm thành sợ, truyề̀n nói: “Con chó coi nhẹ Viên môn chỉ có một mình hắ́n tới, một mình hắ́n, thực lực trong tay chỉ e cũng đủ ngang hàng với má́y danh môn đại phái số́ một, số́ hai giang hồ̀. Trong Viên môn có ba nhóm thế lực chủ yế́u, trừ Hữu sĩ Hoa Trụ thường niên hộ vệ Viên lão đại, nhóm thế lực thứ nhấ́t chính là Song xa - Tả xa Uấ́t Trì Diều, Hữu xa Thường Vệ - hắ́c hắ́c, song xa liên thủ, thiên hạ tung hoành, năm xưa Tử Vi đường nức tiế́ng thiên hạ của Nhấ́t kiế́m tam tinh cũng bị hai người này liên thủ đạ́p bắ̀ng, Nhấ́t kiế́m tam tinh, một chề́t, một trọng thương, một bỏ chạy, cho

dù đại thúc gia liên thủ cùng tam thúc gia của con e là cũng không có uy thế như vậy. Nhóm thế lực thứ hai chính là Thất mã: Thiết kỵ, Vũ kỵ, Long kỵ, Hồ kỵ, Báo kỵ, Phi kỵ, Phiêu kỵ, luận võ công đều là hạng cao vợi một thời, tuy còn kém Song xa tung hoành lừng lẹ, nhưng khiến người ta khó lường chính là thân phận của bọn họ, tới giờ còn chưa ai biết chuẩn xác thân phận danh tính của bảy người này, cũng có nghĩa là bảy người này ngấm ngấm tiềm phục khiến cho các thế lực, danh môn đại phái trong giang hồ ai nấy lo ngay ngáy, không dám buông lỏng, Viên lão đại quả nhiên là nhân tài. Nhóm thế lực cuối cùng thì chỉ có một người, chính là Tả tướng Hồ Bất Cô.”

Lão ngừng lại, đôi mắt hướng về thân hình tháp lùn nọ, ngữ khí vừa có vẻ bất mãn vừa có vẻ bội phục: “Trong Viên môn, hắ n tuy chỉ có một mình nhưng thủ hạ dưới tay lại là đông nhất. Không biết do duyên cớ gì hắ n được điều khiển Bí Tông môn nổi tiếng với tài mai phục ám sát thành lập mười năm trước. Mà Bí Tông môn dưới sự huấn luyện của hắ n đã thoát khỏi cục diện nhận tiền ám sát nhỏ bé, mỗi một động tác đều có liên can tới an nguy của triều đình, đại cục của giang hồ. Phòng tinh Lư Ông và Tướng tinh Vân Chúng trong Nhất kiếm tam tinh chạy thoát khỏi Song xa năm xưa bảy năm trước chính là chết dưới mai phục của Bí Tông môn hắ n. Nghe nói trận đó Bí Tông môn chỉ chết bốn bị thương bảy, từ đó có thể thấy sự lợi hại. Vói lại, thực lực của hắ n không chỉ có thế, trong tay hắ n còn có Hiển môn hắ n tự mình sáng lập, hành sự khác hẳn Bí Tông môn, dựng đường lập phân đà ở phố to đường lớn, phạm là nơi phố hoa đông đúc thì hình phòng, trà quán, tửu lâu, kỹ viện chỉ ít có một nửa năm trong tay hắ n, các kiểu làm ăn không gì không làm, là nguồn tài chính lớn của Viên môn. Nhân tài hạng này thật chẳng rõ Viên lão đại làm thế nào vớ được.”

Nói rõ`i, lão trầ`m mặc một hồ`i, tuy không có tiế`ng động, Triệu Húc vẫn tựa như nghe thầ`y tiế`ng thở dài nặng nề`, bắ`t lực trong lòng đại thúc gia - Đại thúc gia, tam thúc gia tranh đầ`u cùng Viên lão đại đầ`u chỉ mười năm, nhưng mười mắ`y năm nay, hai vị lão đầ`u tuổi tác đầ`n lớn, hào khí đã mòn, Viên môn thì lại ngày càng lớn mạnh, bảo sao họ không than cho đượ`c? Triệu Húc nghĩ rõ`i khề`nắ`m lắ`y tay đại thúc gia, hắ`n biế`t an ủi đượ`c đại thúc gia và tam thúc gia cũng chỉ có mỗi bản thân mình thôi - Trong nhân sinh với vô số` tuyệt vọng, dù là cao siêu như Tông thầ`t song kỳ thì tình thân cũng là thứ duy nhắ`t có thể nương tựa, che chở.

Hồ`i lâu sau, Triệu Vô Lượng mới từ từ vượt qua thoắ`ng tuyệt vọng trong tâm cảnh kia. Lão là con cháu hoàng thầ`t, một đời không quen nhắ`t là kế`t giao, tự phụ quá cao, kiêu ngạo không hòa mình vào đắ`m đông, đây là nhược điể`m trí mạng của lão, tự lão cũng biế`t thề` nhưng không cách nào sửa đượ`c. Chợt nghe phía xa vắ`ng vắ`ng vọng lại tiế`ng đao kiế`m, kế` đó một bóng người liên tục tung mình phóng tới gầ`n. Hồ` Bắ`t Cô búng tay đánh tiế`ng, có ý thông báo cho đắ`m mai phục bên dưới rắ`ng đó là người mình, quả nhiên bên dưới hoàn toàn không cử độn`g, mặc người nọ đi qua.

Người vừa tới thân hình tầ`m trung, thuật khinh thân cực cao, chính là Bí Tông môn phó môn chủ Tông Lệnh. Nế`u Hồ` Bắ`t Cô không phát lệnh thả, chi sớ` chính hắ`n cũng không thể đi qua vòng mai phục này.

Chỉ thầ`y Tông Lệnh có chút hỏ`n hỏ`n tung mình lên trên tường thành, Hồ` Bắ`t Cô nặng nề` nhìn hắ`n. “Tới rõ`i?”

Tông Lệnh gắ`t đầ`u, có chút trầ`m ngầ`m, do dự nói: “Hắ`n đang ở gầ`n đây, đắ`m thủ hạ của chúng ta có người đã nhìn thầ`y lạc đà nhưng cụ thể có tới hay không thì không chắ`c.”

Triệu Húc vừa nghe thấ y hai chữ “lạc đà” liê n cảm thấ y trái tim mình đập mạnh một cái. Đại thúc gia hắ n tựa như đã đoán trước hắ n sẽ có phản ứng liê n dùng sức bóp tay hắ n, truyê n âm nói: “Tiểu Húc, đây chính là món quà sinh nhật thứ ba đại thúc gia và tam thúc gia muố n tặng con. Bọn ta biế t con có khát vọng trông thấ y Hồ` kiế m Lạc Hàn một lâ n, hôm trước tam thúc gia con vây hắ n ở Đại Thạch Pha, vô n dự định vây bảy ngày, không ngờ mới được ba ngày đã để hắ n thoát ra rô`i, sau đó không để lộ dấ u vết. May mà tam thúc gia con vào lúc hắ n thoát ra đã hẹn được hắ n, mừng Sáu tháng Mười hai gặp mặt ở Thạch Đầ u thành.”

Triệu Húc chỉ cảm thấ y máu huyế t toàn thân sôi sục - Đúng vậy, hắ n mong được gặp thanh Hồ` kiế m nọ. Bao nhiêu năm nay hắ n bầ u bạn với đại thúc gia, tam thúc gia, bạn bè cùng tuổi mãi chẳng có ai, trước giờ cô độc. Hai vị thúc gia tuy còn khỏe mạnh nhưng rô`t cuộc cũng đã ở tuổi xế` chiề u. Bàn tới chuyện giang hồ`, các nhân vật có thể khiế n hai lão bình luận vô n ít tới đáng thương, tạo thành thói nhìn người bằ ng nửa con mắ t. Có điề u, Hồ` kiế m Lạc Hàn nọ dường như đã nhóm lên thứ nhiệt huyế t nào đó trong thân thể già cỗi của hai vị thúc gia, Triệu Húc thật sự muố n tận mắ t trông thấ y thiế u niên cười lạc đà nọ một lâ n.

Nhưng tiế p đó hắ n lập tức nghĩ, nế u đã là hẹn gặp riêng tức đại thúc gia và Lạc Hàn kia có việc quan trọng muố n luận đàm, làm sao Hồ` Bắ t Cô nọ biế t trước được tin tức này để đặc biệt thiế t lập phục kích ở đây? Lẽ nào - trong lòng Triệu Húc có một suy nghĩ đáng sợ - là đại thúc gia truyê n tin tức ra? Lòng bàn tay hắ n rịn mồ` hôi, Triệu Vô Lượng dường như đã đoán ra nghi hoặc trong lòng đứa cháu, truyê n âm cười nói: “Không sai, đại thúc gia cùng tam thúc gia vô n muố n ép Lạc Hàn xuấ t hiện, chiế n cùng Viên lão đại, đảo loạn đại cục Giang Nam. Đại sự thiên hạ, việc chính trị trong triề u đình cũng có cơ hội lật lại. Đại thúc gia làm thế`, con có thể sẽ cảm thấ y có chút

hèn hạ nhưng đại trượng phu làm việc võ n không thể giố ng như Cảnh Thương Hoài, đường thẳng mà đi, hoàn toàn không dùng cơ mưu được.”

Lúc nói, trong đôi mắ t lão phát ra hàn quang. Trong lòng Triệu Húc khẽ run lên, vị đại thúc gia đang cười đây tựa như không giố ng vị đại thúc gia ngày thường ôn hòa hế t mực của hắ n. Chỉ nghe Triệu Vô Lượng nói: “Đâu ngờ, sau khi biế t tin Viên lão đại bức bách Hoài Thương, tuy cuố i cùng Lạc Hàn xuấ t hiện dắ t lạc đà bên bờ Trường Giang một thoáng nhưng vẫn không chịu thật sự ra mặt. Vị Lạc tiểu ca nhi này cũng thật thông minh, hắ n biế t kiế m pháp của bản thân dù có lợi hại hơn nữa thì rồ t cuộc vẫn chỉ là một người một lạc đà, khó mà một mình chố ng lại số đông Viên môn. Cho nên sau thoáng xuấ t hiện đó hắ n liề n mắ t tằm. Việc của Dịch Bôi Tửu hắ n không thể không ngó ngàng nhưng hắ n dùng cách của bản thân để xử lý, không chịu dễ dàng mạo hiểm, cũng không chịu làm giố ng như Văn gia liệu định, thu gom thề lực giang hồ làm hỗ trợ, thỏa tâm nguyện của Văn gia cùng Tá t Kế t. Hắ n làm thề là đúng - Cũng chính là, chỉ câ n có thanh kiế m của hắ n cận kê , hạng gian hùng như Viên lão đại chỉ e cũng không dám dùng hế t toàn lực xâm phạm Hoài Thương. Một chiêu này hắ n thi triển quả là cao minh.”

Triệu Húc cẩn thận nghe lão phân tích đại thề Giang Nam, trong lòng thầ m bội phục. Chỉ nghe đại thúc gia tiế p tục nói: “Nhưng mà tuy hắ n muố n kéo dài, Viên lão đại trên người nhiề u việc, sợ cũng không thể kéo dài lâu; mà dù Viên lão đại kéo được lâu, hà hà, Văn gia nhẫn nhịn bao nhiêu năm nay rồ i cũng chẳng đợi được nữa. Văn gia dù có thể đợi, người trong gia tộc họ đông, trước nay không vội tranh giành một chố c một lát nhưng đại thúc gia, tam thúc gia con đê u già rồ i, không đợi thêm được nữa. Đại thúc gia con hẹn gặp mặt Lạc Hàn hôm nay, võ n muố n dùng bí mật chén rượu nọ, ép hắ n cùng Viên môn chính diện tranh đắ u, nhưng nhìn thề cục này,

hắ n sẽ không chịu sự bức bách của ta, đại thúc gia con cũng không muố n tùy tiện trở mặt với Lạc Hàn. Cho nên ta đem tung tích nơi Lạc Hàn có thể lộ diện phong thanh tiế t lộ cho Ngô Tứ của Bán Kim đường. Ngô Tứ thi tửu phong lưu, giao du rộng rãi, hắ n có một vị hồ ng nhan tri kỷ hắ n quan tâm nhấ t, đó chính là Tiêu Như trong Giang thuyê n chín họ. Hắ n mà biế t, vậy Tiêu Như trong Vãn Trang lâu không thể không biế t. Mà Tiêu Như đã biế t, khà khà, Viên lão đại làm sao không biế t cho đượ c?”

Lão rắ t đã c ý với mưu toan của mình, đã ã ng trước có cao thủ, tuy không thể cười ra tiế ng nhưng cổ họng vẫn phát ý cười. Hai người trên tường thành chộ t lại đố i thoại, chỉ nghe Tông Lệnh hỏi: “Hồ ã tiên sinh, đêm nay Lạc Hàn thật sự sẽ tới ư? Tin tức hắ n sẽ tới Thạch Đầ u thành là đứ ng chứ?”

Giọng hắ n tràn đầ y nghi hoặc.

Hồ ã Bắ t Cô bật cười lạnh. “Đứ ng.”

Hắ n thắ y Tông Lệnh vẫn có vẻ nghi hoặc, liê ãn tũ m tũ m cười, nói: “Người có biế t tin tức này từ đầ u ra không?”

Tông Lệnh lắ c đầ u.

Hồ ã Bắ t Cô cười đắ p: “Là tin tức từ Vãn Trang lâu truyê ãn tới. Người khác có lẽ ta không tin, nhưng tin tức của vị đó ta sao có thể không tin đầ y? Tin tức do Vãn Trang lâu truyê ãn tới, trước nay không nhiê ãu nhưng có lâ ãn nào sai chưa? Đã có lâ ãn nào, vào lúc quan trọng khắ n câ p nằ ng không dùng nằ ng lực đặc biệt của mình giúp Viên đạ i ca một tay chưa? Vả lại, có lâ ãn nào không có hiệu quả không?”

Thầ ãn sắ c Tông Lệnh đụ đi, tựa hồ ã lập tức tin tưởng. Hồ ã Bắ t Cô chưa dứt lời, bỗng trong lòng sinh cảm úng, vẫ Tông Lệnh một cái,

ý bảo hắ n ẩn thân. Tông Lệnh lật người, nhảy lên một cây cỏ thụ mọc ra từ khe đá ngoài tường thành. Tuyệt kỹ của Bí Tông môn quả nhiên không tầm thường, hắ n vừa lên cây, người đã không thấy đâu nữa, tựa như đã hòa làm một với cái cây đó. Còn Hồ` Bắ t Cô lại từ từ ngồ` i ẩn vào bóng khuấ t.

Một khắ c sau, đắ ng xa có một bóng đen bay tới như sao xẹt, tiế n vào vùng có thể quan sát được dưới tường thành. Triệu Húc căng mắ t nhìn, tim dâng lên tới họng - Hắ n cũng không biế t liệu Lạc Hàn có thể thoát thân khỏi vòng vây hoàn mỹ này không? Chỉ cảm thấ y lòng bàn tay toàn mô` hôi. Hắ n liế c nhìn Triệu Vô Lượng, chỉ thấ y đôi mắ t trước giờ trong treo của đại thúc gia cũng tràn đầ y mong đợi. Không thể phủ nhận, đây là một vòng mai phục hoàn mỹ. Lạc Hàn đơn thân tiế n vào, gặp phải Tả tướng Hồ` Bắ t Cô dưới trướng Viên môn cùng hơn ba chục cao thủ thủ hạ Bí Tông môn của hắ n toàn lực mai phục, một trận này truyề n ra ngoài, bắ t kê kế t quả thề nào thì đê` u đã đủ oanh động giang hồ` rô` i.

Gầ n, ngày càng gầ n, bóng đen đã tới rắ t gầ n dải mai phục Hồ` Bắ t Cô bày bố` . Chỉ thấ y Hồ` Bắ t Cô huyết dài một tiế ng, thấ p giọng nói với phó môn chủ Bí Tông môn: “Cẩn thận, hắ n không cười lạc đà tới, đê` y hắ n lại như trận lầ n trước ở bê` n Loạn Thạch, cuố i cùng mượn sức con vật â` y đê` tẩu thoát.”

Thì ra Tông Lệnh là quân cò Hồ` Bắ t Cô bài bố` đê` chuẩn bị ứng phó với con lạc đà có thể xuấ t hiện bắ t cứ lúc nào, bởi khinh công của Tông Lệnh cực cao. Tông Lệnh không mở miệng đáp, lúc này tinh lực của hắ n cũng đã hoàn toàn căng ra, phải biế t nhân vật khiế n Hồ` Bắ t Cô trọng thị như vậy mắ y năm nay chưa từng gặp rô` i. Đắ ng xa chỉ thấ y Lạc Hàn đã phóng tới cách bố` n, năm chục trượng. Thân hình hắ n vụt một cái lại tiế n lên. Mỗi một bước nhảy lúc trước của hắ n đê` u phải hơn bố` n trượng, công phu khinh công này thật khiế n người ta líu lười. Trước mắ t, hắ n đã sắ p tiế n vào

trùng vây, chỉ cần chạm đất, Hồ kiếm của hắn sẽ lập tức bị bao phủ, rơi vào sự vây giết không chết không thôi. Triệu Húc cảm thấy mình ngưng thở, bỗng thấy thân hình Lạc Hàn khựng lại giữa không trung - không thể nào, tới cả bậc lão thành nghe nhiều biết rộng như Triệu Vô Lượng cũng chưa từng thấy thân pháp khinh công xuất sắc như thế. Chỉ thấy sau khi khựng lại, thân hình Lạc Hàn giữa không trung đạp hư chuyển lực, khẽ chuyển về phía sau, thân hình xoay liên tục, lật mình về sau hơn trượng, vừa vặn đáp xuống chỗ chỉ cách vòng mai phục chưa đầy một trượng. Thân hình hắn vừa ổn định, toàn thân tựa như biến thành bất động, im lặng đối diện con đường núi đá dường như không có máy may khác lạ. Hắn làm thế nào phát hiện được có dị thường? Lại còn có thể cảnh giác trước sát cục không chút tí vết này!

Triệu Húc dăm dăm nhìn Lạc Hàn đang đứng vững vàng, chỉ thấy thân hình hắn cùng bản thân gần giống nhau, khiến cho cảm giác đầu tiên khi trông thấy hắn là vẻ gay guộc của hắn. Đó là sự gay guộc mà khỏe khoắn. Hắn mặc một bộ đồ đen, dưới ánh trăng, làn da hơi ngăm, dưới đôi mắt là sống mũi rất thẳng. Lúc này đầu hắn hơi ngẩng lên, dường như đang phán đoán phải chăng cảm giác của bản thân có sai lầm. Sau đó, hắn cẩn thận tiến tới ba thước, rồi lại một bước tiến một bước lùi, lùi liên năm bước, vòng mai phục trong lúc hắn tiến thoái mơ hồ xuất hiện sát cơ. Sau đó liền thấy Lạc Hàn nhíu mày, lớn tiếng nói: “Tại hạ cùng Tông thất song kỳ có hẹn đêm nay gặp mặt, phía trước có phải Triệu Vô Lượng tiên bối chăng?”

Không ai trả lời. Giọng Lạc Hàn lạnh lạnh, lọt vào tai mọi người liền có cảm giác trong trẻo, mát mẻ như băng tan. Triệu Húc dỏng tai, vận nhãn lực tìm chỗ Lạc Hàn cất kiếm, đáng tiếc là hoàn toàn không thấy. Lạc Hàn vừa dứt lời, thấy không ai đáp, dường như cũng đoán ra phía trước không phải là Tông thất song kỳ, thân hình

chợt dừng phắ t lại. Chỉ thắ y hắ n không hê` hoảng loạn, ngược lại còn đi tới ngô` i trên một phiế` n đá. Vị trí hắ n ngô` i rắ t khéo, vừa vặn áp chề` sát khí của sát cục trước mặt, cũng vừa vặn không nắ m trong phạm vi sát cục của đờ` i phương. Dưới bóng tường thành, chỉ thắ y Hồ` Bắ t Cô nắ m chặt hai tay, ngón tay đan vào nhau hiện rõ màu da trắ ng tái, thắ p giọng nói: “Quả nhiên khó đây!”

Hai bên nhắ t thời im lặng. Mặt trăng rơi trên Thạch Đầ u thành đã trải ngàn năm hưng phề`, trắ m mặc yên tĩnh. Trong tiế`ng nước hơi gió, có một thứ tĩnh lặng không tắ m thường. Lạc Hàn nhắ m mắ t, tay phải lùa vào ó`ng tay áo trái, không mắ y may cử độn g. Sự im ắ`ng này tựa hồ` sẽ không kéo dài lâu, lại tựa hồ` sẽ nờ` i dài vĩnh viễn. Lạc Hàn cứ yên lặng như thế`, không biế`t cuờ` i cùng ai sẽ có lợi?

Trong lòng Hồ` Bắ t Cô cũng đang khó xử, hắ n không nghĩ lại có cục diện thế` này. Mai phục của Bí Tông môn cho tới nay chưa từng bị ai nhìn ra, tới cả Nhắ t kiế`m tam tinh ngày trước cũng vậy, lọt vào sát cục, biế`n loạn lập tức xảy ra, huớ`ng chỉ lâ`n này còn là tự Hồ` Bắ t Cô hắ n bố` trí. Hắ n cũng không biế`t Lạc Hàn làm thế` nào nhìn ra, trước mắ t hắ n tựa hồ` chỉ có thể đờ`i, đờ`i Lạc Hàn sơ suắ t. Lạc Hàn lại như đang buờng lỏng. Thạch Đầ u thành là do Tôn Quyề`n nước Đông Ngô xây dựng, núi vây cô` quốc, sóng triề`u vỗ thành không, tranh đắ u tam quốc năm xưa đã thành chuyện cũ, nhưng trong nhân thế` việc chém giế`t lại chẳng bao giờ ngừng. Triệu Húc nhíu mày - Chém giế`t như thế`, với người với ta thật sự có ích lợi gì sao?

Triệu Vô Lượng bỗng truyề`n âm nói: “Húc Nhi, trận chiế`n này con nhắ t định phải xem cho kĩ.”

Lão không nói, trong lòng Triệu Húc cũng hiểu rõ, sát cục và giải sát cục này đờ`i với người tập võ tuyệt đờ`i là một thời cơ học hỏi một

đòi khó cầ u. Trên trời có áng mây bay qua, Triệu Húc đang nhìn trộm ánh mắ t Lạc Hàn, trong con mắ t ấy có một thứ gì đó khiế n hắ n động tâm, rồ t cuộc là sự sắ c bén ẩn sau bóng lưng thanh nhấ hay là vẻ lãnh đạ m khó gầ n khiế n người ta thấ y rồ i khó quên? Triệu Húc cũng không biế t, hắ n chỉ biế t, hắ n không thể đặt mình ngoài sát cục kẻ khác bày bô ́ này, chỉ xem như một cơ hội quan sát học hỏi. Hắ n đã nhập cuộc rồ i.

Sự tĩnh lặng của Lạc Hàn từ ngón tay dậ ng lên cánh tay, từ cánh tay lan lên vai, từ vai tới ngọn tóc, ngón chân, từ từ tản ra. Có phải hắ n đã xác định chủ ý “địch không động, ta không động”? Tới cả Hồ Bắ t Cô và Triệu Vô Lượng đê u không đoán được hắ n có động thủ trước hay không. Mái tóc Lạc Hàn khẽ lay trong gió, nhưng sự lay động này lại càng làm tăng cái tĩnh của Lạc Hàn, chính lúc mọi người cảm thấ y hắ n đã xác định chủ ý không động thủ trước, Lạc Hàn bỗng nhiên ra tay. Chỉ thấ y hắ n kêu một tiế ng, xoay người bật nhảy, thân hình vút lên, càng lúc càng cao, duỗi tay túm lấ y một cành cây cổ thụ ven đường, toàn thân kéo cành nọ trĩu xuố ng, vào lúc nó trĩu xuố ng thấ p nhấ t, Lạc Hàn liê n lỏng tay, mượn phản lực phóng vút về ́ phía trước. Cú bật nhảy này dài vài trượng, thoát xa ý liệu của địch thủ -

Cục diện thế ́ này, hắ n vẫn dám cậy sức xông qua? Sát cục vì cú nhảy này mà xung động, chỉ thấ y tại vị trí mai phục đầ u tiên, hai cái móc bắ n ra như chớp, cắ t đứt đường lùi của hắ n, sau đó từ ngọn cây, bờ đá, lùm cỏ, đụn cát bỗng nhiên lóe ánh hàn quang, ánh lóe này bạo phát xuấ t hiện - Bí Tông môn đã phát động!

Lạc Hàn chột huýt một tiế ng, thân hình bật nhảy ngược, lựa đúng khe hở lúc địch thủ sắ p ra chiêu nhưng chưa bộc phát mà lui ra ngoài cục, thân hình đã trở về ́ chỗ cũ. Dường như cái hắ n muố n chính là ép đố i thủ lộ thực lực. Đương trường đã có cơ số ́ người bị

hắ n ép cho lộ thân hình, còn hắ n, sau khi mắ t một mẫu áo ở giữa trận thì lại trở về` chỗ cũ.

Một chiêu này thật nhanh tới cực điểm, cũng hiểm tới cực điểm, tuy không lập tức thắ y máu nhưng người nào người nắ y hít thở khó khăn - Nế u không phải cực kỳ có lòng tin vào bản thân, có ai dám mạo hiểm ra một chiêu như thế`? Lòng bàn tay Triệu Húc đắ m mồ` hôi, tới khi Lạc Hàn lui về` ngô` i chỗ cũ mới thở ra một tiế ng. Chỉ thắ y tiế ng huyết của Lạc Hàn đã dứt, giọng sắ c nhọn hỏi: “Thì ra là mai phục của Bí Tông môn? Hồ` Bắ t Cô, nhà ngươi hiện thân đi thôi!”

Hắ n va chạm một cái đã thăm dò được đố i thủ là ai. Ánh mắ t Lạc Hàn hướng tới tường thành, tựa như từ trận mai phục nọ đã đoán ra nơi náu mình của Hồ` Bắ t Cô. Chỉ thắ y trong bóng khuắ t tường thành, một thân hình thắ p lùn từ từ đứng dậy, dùng một giọng trắ m vững như đá tảng nói: “Lạc tiểu ca nhi, hạnh ngộ rô` i! Nhãn lực của ngươi thật tồ t, suồ t ba mươi năm nay chưa một ai có thể sớm nhìn thắ u mai phục của Bí Tông môn như ngươi.”

Hồ` Bắ t Cô hiện thân, thể hình tuy thắ p lùn nhưng đứng trên tường thành hoang lại cực kỳ có khí khái của một người chặn quan ải. Thiên hạ hưng vong, kẻ thắ t phu cũng có trách nhiệm, Triệu Vô Lượng biế t hắ n tu luyện Thắ t phu chân khí. Hồ` Bắ t Cô này tuy thân hình thắ p lùn nhưng có khí phách gan dạ khiế n kẻ cao hơn hắ n vài thước cũng không dám coi thường. Hắ n đứng cách Lạc Hàn mắ y chục trượng, hai người xa xa đố i mặt. Chỗ áo rách dưới cánh tay của Lạc Hàn lộ ra da thịt. Gió đêm rét mướt, Giang Nam vào đông, hắ n vẫn chỉ mặc một tá m áo. Chỉ nghe Lạc Hàn nhạt giọng hỏi: “Xem ra hôm nay ngươi vì ta mà tới?”

Hồ` Bắ t Cô bật cười. “Không sai, ngươi giế t Đê` ky, sỉ nhục Viên môn, khuắ y loạn cục diện bình ổn Giang Nam, Viên môn Tả tướng ta

há lại có thể ngộ`i im không lý tới?”

Lạc Hàn cũng cười. “Vây ta cũng muố`n đả bại cái sát cục mà người tự khoe chưa từng thấ`t bại này!”

Lạc Hàn cũng chẳng phải nói suông dọa người, vừa dứt lời, hắ`n chẳng động đậy, cứ ngộ`i nguyên trên tảng đá nọ, người tuy không động nhưng một luồ`ng sát khí tựa như từ đỉnh đầ`u bắ`c lên. Lạc Hàn tĩnh nhưng sát cục bị cú nhảy vừa rồ`i của hắ`n xung động thì lại như dây cung kéo căng, buồ`m căng đầ`y gió, khí thề` đã đầ`n bành trướng, không thể yên tĩnh trở lại nữa. Có điề`u, cái sự tĩnh này của Lạc Hàn lại khiế`n dù là bậc cao thủ như Hồ` Bắ`t Cô cũng không dám tùy tiện cử động.

Chỉ thấ`y trên thân hình thấ`p nhỏ, gầ`y guộc của Hồ` Bắ`t Cô, áo quầ`n chọt từ từ phồ`ng lên, suy nghĩ của hắ`n liề`n thành một khố`i với sát cục bắ` trí bên dưới, trên tường với dưới tường - trên tường chỉ có mình hắ`n, bên dưới cũng mới chỉ nhìn thấ`y năm người lúc nầy lộ thân - Hồ` Bắ`t Cô thôi thúc sát cơ trên người căng tràn, hắ`n biế`t nế`u Lạc Hàn tiế`p tục không cử động, hắ`n có thể nhẫn nhịn nhưng chỉ e người bên dưới không kiên nhẫn đượ`c nữa.

Triệu Húc bỗng không tìm đượ`c thấ`p giọng nói: “Chưa qua hế`t sông, đánh lúc giữa dòng.”

Hắ`n nói đầ`n đạo lý lúc đầ`u đá, phải nhân khi địch nhân chưa tụ đầ`y khí thề` mà cướp thời cơ ra tay trước. Nhưng Lạc Hàn vẫn một mực không động đậy, Hồ` Bắ`t Cô biế`t bản thân còn không thôi thúc vòng mai phục phát động thì chỉ e sĩ khí của đám thuộc hạ sẽ tản hế`t. Sau một tiế`ng huyết thấ`p, người hắ`n như một con chim lớn từ trên tường thành xoay mình phóng lên, lên cao hế`t mức rồ`i mới phun khí hét một tiế`ng: “Đánh!”

Đám người dưới thành đã như tên kéo căng dây, chỉ mong phóng đi. Một lời của Hồ` Bắ t Cô vừa vang lên, toàn bộ mai phục đã cuồn cuộn kéo tới phía trước. Nhân bởi sự trù trù ban nãy của Lạc Hàn, sát khí trong trận ngược lại được tăng thêm, chỉ thấy trong bóng đêm vang lên tiếng tên rít, ám khí, trường mâu, đoản đao cùng lúc đánh ra. Lạc Hàn cũng gầm lên: “Đánh!”

Hắ n lại nhắ m vào lúc thế` địch bành trướng, đánh địch khi toàn thịnh.

Triệu Vô Lượng không kiể m chề` được, quên cả truyề n âm, thắ p giọng hô: “Đoạn huyề n!”

Triệu Húc nhìn về` dưới thành, chỉ thấy Lạc Hàn không né không tránh, tay phải rút từ ổ ng tay áo trái ra một thanh kiể m, dài không quá hai thước, mỏng chỉ vài lai, kiể m vừa xuấ t ra liề n bắ n vọt tới trận thế` phía địch. Bóng kiể m Lạc Hàn tựa vòng cung, thì ra một chiêu này tên gọi là Đoạn huyề n. Cung của địch nhân đã căng tới cùng cực, ta liề n chém đứt dây cung của chúng - muố n làm vậy phải có sự tự tin và dũng khí lớn nhường nào! - Hảo nam nhi, xuấ t thủ liề n đoạn huyề n, không làm chuyện dây dưa lắ ng nhắ ng.

Chi nghe Hồ` Bắ t Cô giữa không trung hét lên một lâ n nữa: “Đánh!”

Đám người dưới thành nghe tiếng liề n dô c sức đánh, một trận binh khí va chạm liên tục, đan xen là tiếng kêu rên của vài người. Âm thanh chợt dừng lại, sau một thoáng yên tĩnh chỉ thấy Lạc Hàn đã lùi lại hơn trượng, vẫn giữ nguyên thế` ngồ i, đám mai phục cũng đã dắ n lên hơn trượng. Kiể m trong tay Lạc Hàn đã không thấy đâu nữa, dường như đã lại cá t vào trong tay áo trái. Một phen tiế p xúc này, tuy hắ n đã thương được hai người bên địch nhưng ổ ng quầ n đã bị cá t rách, bản thân cũng bị ép lùi tới một vòng đá lớn. Hắ n có

muôn lụi tiệp cũng không được nữa. Có điều, trên mặt hấn lại chẳng có nét hoảng sợ, dường như tất tậ tận niệm đã được thu lại, người tĩnh như nước, nghiêng đầu ngồ i vững, trong đầu chỉ có một trận chiến đột xuất nơi Thạch Đầu thành này.

Sắc mặt Hồ Bà t Cô nặng nề, qua một phen đánh thật tiệp xúc thật này, hấn mới thăm dò được thực lực của Lạc Hàn. Hấn vốn muôn dùng một kích buộc Lạc Hàn rơi vào trong trận nhưng lại chẳng được như ý nguyện. Lạc Hàn cũng muôn dựa vào thanh Hồ kiếm sắc bén trong lòng, trước giết một người để lập uy nhưng cũng không được như mong muôn. Trong cõi nhân sinh há có thể việc nào cũng được như ý nguyện? Cho dù có cô độc nhưng sắc bén như Lạc Hàn hay kẻ mưu sâu, giỏi tính toán như Hồ Bà t Cô thì một khi đã vào chiến cục cũng phải biến báo cục diện.

Thoáng yên tĩnh này tựa như rất dài, cũng tựa như quá ngắn, sau một thoáng tựa lâu tựa chóng đó, Hồ Bà t Cô chợt quát: “Tiến.”

Hơn ba chục người dưới thành yểm hộ lẫn nhau, từ từ tiến lên. Lạc Hàn nhướng mày, lại rút thanh kiếm không vỏ trong ống tay áo trái. Kiếm tĩnh lặng như nước, một ngón tay trái của Lạc Hàn vuốt lên thân kiếm. Kiếm này vừa rồi đã uống máu địch, máu vấy lên thân kiếm được một ngón tay kia từ từ lau sạch, lau sạch chỉ là để một lần nữa thông khoái uống máu địch chăng?

Kiếm ý như băng, hấn lau kiếm, phải chăng là để một lần nữa tinh táo đánh một trận?

Lạc Hàn tĩnh, địch nhân lại không tĩnh. Trong khoảng thời gian một lần hít thở, địch nhân đã vây trước vây sau Lạc Hàn. Lạc Hàn cuối cùng đã sa vào vòng vây. Triệu Húc chỉ cảm thấy khí tức trong ngực chợt nặng nề, một tay nắm cây côn để trong người, siết thật chặt. Triệu Vô Lượng tựa như cũng biết áp lực trong lòng hấn,

truyện âm nói: “Con cho là Lạc Hàn đã rơi vào thế yếu phải không?”

Triệu Húc mặc nhận.

Triệu Vô Lượng “hà hà” cười, nói: “Ta thấy chỉ e chẳng phải thế, hấn dẫn động mai phục, Hồ Bất Cô lúc này đã cách quá xa, trận thế dịch tới, từ nơi hấn đứng đã chẳng thể điểu khiển nữa, bản thân hấn cũng bị Lạc Hàn kéo xuống dưới thành, vứt bỏ cái thế ở trên cao giám sát hấn mưu tính lâu nay. Lạc Hàn chính là muốn ép chủ soái đồ i phương gia nhập chiến trận.”

Sau đó, nơi chỗ hòng Triệu Vô Lượng phát ra tiếng cười, nói tiếp: “Dạng cao thủ đồ i cục thế này, chưa đến lúc tàn cục thì vĩnh viễn không được dễ dàng đoán định.”

Mắt Triệu Húc sáng lên, vậy ra Lạc Hàn vẫn còn cơ hội đánh một trận sao? Đại thúc gia vừa dứt lời, liền nghe thấy Hồ Bất Cô trầm giọng huýt một tiếng, quả nhiên thân hình nhảy khỏi tường thành đáp xuống đất. Muốn bắt địch phải bắt vua địch trước, bắt luận kẻ nào làm địch nhân của thanh Hồ kiếm kia thì cũng chớ nghĩ có thể khoanh tay ngồi trong đại trướng!

Bất chợt nghe có tiếng quát “Mau”, lần này là Lạc Hàn ra tay trước, kiếm ý của hấn quyết tuyệt, chém về phía một địch nhân đang cầm khiên mây yểm hộ cho đồng bạn. Ngay tới địch nhân cũng không ngờ hấn lại chọn địch thủ khó công kích nhất để ra tay. Dao thương nhất tề vung lên, đám người trong trận hỗ trợ nhau chặt chẽ, một kẻ bị tập kích, lập tức có cứu viện. Hồ Bất Cô cũng bị tình thế buộc phải hành động, cũng phải tiến lên để ổn định tâm trận. Triệu Húc chỉ nghe “soạt” một tiếng, cái khiên mây được ngâm tẩm kĩ càng, kiên cố khó phá như vậy mà bị Lạc Hàn phạt rách một đường, hấn tử cầm khiên thái dương đổ máu, máu ngập tai mũi, trên

mặt hắ n còn nguyên vẻ không thể tin nổi, ngã xuô ́ ng mắ t mạng. Bản thân Lạc Hàn cũng chẳng chiế ́ m được lợi thế ́ , hắ n không thể trở về ̀ tảng đá lớn ban nă y mình ngô ̀ i mà lại càng lọt sâu vào thế ́ trận của địch. Nhưng Hồ ̀ Bắ t Cô cũng đã bị hắ n lôi kéo, vô ́ n luôn ở đắ ́ ng sau thao túng trận thế ́ , khoan tay quan sát, lúc này cũng bị buộc phải tới cách vòng mai phục ba trượng, đôi tay to lớn không hợp với chiế ́ u cao thân thể khe khẽ run run. Kề ́ đó, từng đợt công kích được phát động, như sóng dậy mây nổi, thủy triề ́ u tới lui. Chỉ thắ y sóng ngày càng lớn mà bóng chim yế ́ n chao lượn trên sóng lại càng thành thạo. Sóng gió đòi người có gì đáng sợ? Đáng sợ chính là ru rú dưới hiên không dám xông pha. Về ̀ sau, mỗi một kích của Lạc Hàn đánh ra ắ t sẽ đắ thương một người nhưng hắ n cũng lọt sâu thêm vào trận vây. Địch thủ tuy bị thương nhưng vẫn không lùi lại, cự ly giữa Hồ ̀ Bắ t Cô và Lạc Hàn cũng đờ ́ ng thời được thu hẹp.

Dài một tắ c thêm mạnh một tắ c, ngã ́ n một tắ c càng hiểm một tắ c, trong chiế ́ n trận, cự ly song phương càng ngã ́ n thì lại càng hung hiểm. Hồ ̀ Bắ t Cô cũng không muố ́ n mạo hiểm nhưng có Lạc Hàn trước mặt, mạo hiểm hay không mạo hiểm đã rắ t khó thuận theo mong muố ́ n của bản thân hắ n rồi.

Gió lùa cây rung, cát bay đá lộn, Hồ ̀ Bắ t Cô cuô ́ i cùng bị kéo tới chỗ cách Lạc Hàn hơn trượng, đây đã thuộc phạm vi kiế ́ m của hắ n có thể vươn tới. Triệu Húc cảm thắ y cổ họng đại thúc gia tựa như đã khô cong, chỉ nghe Triệu Vô Lượng sít giọng nói: “Thật sự là trận đánh hay, đánh rắ t hay, hay cho Hồ ̀ Bắ t Cô, hay cho Lạc Hàn!”

Đang ở chỗ sát cơ nô ́ ng nặc, chẳng biế ́ t vì sao Triệu Húc bỗng ngắ ng đầ u nhìn vắ ́ ng trăng chênh vênh lẻ loi trên trời. Vắ ́ ng trăng gắ y guộc, chẳng biế ́ t động lòng, tâm cảnh của Lạc Hàn và Hồ ̀ Bắ t Cô có phải cũng như vậy? Bắ t kể có ở chỗ sát khí ác liệt thế ́ nào, có chìm trong cục diện nguy cấp trong chớp mắ t có muôn vàn biế ́ n hóa ra sao thì vẫn cứ gìn giữ con tim bình ôn như vắ ́ ng trăng? Trước

trường ác chiế n muôn vàn hung hiểm, Triệu Húc bỗng nghĩ tới vấ n đề ã y. Ta nên ứng xử thế nào nếu ở trong sát cục như thế? Phải chăng câ n có một con tim không bị lay động? Nếu có thể vậy, ta chính là kẻ chủ động, còn nếu không thể, tức là ta đã sa vào sát cục. Kẻ sa vào cục thì còn có cơ hội gì để có thể thoát cục?

Một khắ c ã y, Triệu Húc dường như đã hiểu được một vấ n đề ã lớn hấ n trước nay chưa nhận thức được trong võ đạo.

Ánh trăng soi xuô ng, Triệu Húc nhìn xuô ng dưới thành.

Dưới thành, người bị phục kích dường như đã bị dô n vào chỗ chết - Tính sai rô i sao?

Nhưng chủ soái cuộc phục kích cũng đã lộ diện - Có phải cũng tính sai rô i?

Chẳng ai có thể biế t được kế t quả trận này, Triệu Húc không thể, Triệu Vô Lượng cũng không thể.

Triệu Vô Lượng chỉ cảm thấ y có một luô ng nhiệt huyết xung động trong lô ng ngực, chỉ muố n quẩng mình vào chiế n trận, tham gia vào đó.

Đòi người liệu có được mấ y phen như thế?

Chế t trong khi chiế n đấ u, tuy chế t đấ y nhưng sao phải chùn?

Chỉ ở ngoài xem trận, tuy an toàn đấ y nhưng có gì thoải mái?

Triệu Húc nhìn đại thúc gia, thấ y khoe mà y đại thúc gia không an định như lúc thường, trong lòng bèn than: Vị lão giả này đặt mình vào vị trí người bô c cục, một phen đụng độ này của Lạc Hàn và Hồ Bắ t Cô chính là do ông ban cho.

Nhưng người bô' cục này rõ ràng toàn bộ thân tâm đã bị kéo vào trong cục rô' i.

Trong thiên hạ, thật sự có cục nào ta có thể hoàn toàn dùng tâm thái siêu nhiên để bày bô' sao?

Chơi lừa, lừa đố' t mình.

Nhưng không chơi lừa, đời này sao có thể thành được việc gì? Trong đầ' u Triệu Húc đột nhiên tỉnh táo nghĩ tới mấ' y vấ' n đầ' này.

Chiế' n trận chợt im ă' ng. Lạc Hàn sắ' c giọng nói: “Viên môn thật không chịu buông tay?”

Hồ' Bắ' t Cô nheo mắ' t, lạnh lẽo nói: “Là người ép Viên môn.”

Kế' tiế' p, giọng hắ' n bỗng chuyển thành giận dữ: “Người cướp bạc ta không quản, nhưng người thấ' y cái loạn trước mắ' t của Giang Nam - Văn gian vùng đây, đắ' m tồ' m tép tụ tập rục rịch, trong ngoài triề' u đình lay động, giang hồ' nguy ngập, phường không biế' t đặ' cục, khắ'ng khắ'ng khoe tài như người, ta sao có thể không bức bách?”

Lạc Hàn cười vang. “Người cho rằ' ng cả Giang Nam run rẩy bởi cái yên ổn gì đó mà Viên lão đặ' hạ lệnh xuô' ng thì gọi là phúc lớn của thiên hạ sao? Ha ha, nực cười, nực cười! Đáng khinh, đáng khinh!”

Tiế' ng cười chưa dứt, đôi bên lại hành động. Triệu Húc không nhin nổi, thò nửa người lên tường thành, Triệu Vô Lượng cũng quên khố' ng chề' tâm tình của hắ' n, nhưng Tông Lệnh đang ẩ' n trên cây kia nào có rảnh đi chú' ý tới việc chỗ tường thành hóa ra còn có người khác? Tá' t cả mọi người, trong cục hay ngoài cục đầ' u đã bị biế' n hóa trong cục lôi kéo sự chú' ý. Trong lòng Triệu Húc đang cổ vũ cho Lạc Hàn. Hắ' n muố' n Lạc Hàn thắ' ng! Nhưng đương trường quá hỗn loạn, hắ' n không xem rõ. Chỉ thấ' y bóng binh khí, tiế' ng gươm đao

ngày càng dày đặc, hơn ba chục người nọ hoặc lên hoặc xuống, hoặc tĩnh hoặc động, chớp mắt đã thay đổi trăm dạng, thiên biến vạn hóa. Hồ` Bắ t Cô đã xuống thủ, vũ khí của hắ n chính là đôi ố ng tay áo, đôi ố ng tay áo này luyện theo chiêu số gọi là Ngô đạo bắ t cô.

Đúng là không cô độc! Chỉ thắ y đôi ố ng tay áo của hắ n giao thoa che chắ n, võ được đâm được, quả là một cao thủ cực kỳ đáng sợ! Trong bóng đêm, bóng người lẫn lộn, đã chẳng nhìn rõ Lạc Hàn ở chỗ nào, chỉ thắ y được bóng kiế m của hắ n, cái bóng kiế m sóng sánh như lung như lay, như tơ như sợi, bóng kiế m qua rô` i vẫn lưu lại trong mắ t người ta một vòng cong mãi không tan.

Vòng cong đẹp đẽ - Đòi người có được mắ y phen kịch liệt? Nế u có chí khí thì mời đánh đi! Dưới vòng cong là từng dòng máu phun, có máu của địch nhân, cũng có máu của Lạc Hàn. Ố ng tay áo lớn của Hồ` Bắ t Cô đã rách nhưng ố ng tay áo rách không ảnh hưởng tới việc hắ n xuống chiêu, hắ n vừa ra chiêu, vòng cong vô n đã gầ n như hoàn mỹ liề n rung lên, có cảm giác lung lay như bị cái gì sắ c bén cắ t vào, rúng động. Dưới thành không còn nghe thắ y tiế ng Lạc Hàn. Đây là một trận vắ ng tiế ng người, chẳng ai có thời gian lên tiế ng, tắ t tậ t đố i thoại đề u dựa vào binh khí. Tắ t cả những thứ ta bảo vệ, ta ủng hộ đề u gửi vào những đòn đánh liề u mạng quên mình. Triệu Húc căng thẳng, vô ý vin đồ một khố i đá lớn, khố i đá lăn xuống tường, cứ lăn mãi trong tâ m nhìn của hắ n, nhưng hắ n không rảnh mà nhìn. Bỗng nghe có tiế ng kêu lớn, trong tiế ng kêu đó rõ ràng có đau đốn, cũng có một thứ sáng khoái sắ c bén bị cơn đau gọi lên.

Tiế ng kêu này chưa dứt, lại nghe thắ y Hồ` Bắ t Cô cũng rít lên một tiế ng trầ m thắ p, thân hình của hắ n càng xoay càng cao, Lạc Hàn cũng không chịu tụt lại, thân hình cũng tung lên, xoay cao dầ n. Lạc Hàn đã bị thương? Sao trong tiế ng kêu lại có cả sự sáng khoái? Mà tiế ng rít thắ p sau đó, chính là tiế ng của Hồ` Bắ t Cô, lúc hai

người tung người lên cao hể t mức liề n xuấ t chiêu, chiêu này Triệu Húc xem được rõ ràng nhưng cũng tựa như chẳng thấ y được rõ, hắ n chỉ thấ y hai ô ng tay áo lớn của Hồ` Bá t Cô như đôi cánh lớn hứng gió, phủ thẳng tới, dưới ô ng tay áo là một kiế m cô ngạo của Lạc Hàn. Lúc ấy Triệu Húc mới nhận ra Hồ` Bá t Cô thật đáng sợ, một chiêu Đô` nam bác phong này lẫm liệt hùng hậu, bên dưới khắ p nơi là bóng đao thương, Lạc Hàn tiế p chiêu này rô`i làm sao mà hạ xuô ng đấ t đây?

Dưới ánh trăng, hai bóng người như hai con chim lớn đụng nhau một cái liề n lùì lại, Hồ` Bá t Cô đã lùì ra ngoài trận, lúc Lạc Hàn rơi xuô ng, dưới đấ t chĩa lên một mảng đao thương. Bóng áo đen của Lạc Hàn chìm vào trong bóng đao thương, thoáng cái đã không thấ y nữa. Hắ n đã bị thương? Hồ` Bá t Cô đột nhiên rít một tiế ng, dường như là chỉ thị cho Tông Lệnh đang ở chỗ tường thành đợi thời cơ hành động. Trong trận, bóng đao thương rúng động một chập, sau đó liề n nghe tiế ng hô lạnh lạnh của Lạc Hàn, dưới màn đao kiế m đó, màn đao kiế m mà đôi mắ t lão luyện của Triệu Vô Lượng cũng không nhìn xuyên qua được, Lạc Hàn nhanh chóng lùì xa. Tiế ng hô ấy càng đi càng xa, thoát khỏi trận vây mà rời đi. Triệu Húc nhìn không rõ, mà cũng xem không hiểu. Hắ n nhìn đại thúc gia của mình, nhưng trong mắ t đại thúc gia là sự mờ mịt, dường như cũng chưa xem rõ, chưa hiểu rõ.

Hòn đá lặn lúc nầy đã dừng lại, dưới thành cũng đột ngột tĩnh mịch. Sau đó, chỉ thấ y Hồ` Bá t Cô tung người phóng đi, hắ n đuổi theo Lạc Hàn, ô ng tay áo rách nát thành muôn mảnh giao chiế n với kiế m quang nọ một chiêu. Kề đó là một tiế ng “hừ” buồ n bực, Lạc Hàn thụ thương chạy xa, Ngô đạo bá t cô của Hồ` Bá t Cô cũng không chặn được. Hồ` Bá t Cô không tìm được vồ ngực gào thảm, hơn ba chục thủ hạ của hắ n đã có phân nửa nằ m dưới đấ t, nửa còn lại cũng chẳng có sức mà truy kích nữa, đôi tay hắ n lại rụt vào trong

tay áo rộng. Tay áo rộng đã tan nát, lát phất dưới ánh trăng, trong tiếng gió đưa nước động ngoài tường thành, cả tòa Thạch Đâu thành là một mảnh tinh mịch. Trên cái cây ở đâu thành bỗng có tiếng quạ kêu vang khiên da đâu người ta tê dại. Quạ đâu thành à quạ đâu thành, ngoài những chỗ thịt thối nát ra còn biết tìm ăn nơi đâu? Triệu Húc chỉ cảm thấy trong lòng có một thứ thể lương sau chiến trận. Tông Lệnh nấu trên thành đã phi như bay đi truy đuổi Lạc Hàn. Kinh công của hắn rất cao, lại đã tích sức lâu dài, giờ tung mình một cái xông thẳng xuống dưới thành. Lạc Hàn đã bị thương, Tông Lệnh phóng như sao băng, chớp mắt đã không thấy hai người đâu nữa.

Triệu Vô Lượng hít sâu một hơi, Tông Lệnh quả nhiên là cao thủ! Đặt vào giang hồ cũng đủ để có uy danh rồi. Lúc này, có cao thủ như Tông Lệnh truy kích, Lạc Hàn có lẽ vào lúc bình thường có thể bỏ qua chẳng bận tâm, nhưng bây giờ còn có thể tránh được đòn đánh tích sức này giờ của Tông Lệnh không?

Sau khoảng thời gian hết một tuần trà, chỉ nghe đằng xa có tiếng binh khí, sau đó im ắng. Hồ i lâu sau mới thấy một bóng người trở lại, đó là Tông Lệnh. Tim Triệu Húc nảy lên, Lạc Hàn đâu? Lạc Hàn? Trên vai Tông Lệnh có vết thương nhưng vẫn khó che giấu vẻ hung phấn trên mặt.

Hồ Bất Cô nhìn Tông Lệnh, trong mắt có ý dò hỏi.

Tông Lệnh mặt mày hung phấn. “Ta đã đá thương hắn, đá thương tay trái hắn.”

Hít thở một chút, hắn nói tiếp: “Tiên sinh đừng như cũng đã đập trúng ngực hắn, ta thấy trong kiếm ý hắn đã có trở c trở.”

Hắn hung phấn là có lý do - Đá thương được Lạc Hàn, dù là ai cũng sẽ hung phấn, huống chi là sau một trận kinh hải vừa rồi.

Hồ Bất Cô sụp mặt, thân thái trở nên u ám, tinh lực toàn thân tựa như tàn đi hết, mặt mày buồn rầu, than: “Chúng ta thất bại rồi.”

Tông Lệnh kinh ngạc. “Chẳng phải chúng ta đã đã thương hấn sao?”

Hồ Bất Cô đưa mắt nhìn hấn, có ý trách cứ. Tông Lệnh là phó môn chủ của Bí Tông môn, vốn không nên nói ra câu này, chỉ thấy Hồ Bất Cô bực bội nói: “Chúng ta chuẩn bị nhiều ngày, điểu hết cao thủ trong môn, phục kích ở đây, không phải là để đã thương hấn. Huống chi con sói bị thương lại càng đáng sợ, chúng ta phải lưu hấn lại, không phải đã thương hấn.”

“... Không lưu được hấn, chính là đã thất bại.”

Đệ tử Bí Tông môn ai nấy nhất thời cúi đầu. Bọn họ cũng không phải không biết bản thân tới làm gì, nhưng mãi cho tới lúc đối diện với Lạc Hàn bọn họ mới biết thiên hạ hóa ra vẫn còn một thanh kiếm sắc bén tới mức ấy. Địch thủ quá mạnh, bọn họ bất giác hạ yêu cầu xuống mức thấp nhất, lúc này nghe lời của Hồ Bất Cô không khỏi nhất tề chán nản. Hồ Bất Cô tay áo rách rưới, lòng dạ nguội lạnh, lầm bầm: “Phiền phức của Viên môn thật sự đã tới rồi! Thiên hạ thật sự lại có kiếm pháp lạ lùng như thế ư? Một đối thủ khó ngăn khó đỡ như thế? Tới cả Hồ Bất Cô ta cùng Bí Tông môn cũng không giữ được?”

Hấn trước nay ước lượng địch nhân cực chuẩn nhưng sự sắc bén của kiếm pháp Lạc Hàn vượt xa ý liệu của hấn. Hấn ngậm thở dài, miệng than: “Viên đại ca, Viên đại ca, xem ra đối thủ của huynh thật sự đã tới rồi.”

Hấn không nhìn dám thuộc hạ, đôi mắt dõi về phía xa. Trong bóng đêm, hấn dường như đã thấy được ánh mắt của Viên Thân

Long lâu nay khoan tay tự phụ vô địch. Đó là người hắ n một đời kính phục nhắ t. Nhưng bây giờ, tới cả người một mực tin phục Viên Thầ n Long như hắ n cũng không biế t cuố i cùng Viên lão đại có thuầ n phục nổi thanh kiế m tới từ nơi hoang vu ngoài vùng giáo hóa kia không.

Hắ n không hê` biế t, trên tường thành còn có một người cũng đang nghĩ: Viên Thầ n Long à Viên Thầ n Long, đố i thủ của người rô t cuộc đã xuấ t hiện rô i...

Đó là Triệu Vô Lượng, tâm tình của lão đương nhiên không giố ng Hô` Bắ t Cô.

Triệu Vô Lượng đang cười thắ m: Rô t cuộc từ đêm nay cục diện giang hô` đã đoi rô i!

CHƯƠNG 2

TRƯỜNG XA

Ở bờ sông cách thành Thạch Đà`u không xa có một cái lều cỏ. Chỉ e tất tậ những người đang chìm trong trận gió nổi mây mù đêm nay cũng chẳng thể ngò tới trong lều cỏ nọ có một chậu than.

Chỗ có than đương nhiên có người. Trong lều cỏ tĩnh mịch, không thắ p đèn, có thể là để ẩn tránh - chỗ này vô`n là cái lán thôn dân vùng lân cận dựng ven núi để bán trà vào dịp chơi xuân, vào mùa xuân nơi đây cực kỳ náo nhiệt nhưng giờ đã vào giữa đông, lán này đương nhiên đóng cửa để đắ y.

Lán rắ t to, khiế`n chậu than càng trở nên bé nhỏ. Trong lán có một khoảng trồ`ng đã được thu dọn sạch sẽ, ở giữa đặt một cái chậu sành cũ kỹ, bên trong đố`t lửa, bên cạnh ngọn lửa có một người đang ngò`i. Ánh lửa lập lòe, hắ`n nhìn về` phía Thạch Đà`u thành cách đó không xa, hồ`i lâu không động đậy.

Được một khắ`c, lửa trong chậu đầ`n nhỏ đi, người nọ mới lắ`y than đem theo thong thả bỏ thêm vào.

Than vừa bỏ vào, liề`n nghe trong chậu có tiế`ng lách tách vang lên, càng làm tăng thêm vẻ tĩnh mịch bên ngoài lều cỏ. Sức khỏe người nọ dường như không tồ`t lắ`m, khí trời khô lạnh, hắ`n mặc một tắ`m áo lông, sắ`c mặt hơi tái. Khuôn mặt hắ`n mi thanh mục tú, có điề`u thứ tú khí nọ lại khiế`n cho dung mạo hắ`n thêm phầ`n âm lãnh, hẳn là người tu luyện tâm pháp Tụ thủ đàm cực. “Tụ thủ đàm

cục quân tử bộ, ngọc đường kim mã tung hoành kỳ”, đó chính là ngôn ngữ chính tông của Văn phủ.

Người nọ lẳng lẳng ngẩng đầu. Hơn chục năm chưa gặp rồi, hôm nay lại sắp hội ngộ, hắ n cũng không biết cảm giác trong lòng là thứ mùi vị gì. Hắ n biết nàng là một nữ tử đặc biệt, rất không tầm thường, nhưng không tầm thường thì sao? Cái không tầm thường đầu tiên của nàng không ngờ lại biểu hiện ở việc chẳng quản đến những lời đồn đại của giang hồ, quyết tâm vứt bỏ hắ n mà đi. *Giang hồ bao mưa gió, nóng lạnh tự biết thôi.* Nàng rời bỏ hắ n, quả thật có thể tìm được cái nàng muốn tìm ư?

Như nay, tóc nhuốm gió sương, tuế nguyệt đã ng đẵng, hắ n nàng đã tiều tụy đôi chút rồi?

Than nọ tựa hồ cũng sợ lạnh, ánh đỏ hồ ng dần dần yếu ớt. Đó là nửa sọt than Ngân Ti thượng hảo hạng, vừa vào chậu đã khoác lên mình một lớp áo màu tro bạc. Lớp áo đó cũng thi thoảng rung rung, dường như muốn tỏ rõ trái tim nóng trong mình. Nam tử nọ im lặng nhìn nó chăm chăm, trong tay là que khêu lửa thiêu mất cán, tẻ nhạt vạch vạch trong chậu, từng nét từng nét, dường như là chữ “Nhu”.

Vì sao lại vạch ra chữ “Nhu” vậy? - Như bọt nước trong mộng ảo, như vết sương cũng như chớp điện, nên đời xử thế nào đây?

Hay là - *Tới như mộng xuân chẳng mấy chốc, đi tựa mây trôi chẳng chốn tìm.*

Khóe miệng nam tử co rúm lại.

Ngoài cửa bỗng có tiếng bước chân, nam tử ngẩng đầu, giờ không phải lúc thích hợp để hắ n nghĩ ngợi, đêm nay vốn có việc - việc lớn. Đi vào là một thanh niên hăm bảy, hăm tám, khuôn mặt anh

tuấn điểm vài nốt sọc thủy đậu nho nhỏ. Là Tắt Kết. Tắt Kết tựa hồ rất tôn kính người trong lán này, hai tay duỗi thẳng hai bên đùi, mở miệng gọi: “Đại ca...”

Người nọ nhìn hấn, gật đầu.

Nam tử trong lán này chính là đương gia của Văn phủ chính phái, ngoài Viên lão đại ra thì danh tiếng hấn lừng lẫy nhất Giang Nam: Văn Hàn Lâm. Tuổi hấn tầm ba mươi sáu, một thân công phu Tu thủ đàm cục độc bộ Giang Nam, nếu hỏi trong cùng thế hệ còn ai có thể tranh phong với Viên lão đại, tính ra cũng chỉ có hấn thôi. Văn Hàn Lâm nhìn Tắt Kết, hấn cùng Tắt Kết vốn là bà con thân thích, Tắt Kết nhỏ hơn hấn gần mười tuổi, là em họ hấn, chẳng qua hai anh em họ này trước giờ không thân thiết lắm. Tuy bên ngoài Tắt Kết tôn kính hấn nhưng luôn ngấm ngấm bồi dưỡng thế lực của riêng mình, lại rất được bậc trưởng bối trong Văn phủ là Văn Chiêu Công cung chiểu. Mấy năm nay Văn Hàn Lâm tình duyên thất bại, lại thêm vết thương do đầu đá giang hồ lưu lại hồ i mới đảm nhiệm chức vị đương gia, cho nên tới giờ khó mà phấn chấn lên được. Bởi thế trong Văn phủ những năm gần đây, danh tiếng của Tắt Kết dường như nổi hơn cả hấn. Tắt Kết cũng biết như thế rất dễ rước lấy nghi kỵ, cho nên ngoài mặt càng thêm kính cẩn vị biểu ca này. Tuy nói thế nhưng trong lòng hai người đã có những suy nghĩ áy thì đương nhiên cũng đã có khúc mắc rồi.

Văn Hàn Lâm xoay đầu, nhàn nhạt nói: “Đã kiểm tra xung quanh ổn thỏa rồi chứ?”

Tắt Kết gật đầu. “Kiểm tra ổn rồi, mọi thứ vẫn xem như thích hợp.”

Văn Hàn Lâm gật đầu, Tắt Kết giải giang được việc, hấn không cần hỏi lại cái gì, chỉ nghe báo cáo là được. Lại nghe Tắt Kết

nói: “Đang mai phục dưới Thạch Đâu thành chính là Hồ Bất Cô, lần này hấn thật sự vét ổ mà tới rồi, Bí Tông môn có ba mươi mấy cao thủ tới, có thể nói là điếu hết tinh nhuệ trong môn, ngay cả phó môn chủ Tông Lệnh cũng bị điếu động, đang bày mai phục dưới thành, trận thế cực kỳ hung hiểm khó lường. Nếu không phải đã biết trước tin tức, chỉ e đệ cũng không nhìn ra dưới Thạch Đâu thành có mai phục, xem ra lời của Triệu lão nhi đáng tin, làm việc cũng không tồi. Đệ không dám tiến quá xa. Theo tin tức, Triệu Vô Lượng dẫn theo đứa cháu Triệu Húc của lão đã tới nơi từ hai canh giờ trước, vẫn chưa rời đi, giờ hẳn vẫn đang ở chỗ bức tường thấp của Thạch Đâu thành. Lần này vì Lạc Hàn, bọn họ có thể nói là đã bỏ hết vốn liếng. Viên đại ra tay cực kỳ thận trọng, Hồ Bất Cô tựa như đơn độc ra mặt nhưng có một việc tới hấn cũng không biết: Hấn là vì chiếu cố tới thể diện của Hồ Bất Cô với thuộc hạ, đồng thời không muốn làm dao động lòng tự tin của hấn cho nên Viên đại không cho hấn hay, còn có một đợt phục kích thứ hai nữa ở bờ sông.”

Văn Hàn Lâm “ồ” lên một tiếng, sắc mặt nghiêm lại, đây mới là cái hấn quan tâm. Hấn sớm đã đoán trước đêm nay Viên Thân Long sẽ có hành động lớn, mà việc đêm nay cũng là thứ hấn đã mưu tính rất lâu, dưới sườn núi chính là bố cục hấn bày ra để phá Viên. Chỉ thấy hấn nhíu mày, hấn giọng, hỏi: “Trường Xa?”

Hai chữ này hấn vận sức nói ra trong lúc vô ý, cao vang tựa như trong không gian trống trải bỗng có một lá cờ phất lên.

Tất Kết gạt đầu - Công phu Tụ thủ đàm cục của Hàn Lâm ca xem ra đã rất thâm hậu. Hấn vẫn trầm tĩnh như cũ, lạnh giọng đáp: “Không sai, chính là Trường Xa.”

Văn Hàn Lâm bỗng ngẩng đầu nhìn trời, giọng nói trước giờ vững vàng đã có chút run rẩy: “Rốt cuộc đã bức ra được rồi, rốt cuộc đã

bức ra được rồi. Xem ra việc của chúng ta đêm nay nhất định phải làm tốt, nếu không sau này sẽ không tìm được cơ hội như thế nữa. Trừ Lạc Hàn ra, e là chẳng có ai có thể khiến Viên đại điều động cả Trường Xa, lực lượng bí mật nhất, trước giờ không để lộ với ai của hã n. Nếu không phải Lạc Hàn mà do chúng ta mạo hiểm động thủ, hà hà, một lực lượng này thôi chỉ e cũng sẽ khiến Văn phủ Giang Nam ăn không tiêu. Lực lượng tinh nhuệ do Tả xa Ưất Trì Diểu, Hữu xa Thường Vệ, hai cao thủ phí hết mười năm công sức mới huấn luyện ra nhưng lại một mực không chịu để lộ nhất định không phải tầm thường. Để tìm ra chỗ chúng mai phục chưa?”

Tất Kê t than một tiếng: “Thủ hạ của đệ đã thấy bọn chúng nhưng không tìm ra nơi chúng mai phục.”

Hã n cúi đầu, có chút hổ thẹn. Văn Hàn Lâm chăm chú nhìn vào mắt Tất Kê t. “Vậy thì Tiểu Kê t, việc này giao cho đệ đi.”

Tất Kê t gật đầu, đáp: “Vâng.”

Văn Hàn Lâm hỏi: “Còn việc gì nữa?”

Tất Kê t đáp: “Theo đệ đoán, hậu thủ của Viên đại hãn không chỉ có thể. Hã n rất xem trọng Lạc Hàn, quyết tâm muốn giết Lạc Hàn để lập uy, chỉ không biết hã n định dùng ai để thực hiện lượt mai phục công kích thứ ba? Liệu hã n tự ra tay hay là còn có người khác? Đại ca, nếu hã n tự mình tới, huynh có chuẩn bị chưa?”

Văn Hàn Lâm cười khê: “Nếu Viên đại đích thân tới, ai dám nói mình đã có chuẩn bị chu toàn chứ! Việc hôm nay là bộ cục tất sát, không phải địch chết thì là ta vong, có điều hã n vẫn từ tốn gật đầu, nói: “Có. Dữu Bật Tín của Lạc Thác minh vẫn đang chú ý tới hã n, huống chi trong tay ta còn một tá m vương bài.”

Tất Kế t kinh ngạc, tuy ở Văn phủ, trừ Văn Hàn Lâm ra, hẳn là nhân vật có thể lực thứ hai nhưng rốt cuộc vẫn là khác họ, rất nhiều việc hẳn cũng không được hay biết. Chỉ nghe Văn Hàn Lâm nói: “Chuyện của Dữu Bất Tín đệ làm rất tốt. Sau lần đệ gặp hẳn ở bên Thuận Phong, bọn ta tới nay hợp tác thuận lợi, hẳn cũng đủ sức để níu tay Viên đại. Ta nói còn một tâm vương bài, thực ra là chi...” Ánh mắt hẳn ngưng lại. “Kim Nhật Đàn cũng tới rồi. Kim Nhật Đàn của Bắc triều, tuyệt đại cao thủ đứng thứ ba trong Kim Trương môn, võ công của hẳn, không phải ta khiêm tốn, chỉ e không kém ta. Có hai người bọn ta, dù Viên đại có đích thân tới cũng vẫn có thể hành sự, huống chi còn có Dữu Bất Tín với thuật Yên hóa tung nức tiếng Giang Bắc, cho nên việc này đệ không cần lo lắng. Lần này Tân Thừa tướng cùng chúng ta hợp tác, tất nhiên sẽ bỏ ra thành ý. Đệ còn băn khoăn gì nữa? Nếu có mau nói ra. Sắp canh ba rồi. Canh ba tới, chỉ sợ không còn thời gian bố trí lại nữa.”

Tất Kế t khẽ than, biết rằng việc cao thủ Bắc triều có thể tham gia nhất định là do Tân Thừa tướng bỏ sức, xem ngữ ý của Văn Hàn Lâm cũng chính là thế. Chẳng qua, nuôi hổ ắt ản họa, hẳn không phải không biết nhưng với thế cục trước mắt, cũng chỉ có thể làm vậy thôi, nếu không, Viên lão đại còn trong triều một ngày, Văn phủ Giang Nam của bọn họ vĩnh viễn không có ngày ngừng đâu. Chỉ nghe Tất Kế t nói: “Đệ chỉ lo Viên đại... Thế cục hôm nay, tuy chúng ta xuất hết tinh nhuệ nhưng nếu hẳn đích thân tới, e rằng chẳng ai dám nói chắc có thể ngăn nổi tâm pháp Ưu năng thương nhân cùng ngón Hoàng sáo hẳn mới tu thành mà tới cả Lý Nhược Yết cũng ngậm tán dương. Tốt nhất là hôm nay hẳn bận việc.”

Ba năm trước, Tất Kế t từng gặp Viên lão đại. Ở đất Giang Nam, trong lớp cùng thế hệ, người mà hẳn kính trọng cũng chỉ có hai, một là biểu huynh Văn Hàn Lâm của hẳn, người kia chính là Viên

Thần Long. Hấn kính Văn Hàn Lâm nửa phần là vì thân thế ; nhưng còn Viên lão đại, hấn bội phục hoàn toàn chỉ bởi cá nhân con người này. Cái hào tình tịch mịch, quanh quẽ, cái thế vô địch của Viên Thần Long, mỗi lần nghĩ tới đều khiến Tắt Kết không khỏi kích động mà khẽ run lên, cũng bởi thế mà càng tăng thêm ý niệm hạ bệ hấn. Tắt Kết hấn trước giờ một mực tự thị là kẻ làm đại sự, làm đại sự trước hết là phải trừ sạch cản trở, trước mắt Viên lão đại chính là cản trở lớn nhất của hấn.

Được cái hấn nén nhịn rất tốt, do đang ở trước mặt Văn Hàn Lâm nên tuyệt đối không biểu lộ. Văn Hàn Lâm trầm ngâm một lát, nói: “Hấn là không đâu. Phần lớn Thất mã của Viên môn, ít nhất là Tứ mã, đêm nay vì nhân mã bỏn phía rục rịch, hấn sẽ lưu ở bên ngoài để ổn định cục thế, Viên đại ấ t không dám tùy tiện gọi về ; Song xa thì đang góp sức cho Tân Thừa tướng, bị phái tới Phúc Kiến, tạm thời không kịp quay về cứu viện; Đề kỵ bị Mặc Kỳ đại nhân mượn lệnh của Thánh thượng trưng dụng đi tra án, nhánh lực lượng này Viên đại cũng không mượn sức được rồi, huống chi việc giang hồ thì để giang hồ lo, hấn đã quyết ý phen này dùng phương thức giang hồ để giải quyết, hấn sẽ không mượn Đề kỵ; Viên Hàn Đình bị Lạc Hàn đả thương, hiện vẫn ở Lâm An; trước mắt thủ hạ của nhà họ Viên có thể điề u tới cũng chỉ có Hồ Bất Cô đang ở Thạch Đâu thành kia cùng với Trường Xa mà ngay cả Hồ Bất Cô cũng không biết là đã xuất động, đang ngằm mai phục. Thống lĩnh Trường Xa có thể là Tam mã còn lại. Hồ mã Thạch Nhiên, Thiệt mã Thường Thanh, Vũ mã Mễ Nghiễm, ba người này cũng là những kẻ duy nhất chúng ta đã tra ra thân phận. Viên đại hấn đã cân nhắc. Chỉ e hấn cũng muốn đích thân xuất thủ, rốt cuộc sự sã c bén của Hồ kiế m Lạc Hàn đã vượt quá dự liệu của ta với đề. Có điề u, vài ngày trước ta đã sai người gửi thư cho Tân Thừa tướng, thỉnh ngài nhất định phải dùng thủ đoạn quan trường trói chặt Viên đại vào ngày hôm nay, thay chúng ta kéo dài thời gian, chỉ cần qua

đêm nay thì thế lớn đã thành rồi. Mà nói ra, thiên hạ ngày nay, người cô kỹ Viên thị, muốn diệt trừ đi cho rảnh nợ nhất chỉ e không phải là chúng ta mà chính là Tần Thừa tướng. Viên Thân Long tuy tỏ ra ân nhẫn nhưng hấn giỏi bày mưu lại quyết đoán, e là trong tay đã nắm không ít chuyện mà Tần Thừa tướng không muốn người khác biết. Nghe tin báo về, lúc trước Tần Thừa tướng đã thỉnh Thánh thượng ra lệnh, sai Thống lĩnh Tả Kim Ngô vệ Lý Tiếp mang thánh lệnh hẹn gặp Viên lão đại đêm nay, thay mặt Thánh thượng hỏi về một vài đại cục triều chính. Đi theo còn có ba đệ tử của Lý Nhược Ýt trong cung, đề u là hạng xuất chúng trong lớp cao thủ đại nội. Tới cả Trưởng sử trong phủ Tần Thừa tướng là Vi Cát Ngôn cũng tới, lần này Tần Thừa tướng có thể gọi là đã cực kỳ tận lực. Tuy gộp hết bọn họ lại, luận võ công cũng chưa chắc giữ được Viên đại nhưng việc trên đời há chỉ dựa vào võ công mà được? Đêm nay bọn họ sẽ dốc hết sức giữ chân Viên Thân Long, Viên đại vì bận tâm đến cục diện triều đình, chỉ e cũng không tiện rời đi. Còn như Hoa Trụ, người ta phải đi tới giờ hình như vẫn chưa nghe ngóng được động tĩnh của hấn. Người này cũng thật bất phàm, tuy bài danh ở sau nhưng một thân võ công e là phải trên Hồ Bất Cô, kiếm pháp Thanh sơn nhất phát thị Trung Nguyên của hấn, ở mảnh đất Giang Nam này, hấn c hấn c, nếu chỉ luận riêng về kiếm thuật thì ngay cả Viên đại cũng phải nể hấn ba phần. Có điều, vài ngày trước hấn còn đang bị Tiễn lão long để mắt, Tiễn lão long chẳng phải kẻ dễ trêu chọc, chúng ta cũng xem như tạm thời bớt được cường địch...”

Văn Hàn Lâm không hay nói, mà đã nói ắt lý lẽ đầy đủ, cái có thể bàn tới hấn đề u đã nhấc hết. Nói tới đây, hấn khẽ cười. “Tóm lại, nếu không có biến cố gì, chuyện đêm nay chúng ta có thể xem là đã lo liệu chu toàn rồi.”

Tất Kết không lên tiếng, hẳn biết Văn Hàn Lâm đã trù tính rất lâu cho việc đêm nay, đây cũng là con cờ quan trọng hẳn dùng để thể hiện năng lực, cản trở thanh danh đang lên vùn vụt của Tất Kết tại Văn phủ, dù là công hay tư tất nhiên đều đã tính toán kỹ lưỡng. Bởi thế, Tất Kết cũng không tiện quan tâm quá mức. Có điều, lần này tới nhân vật không hay lộ diện như Văn Chiêu Công mà cũng nhúng tay hỏi tới việc này, đủ biết sự trọng thị của Văn phủ đối với nó. Tất Kết im lặng đợi Văn Hàn Lâm nói tiếp bởi hẳn cảm thấy rõ ràng trong lời Văn Hàn Lâm còn chưa hề t ý.

Hồi lâu, Văn Hàn Lâm mới nói: “Nhưng chỉ sợ đêm nay, còn một nhân vật có liên quan tới Viên môn sẽ không hẹn mà tới.”

Tất Kết ngạc nhiên. “Ai?”

Phải biết trước nay Viên môn giao du cẩn trọng, bả ng hữu ở Giang Nam không nhiều, người được Văn Hàn Lâm trịnh trọng nhắc tới thế này có thể thấy không phải hạng tầm thường.

Chỉ nghe Văn Hàn Lâm than một tiếng: “Người đó đệ cũng quen biết. Nàng tuy là phận nữ nhưng dù có ngàn vạn gã nam nhân cũng không theo kịp sự thấ u đáo của nàng.” Văn Hàn Lâm thở dài, cuối cùng quyết định nói ra tên người nọ: “Đó chính là Tiêu Như.”

Tất Kết kinh ngạc.

Hẳn đương nhiên biết quan hệ giữa Tiêu Như và Văn Hàn Lâm, hai người họ từng định thân từ bé, về sau nghe đồn đại trong Văn phủ, năm Văn Hàn Lâm hai mươi lăm, vì tranh ngôi vị gia chủ, từng có quan hệ ám muội với một người thím ở góa rất có thực lực. Từ sau việc đó, Tiêu Như đơn phương lạnh nhạt chuyện hôn nhân này, Văn Hàn Lâm cũng không nhắc tới, người trong Văn phủ cũng không ai đề cập. Về sau, tuy Văn Hàn Lâm nhiều lần nạp cơ thiếp nhưng chưa từng lựa khuê nữ danh môn làm chính thê, theo đồn đại trong

Văn phủ, uẩn khúc trong đó cũng chính là vì thế. Cho nên vừa đề cập tới cái tên này, Tắt Kết lập tức ngậm miệng - hấn cũng không biết nên nói gì, hấn không phục Văn Hàn Lâm cũng vì có đôi chút khinh thường Văn Hàn Lâm ở điểm này: Vì sao trong lòng cứ mãi ôm đoạn tư tình nhi nữ đó? Đại trượng phu sợ gì không lấy được vợ? Đây không phải cái đạo hành xử của bậc trượng phu. Hấn đợi Văn Hàn Lâm tự tiệp lời.

Thần sắc trong mắt Văn Hàn Lâm tựa như sâu thêm một tầng, dường như nhớ lại nữ tử thuở nhỏ từng cùng vui chơi, từng cùng hấn có mối mai nhưng về sau lại trở mặt trốn tránh, từ đó chưa từng gặp lại. Tuy nhiên năm chưa gặp nhưng trong lòng vẫn chắt chứa, nào dám quên đi. Người bên cạnh thấy hấn nặm giữ Văn phủ, quyền lớn địa vị cao, hẳn cho là hấn việc gì cũng như ý. Nhưng đời người việc không như ý thường tới tám, chín phần, mỗi lần nhớ tới về xuất chúng của Tiêu Như, hấn đều nhất thời lặng tiếng.

Chỉ thấy Văn Hàn Lâm im lặng một hồi, mãi sau mới nói: “Tam mã lực lượng yếu, thủ hạ không đủ, vả lại bọn họ còn chưa đủ khả năng thống lĩnh toàn cục. Hồ Bất Cô cùng Cửu quý của Long Hồ sơn có thể sẽ tới thì trước nay không hợp nhau, nếu muốn điểu hợp ắt cần có người khác. Tiêu Như tâm tư linh hoạt, xử sự tinh tế, tuy nàng không phải là người của Viên môn nhưng đêm nay Viên đại bận việc, e rằng sẽ để nàng tới chỉ huy thuộc hạ.”

Nói xong, xa xa đã nghe có tiếng bước chân. Bước chân nọ rất nhẹ, tựa như đang tản bộ trên đê cát, dường như là bộ pháp Thập sa đê mà người hấn thường hoài niệm trong lòng khổ luyện. Văn Hàn Lâm thở dài, chợt khoát mạnh tay, tựa như muốn từ đây gạt đi nhi nữ tình trường, một lần nữa xóc lại tinh thần. “Kết đệ, đệ đi đi, việc đêm nay, phía Trường Xa phải nhờ đệ rồi. Còn cả Hồ Bất Cô

cũng giao cho đệ đấ y. Mọi sự cầ n đố c sức, xong việc tiểu huynh sẽ lại nâng chén kính rượu.”

Tấ t Kê t nghe lệnh rời đi.

Tấ t Kê t vừa đi, có bóng người thoấ t tiế n vào, người này trông nho nhã, nhanh nhẹn, thân mặc trường sam, chính là Văn Đình Các đạo nọ từng xuấ t hiện ngoài thành Du Hàng chặn Thảm Phóng cùng Kinh Tam Nương. Văn Hàn Lâm cười, nói: “Đình Các, tới rô ì à?” - Hiện Văn Đình Các nhậm chức trong phủ Tầ n Thừa tướng, bởi thế Văn Hàn Lâm rấ t khách khí với hắ n.

Chỉ thấ y Văn Đình Các chấ p tay chào, cười đáp: “Chúc Hàn Lâm ca mạnh khỏe.”

Văn Hàn Lâm nói: “Chớ khách sáo nữa. Đệ từ Lâm An chạy qua? Đế n rô ì i mà mãi chúng ta chưa gặp mặt đấ y.”

Văn Đình Các đáp: “Tiểu đệ cũng muố n gặp đại ca từ lâu, còn cô ý chuẩn bị vài vò rượu Hoa Điều ngày thường khó gặp, đáng tiế c lâ n này vì việc của Viên đại nên bị Lý thố ng lĩnh lấ y đi tiế p hắ n rô ì i.” Hắ n biế t ý tứ trong lời của Văn Hàn Lâm nên cũng không khách sáo nữa, lập tức nói: “Đệ vừa từ nơi đóng quân của Tả Kim Ngô ở Mạt Lăng chạy qua. Ít nhấ t cho tới lúc tiểu đệ rời đi, Viên đại vẫn đang bị Lý thố ng lĩnh câ m chân, nhấ t thời không thể thoát thân. Vi Trương sử cũng có mặt, bắ ng vào thủ đoạn ngôn từ của gã, lại thêm sự giảo hoạt của Lý Tiệp, đêm nay cho dù Viên đại muố n tới cũng khó. Tiểu đệ lo phương diện bên này, lại nhớ Hàn ca cho nên chạy tới xem. Hai vị kia cũng nhờ đệ chuyển lời tới Hàn ca, nói Viên đại tâm tư khó lường, bọn họ cũng không chấ c có thật sự níu được chân hắ n tới sáng không, bảo Hàn ca nên sớm có chuẩn bị để cho chu toàn.”

Văn Hàn Lâm cười, nói: “Ta biế t rô ì i.”

Tai hắ n thính, xa xa đã nghe có tiế ng bước chân càng lúc càng gầ n. Đôi mắ t Văn Đình Các lóe lên, võ công hắ n tuy kém xa Văn Hàn Lâm nhưng cực giỏi nghe lời đoán sắ c mặt, vừa nhìn đã biế t có người sắ p tới, bèn nhìn xung quanh, tựa như muố n tìm nơi có nhân mã tiề m phục trong bóng đêm tĩnh mịch, có điề u nhãn lực hắ n không cao cho nên nhìn không ra, bèn lắ c đầ u cười khỏ, thắ p giọng nói: “Có người sắ p tới, vậy đệ xin lui trước, Hàn ca bảo trọng.”

Nói rồ i hắ n liề n lui đi.

Văn Đình Các vừa đi, không biế t vì sao Văn Hàn Lâm mới rồ i chỉ mong sớm đuổ i hắ n đi, lúc này lại cảm thắ y giữ hắ n lại thì tồ t hơn. Hắ n thật không biế t nên đố i diện với người nọ thề nào.

Tiế ng bước chân đã tới sườn núi, Văn Hàn Lâm hít thở gắ p gáp, ngắ ng đầ u nhìn trăng. Quầ ng trăng trên trời nhỏ bé, dường như có ánh tím, trên gò ngoài lầ u cỏ, có bóng người càng lúc càng gầ n, bóng đổ trên mặt đấ t cũng gắ n dầ n, thong dong sắ p tới bên lán.

Văn Hàn Lâm cúi đầ u, dường như tạm thời không dám nhìn chủ nhân cái bóng đó, ngược lại muố n từ cái bóng đó mà ước đoán người đang tới có phải vẫn yề u điệ u như trước không. Mà bóng hình nọ, xem ra vẫn mơ hồ toát lên dáng điệ u thân thuộc ngày xưa - vẫn thướt tha như thề . Thạch Đầ u thành nắ m ngay cạnh Mạt Lắ ng, Văn Hàn Lâm nhớ ngày trước, mỗi lầ n tới Mạt Lắ ng, hắ n từng cùng người nọ chơi đùa trên thành Thạch Đầ u. Ngày ấy nàng eo thon áo rộng, cười nói nhẹ nhàng, tá t cả vẫn lưu nơi đáy lòng. Nhưng nay, thề sự như bàn cờ, hắ n có hồ i tiế c không nên... tuy hắ n là người tinh táo nhưng có vài mộ i hận cũ, vài vế t thương xưa vẫn y nguyên, không sao quên đượ c.

Trắ ng quầ ng ắ t có gió, xem ra qua một lúc nữa gió sẽ nổi. Chuyện cũ cũng vào lúc gió nổi mà đã hòa tan vào tâ ng mây. Văn

Hàn Lâm đứng dậy, ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “A Như...”

Căn lều cỏ này vốn nằm trên một sườn núi, sườn núi một mặt giáp sông, lởm chởm dốc đứng, dòng sông bên dưới cong cong, tiếng vang như vòng ngọc. Trên sườn núi cũng đang có vầng trăng như vòng ngọc chiếu rọi, tôn rõ bóng hình cô độc đó.

Người đang đến chính là Tiêu Như. Bước chân nàng nhẹ nhàng, bóng hình rất gầy. Đây là lần gặp mặt đầu tiên sau nhiều năm giữa Văn Hàn Lâm và Tiêu Như, cũng là cuộc gặp gỡ bố i rồi nhất, cay đắng nhất. Hai người lặng lẽ nhìn nhau, Tiêu Như nhìn Văn Hàn Lâm, nhiều năm không gặp, hẳn đã tiêu u tụy rất nhiều. Rồi cuộc có vài chuyện cũ vẫn vương hơi ấm, như lửa se sắt trong chậu sưởi kia, trong đống than tàn giữa bếp sưởi ấm muốn tìm lại chút ấm áp.

Hai người im lặng đối diện nhau, hồi lâu mới nghe Văn Hàn Lâm khẽ giọng, buồn cười khổ: “Lại gặp mặt rồi, mười một năm lẻ ba tháng, trọn mười một năm lẻ ba tháng, thời gian trôi thật nhanh.”

Tiêu Như từ đầu gật đầu, nàng cũng nghe ra được sự cay đắng trong lời Văn Hàn Lâm, giống như mùa đông chát chúa của Giang Nam. Văn Hàn Lâm sao có thể không cay đắng, nhiều năm xa cách mới gặp một lần, mà lần này nàng tới lại là... vì y...

Dung mạo Tiêu Như tựa như có một vẻ trống rỗng sau khi vượt qua rất nhiều mê tình. Bản thân nàng tự có một sự thanh lệ cao quý, đây cũng là điều Văn Hàn Lâm kính trọng ở nàng. Văn Hàn Lâm nhìn nàng, trong lòng không tìm được mà dâng lên niềm tiếc nuối, nếu năm xưa không vì má y thứ danh vị quyền thế kia, nếu...

Tiêu Như đứng trong gió trắng, tà áo dài chạm đất - đêm nay dường như nàng cô ý mặc một tấm trường bào quá rộng, có phần giống kiểu của nam nhân, một thân nữ tử khoác trường bào làm toát lên một thứ phong vận đặc biệt. Đó là một tấm áo vải, vân vải đã cũ, kiểu dáng đơn giản, rõ ràng là sửa từ áo cũ của một người khác. Rõ ràng nàng biết có khả năng gặp lại tình cũ nhưng lại cô ý khoác tấm trường bào này tới, là có ý gì? E rằng không đơn giản chỉ vì đêm nay muốn như một nam tử thông lĩnh cuộc phục kích.

Tiêu Như liếc mắt nhìn cục thế xung quanh. Bên phía giống như trừ đêm đen ra không có gì khác, vạn vật đều đã ẩn mình vào bóng tối. Người tuy như cũ nhưng giữa hai bên, những thứ nhìn không thấy, nói không tỏ vậy quanh tựa hồ đã có thêm rất nhiều. Thấy thân thái điềm tĩnh nhường ấy của Tiêu Như cùng cái nhìn cảnh giác xung quanh của nàng, một bụng tư tình của Văn Hàn Lâm như tuyết bị xóa nước sôi, tan sạch không còn gì. Hẳn lâu nay đã quen tranh đấu trong bóng tối, hiện giờ lập tức ổn định tâm thân, khôi phục thân sắc. Hẳn khẽ cười, nói: “Ta quên mất, còn chưa mời muội ngủ.”

Sau đó hẳn đưa tay, nhường khách vị, trên cái ghế băng thô sơ nọ có đặt một tấm đệm gấm hẳn đặc biệt chuẩn bị. Chỉ nghe hẳn cười, bảo: “Tiêu nữ sử, mời ngủ!”

Là Tiêu nữ sử, hẳn chỉ có thể gọi thế, đã không còn là “A Như” của năm xưa nữa rồi.

Tiêu Như mỉm cười cảm tạ.

Chỉ nghe Văn Hàn Lâm nói: “Biết muội sẽ tới, ta đặc biệt đốt chút than gỗ tùng - nhớ năm xưa muội thích nhất là chơi lửa than, hồ i nhỏ vào dịp Giao thừa, chúng ta còn thiếu chút nữa đốt rụi Dưỡng Nhan đường, khiến cho người lớn quát mắng một phen.

Chúng ta canh lửa xem xem, sắp canh ba rồi - *Canh ba mở cửa đi, thì thấy đêm đã đổi* - chúng ta hãy xem xem, đêm nay trôi qua, cục diện Giang Nam rồi t cuộc có thay đổi hay không.”

Vàng trăng trên trời bừng sáng, bên phía đường như đột nhiên tĩnh lặng, Văn Hàn Lâm kỳ vọng về sự thay đổi trong đêm khuya này, hẳn cùng kẻ kia có một hạn đoạt vợ. Bỗng nhiên hai người cùng giật mình, sau đó nhát tề quay đầu: Dưới thành Thạch Đầu, có bóng người đang tung mình phóng tới gần thành Thạch Đầu. Người nọ tư thế phiêu đảng, dửng như chim âu, liệng như cánh hạc, hai người nhìn nhau một cái, trong lòng cùng nhủ: “Tới rồi!”

Ở giữa sông cách sườn núi không xa có một con thuyền nhỏ đang đậu. Đó là một chiếc thuyền con, trên thuyền có một cái cần câu đang đưa ra, cong cong rủ xuống, dây câu nhẹ buông. Có mấy bận cá đã cắn câu, nhưng người trên thuyền lại chẳng hề kéo cần, mặc kệ cho cá kia giẫy thoát bơi đi. Người trên thuyền dường như đang một mực hướng về chân thành Thạch Đầu không xa, trên cái lưng còn là mái đầu lưa thưa tóc, tóc trên đầu trắng đen đôi nửa. Miệng người nọ bây giờ hát nho nhỏ: “*Ngư ông đêm nghỉ vách núi tây, Vô nước sông trong đùn củi trúc, Trăng lên sương tạnh người chẳng thấy, Núi biếc sông trong chèo vang khúc...*”

Gió sông rất lớn, tiếng ca lại khẽ, hát lên chỉ có thể cho mỗi mình nghe. Ngư ông nọ giờ này cũng ngẩng đầu, miệng lầm bầm: “Tới rồi!”

Đúng là đã tới. Người tới áo đen cổ nhỏ, eo thon hông gọn, người trên Thạch Đầu thành cũng thòm hồ một tiếng “Tới rồi!”

Ngư ông trên con thuyền giữa sông bỗng vươn thẳng lưng, tóc trên đầu lão đã ngả bạc, nhưng cái cổ thì tựa như vẫn còn mang chút ngạo khí không cam chịu già đi. Văn Hàn Lâm cùng Tiêu Như trên

sườn núi giờ cũng im lặng, hai người đều biết người đang tới kia là Lạc Hàn. Người họ đợi cũng chính là Lạc Hàn. Quả nhiên đêm nay Tiêu Như thay Viên lão đại tới thông lĩnh toàn cục. Viên lão đại vô số mưu đồ nhưng tới chiều tối bỗng nhiên bị Lý Tiệp cầm thánh mệnh tới níu lại. Trong lòng hắn biết có biến, chỉ kịp tìm người báo cho Tiêu Như, ý muốn gửi gắm Tiêu Như thay mặt xử lý. Tiêu Như đi tới bờ sông thì bị người mà Văn Hàn Lâm phái đợi ở đó mời lên sườn núi gặp mặt, nàng biết có biến, lập tức sai Thủy Hạnh theo hậu quay lại. Văn Hàn Lâm đột nhiên xuất hiện, trong lòng nàng cũng trăm suy ngàn nghĩ, có điều lúc này Lạc Hàn đã tới, nàng không dư thời gian nghĩ thêm mấy việc này, chăm chăm nhìn chân Thạch Đâu thành, đợi xem Lạc Hàn lọt phục kích thế nào, biết là thêm một lúc nữa, dưới thành Thạch Đâu sẽ vang lên tiếng chém giết ồn ào, bóng kiếm loang loáng.

Giang Nam vào đông cũng sẽ có một tia đỏ máu dâng lên.

Có điều, nàng không nghĩ đến việc bóng người đang phóng tới kia đúng vào trước lúc nhảy vào vòng mai phục thì lại có thể chuyển mình như quạ đông tránh nước, tư thế biến hóa, nhẹ nhõm đáp xuống ngoài vòng phục kích một trượng. Ngu ông trên thuyền chột vỗ tay, cái vỗ này không phát ra tiếng nhưng rất mạnh, lão từng có lần tạm quên mưu mô cùng bà bạn với Lạc Hàn bên sông, cũng từng kiếm côn quyết đấu trên Đại Thạch Pha, chính lão cũng không nói rõ được bản thân rốt cuộc là bả hữu hay là kẻ địch với Lạc Hàn. Cái vỗ tay này của lão tựa hồ khen ngợi mà cũng giống như nuôi tiếc, vỗ tới mức bản thân lão cũng cảm thấy đôi tay hơi đau. Chỉ nghe tiếng Lạc Hàn lạnh lạnh xa xa: “Tại hạ cùng Tông thất song kỳ có hẹn đêm nay gặp mặt, phía trước có phải Triệu Vô Lượng tiên bố i chăng?”

Nơi Thạch Đâu thành im ắng không một tiếng nói, tựa hồ người trên thành cũng không ngờ tới hắn có thể phát hiện có mai

phục.

Văn Hàn Lâm thở phào, hắ n vô n sợ Lạc Hàn dễ dàng sa vào vòng vây, lúc này mới ngô ì xuô ng, ung dung cười. “Ấ y vậy mà bị người ta nhìn ra rô ì, mai phục của Bí Tông môn xem ra cũng chỉ có thế .”

Đêm nay hắ n vô n là muô n dựa thế Lạc Hàn để phá sự tinh nhuệ của Viên môn.

Tiêu Như lại nhàn nhạt nói: “Bí Tông môn không chỉ biế t ám sát. Huô ng chi đây há chẳng phải đúng như huynh muô n sao?”

Văn Hàn Lâm cười. “Viên Thầ n Long hẳn cũng không nghĩ Lạc Hàn đơn giản, né u không hắ n đã chẳng pháí cả Trường Xa ra rô ì.”

Tiêu Như cả kinh, xem ra hôm nay Văn phủ quả nhiên có chuẩn bị. Nàng muô n thông báo cho mọi người nhưng tình thế không kịp nữa, trong lòng tuy nóng ruột nhưng ngoài mặt vẫn ung dung.

Hai người đô ì thoạі chạm tới là ngừng, nhìn nhau cười cười. Văn Hàn Lâm cời lửa, khê u cho than cháy lớn hơn chút, tùm tùm cười, nói: “A Như, thân thể muội vô n yếu u, ngô ì gầ n lửa một chút. Từ bé đã hay ho rô ì, gầ n đây bệnh ho đỡ hơn chút nào chưa?”

Hắ n ân câ n hỏi thăm, người không rõ tình hình e là sẽ tưởng hai người gặp mặt chỉ như tri kỷ ôn chuyện cũ. Tiêu Như quả thật cảm thắ y về đêm trời lạnh, cổ họng khê bật ra tiế ng ho, bèn ngô ì gầ n vào chút, cười khê. “Vẫn chưa... Dưỡng bệnh mãi, cuô ì cùng đâm quen rô ì. Nhưng như thế này cũng tô t, đời người vô n hiế m khi đượ một chuyện quyế t tâm quyế t ý bám riế t lắ y mình, lắ ng nhắ ng không tha. Có bệnh ho này dính lắ y, không chịu rời đi, á y vậy mà khiế n muội cảm thắ y có gì đó để bầ u bạn, không tới mức

cô quạnh quá, cũng để cho mình không quên bản thân vẫn còn đang sống.”

Nàng vô n là nữ tử ăn nói có ý vị, trước nay lời nói tuy nhân nhật nhưng người ta nghe được chỉ cảm thấy gọn lòng. Nữ tử như thế này cần có người biết thưởng thức tới thưởng thức. Văn Hàn Lâm cười cười, trong mắt lộ nét tán thưởng. Hấn thích Tiêu Như ở điểm này - bất luận là tình huống thế nào, nàng luôn có thể khiến bà u không khí trở nên nhẹ nhàng hơn. Chỉ nghe nàng nói: “Hàn Lâm, sao nào, muội xấp gần rồi, huynh lại ngồi tịt lại, vết thương ngày trước của huynh còn chưa khỏi sao, vẫn phải mặc dày thế này? Mùa đông ở chỗ này thật càng ngày càng lạnh.”

Giữa hai người có một chậu lửa than hồng, giữa những hòn than được ngăn cách bởi lớp tro ánh bạc, Văn Hàn Lâm khẽ cười, nói: “Ta vô n nên lui binh chín chục⁽²³⁾ nhường muội.”

Đây là lời đùa vui của hai người lúc tranh cãi hồ i trẻ con. Tiêu Như nghe thế bèn bật cười. Văn Hàn Lâm thì vẫn còn đang nghĩ về lời nói ban nãy của Tiêu Như, hấn nhìn lửa tro trước mặt - “Đòi người vô n hiếm khi có được một chuyện quyết tâm quyết ý bám riết lấy mình” - đúng vậy, tàn tro trên mặt than rung rinh rơi rụng, đòi người há chẳng như than sao? - vô n muốn chạm da chạm thịt truyền hơi nóng, nhưng biết làm sao đây, rơi rụng mãi chỉ còn lại một thân tro rách, xa cách mà bà u bạn với nhau.

Văn Hàn Lâm buông tiếng cười nhẹ. “Đoán thử xem, trận đấu u khuya hôm nay cuối cùng là ai thắng ai thua?”

Thân hình Hồ Bất Cô trên tường thành phía xa đang phóng lên. Tiêu Như nhìn thân hình thấp lùn của Hồ Bất Cô đang tung mình kia, cười nói: “Vậy huynh đoán thử xem, giờ này Trường Xa đang ở đâu?”

Nơi Thạch Đà`u thành gió mây thay đổi, Lạc Hàn ra một chiêu, Bí Tông môn đã cuô`n cuộn xông lên, Văn Hàn Lâm nhìn Tiêu Như, nói: “A Như, trên đầ`u muội có một sợi tóc bạc. Sao sớm thê` này đã có rô`i? Đáng tiế`c, bao lâu nay muội không ở cạnh huynh. Nê`u muội ở cạnh huynh, huynh vĩnh viễn sẽ không để muội có tóc bạc.”

Trong lòng hắ`n hơi ghen ngào, đúng vậy, vĩnh viễn, vĩnh viễn không - nê`u nàng chịu... để ta giúp nàng nhỏ...

Tiêu Như nhíu mày, đôi môi hơi hé, tạm thời bỏ qua cục diện dưới chân thành Thạch Đà`u, khẽ cười, đáp: “Muội không thể nhỏ đi được, tóc bạc giữ vì chàng. Khó khăn lắ`m mới có được một sợi, xem như bắ`ng chứng cho sự từng trải của muội má`y năm nay, sao nữ` nhỏ đi chứ? Dài cũng mặc nó, bạc cũng mặc nó. Bây giờ muội đã không còn là tiểu cô nương thích xinh đẹp hô`i trước nữa rô`i, tóc bạc là sở thích mới của muội, còn tóc xanh đã là niê`m yêu cũ rô`i.”

Trong lời nói của nàng tựa như ngắ`m chứa uẩn khúc gì đó, Văn Hàn Lâm chỉ thắ`y trong lòng thắ`t lại đau đớn`n - nữ` tử này vẫn là nữ` tử ngày trước. Hắ`n biế`t nàng số`ng không hê` vui vẻ, vì sao vẻ điề`m tĩnh giả vui của nàng vẫn có lực sát thương với hắ`n như thê`? Ngày trước, Văn Hàn Lâm nhắ`t thời sơ sẩy, khiế`n cho tình cảm giữa hai người thay đổi, việc đã hơn mười năm, mỗi lầ`n nhớ tới đê`u mang nỗi hận. Vào lúc ta cuô`i cùng cũng có cơ hội giải quyế`t Viên đại, kẻ mà giờ đây lòng nàng một mực hướng về`, nàng lại mượn tóc bạc bàn cái gì mà tâm hoan cụ`u ái.

Văn Hàn Lâm nhớ lại năm xưa, sau khi xảy ra sự việc kia, Tiêu Như chỉ gửi hắ`n một phong thư, tờ thư là một mảnh trắ`ng phau. Trắ`ng như tuyế`t đỉnh núi, trong như nguyệt tâ`ng mây, Tiêu Như không chịu nổi dù chỉ là một chút khi`nhục. Nhưng nàng cùng Viên đại thật sự hạnh phúc sao? Có lúc hắ`n hoài nghi chuyện ngày đó không phải nguyên do thật sự khiế`n hai người dứt duyên, chỉ sợ Tiêu

Như đã một mực chờ thời khắ c nọ, mà chính cách nghĩ này mới thật sự khiến Văn Hàn Lâm đau lòng. Tuy duyên phận giữa nàng với hắ n từ đó không còn nhưng là người thì luôn hy vọng giữa hai bên từng có gì đó.

Hắ n nhớ hồ i nhỏ Tiêu Như luôn hâm mộ anh hùng, Viên đại cũng xứng là anh hùng nhưng kiểu anh hùng đó thích hợp để dạng nữ tử như nàng bà u bạn sao?

Văn Hàn Lâm đột nhiên kinh hãi, không đúng! - Nhiê u năm gặp lại, Tiêu Như đã chẳng phải Tiêu Như ngày trước, nàng thay Viên Thầ n Long ra mặt. Mình không thể vừa gặp đã bị tình cảm cũ với nàng vây khố n. Nghĩ tới đây, Văn Hàn Lâm nhướng đôi mày. “Muội đoán Hồ` Bắ t Cô có vậy được Lạc Hàn không?”

Chiế n cuộc đắ ng xa đã dắ n tới lúc kịch liệt, phục kích của Bí Tông môn đã hoàn toàn phát động, Văn Hàn Lâm liế c Tiêu Như một cái. “Chi bắ ng chúng ta cá một cuộc đi, muội cá Lạc Hàn thắ ng hay thua?”

Thắ y Tiêu Như chưa đáp, Văn Hàn Lâm nói tiế p: “Ta cược Lạc Hàn - bởi vì, nế u hắ n sa chân ở đây, lầ n này ta cờ dong trố ng mở mà tới há lại để trố ng im cờ rử, cúi đầ u mà về, thế chẳng quá mức mắ t mặt ư? A Như, muội hẳn sẽ đặt cược cho Hồ` Bắ t Cô?”

Tiêu Như bật cười, nói: “Muội không cược, ngay đế n chính muội cũng nhập cuộc rô i, chẳng còn cái gì mà thua nữa, bắ t kể là thắ ng hay thua đề u đã định phải trả giá rô i. Huố ng chi chỉ toàn thắ ng thì có gì vui, đòi người chỉ nhớ mỗi thắ ng thua như thế chẳng phải thành phường tiểu nhân xu lợi sao? Đòi người là một cuộc cờ, chỉ câ n không rút lui nửa chừng, giữa đường bỏ cuộc vậy cũng coi như được rô i.”

Nàng tựa như vô ý khe khẽ vỗ tay, trên một cây cỏ thụ ngoài sườn núi dường như có tiếng lá cây xao động - Trên cây có người! Ánh mắt Văn Hàn Lâm ngưng lại, biết Tiêu Như đang liên lạc với người của Viên môn bố trí trước, nàng đang báo cho Trường Xa phải dự phòng có đột biến.

Sắc mặt biến đổi, Văn Hàn Lâm chợt cúi xuống, đưa ngón tay kẹp một hòn than đỏ hồng trong chậu, búng ra ngoài sườn núi, hất nạt công phu chỉ lực nội gia lâu ngày, vận khí theo lối âm hàn, không hề sợ chút nóng cháy đó. Hòn than lóe lên trên đỉnh dốc, thoáng chiếu ba bóng người trên một tảng đá lớn, y phục của ba người noãn dường như tiếp màu với đá, nếu không nhờ chút ánh sáng lóe lên của hòn than, chỉ e dù có nhãn lực sắc bén như Tiêu Như cũng không thể nhìn thấy bọn họ. Chỉ nghe Văn Hàn Lâm cười, nói: “A Như, muội đoán xem đó là ai?”

Nói xong hất nạt bật cười, dường như có thâm ý, nói: “Tâm Trung Sự, Nhân Trung Lệ, Ý Trung Nhân.”

Hất nạt nhìn Tiêu Như, giọng nói mang ý cười, tựa như hơi khiêu khích: “Đây không phải lời từ của Trương Tiên⁽²⁴⁾ mà là ba đại tể tử trong Lạc Thác minh của Dữu Bát Tín. A Như muội quen thuộc thể cục giang hồ, hẳn không thể không biết họ chứ, gần đây họ hình như không được hòa hợp với Viên đại lã m.”

Sau đó hất nạt lại đưa hai ngón tay kẹp chút tro than - tro than vô nạt nhẹ tơi, vậy mà khi hất nạt kẹp lấy lại có thể tụ thành hình, bắn thẳng về hướng giữa sông, lúc rơi xuống có tiếng chạm nước, chỉ nghe Văn Hàn Lâm khẽ nói: “Đêm đã khuya thế này mà vẫn còn ngư ông ở đó, có thể thấy người làm ngư tiều cũng không phải chỉ mãi ản dật. Triệu Vô Cực Triệu lão là người không thể quên nước quên nhà. Lão nhả m vào Viên đại bao lâu rồi, mười năm?”

Hắ n khe khẽ xoa tay, phủi đi tro bụi trên ngón tay. “Hình như còn một người nữa, Kim Nhật Đàn, chỉ là ta đoán không ra hắ n ẩn thân ở đâu.”

Kế đó hắ n mới nói tiếp: “A Như, giờ muội quay đầ u vẫn còn kíp.”

Dưới Thạch Đầ u thành đầ ng xa bỗng vang lên tiế ng hú, kế đó chỉ thấ y hai bóng người phóng lên càng lúc càng cao, là Lạc Hàn và Hồ` Bắ t Cô đang tung người ra đòn. Hai người trong lán bên này nhắ t thời ngoảnh cổ nhìn. Sau khi Lạc Hàn và Hồ` Bắ t Cô giao thủ một chiêu, Hồ` Bắ t Cô lui ra ngoài trận, Lạc Hàn lại rơi vào vòng vây, trong một khắ c chỉ nghe thấ y tiế ng binh khí giao nhau dày đặc. Văn Hàn Lâm cùng Tiêu Như cũng không còn lòng dạ nào mà tỏ ra nhàn nhấ nữa, đầ u đứng dậy, chăm chú theo dõi. Cách rấ t xa, tuy mắ t tinh như hai người nhưng cũng đoán không rõ tình thế trong trận. Tiêu Như cắ n môi, đôi môi đã hơi tái, tay Văn Hàn Lâm cũng hơi níu mép áo, hắ n cược là Lạc Hàn có thể thoát khỏi lớp phục kích này của Hồ` Bắ t Cô, hắ n còn muố n dựa vào Lạc Hàn để phá Trường Xa mà ngay cả Lý Nhược Yế t, bậc đượ hiệu xưng là tông sư võ học thiên hạ đang ở trong cung cũng rấ t kiêng kỵ. Bắ y giờ bên cạnh Văn Hàn Lâm đã có thêm một tiểu đồ ng, chính là đồ ng tử tâm phúc hầ u hạ bên Văn Chiêu Công, A Nhiễm. A Nhiễm đã đổi vẻ tươi cười thường ngày, nhìn về đầ ng xa, miệng mở ra không khép lại đượ. Đây là cuộc chiế n sinh tử, dù hắ n có là thị đồ ng bên Văn Chiêu Công, kiế n thức võ học uyên bác cũng hiế m khi đượ xem trận chiế n ác liệt bậc này.

Trong vòng mai phục dưới Thạch Đầ u thành bỗng có một bóng người nhảy ra, tro` n về` phía xa, trong lúc chạy đi còn buồ ng lại tiế ng cười, trên tường thành liề n có một bóng hình đuổi theo như bay. Sườn núi ở trên cao cho nên có thể thấ y bọn họ đánh một trận ở bờ sông, do bị cây che khuấ t nên không thể nhìn rõ. Một hồ` i sau

mới thấy bóng Tông Lệnh quay về. Tiếp đó, Tiêu Như liền nghe thấy có tiếng quạ kêu, âm thanh rất quái dị, rõ ràng là tín hiệu - Viên lão đại biết đêm nay Hồ Bất Cô phục kích Lạc Hàn chưa chắc đã thành công, trước nay hắn không dễ dàng ra tay nhưng đã ra tay là nhất định toàn thắng cho nên hắn còn chuẩn bị sẵn lớp phục kích thứ hai, vì không muốn làm tổn thương lòng tự tin của Hồ Bất Cô cho nên cả Hồ Bất Cô hắn cũng không báo cho biết. Tiêu Như nghe được tín hiệu nọ, biết nó chỉ có một hàm nghĩa - “phục kích thất bại”.

Mai phục của Bí Tông môn cũng không thể lưu Lạc Hàn lại, xem ra Tông Lệnh truy kích không được công tích gì, trận này đã bại!

Tiêu Như chợt vươn người đứng dậy, lắc đầu, vung tay áo.

Trên tay áo nàng dường như có bột lân tinh, vung một cái, trên sườn núi thoáng hiện một vùng lập lòe màu xanh như đom đóm.

Đó rõ ràng là một tín hiệu, chỉ thấy trên một cái cây lớn dưới dốc lập tức có bóng người vút đi, chính là Hồ mã Thạch Nhiên không rõ tung tích từ sau trận chiến ở bãi Bạch Lộ. Bóng hắn lao vút vào không trung, tay rung lên, một cây pháo hoa bùng lên chiếu u tỏ một vùng trời đêm, sau đó hắn kêu lớn: “Trường Xa!”

Hơi của hắn cực dài, âm thanh dày rộng, tiếng truyền vọng trong gió sông đêm khuya, bốn bề cây cối tựa như dậy sóng, hai chữ “Trường Xa, Trường Xa, Trường Xa...” vang dội, kể đó chỉ nghe cây cối xào xạc cuộn cuộn, hai bờ Tân Hoài không rõ có bao nhiêu nhân mã hành động trong bóng tối. Hồ Bất Cô dưới thành Thạch Đầu chợt rung động, ống tay áo rách nát phất phơ, trên mặt lại lộ vẻ vui mừng. “Thì ra đại ca còn bố trí người, đại ca tới rồi!”

Thủ hạ của hắn ai nấy nghe tiếng mà vui mừng.

Văn Hàn Lâm không hề lên tiếng, tay phải dứt khoát vung một cái, A Nhiễm lập tức ẩn mình đi. Âm hiệu của hắn không khí thế như Tiêu Như, nó chỉ chứa một tín hiệu - hắn đã hạ sát lệnh, Tất Kết sắp hành động, “Trảm Xa đại kế” từ giờ phát động!

CHƯƠNG 3

ĐOÀN CA

Mệnh lệnh Thạch Nhiên nhận được chỉ có bảy chữ: “Lệnh giết Lạc Hàn trong đêm nay!”

Đây là mệnh lệnh của Viên lão đại.

Viên lão đại đã hạ quyết tâm phải giết Lạc Hàn để ổn định đại cục Giang Nam. Một mình Lạc Hàn đương nhiên không đủ để làm lung lay đại cục Giang Nam, hã'n cũng chẳng có ý làm thế' nhưng một kiế'm của hã'n kinh xuấ't, chút lửa nhỏ đó bất' cứ lúc nào cũng có thể châm ngòi nguy cục âm' i đã lâu của Giang Nam. Thạch Nhiên nhớ tới nộ khí vừa bình tĩnh lại vừa nô'ng nặc của Viên lão đại lúc ra lệnh, trong lòng không kìm được phát run: Đã lâu lắm rồi Viên đại ca không giận dữ như thế'. Hai tháng nay, không chỉ Thạch Nhiên trúng mai phục ở bãi Bạch Lộ, sự áp bức mà Thấ't mã của Viên môn phải chịu cũng càng ngày càng nhiề'u, trừ hã'n ra, Vũ mã, Thiế't mã, từng người từng người bại lộ, đây đề'u là việc Viên Thầ'n Long không muố'n thấ'y. Mà áp lực Viên lão đại phải chịu trên triề'u đình cũng ngày một nặng, huố'ng chi Lạc Hàn vừa xuấ't thủ đã đả thương nhị đệ hã'n trước giờ thương yêu.

Lóp mai phục thứ hai hã'n bố' trí sắ'p bắ't đầ'u, đây là một trường săn giế't, không như vừa rồi là vây công dưới thành Thạch Đầ'u. Bọn họ muố'n dùng sức khoái mã của Trường Xa bắ't giế't Lạc Hàn thân đã mang thương tích trong chu vi trăm mẫu này.

Bờ sông dưới thành Thạch Đầ'u, đố'i diện sông Tầ'n Hoài là một dải đấ't bằ'ng, lớn độ trăm mẫu, đề'u là ruộng nhà nông. Trong

mảnh ruộng trồng trái, tiểu mạch vụ đông vừa gieo giống, lẫn chút cỏ hoang, cao chưa tới cổ tay. Lạc Hàn đi tới bờ sông, gọi lạc đà núp kỹ từ trước rồi mới lội qua dòng Tân Hoài mùa đông, đuổi lui Tông Lệnh, còn chưa kịp hít thở đã thấy pháo lệnh rạch trời vút lên. Hấn cũng nghe thấy tiếng thét “Trường Xa!” cực kỳ vang vọng, Lạc Hàn ngược mắt, chỉ thấy trong rừng cây bên phải sông, cành lá xao động, không biết có bao nhiêu người đang từ chỗ mai phục xông tới. Lạc Hàn bỗng ngừng đầu hít một hơi, không khí lạnh buốt, khô ráo. Hấn quay đầu, thấy giữa sông có một con thuyền nhỏ đang đậu, đầu thuyền trong tay người trên thuyền chột tất tưởi, đó là... Triệu Vô Cực!

Lạc Hàn nhướng mày, biết được bản thân đã rơi vào tính toán của kẻ khác rồi.

Lúc này hấn đang dùng lạc đà nơi đông bắc, đường về đã bị cắt đứt, trong rừng cây đằng sau là mai phục của Trường Xa, hấn đã không quay lại bờ sông được nữa, chẳng cách nào lại mượn sông rút đi, mà trên dòng ruộng trồng trái thế này càng không thể lẩn tránh.

Viên môn chọn vị trí thật khéo!

Lạc Hàn nhướng mày, kẻ đó chỉ nghe tiếng xe lộc cộc, tiếng vó ngựa rào rào vang lên một cách quái dị trên mảnh ruộng trồng bắc phẳng, sau đó chỉ thấy từng cỗ, từng cỗ chiến xa tuấn mã tràn tới - Cuộc săn của Trường Xa chính là sát cục do nhiều cỗ chiến xa hợp lại mà thành!

Trên sườn núi, ngay cả Văn Hàn Lâm sớm có dự trừ về thanh thế của Trường Xa cũng không khỏi kinh hãi biết sắc. Hấn chọn lên cỏ trên sườn núi để quan sát thế cục thực ra cũng có thâm ý của mình. Chính vì nơi đây địa thế cao vợi, đứng trên này đưa mắt nhìn

đi, tầm mắt cực kỳ thoáng rộng. Căn lều cỏ này vốn được dựng lên để phục vụ du xuân, vì muốn thông thoáng nên không có vách. Trời chuyển về đêm - quầng trăng rỗng mà tán, dưới sườn núi gió bấc dạt nổi, mạnh dạt gấp dạt, Văn Hàn Lâm cùng Tiêu Như lòng mang lo âu, đều không thể ngủ yên, cả hai cùng đứng ở mép đá chênh vênh rìa dốc. Sắc đêm trăng mờ, họ trông thấy xa xa có một thiêu niên cười lạc đà đứng đó. Trên cánh đồng, hắt một thân đón gió, cách xa trăm trượng mà vẫn có thể cảm nhận được thứ ngạo khí sắc nhọn cô độc toát ra từ người hắt.

Tiếng chiêng xa lộ cộc đồng thời vang lên từ hai phía. Văn Hàn Lâm không khỏi lấy làm kỳ dị - trong lòng hắt, chiêng xa vốn là thứ công cụ sắc bén lúc hai quân giao chiến từ thời Hán trở về trước, đời sau hiếm nó thô kệch phiền phức, không dùng đến đã lâu, hắt trước có nghe trong Viên môn có thực lực ẩn giấu là Trường Xa, vẫn một mực cho rằng bọn họ chẳng qua chỉ dùng cái danh hiệu đó để hư trương thanh thế, đâu ngờ xông ra từ rừng cây bờ đống diện kia thực sự là từng cỗ, từng cỗ chiêng xa. Hắt để mĩ một lượt, đã xuất hiện, chưa xuất hiện, e là phải hơn trăm cỗ. Xe do hai ngựa kéo, thân xe nhẹ mà tinh xảo. Trên xe, một người cầm cương, một người cầm mác, gào thét tung hoành, thoắt cái là tới. Văn Hàn Lâm trầm ngâm. “Trong xa trận vốn lấy linh hoạt, mau lẹ làm trọng, Viên đại bày bộ Trường Xa này hẳn có kiến giải gì chẳng?”

Tiêu Như tủm tỉm. “Há chưa nghe năm đầu niên hiệu Kiến Viêm, quân Kim cướp phá Đông Kinh xong, vừa rút, Khang Vương nổi ngôi dùng Lý Cương làm thừa tướng, về đạo dụng binh điếu nhấc đến đầu tiên chính là câu: “Bộ không đủ để thặng kỵ, kỵ không đủ để thặng xe, xin ban lệnh cho miền Kinh Đông, Tây Lộ dùng binh chế chiến xa, sai chế tạo rô-i tập tành huấn luyện.” Ngày trước, sau loạn Tĩnh Khang, triều đình bỏ không thủ Hà Bắc,

cường đạo miề n Hà Bắ c là Dương Tiế n tập hợp hơn ba chục vạn dân chúng, cùng Đinh Tiế n, Vương Tái Hưng, Lý Quý, Vương Đại Lang tung hoành Kinh Tây, Hà Nam, lại có Vương Thiện Bô i, gom tới hơn bảy chục vạn người, chiế n xa vạn cỗ. Sở dĩ bọn họ có thể tung hoành một thời, chính là nhờ sức chiế n xa. Hàn Lâm, huynh đắ m chìm vào đạo võ học đã lâu, chỉ e đố i với việc đao binh lại ít có hiểu biế t. Phép dùng trăm quân, mỗi người mỗi khác, sức người có hạn, không thể đem nhiề u thứ bên người, chiế n xa tuy rõ ràng nặng nề , vụng về hơn chiế n mã nhưng có thể đem theo nhiề u đồ , công có thể phá, dùng có thể cô thủ. Huô ng chi huấ n luyện Trường Xa vô n không phải để tranh đầ u giang hồ tà m thường.”

Phải biế t Viên lão đại thân kiêm chức vụ trọng yế u, mưu đồ cũng to lớn, không phải là phường chỉ muố n xưng hùng xưng bá trong giang hồ . Hắ n muố n xây dựng Trường Xa thành một đạo quân tinh nhuệ tiề m phục, hộ vệ chủ soái khi hai quân đố i trận, do đó mới để thủ hạ hai mũi tả hữu Song xa tự tay thao luyện. Ngày trước, quân Kim từng má y lâ n bức ép Cao Tông Triệu Cấ u vào chỗ cùng quẫn, Viên lão đại cũng là do nhớ lại thưở â y nên mới sáng lập Trường Xa.

Văn Hàn Lâm khế gật đầ u, mỗi một câu của Tiêu Như quả nhiên đề u khiế n người ta có thêm không ít hiểu biế t.

Chỉ nghe Tiêu Như tiế p tục nói: “Huô ng chi, nế u luận về nhanh nhẹn, bén hiểm, thiên hạ ngày nay ai hơn được Lạc Hàn? Cử huyển hư hồ của hắ n, dù vững vàng như tâm pháp Tụ thủ đàm cục của huynh cũng khó mà chế trụ. Đêm nay phải dựa vào cái thế nặng nề , cồ ng kê nh để khắ c chế hắ n dưới núi Thạch Đầ u rô i.”

Lạc Hàn y phục mỏng manh, gió bắ c chọt nổi, hắ n bỗng lùa tay trái vào đám lông dưới cổ lạc đà, ở đó có sự á m áp mà cả thế giới này đề u không có. Trường Xa ngăn trước mặt, hắ n bỗng bình tĩnh

lại, tóc vương gò má, vai gầy đón gió. Gió thổi lên làn da đẫm mồ hôi vì trận chiến ban nãy của hắn, cảm thấy hơi rét. Hắn cúi người, áp má phải vào cổ lạc đà dụi dụi một lúc rồi lẩm bẩm: “Lạc Nhi à Lạc Nhi, Viên môn quả nhiên khó chọc, trừ mai phục của Bí Tông môn lại còn có cả Trường Xa lợi hại này. Hầy, ai bảo người lúc trước căm thù căm cổ tiến vào Giang Nam, lặn vào trong cái cục diện nguy nan này? Bây giờ sợ không thu dọn nỗi rồi hả? Chỉ không biết Lạc Nhi của chúng ta chạy khỏe hay là thiết kỵ của Giang Nam bọn họ phóng nhanh. Nếu người không thắng được, ta chiến tử là cái chắc, người cũng chỉ còn đường xâu hổ mà chết mất thôi.”

Hắn dường như coi con lạc đà mình đang cưỡi là trợ lực cũng như kẻ bảo hộ duy nhất trên đời. Con lạc đà hình như cũng nghe hiểu lời hắn, bõn vó đạp loạn, hung phẫn tới khó hiểu. Trước giờ nó tung hoành tái ngoại, chẳng chút sợ hãi sài lang lẫn mã tặc. Chỉ thấy mũi nó thở ra một hơi khí đục, luồng hơi trắng bốc lên trong đêm tối, Lạc Hàn vươn tới trước cổ nó, giống như muốn rúc đầu vào luồng hơi trắng đang bốc lên - bởi vì đó là thứ ấm nóng duy nhất hắn có thể nắm lấy trong đêm đông rét buốt này. Trước mặt hắn tựa như hiện lên một khuôn mặt bảnh hữu, trong lòng hơi nhói đau. Con lạc đà bỗng ngửa cổ hí dài, đằng trước đằng sau nó đã có hai cánh xe, mỗi cánh tầm hơn năm chục cỗ, ép thẳng tới, chỉ còn cách một người một lạc đà có trăm bước.

Dẫn quân ở mé dưới cánh trái chính là Vũ mã Mễ Nghiễm. Hắn là một trong Thất mã, ẩn thân làm thuộc hạ của Lưu Kỳ, vốn là tráng sĩ trong quân, cực kỳ quen thuộc đạo vận dụng chiến xa.

Thế tới của quân mé dưới cánh phải lại hơi chậm, là bởi bọn họ đợi thông quân Thạch Nhiên.

Thạch Nhiên mày rậm mắt sáng, đôi mắt gắt gao nhìn Lạc Hàn. Hai người giống nhau, cùng có đôi mắt sáng, chỉ là lúc thường

đôi mắt Lạc Hàn chứa vẻ mệt mỏi hơn hẳn hẳn.

Không xa phía trước dường như cũng có chiến xa ngấm ngấm bày bố, thổng lĩnh nơi đó chính là Thiệt mã Thường Thanh.

Viên môn tam mã dốc sức đồng thời ra tay bày bố Trường Xa, vì để bắt Lạc Hàn mà cùng thổng lĩnh đạo quân này.

Bọn họ ép thẳng tới cách Lạc Hàn không xa thì mới thông thả dừng bước.

Mễ Nghiễm ở cánh trái chọt lên tiếng: “Lạc huynh...”

Lạc Hàn ngẩng đầu.

Mễ Nghiễm thấy trận thế của Trường Xa đã bố trí xong mới hơi yên tâm, tùm tùm cười, nói: “Mời xuống ngựa chịu trời được chăng?”

Tuy hẳn còn trẻ nhưng đã dẫn quân lâu ngày, cực kỳ có khí độ. Gió bắc nổi, thổi lông bươm hơn trăm chiến mã trong ruộng bay phàn phật, khiến khung cảnh mùa đông lạnh lẽo của Giang Nam tăng thêm một tầng sát khí lạnh liệt.

Lạc Hàn bình tĩnh đáp: “Thứ ta cười chẳng phải là ngựa. Chỉ có kẻ cười ngựa mới có thể xuống ngựa chịu trời. Thứ ta cười chính là một con lạc đà tung hoành sa mạc, không chịu trời buộc.” Hẳn huơ huơ thanh kiếm trong tay áo. “Cho nên ta không hiểu lời người nói.”

Nói rồi, hẳn bỗng ngửa cổ, trên trời mây xám lướt qua, ánh trăng mờ đi. Hẳn vừa dứt lời liền theo thế vỗ cổ lạc đà, quát: “Trái!”

Con lạc đà nọ như tên đã lên dây, nghe tiếng liền nhân lúc trời đất tối tối i sầm xông về bên trái.

Tiêu Như cùng Văn Hàn Lâm cũng cảm thấ y trước mắ t tồ i lại, trên trời mây quầ n lắ y trắng, dưới đấ t bóng cây lúc ẩn lúc hiện, lúc thì loang loáng, lúc lại chìm vào tồ i tăm.

Văn Hàn Lâm hỏi: “A Như, muội cảm thấ y thế ̣c hôm nay ra sao?”

Chậ u lửa than đã bị bỏ lại sau lưng họ, giồ ng như chấ t ấ m áp từng miề n cưỡ ng nhó m lên giũ a hai người, vừa mới cùng gầ n gũ i, chỉ một thoá ng đã vứ t bỏ.

Tiêu Như lạnh nhậ t đắ p: “Khó lườ ng.”

Văn Hàn Lâm khế cười. “Hắ n muội cũ ng nhìn ra cái nguy của Viề n môn rồ i. A Như, Viề n đạ i nhiề u phen ngang ngược, không biế t tự kiề m chề . Cho dù không có Lạc Hàn xuấ t hiện thì ngày sau cũ ng nhấ t địn h chắ ng có kề t ̣c tồ t. Muội... nên quay đầ u đi thôi.”

Tiêu Như liề c nhìn Văn Hàn Lâm, biế t đầ y mới thực sự là lời hắ n muồ n nói. Không sai, thế ̣c đê m nay, trước mắ t nhìn thì như là Lạc - Viề n tranh đấ u nhưng kỳ thực luôn luôn còn kẻ khác ẩ n mình chổ tồ i. Viề n môn mà bại, thiên hạ thật không biế t có bao nhiề u người vỗ tay kêu sườ ng, chụ m đầ u ấ n mừng. Trên sườn núi chắ ng phải có ba đạ i tề tử thủ hạ của Dữ Bất Tín sao? Cạnh sườn núi còn có Kim Nhật Đàn ngầ m mai phục. Đê m nay - Tiêu Như lạnh lườ ng nghĩ - nế u làm không tồ t, chính mình thật sự cũ ng không về nỏ i rồ i.

Vầ ng trắng trên trời lúc mờ lúc tỏ, lúc tỏ hai người liề n thấ y đượ c chiế n xa xung kích, lúc mờ thì bồ n phía ngậ tràn tắ m tồ i, Tiêu Như vẫn chưa đắ p, chỉ thấ y bóng trắng lại bị mây dày che khuấ t, trời đấ t lại tồ i sầ m. Đê m dài tĩ n lặ ng, chỉ có tiề ng gió bắ c. Đầ ng xa Mễ Nghiễ m chộ t dứ t khoá t quá t: “Lắ p tên!”

Thoáng cái, chỉ thấy bờ đò i diện ánh lửa sáng bùng, đó là cung thủ trong Trường Xa giương cung lấp tên, trăm mũi nhát tề phóng. Đâu tên có bơi dẫu mỡ, trong gió vẫn cháy được, mũi nào mũi nấy như sao băng soi sáng bãi ruộng bờ đò i diện, chiếu rõ bóng Lạc Hàn trong tâm mắt. Thú cười của Lạc Hàn tuy nhanh nhẹn nhưng rốt cuộc giữa trùng vây của chiến xa cũng không dễ chạy. Chỗ hay của Trường Xa vào lúc này mới hiện ra, trên chiến xa của bọn họ mang theo không ít vũ khí nhỏ, xa có tên bắn, giáo phóng, rìu quăng, tên đá; gươm thì cận công, trường qua kiếm kích, phong phú đủ loại. Quân sĩ trên chiến xa rõ ràng đã trải qua huấn luyện lâu dài, trong quân lại càng có tinh binh để lựa, không chỗ nào không thể khắ c chế, không khoảng cách nào không thể vươn tới, quả thật hung hãn khôn cùng.

Lạc đà của Lạc Hàn lại không chạy theo đường thẳng, vóc dáng nó tuy lớn nhưng xoay xở lanh lợi. Ý vào lạc đà, Lạc Hàn chạy trái xông phải, tuy bị trăm xe vây khố n nhưng tạm thời không rơi xuống hạ phong, định khiến địch thủ mỗi một rô i sau tìm cơ lợi dụng.

Nhưng chiến xa đánh trận đề u là viễn công, kiếm của Lạc Hàn lại ngắ n, đương nhiên là khó đánh trả. Chỉ thấy hắ n có khi quát lớn rô i thân hình từ trên lưng lạc đà phóng đi, thi triển Cửu huyền hư hồ phiêu diêu phóng một đòn, tới khi hơi bị đeo bám lập tức rút, không để bị quắ n lắ y. Bởi vì đò i phương còn có ba cao thủ trong Thắ t mã. Thạch Nhiên, Mễ Nghiễm, Thường Thanh được liệt vào Thắ t mã quả nhiên chẳng phải hạng xoàng, đề u xứng danh là cường giả một đời. Chỉ cần Lạc Hàn liế c thấy Trường Xa có kẽ hở có cơ lợi dụng, còn chưa kịp làm gì thì Mễ Nghiễm, Thường Thanh, Thạch Nhiên đã phi ngựa tới bổ sung chỗ thiế u khuyế t.

Trong vòng vài dặm, nhắ t thời chỉ thấy tên lửa như sao băng, trăm cỗ chiến xa lơ ng lộn, trong tiế ng bánh xe rằ m rập còn có một con lạc đà phi như bay. Một lạc đà một kiếm kia tuy bén nhưng

lại như báo lốt bầy sói, bọ ngựa sa tổ kiến, tuy rằng sắc vuốt nhọn nhưng vẫn khó thoát khỏi nguy.

Triệu Vô Lượng cùng Triệu Húc trên Thạch Đâu thành vẫn chưa rời đi, lão đoán được Viên lão đại mà xuất thủ thì có khả năng không chỉ có mỗi một đòn mai phục của Hồ Bất Cô nhưng vẫn không ngờ được có biến số thế này, chỉ nghe lão lẩm bẩm: “Lợi hại, lợi hại, Viên lão đại quả nhiên là nhân tài.”

Triệu Húc thì lại mặt mày căng thẳng. “Lạc Hàn có phải đã không còn đường thoát không?”

Triệu Vô Lượng ngẩng đầu, nhìn về phía mảnh rừng cách khoảng ba dặm ở đầu nam bờ đông diện - có lẽ đó là nơi duy nhất Lạc Hàn có thể tránh thoát Trường Xa tung hoành.

Giữa mảnh đất bằng đông diện Tân Hoài, cuộc chém giết giữa Lạc Hàn và Trường Xa đang đến hồi cam go, trên sườn núi Văn Hàn Lâm chợt vỡ tay - lúc này hắn đã không cần ẩn giấu, chỉ thấy hai nô bộc nhanh nhẹn ôm hai cái hộp sơn đen phóng lên như bay. Vừa tiến vào lên, trước tiên họ cắm bốn cây đuốc đang cháy hừng hực ở bốn góc, đó là bốn cây đuốc gỗ lật được nhúng dầu tùng, lửa cháy rất mạnh, thoáng cái chiếu sáng bừng cả sườn núi, cũng rọi sáng nhan sắc kiêu diễm của Tiêu Như ở nơi đây.

Văn Hàn Lâm nhìn sang Tiêu Như, chẳng quản dưới kia đang chém giết ác liệt, cầm một tấm áo choàng bên cạnh người, cười nói với Tiêu Như: “A Như, bờ sông gió mạnh, muội khoác lên đi.”

Tiêu Như lắc đầu cười, từ chối. Hai nô bộc đã bày lên bàn mười mấy cái đĩa nhỏ, đĩa trắng muốt, mặt có hoa văn. Văn Hàn Lâm không hổ là hạng tao nhã trong giang hồ, tuy là bữa ăn nhỏ nơi hoang dã nhưng vẫn là thức đồ tể sang. Bộc nhân nọ lại lấy ra một cái chảo sủi, hâm nóng vò rượu mà họ mang theo. Trong giang

hồ, Văn Hàn Lâm có ngoại hiệu là Tụ thủ đàm cục, hắ n rắ t thích uống rượu, thắ y trước mắ t thắ cục đêm nay quả nhiên như dự liệu của bản thân, đã yên lòng vững dạ liề n có tâm trạng nhàn nhắ ngồ i xem.

Văn Hàn Lâm rót đầ y một chén rượu cho Tiêu Như, cười bảo: “A Như, muộ i uống một ngụm cho tron phổi.”

Trong mắ t Tiêu Như ẩn chứa lo âu: Chuyện Viên môn phục kích Lạc Hàn đêm nay vô n cực kỳ bí mật, vậy mà lại bị Văn phủ biế t trước, nàng thật sự giậ t mình. Trông thắ y Văn Hàn Lâm chuẩn bị chu đáo nhưnğ này, nàng lại càng lo lắ ng không thôi. Ba ngày trước, Viên lão đại biế t đượ Hồ Bắ t Cô muộ n phục kích Lạc Hàn, hắ n trời sinh tính tình cẩn thận, tuy chưa bàn bạc với Hồ Bắ t Cô, sợ làm giảm sát khí của hắ n, nhưng vẫn tự tay bày bố lớp phục kích thứ hai, thứ ba, thậm chí còn định đích thân đế n. Xem ra, tá t thắ mọi việc đầ u đã lọt vào tính toán của Văn Hàn Lâm.

Nay thắ cục Giang Nam không ổn định, để ép Lạc Hàn xuấ t hiện, Viên môn đã nhiề u lầ n xung đột với Dữ Bắ t Tín của Tô Bắ c, lại còn Văn phủ nghe gió trở cờ, thắ lực trong triề u phầ n đông cản tay cản chân mọi người, Song xa không điề u động đượ Đề ky. Trong lòng Tiêu Như biế t rõ, hôm nay Viên Thầ n Long đã chạm phải cửa ải mà trong hơn chục năm làm quan của hắ n chưa từng vượt qua.

Bởi thắ lòng muộ n giế t Lạc Hàn của Viên Thầ n Long mới câ p thiế t như thắ - giế t gà dọa khỉ, nế u hắ n muộ n thuyế t phục mọi người, chèn ép phái phản đố i, không thể không nói giế t Lạc Hàn là biện pháp đơn giản nhắ t. Ai ngờ đêm nay, trước lúc định khởi hành, quan Trưởng sử phủ Tầ n Thừa tướng cùng Lý Tiệp của Kim Ngô vệ lại vừa khéo chạy tới, nói là nhận lệnh trên có việc gắ p phải thương lượng với hắ n, cùng tới còn có ba đệ tử của thố ng lĩnh đại

nội cao thủ Lý Nhược Yên t. Viên Thầ n Long lòng biế t sự tình có biế n, nhưng tên đã lên dây, không thể không bắ n, chỉ đành bí mật mời Tiêu Như tới Thạch Đầ u thành thay mình thồ ng lĩnh toàn cục. Tiêu Như cũng là tới bên sông mới biế t Văn Hàn Lâm đang đợi mình.

Bỗng nghe Văn Hàn Lâm nói: “A Như, muội có biế t đời này ta có ba việc đáng hận nhấ t không?”

Tiêu Như lắ y làm ngạc nhiên. “A?”

Dẫu là người từng gầ n gũi như nàng cũng hiế m có cơ hội nghe Văn Hàn Lâm thổ lộ tâm sự, không kìm được bèn hỏi: “Ba việc nào?”

Văn Hàn Lâm nhàn nhạt đáp: “Cái hận thứ nhấ t của ta là sinh lâ m vào Văn phủ.”

Tiêu Như lắ y làm lạ. “Vì sao?”

Văn Hàn Lâm xoa gồ i, cảm khái: “Ta cũng xem như kẻ tự đánh giá bản thân rấ t cao, nhưng Văn phủ của Giang Nam, gia môn tôn quý, tiế ng tăm rạng rỡ đã trải trăm năm. Nhân tài xưa nay nhiề u, ta lại là con trưởng dòng chính, nế u ở gia tộc khác, dựa vào tài năng của ta, đương nhiên có thể vượt qua các bậc tiề n bô i, khiế n tông tộc chấ n hưng, chưa nói đế n việc khiế n người bên cạnh khâm phục, đời sau ngưỡng mộ. Nhưng ta lại sinh ra trong Văn phủ, không phải ta khoe khoang gia môn, muội cũng biế t, gia tộc bọn ta, hai đường văn võ, công danh khoa cử, tới cả học đạo câ u tiên, chơi bời thanh lâu, nhân tài các kiểu đầ u không để m xuể, muố n vượt qua tiề n bô i, nở mày nở mặt thực sự là quá khó.”

Tiêu Như liề n buồ ng tiế ng thờ dài, nàng biế t lời hắ n nói là thật. Không nói cái khác, chỉ riêng lệnh tổ Văn Chiêu Công cũng đã là bức tường chấ n cả đời hắ n không cách nào vượt qua rồ i.

Văn Hàn Lâm tiếp tục nói: “Mô’i hận thứ hai, ta hận Viên đại, hận trời cao để ta và hắ’n sinh cùng thời. Mười năm nay, Văn Hàn Lâm ta đường văn khó có thể ngói cao vào triề`u, số`ng nơi điện các, võ không thể rúng động giang hồ`, độc bộ thiên hạ, tấ`t thảy đề`u vì hắ’n.”

Văn Hàn Lâm chột ngựa cỏ uô`ng cạn chén rượu, than: “Hận! Đáng hận!”

Tiêu Như không khỏi dâng lên lòng thương hại. Nàng an ủi: “Tự thủ đao cùng Đàm cực bách bộ của huynh, giang hồ` ngày nay, kẻ hơn được không nhiề`u, dẫu có so với Thầ`n Long cũng chưa chắ`c thua kém là bao.”

Văn Hàn Lâm khoát tay. “Võ công thì thôi không nói - ta không thắ`ng nổi hắ’n, đó là điề`u chắ`c chắ`n. Nhưng đầ`u thề` lực, ta dẫu có xem như thắ`ng được hắ’n, người đời sau cũng sẽ bình phẩm nói ta ỷ vào ưu thế` gia tộc. Đố`i phó với một người xuấ`t thân tay trắng, ta có thắ`ng như thế` nào thì cuô`i cùng cũng không tránh khỏi thắ`ng mà không võ, đây đã chủ định là mô’i hận thứ hai của ta.”

Hắ’n gục đầ`u trầ`m tư một lát rồ`i mới chăm chú nhìn Tiêu Như. “Muội có biế`t mô’i hận thứ ba của ta là gì không?”

Tiêu Như giật mình, tay vuô`t mái tóc, mắ`t lộ vẻ nghi hoặc.

Văn Hàn Lâm nặng nề` nói ra từng chữ: “Là muội!”

Trên mặt Tiêu Như thoáng hiện nụ cười khổ. Văn Hàn Lâm lạnh lùng nói: “Là muội đã hủy đi cảm giác hạnh phúc khi bản thân có tấ`t cả của ta. Hai mô’i hận trước, đời này ta đố`c hế`t sức có lẽ còn có thể trừ bỏ, nhưng mô’i hận này chỉ e sẽ là nhân sinh trường hận thủy trường đông rồ`i.”

Mí mắ t trái hắ n bỗng giậ t một cái, bèn chú ý tới bờ sông Tầ n Hoài đố i diện, miệ ng bậ t tiế ng “ồ ” khế .

Thì ra Lạc Hàn đặ ng thú c lạc đà thử xông vào rừ ng rậm đầ u nam nhưng chỉ đượ c vài trắ m bứ c thì bị chiế n xa vòng cua, một lầ n nử a chặ n hắ n lại - Lạc Hàn đầ bị ép chuyể n về ` mặt đố ng.

Từ thầ n sắ c của Vắ n Hàn Lâm, Tiêu Như đầ phấ t giấ c ra dụ ng ý của hắ n. Đầ u nam có mai phứ c, lòng nàng rét run: Thì ra hờ m nay Vắ n Hàn Lâm không chỉ là quan sắ t thề c, hắ n đầ bày bớ xon g trậ n, muố n đố c sứ c ra tay. Trê n mặt nàng vắ n không lộ về gì, cười nhậ t, nói: “Hàn Lâm, người xem cặ c diện đầ m nay không ít, hai người chú ng ta cứ thề ngồ i nhàn nhắ m rượ u, mặ c kệ người khác hó ng gió bắ c, thề không phấ quá mứ c nhỏ nhen ư?”

Đề n đầ u đầ đầ n cả rô i, chắ ng bắ ng để nàng trự c tiế p đố i mặt.

Vắ n Hàn Lâm cười lớn, vớ tay. “Không sai, không sai, thật ra mắ y vị khấ c này muộ i só m muộ n gì cũ ng phấ gặ p.”

Sau đố hắ n đứ ng đầ y, hướ ng lên sườ n cao gọ i: “Tầ n huynh, Nghiê m huynh, Chú ng nghi nhầ n⁽²⁵⁾, ba vị xuồ ng đầ y cùng uồ ng một chén đượ c chắ ng?”

Trê n đầ ng đố c yên ắ ng một hờ i, kề đố một giố ng nam cắ t lên: “Cung kớ ng không bắ ng tuầ n lậ n.”

Chỉ nghe tiế ng bứ c chầ n nhề nhẹ, trê n sườ n núi có ba người theo nhầ u đi xuồ ng.

Vắ n Hàn Lâm lại quay qua mắ nh rừ ng núi bên trái nhìn kớ , rô i khế nhứ mầ y, tựa như cũ ng không rõ người nọ có ở bên đố không, miệ ng hờ : “Kim huynh, qua cùng ngồ i có ngại chắ ng?”

Khu rừng rậm bên trái tĩnh mịch yên ả́ng, hồ ỉ lâu sau, lúc Văn Hàn Lâm cho rả́ng bản thân đoán sai phương hướng thì mới nghe một giọng quai quái: “Cũng được.”

Người nọ dường như chỉ bậ́p bệ tiế́ng Hán, thanh âm quái dị, khóe miệng Tiêu Như hơi nhề́ch lên - vì chuyện của hôm nay, tới cả cao thủ Bắ́c triề̀u tiế́ng tăm trước nay cũng tới tham gia, Tầ̀n Thừa tướng và Văn phủ vì diệt trừ thế́ lực Viên môn thật sự có thể nói là không từ thủ đoạn.

Tiêu Như đang tự đánh giá, Văn Hàn Lâm đã cung tay nhường khách, giới thiệu với nàng: “A Như, ba vị này muội hẳn đề̀u chưa từng gặp nhưng ngẫ́m ra thì chắ́c đã quen thuộc đại danh từ lâu, tiế́ng tăm của họ trong giang hồ̀ có thể coi là vang dội lẫy lừng. Ba vị này chính là ba đại tề́ tửu trong Lạc Thác minh do Tô Bắ́c Dữ Bắ́t Tín Dữ huynh sáng lập, được người trong giang hồ̀ gọi là Tâm Trung Sự, Nhãn Trung Lệ, Ý Trung Nhân.”

Ba người kia không ngờ ỉ cùng bàn với họ mà ngờ ỉ xuồ́ng một cái bàn gỗ thô đóng xuồ́ng đắ́t ở bên cạnh, tâm ý chính là tuy có chỗ hợp mưu với Văn Hàn Lâm nhưng vẫn thuộc một phái riêng.

Chỉ có một vị người thắ́p nhưng cường tráng là nhề́ch mép cười, hai người còn lại không hề mở miệng. Tiêu Như đánh giá kĩ càng ba người nọ, dường như muố́n từ động tĩnh của họ mà nhìn ra hư thực.

Trong lúc nói, ngoài cửa lại có một người tiế́n vào, Văn Hàn Lâm dường như rắ́t để ý tới người này, liề̀n nghiêng tay lễ nhượng, nói: “Vị này chính là Kim huynh.”

Chỉ thắ́y người nọ tuy ăn mặc như người Giang Nam thông thường, nhưng mũi mắ́t mi mày lại rắ́t khác người trung thổ. Văn Hàn Lâm hướng tới bớ́n người vừa đề́n, giới thiệu: “Vị này chính là

Tiêu nữ sử của Kim Lăng, nức tiếng Giang Nam, nhờ kiến thức tài nghệ mà nổi danh trong Giang thuyền chín họ một thời.”

Ba người của Lạc Thác minh khẽ gật đầu. Vị Kim huynh kia thì lại như kinh ngạc bởi nhan sắc tuyệt diệu của Tiêu Như, mở miệng hỏi: “Giang thuyền chín họ? Đây là danh hiệu gì thế?”

Hắn dường như không phải người Hán, tiếng Hán nói ra không thuần. Văn Hàn Lâm cũng không giải thích, cười cười khoát tay mời hắn nhập tọa.

Tiêu Như chột lạnh mặt, hỏi: “Kim huynh hẳn từ phương Bắc tới?”

Người họ Kim gật đầu. Tiêu Như lại lờm Văn Hàn Lâm một cái, cái nhìn nọ có khinh thường, cũng có tức giận, kẻ đó chỉ thấy sắc mặt nàng đổi thành buồn bã, phất tay áo đứng dậy. Họ Kim vốn vừa mới ngồi xuống, nàng lại đứng vụt dậy, tay áo quệt một cái liền hất đổ một cái chén sứ, trong chén vẫn còn vương rượu, tạt thẳng vào đùi họ Kim. Người kia lại chẳng hoảng cũng không loạn, lật cổ tay đón lấy, thủ pháp cực kỳ cao minh - Tay hắn không hề ngửa đón chén rượu mà lòng bàn tay tựa như phát ra lực hút, hút chén rượu vào trong tay. Ai mà ngờ chén rượu đổ nhìn tưởng vô ý lại có chứa xảo diệu, khẽ xoay một cái gập như đã thoát khỏi sự khống chế của người nọ. Người nọ “ồ” một tiếng, cổ tay lại động, chén rượu giống như chịu lực lớn, lại lần nữa lọt vào tay hắn. Ngay lúc hắn sắp tiếp được, chén rượu kia lại vừa khéo vỡ tung, rượu sắp vẩy khắp. Tâm pháp Thập sa đề Tiêu Như tu luyện, luận về nội kinh không phải là loại cường hãn đáng sợ nhưng sự luân chuyển lắt léo, trước kinh sau lực thì lại càng thú vị rõ ràng, cực kỳ đặc dị. Người nọ tỏ vẻ hơi kinh ngạc, tay không thu lại, khí sắc trên mặt hắn bỗng sáng màu vàng nhạt, cánh tay tựa như to lên khá nhiều, vươn ra nhanh như chớp, lập tức nắm lấy cái chén sắp vỡ tan, chén nọ thoát cái

bị hấn nắ m lại khít như khâu, rượu sắ p vung vãi bên trong không lọt má t giọt nào.

Quả nhiên là hảo công phu! Tiêu Như biế n sắ c nói: “Quả nhiên là Suấ t bi tòa uyển triề n kim thủ, Hàn Lâm, huynh thật có tiế n bộ đó! Đố i phó với Viên Thầ n Long muối không giận huynh, suy cho cùng đó là việc của nam nhi các người, đời người trăm năm, ai mà chẳng có vài cuộc đấ u đá vô vị. Nhưng ngay cả cao thủ của Kim Trương môn phương Bắ c huynh cũng lôi kéo vào, huynh cũng thật... bắ t chấ p thủ đoạn!”

Nàng trước nay vô n dịu dàng nhưng lâ n này nổi giận cũng thật là ngư long kinh hãi, núi rô ng biển gào. Ba đại tể tử của Lạc Thác minh khế biế n sắ c, Văn Hàn Lâm đang định mở miệng, Tiêu Như đã quát: “Muối chẳng quan tâm đế n mộ i hận quố c gia gì gì đó, nhưng cha muối, ông muối đê u má t mạng trong vòng vây của Kim Trương môn lúc quân Kim qua sông. Hắ n là kẻ nào? Kim Nhật Đàn? Kim Thiề n Phi? Hà hà, chính là Kim Nhật Đàn huynh nhắ c rô i? Thạo về Suấ t bi tòa uyển triề n kim thủ trong Kim Trương môn hiện nay phải kể tới hắ n. Phườg ác đồ cớ á y, Tiêu Như ta sao có thể ngồ i chung chiế u!”

Nàng chợt phá t tay áo, một luồ ng gió nổi lên, tràn trề mà thoáng rộng, chén đĩa đầ y bàn bị nàng quét rơi đổ. Lời vừa rô i của nàng nói cực nhanh, tuy ba người của Lạc Thác minh nghe rõ ràng nhưng Kim Nhật Đàn tiế ng Hán vô n nửa hiểu nửa không, còn đang ngờ ngác thì đã thấ y một bàn thức ăn bị nữ tử này chẳng rõ vì sao đột nhiên nổi giận phá t đổ cả. Chính vào lúc á y, chỉ nghe bờ đố i diện có tiế ng hú dài - Lạc Hàn cuố i cùng cũng có được khoảng tro ng, xông thẳng về rừ ng cây phía nam!

Mọi người cũng không ngờ chính lúc này Tiêu Như động thân, lao ra khỏi lê u cỏ. Nàng vô n có sở trường là tâm pháp Thập sa đê lưu

truyền từ thời Lục Triều tới nay đã tuyệt tích trong giang hồ, một thức bật nhảy này cực kỳ duyên dáng, nhẹ nhàng bật một cái đã nhảy lên trên nóc lầu cỏ. Kế đó nàng vung tay áo, trong ống tay áo của chiếc trường bào kiểu nam tử đó có một dải lụa xanh lục dài cả trượng đón gió bay lên. Mọi người không rõ nàng muốn làm gì, chỉ cảm thấy động tác của nàng uyển chuyển, tùy ý, hết như tùy tiện phất tay áo tựa lan can, nhưng dải lụa xanh trong tay áo kia uốn lượn trong gió, tuy mềm yếu thanh thoát nhưng lại duỗi thẳng lên tới hết chiều dài cả trượng. Trên dải lụa đó dường như đã được bôi bột lân tinh từ sớm, bột đó vừa dính gió bắt liền sáng bùng lên, xuất hiện một vệt sáng xanh lập lòe sáng rõ, lẫn cùng với ánh đuốc nơi lầu cỏ này, toát lên vẻ nguy dị khó tả.

Chung nghi nhân kinh hãi thốt lên: “U lan lộ, Như đề nhãn.”

Cái gọi là “U lan lộ, Như đề nhãn” là vật truyền tin bằng ánh sáng lân tinh do họ Tiêu trong Giang truyền chín họ tự nghiên cứu, hẳn cách trăm trượng bờ đê diện vẫn có thể nhìn rõ.

Văn Hàn Lâm nổi giận. “Không ngờ muội... lại báo tin như thế. Xem ra quả không uổng cho Viên đại phái muội tới!”

Hắn phất tay áo, thân thể cuộn xông lên, túm thẳng tới dải lụa kia.

Dải lụa của Tiêu Như lại co rút như ý, tránh được một trảo của hắn, rồi thu vào trong ống tay áo, nàng mở miệng hô lớn: “Đâu nam có mai phục!”

Gió sông rất to, giọng nàng phiêu đãng, không rõ có tới được bờ đê diện hay không nhưng ánh sáng lân tinh trên tấm lụa hẳn bờ đê diện đã nhìn thấy, quả nhiên Trường Xa ở bờ đê diện thoáng ngừng lại, Thạch Nhiên dường như đang truyền lệnh giới bị. Lúc này Văn Hàn Lâm có làm gì cũng không kịp. Bây giờ Tiêu Như mới thờ

nhẹ, thông thả ngồ`i xuô`ng nóc lê`u cỏ, cười nhạt. “Hàn Lâm, dưới lê`u muội đã xấ`u hồ chẳng muố`n ngồ`i cùng. Sự chuẩn bị của huynh đêm nay thật tỉ mỉ, nế`u có thể, huynh hãy nhờ sức của gã man tử phương Bắ`c nọ lưu Tiêu mỡ` lại là được.”

Giọng nàng trong mà lạnh, chứa một vẻ khinh bỉ khó tả.

Chỉ nghe nàng bình tĩnh nói: “Huynh là muố`n bày cục xua Lạc nuố`t Viên, ngư ông đắ`c lợi, chỉ e Lạc Hàn sẽ chẳng đơn giản để huynh đắ`c thủ như thế.”

Văn Hàn Lâm cười lạnh. “Được, không ngờ Lạc Hàn cũng không ngố`c. Ta vớ`n muố`n khiế`n hắ`n vật lộn với Trường Xa thêm non nửa canh giờ nữa rồ`i mới có thể thoát thân, dẫn Trường Xa vào chỗ phục kích ở khu rừng đầ`u nam. Không ngờ tới lúc này hắ`n đã nhìn ra được. Có điề`u thế` thì đã làm sao? Kê` hoạch Trảm Xa chẳng qua phải phát động sớm mà thôi.”

Tiêu Như ở trên nóc lê`u cỏ tóc áo cuộn bay như múa, uyển chuyển tựa như muố`n cưỡi gió, miệng cười nói: “Lạc Hàn há lại là hạng dễ để người khác lợi dụng? Nế`u huynh cho là hắ`n hoàn toàn không có tâm cơ thì sai rồ`i, hắ`n cướp ngân, giết Đê` ky, giá họa cho Cảnh Thương Hoài, vòng vo ngàn dặm, đắ`y không phải là việc một người hoàn toàn không có tâm cơ làm được.”

Nàng miệng thì cười khẽ, lòng lại không hê` nhẹ nhõm, thầ`m nghĩ: Thì ra ngay cả tên kê` hoạch đêm nay Văn Hàn Lâm cũng gọi thẳng là Trảm Xa! Vậy thì đêm nay Văn phủ đã quyế`t tâm không buông tay rồ`i.

Đêm nay vớ`n là cục diện Viên môn phục kích Lạc Hàn, nhưng đâu biế`t bọ ngựa bắ`t ve, chim sẻ phục sau, ngoài cục có cục. Xem ra đây cũng là Văn phủ nhẫn nhịn nhiề`u năm khổ tâm trừ mưu bớ` cục, đố`c sức một lâ`n, muố`n hủy diệt Trường Xa, đánh bại Viên môn!

Tiêu Như nhìn về kinh thành ở phía đông...

Thần Long - Sự tình biến đổi thế này, chàng vẫn chưa thể thoát thân sao?

Lạc Hàn phải chém đứt dây buộc đôi ngựa kéo xe của đội phương rô-i mới có được khe hở để xông ra. Trận hình vốn cực kỳ kín kẽ của Trường Xa bị hấn đột kích một khe liền có chút tán loạn. Hai chân Lạc Hàn kẹp lại, không đợi hô gọi, Lạc Nhi đã hiểu ý hấn, buông vó nhả mảnh rừng phía nam xông thẳng tới. Lạc Hàn thì chột đồ người về phía sau, nả m trên lưng lạc đà, thanh Hồ kiếm gạt hết những mũi tên bắn tới bọn họ. Trường Xa sau một thoáng loạn đã chỉnh đội lại, dưới sự chỉ huy của Thạch Nhiên, Mễ Nghiễm và Thường Thanh đã trở về ba đường trái, giữa, phải như cũ, nhanh chóng truy đuổi Lạc Hàn.

Chính lúc này, Thạch Nhiên trông thấy dải lụa xanh ở bờ đội diện đang vẫy, lập tức hô lớn với Mễ Nghiễm: “Đầu nam có mai phục.”

Hấn từng trông thấy Văn Hàn Lâm xuất hiện trong lều cỏ, đã đoán được là phục kích của Văn phủ. Mễ Nghiễm ở trên xe quay đầu lại, hỏi: “Như tử có gặp nguy hiểm không?”

Thạch Nhiên cũng không biết được có phải đêm nay Văn phủ đã quyết tâm trở mặt cùng Viên môn hay không. Thoáng nghĩ một chút rô-i hô: “Bắt được kẻ phía trước rô-i hăng bàn tiếp.”

Mễ Nghiễm, Thường Thanh liền không nói gì nữa, nhanh chóng đuổi theo Lạc Hàn.

Nơi này tuy cách mảnh rừng kia phải vài trăm bộ nhưng lạc đà và chiến xa đều rất nhanh, chớp mắt là tới. Chỉ cần tiến vào trong

rừng, chiến xa sẽ gặp bất tiện, ưu thế của Trường Xa tất nhiên thoáng cái mất đi quá nửa.

Thạch Nhiên vô cùng sốt ruột, hôm nay tuy Tam mã đồng thời xuất thủ nhưng thống lĩnh Trường Xa lại chính là hắn.

Lúc Lạc Hàn chỉ còn cách rừng cây không tới trăm bộ, Thạch Nhiên đang đuổi ở trên cùng chốt hô lớn: “Giúp ta!”

Binh sĩ trên chiến xa của hắn đột nhiên kéo dây cương song mã, dây cương tựa như có tính đàn hồi, bị hắn kéo mạnh như thế, cộng thêm thế xông tới của song mã, lập tức căng ra. Đôi chân Thạch Nhiên điểm lên dây cương, người nắm cương ngựa kia bèn thả tay, mượn lực bắn ngược, Thạch Nhiên vút đi như hòn đạn, lao thẳng tới sau lưng Lạc Hàn, cách hắn chưa đầy hai chục bước.

Chiêu mượn thế phóng đến này của hắn Lạc Hàn không dám coi nhẹ, lật tay xuất kiếm, bóng kiếm loáng lên nghênh đón Thạch Nhiên. Mấy cỗ xe đằng sau nhất loạt bắn tên, lần này họ nhắm rất thấp, hướng tới bốn chân của Lạc Hàn mà bắn. Lạc Hàn túm lấy đuôi lạc đà, thế kiếm trong tay không đổi, vẫn như cũ đón lõng Thạch Nhiên, người thì lật một cái, tay nắm đuôi lạc đà, thân thể vút một cái đã đá văng mấy mũi tên sắp bắn trúng Lạc Hàn của hắn.

Hai bên trái phải đã lại có mấy cỗ xe theo tới, người trên xe bỗng khoát tay, ném dây thừng hướng thẳng tới một người một lạc đà. Lạc Hàn vừa bức lui Thạch Nhiên, người đã đứng thẳng trên bươu lạc đà, chân đá liên tục, lần lượt đá bay dây thừng quăng tới, rồi lại tái chiến với Thạch Nhiên vừa mới lao tới lần nữa. Chợt lại có một sợi dây thừng quăng tới, Lạc Hàn một cước đạp giữ, người quăng thừng kia không chịu được lực xông tới của lạc đà, bị lôi xuống xe, trong tiếng kêu thảm đã thấy có bánh xe của chiến xa khác cán qua người hắn.

Mễ Nghiễm hơi tụt lại phía sau cũng biết nê u Lạc Hàn lọt được vào rừng chỉ sợ như hổ thêm cánh, lúc này không dợc sức ngăn cản thì còn đợi tới khi nào? Hắ n vỗ lên lưng ngựa, phóng người vút đi. Mặt bên kia, Thường Thanh cũng vung cặp xích trong tay, thúc giục tọa kỵ “thiét mã”, dùng sức chiế n mã ép tới. Thoắ t cái Tam mã của Viên môn đờ ng thời công kích Lạc Hàn. Lạc Hàn ở trên lưng lạc đà, bóng gầ y lượn nhảy như giẫ trên đấ t bằ ng. Hắ n lúc nằ m lúc ngồ i, lúc cúi lúc ngựa, lúc nằ m thì đầ u tựa cổ lạc đà, lật thân thì lại núp dưới bụng lạc đà, một bộ kiế m pháp đánh ra trên lưng lạc đà, biế n hóa trăm đường nghìn lờ i, thuật kỵ chiế n ở trong tay hắ n thi triển cực kỳ thuậ n thực. Nhưng sức ba người Thạch, Mễ, Thường liên thủ há có thể xem thường. Tọa kỵ Lạc Nhi của hắ n bị ba người kia níu lắ y, tồ c độ không khỏi hơi chậm lại, Trường Xa đầ ng sau đã đầ n đuôi kịp, tùm đầ u nghênh đón, cắ t đường một người một lạc đà khi còn cách khu rừng không tới năm mươi bộ.

Lạc Hàn chột lặ ng đi, dùng một chiêu Hư hô` đánh lui một kích liên thủ của ba người Mễ, Thạch, Thường, sau đó ngồ i ngay ngắ n trên lưng lạc đà, thầ n quang trong mắ t lạnh lùng nhìn tới. Thạch Nhiên và Mễ Nghiễm đầ u đáp xuố ng đấ t, người đưa song chườ ng, kẻ nắ m trườ ng thương, đờ i mặt cùng Lạc Hàn. Thiét mã Thường Thanh lại xông tới như sét đánh, xích sắ t trong tay bay múa như long xà. Lạc Hàn quát một tiế ng: “Hay!” rô i rút kiế m phản kích, lập tức đáp trả. Chỉ nghe một trận “keng keng” liên miên, kiế m xích va nhau, chớp mắ t không biết đã va chạm bao nhiêu lâ n. Thiét mã Thường Thanh tạm thời lùi về` sau, mạnh bạo như hắ n mà trên mặt đã toát mồ` hôi to bằ ng hạt đậu.

Trường Xa phía sau đã lục tục đuôi tới, đầ n hình thành thế` hợp vây, tiế ng bánh xe lộc cộc, gió cuộn phùng phùng, nghe mà khiế n người ta lạnh buố t. Ánh trăng thăm đặ m, chỉ thầ y vai trái của Lạc Hàn có một mảnh sắ m màu, ra là vế t thương lúc trước giao đầ u với

Hồ` Bắ t Cô và Tông Lệnh ở dưới thành Thạch Đầ u giờ lại toác ra. Đang lúc câ p bách, Lạc Hàn bỗng xé một mảnh áo, răng cắ n một đầ u, tay băng vế t thương trên vai trái. Lúc này hắ n tự dung ngừng tay băng vế t thương, tuy vì thề tay phải trồ ng không, kiế m giắ t cạnh yên nhưng ba người Mễ, Thạch, Thường biế t hắ n ra tay cực nhanh, thường giế t người trong khoảnh khắ c, nên cũng không dám khinh thường, huồ ng chi họ biế t cứ tiế p tục thề này, nế u có thể làm vòng vây kiên cô ̣ thì ngược lại càng có lợi cho mình.

Lạc Hàn băng xong vế t thương bỗng nhiên Hồ` kiế m rời tay, phóng thẳng tới Thạch Nhiên. Thạch Nhiên kinh hãi, vạ n lâ n chẳng ngờ hắ n lại bỏ kiế m vào lúc này!

Thanh kiế m xoay chuyển mang theo một vạt sáng chớp mắ t đã tới, hắ n tránh cũng không thể tránh thoát. May có Mễ Nghiễm cứu viện, trường thương đâm ra, chọc thẳng vào thanh đoản kiế m bắ n tới. Thanh kiế m nọ lại vừa khéo xoay chuyển đúng lúc, cứ như đã định trước hướng tránh của Thạch Nhiên, lại truy kích về ̀ phía hắ n. Thiế t mã Thường Thanh hét vang một tiế ng, song xích trong tay quật tới thanh Hồ` kiế m... Bên kia, Lạc Hàn lộn người một cách cực kỳ quái dị, thân hình đã chẳng thắ y đâu nữa, người trong Trường Xa chỉ cảm thắ y hắ n thoáng cái đã biế n mắ t khỏi tâ m nhìn của mọi người. Chính lúc bọn họ đang ngắ n ra, Lạc Hàn đã từ dưới bẹn Lạc Nhi chui ra, đột nhiên từ dưới hai chân trước của nó mà phóng đi, một bước nhảy tới càng một cỡ chiế n xa cách hắ n không tới mười mắ y bước, chắ n giữa hắ n và khu rừng. Mễ Nghiễm quay người trở lại, trường thương đâm thẳng. Người trên cỗ xe nọ dường như cũng không ngờ được Lạc Hàn lại có thể tự dung xuấ t hiện như thế ̣, người đánh xe bị hắ n vươn tay kéo khỏi chỗ ngồ i, một binh sĩ khác cũng bị hắ n một tráo đánh bị thương rồ i đá xuồ ng đá t. Binh sĩ câ m qua ở cạnh xe còn đang thắ ng thồ t, Lạc Hàn đã nắ m cương, thúc ngựa, xông thẳng tới nghênh đón Mễ Nghiễm.

Hắ n dường như rấ t thạo điề u khiến ngựa, con ngựa kia dưới bàn tay hắ n, thể xông thẳng tới còn nhanh hơn trong tay binh sĩ câ m cương vừa nãy. Trường thương của Mễ Nghiễm chọc tới một chiêu Thố ng khâm hoàng long, lực to chiêu nặng, lẫm liệt mà tới, định bức ép Lạc Hàn đang không có gì trong tay. Lạc Hàn nghiêng người tránh mũi nhọn của chiêu ấy, đưa tay ra túm lấ y tua thương, thuận thể tung người đi. Thạch Nhiên vô n vừa tránh thoát Hồ kiế m của Lạc Hàn, tung người nhảy lên, lại đúng lúc gặp Lạc Hàn nghênh đón.

Hắ n nhảy rấ t cao, thể tới của Lạc Hàn lại thấ p. Hai chân Thạch Nhiên bèn đạp xuô ng, muố n đạp lên vai Lạc Hàn. Lạc Hàn lại liề u nhận một đạp của hắ n, chỉ nghe xương vai Lạc Hàn khê kêu vang, một tay hắ n đưa ra với lấ y kiế m, hai ngón tay kẹp lấ y mũi Hồ kiế m sắ p rơi xuô ng đấ t, ngón tay trái thì điểm vào đại huyết Dũ ng Tuyền nơi chân trái của Thạch Nhiên. Hai người đề u rên khẽ, cùng lúc rơi xuô ng. Trước khi chạm đấ t, Lạc Hàn bỗng đá lạc đà một cái, hô: “Chạy!”

Lạc Nhi thừa dịp cục diện hỗn loạn đã vọt tới mảnh rừng nọ. Sau lưng Lạc Hàn, trường thương của Mễ Nghiễm đã đâm tới, xích sắ t của Thường Thanh cũng rít gào quật theo. Lạc Hàn tay trái lật lại một trảo, kiế m nơi tay phải đã lướt qua vai Thạch Nhiên. Một kiế m này đã thương tới gân mạch. Lập tức một tay Thạch Nhiên như bị phế , có điề u thương của Mễ Nghiễm chuyển thành quấ t, sườn Lạc Hàn nhận một đòn của hắ n, chỉ nghe “rắ c” một tiế ng, dường như xương sườn đã gãy một khúc. Một đòn này cực nặng, Lạc Hàn tựa như đã trọng thương, bị sức một đòn này há t bay đi, như thể hắ n bị một thương nọ quét văng ra ngoài trận vây.

Binh sĩ Trường Xa nhấ t tê sủng sô t, không ngờ được Mễ Nghiễm lại một kích đắ c thủ, cho rằ ng Lạc Hàn đã trọng thương, đang định truy sát. Thế Lạc Hàn bị quét văng trông như thân bấ t

do kỹ, nhưng chính lúc mọi người đang trâm trồ, hấn vừa thoát ra ngoài trận liên một chân điềm ra, biến thể rơi xuống thành thể phóng đi, người đã vút theo hướng Lạc Nhi của hấn. Mễ Nghiễm biến sắc, quát to: “Bấn!”

Mưa tên phóng đi, Lạc Hàn “hừ” một tiếng, Lạc Nhi cũng hí nhẹ, một người một lạc đà đều đã trúng tên nhưng thể chạy không giảm, xông thẳng vào mảnh rừng nọ.

Thạch Nhiên hô một tiếng: “Đuôi!”

Lạc Hàn đã bị thương, khó khăn lắm mới đã thương được hấn, vả lại xem ra thương thể không nhẹ, giờ họ không đuổi thì còn đợi lúc nào? Họ chẳng còn quan tâm đến mai phục trong rừng mà Tiêu Như cảnh cáo, nhất định phải hoàn thành công việc của chiến dịch này!

Trên sườn núi, Văn Hàn Lâm vừa thấy Trường Xa sắp tiến vào rừng, chén trong tay đã bị hấn bóp vỡ rơi xuống đất, kêu loảng xoảng.

Dọc con đường từ sườn núi tới khu rừng bờ đồi diện liên có một loạt âm thanh lạ lẫm vang lên, giống như truyền hiệu lệnh từ cái chén vỡ đi.

Lạc Nhi mà Lạc Hàn đang cười bị trúng tên vào háng, nhưng nó cũng biến đang là lúc cấp bách, không hề dừng lại, năm mươi bộ đồi với nó mà nói chẳng qua là vài cú nhảy, chớp mắt đã vào được mảnh rừng nọ. Mảnh rừng kia chỗ thưa chỗ rậm, thưa thì không che nổi trăng, rậm thì có thể ẩn núp. Một người một lạc đà liên vòng vào trong mảnh rừng đó. Lạc Hàn chuyển lượn vài ba vòng đã dẫn Trường Xa vào trong mảnh rừng chưa đầy hai trăm mẫu mọc giữa khoảng gò trũng.

Thế chạy của Trường Xa quả nhiên chậm lại, lợi thế chiến xa của họ đã bị rừng cây hạn chế nhưng họ cũng nhân thế phong tỏa kín khu rừng đến giọt nước cũng không lọt. Lạc Hàn lại ngoặt hai vòng, không lộ ý để lùi, hấn giống như không hề vội trốn chạy, ngược lại còn quay đầu cười với Thạch Nhiên. “Phiên phức của ngươi tới rồi.”

Thạch Nhiên cả kinh, lúc này hấn cũng đã phát giác. Lúc trước nhận được cảnh báo của Tiêu Như, hấn đã biết trong rừng này nhất định có mai phục. Có điều hấn trước nay khinh thường hào kiệt giang hồ, kể cả thế lực lớn như Văn phủ Giang Nam hấn cũng không để vào mắt, chẳng tin bọn chúng có thể độ cứng với Viên môn. Chỉ thấy hấn sầm mặt xuống, quát: “Trong rừng có phục kích, Mễ Nghiễm, huynh đi hướng trái, Thường huynh dừng lại phòng địch, còn lại theo ta tiến đánh.”

Hấn vừa dứt lời, phân bổ xong xuôi, chỉ thấy Lạc Hàn bỗng hú dài một tiếng, tung mình nhảy thẳng lên một cây bạch dương. Cây bạch dương nọ mọc rất cao, mọi người này giờ còn chưa kịp đưa mắt nhìn, giờ bị bóng dáng hấn dẫn dắt, ngựa cỏ ngoảnh nhìn mới phát hiện trên ngọn cây nọ quả đang có mai phục!

Lạc Hàn xem thế cục cục chuẩn, giống như lúc hấn còn đang cách thành Thạch Đầu trăm trượng thì đã đoán biết được Hồ Bật Cô bày trận ẩn mình ở đó. Hấn rõ ràng đã nhìn ra cây bạch dương nọ chính là nơi tồn tại tại mắt trận trong mảnh rừng này. Sau khi biết bản thân mắc bẫy của kẻ khác, tuy tình thế nguy cấp nhưng hấn cũng nhanh chóng đưa ra phán đoán. Đêm nay hấn vốn theo hẹn với Tông thất song kỳ mà tới, biết mình cùng bọn họ không có thù hấn gì sâu. Viên môn đột nhiên xuất hiện, đó rõ ràng là do bọn họ để lộ tin tức. Nhưng bọn họ quyết không tự dung châm ngòi tranh đấu giữa mình và Viên môn, xem ra hẳn là mượn dao giết người, vậy thì nhất định còn có người khác rình rập! Lạc Hàn hấn há lại là

hạng dễ bắt nạt, tuy chịu trọng thương thì cũng phải lồi Trường Xa vào trong rừng, chính là mưu buộc kẻ rình rập đợi vô`mô`i kia phải ra tay sớm, kế`t thúc trận khổ`đấu giữa hắ`n và Trường Xa.

Thân hình hắ`n vừa vọt lên cây, người trên cây liề`n cả kinh. Cây này quả thật là mắ`t trận trong khu rừng, mai phục trên ngọn chính là người từng phục kích Thạch Nhiên ở bãi Bạch Lộ, Huy Châu Mạc Dư. Kế`hoạch “Trảm Xa” ngày hôm nay do hắ`n thố`ng lĩnh, dẫn hế`t tinh nhuệ của Văn phủ, sáu thê`gia giang hồ`, Quỳnh Nhai kiế`m phái của Hải Nam và Xuyên Lương hội đắ`t Thục, đê`u là người chịu sự áp chề` của Viên lão đại đã lâu, mong một trận giải quyề`t xong xuôi.

Hắ`n thình lình thắ`y Lạc Hàn từ bỏ đô`i thủ Trường Xa, xông thẳng về` phía mình thì không khỏi kinh hãi.

Lạc Hàn ôm tức tồ`i mà xuấ`t kiế`m, tuy hắ`n mắ`y lâ`n bị Viên môn đả thương nhưng lại không hê` oán giận Viên môn, tranh đắ`u trong giang hồ`, rắ`ng trả rắ`ng, mắ`t đố`i mắ`t, chẳng qua đê`u thê` cả. Thê` nhưng hắ`n thố`ng hận hạng bỉ ỏ`i, gian ngoan như Văn phủ cùng cực. Một kiế`m này phần nộ xuấ`t ra, tỏa ánh chói rắ`ng mà khi nắ`y hắ`n khổ` đắ`u với Trường Xa cũng không có. Chỉ nghe hắ`n quát dài: “Mau!”

Mạc Dư giương ô`ng tay áo, người như chim lớn bay khỏi ngọn cây. Hắ`n bắt đắ`c dĩ nhảy lên, đã bị một kiế`m của Lạc Hàn cắ`t phá xuyên ô`ng tay áo phình gió, một vế`t thương kéo từ vai tới cổ tay, dài tới cả thước, đau tới mức hắ`n phải hít vào một hơi.

Lạc Hàn không đê` cho hắ`n đắ`p lại xuố`ng ngọn cây, ung dung bô`c. Giữa không trung, hai chân hắ`n đá ra, ép cho Mạc Dư không thể không rơi xuố`ng đắ`t. Chỉ nghe Lạc Hàn đứng trên ngọn

cây cười, nói: “Người hại ta chơi đùa nửa ngày, giờ cũng nên tới lượt các người lấy ra chút bản lĩnh đi thôi.”

Mạc Dư vừa đáp xuống đất, Trường Xa dưới đất biết có cường địch, lập tức phát động, hấn chẳng rảnh đáp lời, lọt ngay vào chiến cuộc.

Thạch Nhiên nhìn hấn chầm chầm rồi cười “ha ha” hai tiếng. “Thật là đời người có nơi nào mà không hội ngộ, chỉ là đột nhiên gặp mặt thật xúc động. Mạc tiên sinh, xin mời!”

Mạc Dư cản rằng, hấn mới rồi ảnh nhĩn khĩng đĩng chỉ là muĩn mĩn thĩm sức Lạc Hàn để tiĩu hao sức quân đĩch. Bĩy giờ chính chủ soĩi bị vĩy hĩm, chỉ đĩnh vĩy tay, hĩ: “Đĩnh!”

Chĩ “đĩnh” của hấn vĩu thĩt ra, từ ngọn cĩy lĩm cỏ, hĩc cĩy mĩm đĩ, chỉ thĩy từng đĩt, từng đĩt cĩng kĩch nĩi lĩn, phĩng thĩng tĩi. Thủ hạ của Vĩn phủ, chiĩn đĩch “Trĩm Xa” đĩ toĩn lực phĩt đĩng!

Sĩc mĩt Thạch Nhiên tĩi lĩi, chính lúc nĩy hấn mới phĩt hiĩn ước liĩu của bản thĩn quĩ mĩc sai lĩm, Vĩn phủ khĩng chỉ ra tay mà còn đĩc toĩn lực mà tĩi. Ngĩi mĩi phục còn nhiĩu gĩp bĩi Trường Xa, lĩi toĩn là cao thủ. Hấn cũn chĩt rĩng, Tiĩu Như trĩn sườn nĩi và Hĩ Bĩt Cĩ bĩn thĩn Thạch Đĩu cũ phĩi cũng rơi vĩo nguy hiĩm rồi khĩng?

Thĩn sĩc Lạc Hàn nhẹ nhĩm, biĩt mĩnh đĩn quĩ nhiĩn khĩng sai. Chỉ nghe mĩt trĩng thĩm thĩĩt vĩng lĩn, cũ tiĩng của Trường Xa, cũng cũ tiĩng của quân mĩi phục Vĩn phủ. Lạc Hàn khĩng tiĩp tục ra tay, chỉ dũng cĩng phu tiĩu xảo đĩn Lạc Nhi trĩnh đĩ. Hấn liĩn tục lĩn vĩng trĩng rĩng, lúc thĩch hợp thĩ xuĩt thủ, cũng ít đĩnh Trường Xa mà là khiĩn cho mĩi phục cũn đĩng ản nĩp đĩn lĩng của

Văn phủ lộ ra tất tậ, khiế n cho người của Viên môn đố i đầ u toàn diện với quân mai phục của Văn phủ.

Chúng nhân đã chẳng còn sức cản hắ n. Trường Xa và Văn phủ, một bên gặp biế n cô ́ đột ngột, một bên mai phục đã lâu, vừa mới đặ độ liề n kiế m quang tóe lửa đánh nhau rung trời.

Thạch Nhiên tuy đã dự liệu trước trong rừng có mai phục nhưng cũng không nghĩ tới số lượng địch lại đông và cứng như thế ́, vượt xa ước đoán của hắ n. Càng đáng sợ hơn là địch thủ sớm đã có chuẩn bị, mang theo câu liêm, còn có cả dây chảo chuyên để đố i phó với ngựa. Chỉ nghe ngựa hí không ngót, liên tiế p có tiế ng ngựa bị đâm ngã. Sau đó, ngay khi xe đắo càng long, ngọn cây lùm cỏ liề n có phục binh xông tới. Thạch Nhiên và Mễ Nghiễ m đờ ng thời biế n sắ c, hừ lạnh: “Cẩn thận, Xuyên Lương hội cũng tới.”

Hắ n nhìn rắ t chuẩn, bởi Xuyên Lương hội bành trướng thế ́ lực ở đắ t Thục, Viên môn từng đáp ứng thỉnh câ u của Dư Giới đang trá n thủ đắ t Thục, đuổ i Xuyên Lương hội ra khỏi bình nguyên Xuyên Trung, ép cho phải chạy vào vùng Lương Sơn lạnh giá, cho nên giữa Viên môn và Xuyên Lương hội có thể gọi là thù lớn khôn nguôi. Văn Hàn Lâm toan tính chắ c chắ n rờ i mới hành động, lâ n này lực lượng hắ n có thể sử dụng gầ n như đã điề u cả tới, muố n mượn Lạc Hàn tạo cơ hội một đòn trừ đi mộ i họa trong lòng hắ n - Trường Xa.

Tham gia phục kích còn có Hải Nam kiế m phái. Văn Hàn Lâm tính toán tinh tế ́: Hải Nam kiế m phái sở trường kiế m thế ́ nguy dị, nhiề u đời ở đắ t Quỳnh Nhai, còn Xuyên Lương hội lại đóng ở Xuyên Trung, cùng một dải Đại Lương Sơn, Tiể u Lương Sơn, hai phái này đề u nằ m ở nơi địa hình hiểm trở, dùng để đánh Trường Xa trong rừng thì thật đúng là lâ y sở trường của ta khắ c sở đoản của địch. Mới đầ u Trường Xa vẫn còn muố n truy sát Lạc Hàn, nhưng

người trong Văn phủ phân làm sáu nhánh, lần lượt do người của sáu thế gia Giang Nam dẫn quân, Mạc Dư, Đoan Mộc Thẩm Dương đều ở trong đó, thế công càng hãn, không thể không toàn lực chống địch.

Lạc Hàn thấy đã chọc cho mai phục của Văn phủ và Trường Xa tụt lại một chỗ, bản thân đã có thể thoát thân đứng ngoài. Sau khi vòng vài lượt, hãn bỗng dừng lạc đà, lạnh lùng nhìn trường ác đầu. Lúc này Trường Xa đã không còn sức đâu truy sát hãn, chỉ còn lại dăm ba cỗ chiến xa canh chừng, nhưng đôi mắt Lạc Hàn lạnh băng, mấy binh sĩ trên xe tuy đã tơi rên thành thực nhưng cũng không muốn liêu lĩnh ra tay.

Lạc Hàn chột vồ lên cỗ lạc đà, lạnh giọng nói với Mạc Dư: “Các vị không phải muốn tham chiến lắm sao? Vậy trận này để lại cho các vị.”

Nói rồi hãn ngoi ngay lại, thúc lạc đà phóng đi, hướng ra ngoài rừng. Có người của Trường Xa định đuổi theo, Thạch Nhiên đã cản môi nói: “Để hãn đi.”

Bọn họ giết Lạc Hàn vốn là muốn ngăn Văn phủ thừa cơ tạo loạn, giờ loạn đã nổi, vậy chỉ còn có cách trực tiếp chém gãy nhuệ khí.

Kể đó hãn chăm chú nhìn Mạc Dư, lạnh giọng nói với Mễ Nghiễm, Thường Thanh: “Đội thủ chính đã lật bài, vậy không liên quan gì tới việc của Lạc huynh nữa rồi, chúng ta cứ lo liệu xong ở đây rồi hãy bàn tiếp đi.”

Lời hãn tuy dứt khoát nhưng trăm cỗ chiến xa đã bị phá mất ba phần, còn lại đều đang lâm vào khổ chiến.

Trên thành Thạch Đà, Triệu Húc bỗng quay sang Triệu Vô Lượng. “Trường Xa gặp nguy khôn sao?”

Triệu Vô Lượng gật đầu. Sắc mặt lão nghiêm túc, đây vốn là cục diện lão có ý bày ra nhưng mắt thấy Viên môn trúng mai phục, không biết vì sao trong lòng lão lại có cảm giác anh hùng gặp khôn. Lão cũng không nói rõ được tại sao lại có thứ cảm giác này. Chỉ nghe lão lẳng lặng nói: “Lần này Văn gia quả nhiên chuẩn bị đầy đủ. Khó khăn của Viên lão đại hôm nay xem như đã tới.”

Triệu Húc nhìn xuống dưới thành, Hồ Bất Cô đã phát giác sự tình không ổn, hắn vốn không có ý định tham dự vào vây công của Trường Xa nhưng lúc này đã không thể không hành động.

Triệu Húc nói: “Hồ Bất Cô muốn cứu viện?”

Triệu Vô Lượng cười lạnh. “Chẳng ai có thể cứu viện, chuyện hôm nay đo đầu may mắn, ai cũng có phần phúc của mình.”

Triệu Húc nóng lòng muốn xem, nói: “Đại thúc gia, hay là chúng ta qua sông xem xem?”

Đại thúc gia hắn lại cười, bảo: “Chúng ta cũng có việc của mình...”

Đang nói, chợt thấy ánh mắt Triệu Húc ngưng lại, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Lạc Hàn đang cười Lạc Nhi thông thả từ trong khu rừng thưa đi ra. Triệu Húc thở nhẹ một hơi, Viên môn, Văn phủ đều không nằm trong suy nghĩ của thiếu niên nhiệt huyết như hắn, hắn chỉ để ý tới vị khách tái ngoại mới chỉ gặp một lần này thôi.

Hắn cho rằng Lạc Hàn sẽ nhân đó rời đi - một đêm như thế, hai phen gặp phục kích, với sự cường đại của Viên môn, Lạc Hàn có thể thoát thân đã là may mắn lớn. Lúc này không đi còn đợi tới khi nào?

Đâu nghĩ tới Lạc Hàn không giục lạc đà đi vội, chỉ từ từ, chậm rãi đi trên mảnh ruộng bằng phẳng. Gió bắc dần gập, thổi lên thân thể thương tích của một người, một lạc đà bọn họ, khiến kẻ ở xa quan sát cũng cảm thấy rét thay. Mùa đông ở Mạt Lăng tiêu điều, từng trận gió như cái chổi lớn quét qua đại địa, lại giống như cái cày muốn cào lên mặt đất những rãnh thật sâu. Trận gió này cũng quét rung thân gầy áo mỏng của Lạc Hàn. Tà áo Lạc Hàn phiêu đảng, thong thả đi trong yên lặng, tiếng đánh giết sau lưng đã bị bỏ lại càng lúc càng xa. Tới khi đi được hơn nghìn bộ, hắt bóng huýt một tiếng nhỏ, dừng lạc đà, xuống đất.

Người xem cục đá xa không khỏi lặng tiếng. Chỉ thấy hắt cứ thế cô đơn ngơ ngác, trận khổ chiến dường dai, sinh tử quyết đấu mới rồi đối với hắt tựa như đã thành chuyện cũ. Máy thứ giang hồ hiểm đấu, thế lực cáu xé nhau vốn không thể ràng buộc trái tim cô độc của hắt. Chỉ có cơn gió đông hoang này, Triệu Húc xa xa nhìn lại, cảm thấy đây mới là cõi nhân sinh hắt muốn nấu mình trọn đời bầu bạn.

Lạc Hàn, sắc mặt nhợt nhạt, cúi xuống rút mũi tên trên háng Lạc Nhi rồi lấy từ trong tay nải ra một cái túi vải nhỏ, đắp thuốc lên vết thương cho lạc đà. Lạc Nhi hí khê, dường như không hề bận tâm tới vết thương của bản thân, ngược lại như giục chủ nhân chăm sóc vết thương của chính mình. Lạc Hàn nhìn Lạc Nhi, trong mắt u oán. Trận ác đấu với Trường Xa không hề khiến hắt rơi lệ, chỉ có Lạc Nhi mới có thể lay động tình cảm của hắt. Vừa rồi đột vậy, chân hắt cũng trúng một mũi tên. Lúc này hắt nhẹ nhàng rút mũi tên ra, đầu mũi tên vốn có móc, hình như còn bôi cả thuốc tê, Lạc Hàn chỉ cảm thấy một chân dần tê dại. Sự tê dại này cũng tốt, giúp hắt bớt đi ít nhiều cảm giác đau đớn lúc rút tên. Hắt chăm chú dõi về hướng tây bắc, như đang ngóng nhìn một cái gì đó.

Đời người không gặp gỡ, chuyển động tựa sao Sâm với sao Thương, hắ n cũng đang nghĩ về hai ngôi sao xa cách khó gặp gỡ trên trời đó chẳng? Chỉ thấ y hắ n một lúc sau đã bằng bó xong về t thương, ngắ ng đầ u lên, nhìn mảnh đờ ng hoang này. Hắ n từng bao lầ n một mình ngồ i nơi đờ ng hoang rồ i? Lúc ở tái ngoại, ngoài thời gian làm chén với tập kiế m, hắ n há chẳng phải đêm đêm đầ u một mình đờ i diện với đờ ng hoang sao? Đầ y là thời khắ c hắ n một mình quay về buổi hoang sơ của trời đầ t. Nhân thế ́ hoang vu, người ta sớ ng vì cái gì? Chề t vì cái gì? Đượ thì thế ́ nào? Mắ t lại làm sao? Mắ y chuyện này hắ n không quá bận tâm. Vậy hắ n luyện kiế m là vì cái gì?

Hắ n dường như lặ ng lể điể m lại một vài việc quan trọng nhắ t trong cuộc đời của mình. Trầ m năm chồ c thoắ ng, sở câ u khó đặ t, chỉ có đờ ng hoang này là cái hắ n muồ n lưu luyế n bầ u bạn mà thôi. Hắ n than khế một tiế ng, có điề u hôm nay không giớ ng như thế ́, mảnh ruộ ng này khiế n hắ n cảm thấ y một trận rét că m rồ i lại một trận á m áp, là bởi trên ruộ ng này có tưới máu tươi. Đầ y là máu của hắ n, hắ n biế t máu của hắ n vì ai mà đờ , bởi vì máu đó có nguyên do đờ đờ nên khiế n cho hắ n cảm thấ y một chút á m áp. Nghĩ tới đầ y, lòng hắ n liề n yên tâm phầ n nào, cổ họng bồ ng có ý muồ n buồ ng tiế ng hát.

Đám người trên sườn núi cũng không nghĩ tới hắ n đột nhiên lại ngồ i xuồ ng như thế ́. Lạc Hàn ngắ m nghĩ một lát, hình như đang nghĩ xem hát cái gì, từ đầ ng xa chỉ thấ y hắ n ngắ t gì đó dưới đầ t rồ i đầ lên môi thổi, thì ra là một lá cỏ. Đầ y là một thú vui hồ i Lạc Hàn sớ ng một mình nơi tái ngoại, thi thoắ ng phá đi về tĩnh mịch của trời đầ t, lâu đầ n thành quen. Chỉ là thú vui này lại không có cái hồ n nhiên ngẫu hứ ng của bọn trẻ con mà lại pha thêm một phầ n thể lương của con người lọt giữa khoảng trời đầ t. Cái lá nọ run lên, đượ Lạc Hàn thổi vang thành tiế ng lạnh ló t, da điế t, ở nơi đờ ng

không hoang vu trớ trêu, tiếng ngân lạnh lạnh dường như có âm vận.

Kể đến, Lạc Hàn bỗng cất tiếng mà hát rằng:

“Ngã hành vu dã

Diệu nhiên hữu tư

Vị đắc quân tâm

Hận ý trì trì

Ngã hành thành quách

Kiên đầu vân phi

Vị huê quân tụ

Hận khởi y hy

Ngã lai lâm cao

Nhật lạc thủy kích

Vị phủ quân đài

Thùy dử phi y

Ngã hành đại đạo

Hình dung như thế

Vị đắc quân hoan

Vô ngữ thương bi

...”

(Thiế p đi ngoài đã
Suy tư miên man
Chẳng được lòng chàng
Buồ n hận khôn tan
Thiế p qua thành quách
Ngẩng nhìn mây ngàn
Áo chàng chứa nắ m
Buồ n hận mệnh mang
Thiế p tới Lâm Cao
Trời lặn sông trào
Đai lưng chứa chạ m
Xé áo, ai nào
Thiế p đi đường lớn
Thân hình như chề t
Chàng chẳng thích yêu
Đau khôn kể xiế t...)

Bài ca nọ câu từ đê u ngắ n nhưng vĩ âm cực dài, tựa như tiế ng ngoài tái bắ c, giồ ng ngựa hí lạc đà kêu, hòa vào gió ngàn đồ ng ruộ ng nơi đây mang một vẻ buồ n thương khó tả.

Trong má y dặm quanh đây có rấ t nhiề u người hiểu âm nhạc. Người bên cạnh chỉ cảm thấ y bài ca của Lạc Hàn trúc trắ c, Tiêu

Như ở trên nóc lều cỏ lại nghe ra một khúc nhạc lòng mà thiếu niên nọ chưa từng bày tỏ. Người sống à người sống, cái mong cầu thì thường không có được, cái gửi gắm thì như tỏ như mờ, rốt cuộc cái gì có thể chống cự với cuộc đời vô thường hữu hạn này, có thể chứng minh anh từng tồn tại giữa khoảng đất trời này? Có người lúc mệt mỏi chán đời cũng sẽ thi thoảng ca vang, tiếng ca đó phá tan sự trống trải của đất trời, nhưng người mà anh muốn họ nghe thấy liệu có nghe thấy được chăng? Nghe thấy rồi, thì sẽ thấu hiểu thế nào?

Tiêu Như ngò i tựa cằm xuống gò i, tuy nàng giỏi ca hát nhưng nghe được bài ca này cũng nói không nên lời. Chỉ cảm thấy cơn gió kia càng thổi càng lạnh, muốn cuộn sạch chút ấm áp vương lại trên người. Nhưng bài ca kia lại là sự phản kháng của người còn sống trong đêm khuya lạnh căm này, để chứng minh sự tồn tại tuy không nói là kiêu ngạo nhưng cũng chưa từng cúi đầu của bản thân. Để chứng minh một bầu tha thiết, một phen ký thác, một hời gặp gỡ, một đời giữ gìn của bản thân. Bài ca nọ, cuối cùng là đang hát cái gì vậy?

Triệu Vô Cực ở trên đầu thành, tóc bạc phát phơ, Hồ Bất Cô dưới chân thành, tay áo rách nát lạnh lẽo, tới cả Văn Hàn Lâm cũng ngưng ngẩn trốn tránh. Trong mùa đông nơi Mạt Lãng, tiếng ca vang trong đêm, nhưng nỗi lòng của người hát lẽ nào chỉ gửi gió bắc này sao?

Hát xong, bỗng nghe Lạc Hàn sắc giọng nói: “Chiêu trò của Viên môn hẳn không chỉ có thế. Còn có lớp phục kích thứ ba gì đó, cứ đến luôn đi!”

Cuộc chiến của Thạch Nhiên trong rừng đã đến hồi khốc liệt. Thương vong của Trường Xa đã lớn lắm. Tuy họ được báo trước nhưng việc đã vượt ra ngoài dự liệu, nếu không nhờ Tiêu Như cảnh

báo trước, chỉ e Trường Xa mà Viên Thôn Long khổ tâm huân luyện lúc này đã chẳng còn lại gì.

Người của Văn phủ cũng thương vong không ít, nhưng họ lầy đà mà tới, nhân số phải nhiều hơn Trường Xa gấp đôi, cho nên tuy Trường Xa chém giết cũng nhiều nhưng vẫn chưa giải được vòng vây.

Thạch Nhiên vô cùng sốt ruột, hấn là chủ soái, lại nhìn thế cục không rõ ràng, đẩy Trường Xa vào hiểm cảnh, trong lòng tự trách hơn hẳn người khác. Hấn đã nhận ra tình thế khẩn cấp, bèn lớn tiếng báo cho Mễ Nghiễm và Thường Thanh, ra lệnh cho Thường Thanh phòng bị, Mễ Nghiễm gộp số xe còn lại vào chỗ rừng thưa nhất bố trận chờ đợi, bản thân hấn thì đem theo binh sĩ tinh nhuệ bỏ xe cưới ngựa tung hoành đột kích, có kiệt hết sức mình cũng phải đòi cho phe mình một cơ thờ dõc.

Người ngựa ba tổ của Mạc Dư, Đoan Mộc Thẩm Dương và Diêu Lập Chi của Nhữ Nam vẫn đang nhìn hấn chằm chằm. Mưu đồ đêm nay của bọn họ vốn là tiêu hao tối đa thực lực của Trường Xa, nếu trừ bỏ được tận gốc thì đương nhiên càng tốt. Bên cạnh Mễ Nghiễm người đông, rất khó đả thương được hấn, Thiệt mã dẫn quân phòng bị, cũng rất khó để chạm tới, cho nên dứt khoát tập hợp binh lực, trước chém Thạch Nhiên rồi bàn tiếp.

Hai người họ đã có mối hận kết ở bãi Bạch Lộ, huống chi ban này ở ngoài rừng Thạch Nhiên rõ ràng đã bị Lạc Hàn đánh trọng thương, bây giờ không giết hấn thì còn đợi tới khi nào?

Mạc Dư cùng Đoan Mộc Thẩm Dương hai người thay nhau tiến đánh Thạch Nhiên, chẳng mấy chốc Thạch Nhiên đã toàn thân máu me, nhưng hấn vẫn tung hoành xông pha, không chịu tạm tránh công kích. Hấn dùng số bộ hạ không đủ chục người còn dư lại dẫn

động già nửa nhân thủ của đōi phương, chính là muōn làm dịu thể cục nguy cấ p. Mạc Dư huy vũ đōi tay áo lớn, thân hình lại nhảy lên cao.

Thạch Nhiên chăm chú nhìn, định lắng lắng chờ một đōn toàn lực của Mạc Dư.

Ai ngờ Mạc Dư cuộn mình phóng lên cao hế t mức lại bất chợt nhả khí, thân thể mau chóng rơi xuōng. Đōn này của hắ n không ngờ lại là hư chiêu!

Hắ n đã thu hút đưọc sự chú ý của Thạch Nhiên, chính lúc hắ n nhả khí, người ra tay lại là Đōan Mộc Thắm Dương và Diều Lập Chi bên cạnh. Thạch Nhiên bỗng cảm thắ y sau lưng có gió phả đế n, biế t có ám khí phóng tới liề n cả kinh, mới biế t thì ra Nam Y tam cư sĩ cũng tới, đứng vào lúc khó phòng bị chu toàn liề n xuấ t thủ giáp công.

Hay cho Thạch Nhiên, ánh mắ t chứa đầ y áy náy nhìn người đánh xe cho mình, người nọ cũng là binh sĩ thủ hạ của hắ n, cùng trải trăm trận mà thành tri giao, Thạch Nhiên cùng người nọ nhìn nhau một cái, trong mắ t hai bên đē u có ý thắ nhiên. Một chiêu này là thí tồ t, khi huấ n luyện Trường Xa vớ n có chiêu này, có điề u môn phái tầ m thường khó mà làm đưọc, dù chủ soái muōn thì sĩ tồ t cũng không chịu. Thạch Nhiên liề n kéo tay người nọ đẩy về phía sau, binh sĩ nọ không chút sợ hãi, đem xác thịt chắ n lắ y ám khí đánh lén sau lưng hắ n. Song cước của Thạch Nhiên đá ra liên hoàn, bức lui Đōan Mộc Thắm Dương và Diều Lập Chi.

Kế tiế p hắ n nghe thắ y sau lưng có tiế ng rên, liề n biế t binh sĩ đánh xe nọ đã trúng ám khí. Chiêu này của hắ n quá mức bất ngờ, Mạc Dư đứng lúc này đang đắp đầ t xông tới, đố c sức đánh một đōn. Thạch Nhiên không tiế c hy sinh thủ hạ, mưu tính cũng chính là

nhắm vào đòn này của hắn. Chỉ nghe Thạch Nhiên gầm lớn một tiếng, song thủ liên tục đánh ra chiêu Tuyệt hộ trảo, chẳng thèm ngó tới hai ống tay áo của Mạc Dư đang quét tới hai tai mình, chỉ duỗi cổ một cái, hai ống tay áo của Mạc Dư liền đồng thời phất xuống hai vai hắn. Vai Thạch Nhiên đã chịu đòn nặng, chính là kinh lực nhu mà hung ác tích chứa trong hai ống tay áo lớn của Mạc Dư, Thạch Nhiên không hề dừng lại, cắn chặt răng, đôi hồ trảo đã vồ vào hai sườn Mạc Dư.

Mạc Dư đã sớm biết hắn dũng mãnh, liền thóp bụng thu eo, muốn tránh thế đánh tới nhưng chẳng ngờ Thạch Nhiên lại liên tục mà đánh. Thạch Nhiên tự thẹn bản thân ngu dốt, lúc này có phải bỏ mạng cũng muốn diệt trừ chủ soái của địch để Trường Xa có cơ thờ dõc bày trận. Chỉ thấy trong đôi ống tay áo tự tiện nhất tề phóng ra, lập tức có mấy mũi xiên thẳng vào lòng ngực Mạc Dư. Mạc Dư sắc mặt thảm thê, “ai ôi” một tiếng đã mê mẫn gục xuống đất. Thạch Nhiên quay đầu nhìn binh sĩ đang gắng sức không đổ, che chắn sau lưng mình, nói: “Ta báo thù cho ngươi.”

Nói rồi, hắn liên tục mình vọt đi, vận Từ bi tâm pháp của Đại Phật môn. Từ bi tâm pháp vốn là một môn tâm pháp Phật môn hiếm hoi bên ngoài Thiệu Lâm, vốn chứa đựng ý nghĩa xả thân thành nhân. Một khi vận lên liền có thể kích lên sức lực còn dư lại trong thân thể. Một bước nhảy này của Thạch Nhiên nhanh mà mạnh, thoắt một cái đã vọt tới cạnh Nam Y tam cư sĩ, ba người nọ đâu ngờ hắn thân mang trọng thương mà vẫn dám vận khí cương liệt như thế. Đôi hồ trảo của hắn đã bóp nát cổ họng người đứng trên cùng trong Nam Y tam cư sĩ. Hai người còn lại hoảng hồn, đang định ra tay thì bỗng thấy tử sĩ nọ cũng phóng tới, sắc mặt hung dữ, hắn muốn dùng tấm thân trọng thương không thể cứu chữa trợ giúp Thạch Nhiên một lần nữa.

Thân thể tử sĩ kia lao vào thân hình phong độ, nho nhã của hai vị cư sĩ còn lại của hồ Nam Y, ánh mắt lại một mực nhìn Thạch Nhiên. Tâm thần hấn đã tán loạn, hấn chỉ muốn dùng ánh mắt nói với Thạch Nhiên một chuyện: Ta không oán hận! Tuy ngài dùng thân ta chặn địch, ta cũng không oán hận, ngày đó chúng ta cùng vào Viên môn, mưu đồ không phải là an nguy của một mình mình mà là vì đại sự thiên hạ. Thạch Nhiên hiểu được ánh mắt hấn, trong lòng chua xót, hai giọt lệ rơi xuống. Hấn biết khát vọng lúc sắp chết của người bộ hạ này là trừ bỏ lòng hoi hận của hấn nếu vạn nhất trận này hấn thoát được cái chết. Hấn chỉ thấp giọng khẽ than: “Huynh đệ tội!”

Người nọ đã lao tới hai cư sĩ Nam Y còn lại. Hai người nọ tuy số ng nơi giang hồ nhưng cũng vẫn là lần đầu tiên sa vào cục diện thảm liệt như thế, trong lòng cơ hồ đồng thời hoi hận: Không nên, thật không nên tham dự vào trận tập kích Viên môn này. Hai người họ không thể không tránh đi. Thạch Nhiên nắm thời cơ, một cước đá vỡ gan tì một người, người nọ kêu thảm gục xuống đất, tụ tiễn ở một tay khác cùng lúc bắn ra tất tậ, ghim vào tim người còn lại, Nam Y tam cư sĩ danh chấn Huy Nam thoắt cái đồng thời bỏ mạng. Mạc Dư bị thương nặng tới cùng cực, lúc này lao người tới, Thạch Nhiên chẳng đón chẳng đỡ, kệ ống tay áo của hấn vụt lên ngực, trong miệng nhỏ ra một ngụm máu, tựa như máu trắng sứ ba năm đông thành ngọc bích, hóa thành vật cứng phun vào mặt Mạc Dư. Đôi hồ trảo của hấn liêu mạng ép vào eo Mạc Dư.

Mặt Mạc Dư lộ vẻ đau đớn, đôi tay kia kẹp vào hai eo, hung ác siết chặt, vươn tới tận xương sống của hấn. “Rắc” một tiếng, thân thể Mạc Dư lung lay, xương sống đã gãy nhưng não vẫn còn ý thức. Hấn ôm hận nhìn Thạch Nhiên, trong lòng hoi hận cực độ: Tuyệt không nên, tuyệt không nên cho rằng tiểu tử này trọng thương là có thể chèn ép.

Mạc Dư gặp bất hạnh, tâm tình Đoan Mộc Thảm Dương và Diêu Lập Chi hơi loạn. Sau lưng Thạch Nhiên, Mễ Nghiễm đã kết xong trận. Hắ n biết Hồ mã gặp nguy hiểm liền chạy tới hô lớn: “Lão đại, nhanh lui!”

Thạch Nhiên phi thân đá gãy mây thứ binh khí đang vây công chiến xa của bộ hạ sau lưng, hô: “Lui!” Mây bộ hạ nọ đáp tiếng lui về. Vương Nhiêu truy kích đuổi tới, Thạch Nhiên một mình đoạn hậu, gõ ng tâm thân trọng thương cản bọn họ lại.

Chỉ một thoáng ấy đã đủ, bộ hạ hắ n theo hắ n xông pha trong trận, liền mạng theo hắ n còn sót lại vài người đã lùi vào trong xa trận, chỉ cần vào được trong trận, Thạch Nhiên biết rõ, dựa vào sức cô thủ của Trường Xa, chí ít tình thế đã yên. Hắ n trông thấy đám Vương Nhiêu vòng qua thân mình nhưng đã không còn sức đánh cản. Một ngụm khí trong miệng hắ n đã hơi thoát. Lúc này tuy hắ n trọng thương nhưng mới rồi xuất thủ quá mức hưng hân, chém giết Mạc Dư, bởi vậy địch nhân lại như vô tình như cố ý tránh hắ n mà đi.

Hắ n một bước nhảy gần trượng, chỉ cần nhảy thêm một bước là có thể lọt vào phạm vi cung tiễn bảo hộ trong trận. Bỗng cảm thấy một kiếm đâm tới tâm mạch sau lưng, hắ n liền thuận tay phản kích, chính là một chiêu Đại Phật chưởng. Nhưng phong thái một kiếm kia bay bổng tao nhã, trong đầu Thạch Nhiên hoảng loạn, kinh hãi cảm thấy một kiếm này sao lại quen thuộc đến thế. Hắ n mạo danh đệ tử Đại Phật môn tương giao với Lâm Trí của Lâm gia Tuyên Châu nhiều năm, dù có nhắm mắt cũng nhận ra đây là một chiêu trong kiếm pháp Lâm gia - Tiểu Trí cũng tới sao? Không biết vì sao chiêu ý trong sát chiêu của Thạch Nhiên thoáng khựng lại. Một đòn này của hắ n, hắ n biết kiếm pháp vẫn còn non nớt của Lâm Trí khó mà ngăn được.

Nhưng hai người đánh đấ u sao có thể trù trù? Chính vào một thoáng khựng lại của Thạch Nhiên, thanh kiế m kia đã đâm trúng đích. Lầ n này Thạch Nhiên đã không gắ ng gượng nổi nữa, từ từ đổ xuố ng, trước khi chạm đấ t còn chuyển người, đưa mắ t nhìn người thích sát hắ n, người nọ áo xanh mặt mày bình tĩnh, chính là Lâm Trí.

Lâm Trí dường như cũng không ngờ một kích thành công, trong chiế n trận hỗn loạn này, hắ n vừa mới được chứng kiế n sự dũng mãnh của Thạch Nhiên. Kiế m của hắ n đâm vào lưng Thạch Nhiên, rõ ràng Thạch Nhiên có phản kích, một đòn đố hắ n biế t bản thân tránh không thoát nhưng vì sao, vì sao Thạch Nhiên lại dừng tay?

Lâm Trí sững sờ, kiế m trong tay cũng quên thu lại, ngưng đễ mặc Thạch Nhiên ngã dưới đấ t mang theo mũi kiế m thông xuố ng. Lâm Trí lảm bảm: “Ta giế t huynh rô i? Ta giế t huynh rô i sao?”

Hắ n xuấ t đạo chưa lâu, đêm nay từ lúc bắ t đầ u hắ n đã một mực nhìn chắ m chắ m Thạch Nhiên, đây là lầ n đầ u tiên hắ n giế t người. Trong lời hắ n có ý không tin.

Đôi mắ t Thạch Nhiên mang chút buồ n bã nhìn hắ n, miệng ứa máu, khề nói: “Phải, cuồ i cùng huynh cũng giế t được ta rô i.”

Lâm Trí thầ n sắ c mê man, mô i hận buồ t xương, nổi nhục bị lừa mắ y tháng nay cuồ i cùng đã tiêu tan. Kẻ khiế n hắ n căm tới tận xương tủy, ép vào tim hắ n mô i hận tương vĩnh viễn không thể báo cuồ i cùng đã sắ p chế t, nhưng không rõ vì đâu trong lòng hắ n lại không hề cảm thắ y chút nhẹ nhõm nào mà ngược lại càng thêm buồ n bã, troố ng trái, rồ ng tuế ch, mang một thứ đau thương khó tả. Tại nơi rừng hoang này hắ n chỉ muồ n khóc, quắ ng kiế m đi mà khóc.

Trước lúc gục xuống, Thạch Nhiên bỗng đưa tay vuốt nhẹ lên mặt hắ n, khẽ nói: “Tiểu Trí, không sao đâu, giang hồ chính là thế này, ta không oán huynh.”

Tiếng chém giết bên phía lọt vào tai, là người Văn phủ đang công kích xa trận của Trường Xa, Lâm Trí chỉ cảm thấy cái vuốt nhẹ lên má vừa rồi còn tưởng như mới hôm qua. Hôm qua, tựa hồ chỉ mới hôm qua hắ n còn cùng Thạch Nhiên nói cười không kiêng kỵ. Là cái gì, là cái gì cướp đi tất cả? Là cơn gió ngàn muốn vét đi tất cả ấm lạnh của nhân gian sao? Hắ n chỉ cảm thấy... chỉ cảm thấy vầng trăng trên trời kia thảng thốt tới đáng hận. Mà cơn gió tựa hồ đã thổi cái người quen thuộc đang nằm trên mặt đất này cùng tất cả mọi thứ đi mất rồi, thổi cho trái tim mới gia nhập thế sự của hắ n nguội lạnh.

Hắ n từ từ lùi lại mấy bước, lẩm bẩm: “Ta giết huynh rồi? Ta giết huynh rồi?”, ngữ ý phiêu hốt, nhưng rồi lại bước tới mấy bước. Hắ n thấy Thạch Nhiên dường như muốn nói gì đó, không tìm được cúi người, kê tai nghe kĩ. Nhưng bên bên tạp âm quá nhiều, gió cũng quá lớn, hắ n không nghe rõ, không thể nghe rõ.

Hắ n chậm chậm cúi người, bất giác nhích gằn đôi môi đã nhợt nhạt gằn như nói không ra tiếng của Thạch Nhiên, sinh mạng của Thạch Nhiên đã gằn tan hết trong gió, hắ n nhắc lại mấy chữ sau cùng của cuộc đời mình. Lâm Trí chỉ cảm thấy trong lòng thâm, hắ n không nghe rõ mà lại như nghe rõ, hắ n ngơ ngác nhìn trăng, cảm giác có gì đó rạch toang lòng ngực, mở ra một cái lỗ rất lớn, để cơn gió bắc lạnh cảm rít gào tràn vào, chớp mắt cuốn đi mọi thứ trong lòng hắ n. Hắ n như không tin Thạch Nhiên sắp chết, tay sờ vào máu nơi tim Thạch Nhiên. Liên đó, tai hắ n tựa như vang lên tiếng hát của Lạc Hàn.

Tai Thạch Nhiên cũng tựa vang lên khúc ca này:

“Ngã hành đại đạo

Hình dung như thế

Vị đấng c...”

Nhưng mọi thứ tới đây là ngừng. Tiếng ca đã xa xôi, người đã nhẹ nhõm ra đi. Tiếp đó, gió mang đi linh hồn từng tởn tại cửa hấ n, không biết sẽ tan biế n từ đây hay là sẽ bướng bỉnh khó nhấ m mắ t mà gào thét, đi về` phương xa?

CHƯƠNG 4

BÍCH QUAN

Cũng là đêm, gió sông rả ẽu rĩ, phủ lầ y một doanh trại ở ngoài thành Kim Lăng cách thành Thạch Đầ u không quá tám, chín dặm.

Chỗ này có một cánh quân nhỏ chưa đủ ba trăm người. Cánh quân này không thuộc về các thế lực ven sông. Chỉ e rấ t ít người biết được, nó cũng là một cánh quân tinh nhuệ mà Viên lão đại bố trí nơi hẻm núi sóng xiết bên dòng Trường Giang. Đội ngũ này tuy nhân số ít nhưng lại rấ t quan trọng trong việc bình định cục diện Tô Nam.

Trong Viên môn võ n không chỉ có Trường Xa.

Trong doanh giờ này là một mảnh yên ắ ng.

Ngoài doanh, lúc này có một bóng hình cao lớn đang đứng. Người này tuổi độ ba mô t, ba hai, trán rộng, y phục sang trọng. Vóc dáng hắ n rấ t cao, vai rộng lưng thẳng, trên mặt có nét cao quý không sao che giấ u nổi - Hắ n chính là Hoa Trụ, tê danh cùng Hồ Bắ t Cô trong Viên môn: “Hai xe tung hoành, bảy mã liên hoàn, bên trái tướng ngự, bên phải sĩ điề u”, người đời gọi là Hữu sĩ.

Bầ y giờ hắ n đang nhìn con sông cuồ n cuộn dưới vầ ng mây phủ trắng, đứng lắ ng lắ ng.

Không biết vì sao, đêm nay lòng hắ n luôn mang nỗi bắ t an khó tả. Gió sông dầ n rít, thổi lay tay áo rộng rãi của hắ n, hắ n đang nghĩ: Viên lão đại đang gặp Lý Tiệp của Tả Kim Ngô vệ , với võ công

muu lược của lão đại hấn sẽ không có việc gì. Vậy điề u gì khiế n hắ n bắ t an đây? Là thê ́ cục bên thành Thạch Đầ u sao?

Đêm nay Viên lão đại bày ba lớp phục kích, nhấ t định muố n truy sát Lạc Hàn, chỉ để mình hắ n ở lại trấ n thủ ghề nh hoang.

Kể ra, hắ n là kẻ chí cao ưa ấ n dậ t, tuy chưa gặp mặt Lạc Hàn lâ n nào nhưng lại thầ m cảm thấ y đôi bên rấ t hợp nhau. Có điề u, giế t Lạc Hàn đã thành đạ i kế ́ của Viên môn, hắ n cũng chẳng làm sao cản đượ c.

Bãi hoang này có tên gọi là ghề nh Hồ Đầ u. Lúc nước nông, đầ u ghề nh có thê ́ lùa vào trong lòng sông, hình như đầ u hồ. Hiệ n Hoa Trạ đang đứ ng trong miệ ng con hồ đó.

Hoa Trạ nhớ mình cũng từng hỏi Viên lão đại: “Nế u cả ba lớp phục kích đầ u không có hiệu quả thì sao?”

Hắ n tính toán cực kín kẽ, tuy biế t gầ n như không có khả năng - cho dù Lạc Hàn tài cao kiế m sắ c, chố ng cự đượ c công kích mật phục của Hồ ́ Bắ t Cô, chạy thoát khỏi vây công của Trường Xa nhưng trong tình huố ng người mang thương tích thì khó mà trồ n nổi hợp kích của Cửu đạ i quý trên Long Hồ sơn. Có điề u, Hoa Trạ hắ n thân là mưu sĩ không thể không truy hỏi một chút cái “một phầ n vạ n” kia.

Viên lão đại nói: “Vậ chỉ còn ta tự mình ra tay, quyế t chiế n một trận với hắ n thôi.”

Đã gầ n mười năm Viên Thầ n Long chưa tự mình ra tay rô i - Người của Viên môn lúc nhàn nhấ chuyện phiế m đầ u không khỏi mong đợ i có một ngày đượ c thấ y Viên Thầ n Long tự mình độn g thủ. Có điề u, đôi lúc uy nhiế p tạo thành lúc chưa xuấ t thủ còn mạnh hơn khi đã xuấ t thủ. Đang suy nghĩ như vậy, bỗng phía thành Thạch Đầ u vút lên một mũi tên hiệ u, màu khói lam, tuy cách xa

trong màn đêm nhưng vẫn rất bất mắt. Hoa Trụ cả kinh, trong lòng dậy lên nỗi bi thương vô hạn: Đó là dấu hiệu mật của Viên môn, Thạch Nhiên đã gặp nạn.

Mũi pháo hoa đó rất chói lọi. Trong Viên môn, màu xanh là đại diện cho Thạch Nhiên. Trong lòng Hoa Trụ quặn đau, hấn biết Thạch Nhiên hẳn đã bị hại...

Pháo hoa đó chỉ khi nào có nhân vật quan trọng trong Viên môn gặp nạn mới được phóng.

Đó là một loại buồn đau và tưởng niệm.

Hoa Trụ chẳng thèm nghĩ ngợi, lập tức gọi một tiếng, trong doanh võn có người trực đêm, đáp tiếng xuất hiện. Hấn gọi lại, căn dặn mấy câu rồi đi tới chuồng ngựa, dắt ra một con khoái mã, lật người nhảy lên rồi phi về hướng thành Thạch Đầu.

Gã binh sĩ nọ hỏi với từ đằng sau hấn: “Công tử, ngài không mang theo người cùng đi cứu viện sao?”

Trong gió, Hoa Trụ nói lớn: “Trường Xa báo nguy, nhất định chẳng phải vì sức của mình Lạc Hàn, kẻ nhúng tay vào hẳn là Văn phủ, sợ là cũng không chỉ có mình chúng. Dem theo người chỉ e cũng sẽ rơi vào toan tính của chúng. Huống chi lỡ bọn chúng điếu cả nhân mã trong quân tới, cho nên trước hết người hãy truyền dặn toàn doanh cảnh giới. Nếu không, ghênh Hồ Đầu mà mất, chúng ta càng chẳng còn đất lui về phòng thủ.”

Hoa Trụ thúc ngựa phi men sông, ngựa hấn cười là khoái mã, thêm vào thuật cưỡi ngựa tài ba, lộ trình tám, chín dặm đối với hấn chỉ chớp mắt là tới. Chính lúc hấn sắp tới thành Thạch Đầu, khi đang quành ở một khúc ngoặt, phóng bên bờ Tân Hoài, giữa dòng Tân Hoài chợt có một con thuyền nhỏ trôi ra, cùng hấn ngược

dòng đi lên. Ngựa của hắ n phi cực nhanh, mà người chèo thuyề n nọ sức tay cực mạnh, chèo thuyề n giữa sông mà tạm thời không hề chậm hơn hắ n phi ngựa. Chỉ nghe trong thuyề n có tiế ng ca của một ông lão: “*Ngư ông đêm nghỉ vách núi tây, Vô nước sông trong đụn củi trúc, Trăng lên sương tạnh người chẳng thấy, Núi biể c sông trong chèo vang khúc...*”

Lời ca văng vẳng, hòa với ánh trăng tiế ng nước càng tăng phầ n bi thương. Hoa Trụ cả kinh - Triệu Vô Cực! Lão già trên thuyề n đã cá t tiế ng: “Hoa công tử, vội vã đêm trăng là vì chuyện gì? Thành Thạch Đầ u phong vân tụ hội, công tử chắ c là muố n qua sông? Lão hủ xin đưa ngài một chuyề n đượ chắ ng?”

Lúc này Hoa Trụ đã chạy tới dải đầ t bắ ng đố i diện thành Thạch Đầ u, chỉ thắ y trong khu rừng phía xa ẩn chứa sát phạt, còn trên khu ruộng trố ng Lạc Hàn đang ngô ì ca hát. Hắ n nhìn bờ đố i diện, trên sườn núi có ánh đuồ c cháy rực, lò mờ thắ y đượ bóng hình Tiêu Như đang ngô ì trên nóc lán cỏ. Chỉ có thành Thạch Đầ u lắ ng lắ ng chìm vào một mảnh tĩnh lắ ng, bức tường đen đen dường như đang kể vô số câu chuyện hưng suy thuở cũ. Hoa Trụ dừng ngựa, nhướng mày. Triệu Vô Cực chèo một khỏ a thuyề n đã vào tới bờ. Chỉ nghe lão cười, nói: “Tiểu lão nhi mong mới đượ cùng Hoa huynh trò chuyện đã lâu, đêm nay đượ gặp thật may mắ n lắ m. Tới đây, tới đây, lão đưa ngài qua sông.”

Hoa Trụ nghiêm sắ c mặt, tới cả việc hắ n chạy tới đố i phương cũng đã tính sẵn, xem ra đêm nay quả nhiên là cực diện nguy hiểm.

Trên đầ u thành Thạch Đầ u, Triệu Vô Lượng tóc trắ ng phắ t phơ, nhìn con thuyề n đang qua sông Tầ n Hoài, lắ m bắ m: “Tới rồ i.”

Triệu Húc ngạc nhiên.

Triệu Vô Lượng cầm thanh đoản côn dựng cạnh gô i cháu mình, trịnh trọng đặt vào tay hắ n, trầm giọng nói: “Húc Nhi, từ khi con học nghệ thành tài tới nay vẫn chưa từng chính diện đấ u một trận với cao thủ. Cầm côn cho vững vào, đêm nay kẻ tới chính là người tề danh với Hồ Bắ t Cô, dựa vào kiế m pháp mà lừng danh thế gian, Viên môn Hoa Trụ. Công lực của Hồ Bắ t Cô con từng thấ y rõ i, một lúc nữa Hoa Trụ sẽ tới. Ngón Thanh sơn nhấ t phát thị Trung Nguyên trong Nhấ t phát kiế m pháp của hắ n, hà hà, tới hạng cường hoành như Viên lão đại cũng phải công nhận là độc bộ giang hồ . Tới lúc ấy, chỉ sợ đại thúc gia cũng sẽ có chỗ không chiế u cô tới con được, tự con phải để tâm.”

Triệu Húc tựa như không hề ngờ tới hóa ra đêm nay đại thúc gia cũng chẳng phải chỉ ở bên cạnh mà xem không, cuố i cùng cũng phải xuấ t thủ. Hắ n một tay nắ m côn, trong lòng dâng lên mộ i hưng phấ n khó hiểu.

Lạc Hàn ngô i lặng thinh trong khu ruộng. Tay trái hắ n bị thương, chân phải chỗ gầ n háng cũng trúng một mũi tên của Trường Xa, xương sườn có một khúc gầ n như đã gãy, hắ n bèn băng bó lại từng thứ một. Nhưng thật ra mấ y vết thương này hắ n đề u không coi vào đâu, thứ thật sự khiế n hắ n hít thở không thông, chỗ ngực bụng cực kỳ nôn nao khó tả chính là do trúng một cú phấ t ó ng tay áo của Hồ Bắ t Cô lúc ở dưới thành Thạch Đầ u - hà hà - Ngô đạo bắ t cô, Ngô đạo bắ t cô... Thấ t phu chân khí của Hồ Bắ t Cô quả nhiên không phải hạng xoàng. Chỗ tấ m tức nắ m trong phổi hắ n, trên dưới lò ng ngực, chỉ cầ n đề khí là sẽ khó chịu vạn phầ n.

Hắ n hít một hơi dài, thề cục đêm nay vô n không phải là hắ n muố n một mình đố i đầ u. Viên môn quá mạnh, hắ n chỉ có một người một kiế m, bắ t kẻ thế nào cũng khó bễ ìch lại số đổng cường thủ, chiế n xa sắ c bén của Viên môn. Nhưng nếu hắ n không tới, người nọ ở Hoài Thượng sẽ ra sao?

Cặp mắt hắ n nhìn vào màn đêm tối tăm này, phía tây bắc, nơi cực kỳ xa xôi phía tây bắc chính là quê nhà của hắ n. Đó cũng là một vùng hoang dã, nơi sự vắng vẻ yên bình tồn tại song song với sát cơ. Nhưng ở đó, dù thế nào đi nữa, vẫn không có những toan tính giữa người với người thâm hiểm và phức tạp nhường này. Ví như hạng gian ngoan cùng cực như đám Văn phủ, hay kẻ tựa bậc ẩn cư nơi hoang vắng như Tông thất nhị lão. Hắ n bật cười, Văn phủ muốn tranh thủ cái lợi của ngư ông, làm gì có chuyện dễ dàng thế! Dù nói thế nào thì hắ n cũng đã lôi bọn họ vào sát cuộc này.

Ở một nơi không tính là quá xa xôi phía tây bắc, cũng là đêm, còn một đôi mắt khác. Nghĩ tới đôi mắt ấy, cõi lòng Lạc Hàn liền cô quạnh. Nếu chẳng phải Viên lão đại thế ép Hoài Thượng, hắ n vốn định hộ tống tiêu ngân qua sông xong liền rời đi, nhưng, đã vào trong cuộc thì dù có là kẻ độc hành như hắ n cũng thoát nổi chăng? Đã vương phiến não chôn trôn ai thì đó là dây dưa muôn vàn. Rất nhiều việc trôn không nổi, thoát không xong.

Kiếm của hắ n đặt ngang đùi, được ông tay áo che phủ hoàn toàn, trong tay hắ n đang nghịch một cái chén nhỏ bằng ngọc thạch. Cái chén nhỏ nằm trong những ngón tay hơi nâu của hắ n được hắ n nhẹ nhàng mân mê vờn lật, tựa như đang cực kỳ mệt mỏi nắm lấy tay một người bằng hữu. Có lẽ, cái ta có thể giúp huynh chỉ là một thanh kiếm cô tịch này thôi. Ruộng đồng không người, nước sông chảy mãi, hắ n nhớ tới ánh mắt âm ám, lạnh lạnh, nhạt nhẽu nhưng hữu tình, nhìn cõi thế gian này như trống rỗng của một người bằng hữu, có điều, sự hỗn loạn nơi nhân thế là thứ ta chỉ cần cố hết sức là có thể vỗ yên được sao? - Mà vì sao huynh vẫn quyết tỵ vùi mình tại Hoài Thượng, không chịu buông bỏ má y thứ ấy đi?

Cõi đời này rồi rã m muôn vàn, móc ngoặc khó đoán, dù huynh tự phụ tài hoa nhưng liệu có duy trì nổi việc dốc hết sức mình vào

đó không?

Hắ n đang đợi lớp phục kích thứ ba của Viên lão đại. Hắ n biế t Viên Thầ n Long đã ra tay thì không chỉ có thể . Dựa vào tính cách ác liệt, ngang ngược của hắ n, đoán chừng một khi động thủ tuyệt đố i không chịu dễ dàng bỏ qua cho mình.

Bầ u trời dường như tô i thêm, có một bóng đen to lớn nào đó đã che đi vầ ng trăng khuyế t vừa lộ khỏi tâ ng mây. Khóe mắ t Lạc Hàn giậ t một cái: Ung vô ` dầ ng đặc, cú múa ba phen?

Hôm trước Đỗ Hoài Sơn cũng từng kêu lên câu này. Trong gió bắ c căm căm, bỗng dưng có âm thanh lạ rạch trời truyề n tới, giố ng tiế ng doi lướt bầ u không. Lạc Hàn ngược mắ t - Cửu đại quý - Cửu đại quý trên Long Hồ sơn. Hắ n sớm nên nghĩ tới, giờ phút này lực lượng Viên lão đại có thể sử dụng để phát động lượt công kích thứ ba hẳn chính là Cửu đại quý của Long Hồ sơn mà hắ n từng đã thương trên sông nước Đồ ng Lắ ng.

Long Hồ sơn nằ m ở Giang Tây, là một phái thuộc Thiên Sư đạo, Trương Thiên Sư các đời, đã trải nhiề u triề u, triề u nào cũng đượ c nhận sắ c phong, thanh danh trăm đời thậm chí còn hưng thịnh hơn Khổng môn ở Khúc Phụ. Trương Thiên Sư trên núi cùng Văn Chiêu Công của Văn phủ và Lỗ Bô ` Thí của An Huy đề u là bậc tông sư cự phách danh tiế ng cực thịnh trong võ lâm, dù là kẻ ít giao tiế p như Lạc Hàn cũng không thể không nghe tới tên tuổi họ, không dám xem thường họ.

Có tổng cộng bảy người đang tới, khinh công của họ đề u đượ c truyề n thụ đặc biệt, hiệu xưng “Ung vô ` dầ ng đặc, cú múa ba phen”, dùng sức áo choàng chao liệ ng giữa tâ ng không như có đôi cánh vậy. Bên sông nước Đồ ng Lắ ng, Lạc Hàn từng một phen chứng kiế n, hôm đó hắ n thắ ng không dễ dàng gì. Huồ ng chi hôm nay

hắ n mới bị thương, huô ng chi lâ n này đớ i phương có những bảy người.

Bảy bóng người bô ng bê nh bay tới - liệng cao bớ n kẻ, lượn thắ p có ba, trong đó không có Hình lão thắ t bị Lạc Hàn chặt má t một tay lúc trước. Xem thân pháp bọn họ tựa như lừng lẫy giang hồ , dùng ngón khinh công độc bộ võ lâm, Cửu quý Hình Tiêu đứng cuớ i cùng cũng không tới. Lạc Hàn cụp má t nhìn kiế m, chỉ nghe một giọng lạo xạo vang lên: “Sao rô i, kẻ từng dựa vào thuật Cửu huyền hư hồ nức tiế ng một thời như Lạc huynh chân trúng tên liề n đứng cũng không nỏ sao?”

Vế t thương do tên bắ n của Lạc Hàn vô n đã đắ p thuố c, tuy hắ n đã nặn máu băng lại nhưng vẫn tê bại khó cử động, không ngờ đớ i phương vừa mới đế n đã nhìn ra đượ c.

Kẻ lên tiế ng chính là Đại quý Hình Phong từng một lâ n gặp mặt, chỉ nghe hắ n nhỏ giọng nói: “Nế u Hồ kiế m đã thành tọa kiế m, nhị đệ, tứ đệ, hai người thật không khỏi tiế c nuớ i rô i.”

Hắ n gọi mỗi “nhị đệ”, “tứ đệ” là vì trong Cửu đại quý, võ nghệ của Nhị quý Hình Thiên và Tứ quý Hình Dung là vượt trội hơn số khác.

Bảy bóng người từ từ hạ xuố ng, tạo thành hình tròn vây một người, một lạc đà lại.

Chỉ nghe Đại quý Hình Phong cười lạnh. “Hôm đó ta từng nói: Hôm nay ngươi thả huynh đệ ta, nhưng ngày sau huynh đệ bọn ta chân trời góc biển cũng quyế t không buông tha ngươi. Lạc Hàn, ngươi hồ i hận rô i chứ?”

Lạc Hàn im lặng.

Nhị quý đồ i diện lúc này cũng mở miệng: “Hôm nay bọn ta nhận lời mời của Viên lão đại tới giết ngươi. Nhưng ngươi cùng thất đệ của ta đã có một đoạn nợ nần, cho nên lần này bọn ta không thêm cái mạng chó của ngươi. Ngươi đã thương thất đệ ta, thất đệ nói, chỉ cần ngươi cũng để một tay lại, đêm nay bọn ta coi như xong việc. Ngày sau, ngươi cùng hấn đều còn một tay, hấn khổ luyện xong sẽ tìm ngươi quyết một trận.”

Khỏe miệng Lạc Hàn nhếch lên, kẻ trên Long Hồ sơn quả nhiên kiêu ngạo, nhưng hấn cũng là người kiêu ngạo cùng cực, nghe nói thế liền cười lạnh, đáp: “Ta có buộc một tay lại thì đời này hấn cũng chẳng có cơ hội đã thương ta.”

Trên thành Thạch Đầu, Triệu Vô Lượng nhìn Hoa Trụ và Triệu Vô Cực đang lên đầu thành, im lặng không nói năng. Hoa Trụ lại là người lên tiếng trước: “Phiền Triệu lão đại lâu rồi.”

Triệu Vô Lượng bật cười, Hoa Trụ nhìn khoảng trống rộng rãi dưới thành cùng mảnh rừng nhỏ dưới sườn núi cách không xa, tủm tỉm nói: “Hồi đại ca của ta đi đâu rồi, lý ra hấn nên ở dưới thành này chứ. Ô, hấn phục kích Lạc Hàn thất bại rồi, nhìn thấy pháo hiệu, muốn chi viện bờ kia, lại gặp phải phục binh rồi chẳng? Để ta đoán xem đó là ai... nếu không nhầm hẳn là Thất Kế rồi? Lục thế gia giang hồ chắc đều đã tham dự vào trận phục kích Trường Xa bờ đồ i diện, tinh nhuệ của Văn phủ hẳn không còn dư lại ai, thủ hạ của hấn còn có ai tới đồ i phó với Bí Tông môn?”

Hấn tựa như rất khó giải gút mắt này, trầm ngâm một lúc rồi vỗ trán. “Hôm nay tùy tùng của sứ thần nhà Kim Bá Nhan đem theo bổng dung thiêu ba chục. Kim Nhật Đàn của Kim Trương môn gần đây tựa hồ cũng từng xuất hiện ở Kiến Khang. Lẽ nào người Thất Kế đem đi phục kích Bí Tông môn lại là thủ hạ của Kim Trương môn?”

Hắ n nói mà dường như cũng thấ y khó tin. Tuy hắ n trước nay khinh thường người của Văn phủ nhưng nếu bọn chúng vì tranh chấp thế lực ở Giang Nam mà không tiế c câu kế t với bầ y hổ lang đang rình rập bên cạnh thì thật càng khiế n hắ n khinh rẻ.

Chỉ thấ y đôi mắ t hắ n loáng ánh tinh minh, nhàn nhạt nói: “Tiêu Như Tiêu cô nương chắ c hẳn là bị Văn Hàn Lâm và Kim Nhật Đàn vây trên sườn núi phía nam rồ i. Tinh nhuệ của Văn phủ cùng sáu thế gia giang hồ và người của liên minh Đảo Viên thì đang bắt giế t Trường Xa ở bờ bên... Nơi đây lại có nhị vị Triệu lão đợi sẵn kẻ hèn này, hà hà, vì một Viên môn be bé, á y vậy mà dùng tới sức cả trong lẫn ngoài của Nam Bắ c lưỡng triề u, thậm chí tới bậc ẩn dật nhàn nhã như Tông thấ t song kỳ cũng không tiế c đích thân ra tay, Viên môn ta thật vinh hạnh nào bắ ng! Triệu lão để lọt tin hẹn gặp Lạc Hàn ở thành Thạch Đầ u cho Viên môn, rồ i lại bóng gió tiế t lộ cho Văn phủ, một chiêu này thật không tệ!”

Triệu Vô Lượng chỉ cảm thấ y da mặt nóng rát, để đô i phó với Viên môn, lão đúng là đã bắt chấp thủ đoạn, điề u này lão cũng chẳng hề xấ u hổ. Chỉ là Hoa Trụ quả nhiên tâm tư cẩn mật, đoán cái đã trúng. Khiế n người ta hổ thẹn chính là lão cũng đoán biế t được trợ thủ mà Văn phủ sẽ mời còn có cả cao thủ của Kim Trương môn Bắ c triề u. Kim Trương môn là đương kim đệ nhấ t đại môn phái bảo hộ triề u đình phương Bắ c, Triệu Vô Lượng thân mang mộ i nhục nước nhà, nay vì tình thế bức bách lại liên hợp với người của Bắ c triề u, bị Hoa Trụ chỉ ra, tự thấ y hổ thẹn. Càng khiế n lão thẹn hơn chẳng phải là Hoa Trụ mà là đôi mắ t nghe xong thì nghi hoặc nhìn lão của Triệu Húc vô n không biế t gì, ánh mắ t không dám tin của đứa cháu khiế n hai má Triệu Vô Lượng đỏ rát. Còn may đang đêm không lộ rõ ra, tá t thấy âm mưu xem như đề u có thể mượn màn đêm đen để che giấ u. Triệu Vô Lượng cố bắ t mình trấn định. “Không sai, Hồ tiên sinh vừa rồ i đã gặp Tá t Kế t, chỉ sợ hiện

đang gặp địch ở mảnh rừng nhỏ dưới sườn núi kia, Hoa huynh nê u xử lý được hai huynh đệ tiểu lão nhi là có thể tới cứu viện rồi i.”

Hoa Trụ tựa như không vội, trước cơn đại loạn lại có vẻ bình tĩnh. Hắ n nhìn bóng dáng Lạc Hàn giữa vòng vây của Cửu đại quý ở bờ đớ i diện, thản nhiên nói: “Kẻ hèn này cũng không vội. Triệu Vô Cực lão chẳng phải nói muớ n cùng tại hạ trò chuyện một phen sao? Gió mát cảnh đêm thế này, ngô i yên xem sinh tử quầ n đấ u, trên thành Thạch Đầ u vì nay hỏi xưa, cùng đàm đạo lẽ hưng vong vạn cổ, đây cũng là cái thú bình sinh khó có được.”

Triệu Vô Lượng đâu ngờ được hắ n có thể bình tĩnh nhường này, cứ tiế p tục thế này chỉ e càng có lợi với mình hơn với hắ n, không kìm được liề n nghi vắ n: “Ô?”

Hoa Trụ đã xoa gớ i ngô i xuớ ng. Y phục của hắ n cực kỳ sang trọng, vậy mà lại ngô i thẳng xuớ ng đấ t, vô cùng thoải mái, không hề mang vẻ tiế c rẻ. Phong thái của người này đem so với Viên Hàn Đình một đời tự cho là tài hoa thật cao hơn không biế t bao nhiêu. Chỉ nghe hắ n nói: “Sao Triệu lão chưa ngô i xuớ ng, việc giang hồ bậ bậ, tại hạ ngưỡng mộ cao danh đã lâu, lại chưa được gặp mặt, vẫn thường coi đó là điề u tiế c nuớ i cả đời. Hôm nay được gặp, đâu ngại ngô i chơi trò chuyện, thỏa nỗi mong ước của Hoa mỗ .”

Triệu Húc ngơ ngác nhìn Hoa Trụ, chỉ cảm thắ y trên cái thành hoang này, hắ n một mình bước vào vòng địch, vậy mà vẫn trang nhã tiêu sái, thoải mái như thường, thật là bình sinh ít gặp.

Triệu Vô Lượng và Triệu Vô Cực nhìn nhau một cái, ngô i thành góc vây lắ y Hoa Trụ vào giữa. Hai người họ ngô i xuớ ng, nhìn thì giớ ng như tùy ý nhưng tiế n có thể công, lui có thể thủ, lại có thể bảo hộ Triệu Húc, chỉ riêng thế ngô i này đã chứng tỏ được sự lão luyện giang hồ phi thường của Tông thắ t nhị lão.

Hoa Trụ lại như không phát giác, ngẩng đầu nhìn trăng, hồ i lâu bỗng buồn bã nói: “Từ lúc Hoa mỗ vào Viên môn tới nay, loáng một cái, năm tháng như thoi đưa, chẳng ngờ đã sắp mười năm rồi.”

Hắ n ngoảnh nhìn Triệu Húc, nhàn nhạt nói: “Vị này là đứa con còn lại của đức Thánh thượng trước đây, Húc ca nhi chẳng? Hai vị tiên bô i thật sự mưu đồ` sâu xa.”

Triệu Vô Lượng biế n sắ c. Thân thể` của Triệu Húc là bí mật, trong giang hồ` gầ n như không ai biế t được, nào ngờ lại bị Hoa Trụ một câu nói toạc. Chỉ nghe Hoa Trụ nói: “Năm xưa, sau khi Khang Vương xuố ng phía nam, lại có Thái hậu theo Tầ n Cô i từ Bắ c triề u trở n về`. Ai ngờ kê` sau lại có cả Thê` tử quay lại, lúc ấy Thái tử đã mấ t, Tầ n Thừa tướng vì hòa theo ý vua, cô` ý làm chứng vu là giả mạo, lại tính giam người cả đời, đây có thể coi là việc đáng xấ u hổ nhấ t của tông thấ t sau khi bản triề u rời xuố ng phương Nam. Không ngờ hai vị tiên bô i lại cứu người ra ngoài, giấ u trong giang hồ`, phen công sức này bỏ ra thật không nhỏ.”

Hoa Trụ dường như cực kỳ quen thuộc với bí sự trong ngoài bản triề u, nhàn nhã buông lời, câu nào câu nắ y đề` u trúng đích. Lời này là thật, năm đó sau khi Triệu Cầ u lên ngôi ở Lâm An, Thái tử được lập thuở trước cũng từng chạy xuố ng nam, sau đó bị bệnh mà qua đời. Kê` sau lại có Thê` tử trở n xuố ng nam, Triệu Cầ u vì tiề c ngôi vua, vu cho là giả mạo, ngầ m giam lại mưu đồ` giế t đi, chuyện này trong ngoài triề u tuy có phong thanh nhưng trước giờ chẳng ai dám nói tới, Hoa Trụ lãnh đạm nói ra, khẩu khí có chút thờ than. Viên môn hắ n trước nay hộ vệ triề u đình, Triệu Vô Lượng cũng không nghĩ tới hắ n lại nói thẳng như thế`.

Hoa Trụ nhìn thành Kim Lăng bên kia sông, thở khẽ một tiề ng. “Là ai nhìn ra tòa thành này có vương khí trước tiên vậy? Từ Đông Tắ n cho tới Nam Trầ n, sáu triề u vàng son, ô y tử đệ⁽²⁶⁾, vấy dài

phong lưu. Tiếng yên hoa truyền khắp Tân Hoài - Họ Vương, họ Tạ⁽²⁷⁾ ngày xưa, trước nhà én liêng, lầu gác ngày nay ngoài lan sóng triêu lạnh, việc cũ khuất bóng, nhưng chỉ mỗi cái tên cũng đủ khiến người ta cảm thấy mảy phần bụi ngùi, chẳng phải sao? - Như là giêng Yên Chi⁽²⁸⁾, như là đài Vũ Hoa... mưa có thể làm nở ra đóa hoa thế này đây? Phấn son nào rơi xuống giêng mà hương thơm đọng lại cả ngàn năm vậy? Ngõ Ô Y bên cầu Chu Tước, con em thế gia trong ngõ ở nơi đâu? Người ta nói đám vác trà trong thành Kim Lăng cũng mang trên mình khí vị khói nước Lục Triêu. Quá khứ hoa lệ rực rỡ nhường đó, lại một phen sụp đổ chẳng kịp cứu vãn. Tất cả thấy là vì sao thế?”

Triệu Vô Lượng cũng không ngờ Hoa Trụ bỗng dung thổ lộ cảm khái, trong lòng đã bị lời hấn dẫn dắt, có chút mê man, buồn bã mà nhìn xuống dưới thành, trong lòng lão nhớ lại không phải là Kim Lăng mà là đất cũ Trung Đô: Khai Phong.

Kinh đô cũ của Bắc Tống tên gọi là Đông Kinh, Đông Kinh chính là Khai Phong ngày nay. Sự phồn hoa của phủ Khai Phong quả thật đáng miêu tả, ca tụng. Thời ấu thơ, thanh niên cho tới tráng niên của Triệu Vô Cực đều trải qua ở phủ Khai Phong. Lão sinh ra trong gia đình đế vương, thuở nhỏ sống trong cung đình, nhớ lại Tết Thượng Nguyên hồ ỉ ả y, đèn lồng trang hoàng, nghìn nhà vạn hộ, người người rong chơi như mắ c củi, ao Thái Dịch, nồm nượp ngày đêm, thủy tạ lầu đài, màn trướng thâm sâu, xe hương ngựa ngọc, bụi thơm vắ n vít, đầu ao Kim Minh, dưới chân Phàn Lô, đường sá tới lui, trò vui chồ n hồ ng trắ n, tranh nhau thả ung, đá gà đua chó, hát kịch nơi nhà ngói, trò vui thanh nhắ... cả đời này, làm thế nào quên nổi hoan lạc buổi phồ n hoa đó?

Hoa Trụ nhìn lão, dường như thấy được tâm tư lão, cười nhạt, nói: “Xem thắ n sắ c trên mặt Triệu lão tựa như đang nhớ lại cái

hoan lạc, thanh nhã như mộng buổi phong lưu ngày trước vậy.”

Triệu Vô Cực nãy giờ im lặng ở sau lưng hắ n giờ buồn bã than một tiếng: “Giang sơn như cũ, chỉ là tâm tình đổi khác.”

Thầ n tình trên mặt Hoa Trụ rung động, thuận thê hỏi: “Triệu Vô Cực lão cũng có cảm khái Tân Đình?”

Tân Đình nằ m ở Giang Tả, thời Đông Tấ n từng có nhiê u danh sĩ hội họp nơi đó, Chu Ý⁽²⁹⁾ từng than rằ ng: “Phong vật không khác, chỉ có núi sông đổi khác”, khiế n cho người ngô ì đó ai nắ y rơi lệ, tâm ý trong lời của Triệu Vô Cực chính là sa vào đây. Ngày đó duy có Vương Đạo nói: “Nên cùng góp sức cho nước nhà, khôi phục Thầ n Châu, sao đé n nổi thành kẻ tù đầ t Sở mà nhìn nhau khóc lóc?”⁽³⁰⁾

Triệu Vô Lượng, Triệu Vô Cực, Hoa Trụ ngô ì đây đê u không chỉ là con nhà võ, ba người họ đê u là hạng thạo thi thư, cái sự yên phận câ u an thời Đông Tấ n rắ t giố ng với tình hình Nam triê u ngày nay, lúc nói năng không khỏi chạm vào. Chỉ nghe Hoa Trụ nói: “Lời Vương Thừa tướng cũng không sai. Kẻ hèn hôm nay có may mắ n gặp gỡ Tông thắ t nhị lão để nghe dạy bảo, vinh hạnh nào hơn. Nói tới đây, kẻ hèn không nhin nổi muố n mời hai vị bình luận một chút nhân vật trong thiên hạ. Nhớ thời Đông Tấ n, may mà có cái tài của Tạ An, Vương Đạo, theo Triệu lão thắ y, thiên hạ ngày nay có anh hùng chắ ng? Giả như có, vậy ai là anh hùng? Anh hùng có nghĩa là gì?”

Triệu Vô Lượng sừng sồ t, không ngờ hắ n lắ y có này để tiế n, lại cùng mình luận về anh hùng bản triê u. Lão trầ m ngâm một lúc, lắ y lui làm tiế n, cười ha ha. “Anh hùng? Lão già thôn dã chố n giang hồ như ta cũng luận xắ ng anh hùng, người ngoài nghe đư ợc, không khỏi cười rộ ng rắ ng má t.”

Hoa Trạ cười, bảo: “Không sai, Triệu lão đã thoái ản giang hồ hơn mười năm, quả thật là lựa chọn của bậc trí giả. Không Tử nói: Bậc hiền ứng xử trong thế đời, hợp thì tiến, không hợp thì thoái, luôn lấy việc không phiền muôn dân, không tổn thân mình, không sai mệnh trời làm tâm ý, hành động này của Triệu lão quả nhiên khiến người khác kính phục.”

Triệu Vô Lượng cười nhạt một tiếng, nhân nha nói: “Vậy cũng phải, huynh đệ ta thoái lui, đem mấy việc phiền muôn dân, che mắt thiên tử, vây bủa thiên hạ để thỏa dục vọng của mình nhường cả lại cho Đê kỵ rô i, đúng là rất đáng kính phục.”

Triệu Húc thấy vậy giờ bọn họ lờ qua tiếng lại nhàn nhã, không hiểu mô tê gì, lúc này mới nghe ra mùi đao kiếm vàng đá tóe lửa, tinh thần không kịp được chấn động.

Chỉ thấy Triệu Vô Lượng khua tay, nhìn Hoa Trạ. “Chẳng qua, theo ý của tiểu lão nhi, gọi là anh hùng đương nhiên phải lòng mang quốc gia, trên bảo hộ tông miếu, trung quân ái dân, lấy đó làm đầu, không biết nói thế có đúng hay không?”

Hoa Trạ nhìn lão có chút thấu hiểu, cười khẽ. “Xem ra trong lòng Triệu lão vẫn một mực hoài niệm nhị đế.”

Trong lòng Triệu Vô Lượng nhói đau, đây là chủ đề xót xa nhất trong lòng lão, không thể dung cho mấy kẻ trẻ ranh như Hoa Trạ nhắc tới nhẹ tênh như thế, bèn giận dữ nói: “Không sai, thân là con dân, không thể lòng nhớ hai vua, đón đi cốt vệ thì gánh không nổi hai chữ anh hùng!”

Lão hận nhất đương kim thiên tử, tức Khang Vương Triệu Cấu thừa xưa cũng chính là ở chỗ này. Hấn vì tham ngôi đế của mình mà nhiều phen khinh bỏ việc đón hài cốt hai vua trước, cứ táng ở Hoàng Long, trong lòng Triệu Vô Lượng, kẻ này thực đã thành phản

đồ của tông miếu. Văn Chứng Minh thời sau từng dùng từ luận sử rằng: “Há chẳng đau, Trung Nguyên lép, há chẳng nhớ, Huy Khâm nhục. Nhưng Huy Khâm mà về, thân này đành sao? Nghìn sau khen chê làm nam độ, khi đó chỉ hải Trung Nguyên khôi phục, cười hà hà gã Côi lại tài gì? Hợp dục vọng⁽³¹⁾!”

Trong lòng Triệu Vô Lượng cũng chính là ý này - không sai, kỳ thực Triệu Cấu sợ Trung Nguyên khôi phục lại. Nếu năm ấy Trung Nguyên khôi phục, đón nhị đế về, vị hoàng đế là hã n phải tính sao? Tần Côi tạo thành được thế lực chẳng qua cũng là đón bắt được một điểm dục vọng riêng hèn hạ, bản thủ này của hã n mà thôi.

Triệu Vô Lượng lại nhớ tới Khai Phong mà lão đời này hoài niệm không buông, tất thấy những chuyện vui vẻ, hoan lạc kia không cái nào là không liên quan tới sự phong lưu, văn nhã của hai vị Huy, Khâm. Lão là người tập võ nhưng trong lòng cực kỳ yêu thích hai vị chú, anh vừa là bậc danh sĩ phong lưu lại là bậc đế vương tôn quý, nghĩ tới đây, trước mặt Triệu Vô Lượng như hiện lên tướng mạo của đường thúc cùng đường huynh. Nhưng mà nay... nhị đế nơi đất Bắc, nước nhà chia lìa. Sau loạn Tĩnh Khang, hai vị hoàng đế bị người ta bắt đi, giam tại thành Ngũ Quốc. Mỗi lần nghĩ tới đây, trong lòng Triệu Vô Lượng vẫn không khỏi đau nhói... Vì sao mà niêm vui cùng cực nơi thế gian thường liền một chỗ với thô ng khổ cùng cực? Phồn hoa tốt bậc lại như nắm tay cùng sinh ra với thể lương tốt bậc, không hề tách ra? Ta vừa mới trâm mê thì liền bàng hoàng tỉnh mộng. Triệu Vô Lượng cúi đầu trâm ngâm, từ hồ i trai tráng tới nay không biết đã bao lâu lão nhớ lại trong mơ rồi sau đó bật khóc tỉnh dậy, lệ ướt gó i đơn... Những điều ấy, đưa tiễn tử hậu sinh như Hoa Trụ thì hiểu cái gì, hã n biết cái gì là đau lòng nước!

Hoa Trụ hơi trâm ngâm. “Nhị đế đã không còn, nhưng dù nhị đế sống lại thì có thể thế nào đây?”

Hắ n nhìn Triệu Vô Lượng, dường như muố n nói một sự thực với ông lão này. Chỉ nghe hắ n lặ ng lế nói: “Lại mời họ đắ ng cơ làm vua? Nước là do họ đắ ng mắ t, lẽ nào lại để họ mắ t nước lâ n nữa?”

Lời hắ n dù có lý hơn nữa nhưng Triệu Vô Lượng vẫn không chấ p nhận nổi. Lão hoàn toàn biế n sắ c, đắ ng địn h câ t tiế ng, chỉ nghe Hoa Trự thở dài, nói: “Thật ra gọi là ái quố c cũng là mỗi người có cách ái quố c của riêng mình. Như suy nghĩ của Triệu lão, e rắ ng chỉ là yêu cái vong quố c nọ, cũng là yêu vị vua mắ t nước kia, yêu sự phồ n hoa của vong quố c, cũng là yêu cái dục vọng riêng của vị vua mắ t nước sẵn sàng khiế n thiên hạ hao tổn để toại lòng ham muố n của mình.”

Trong lòng đặ nộ, Triệu Vô Lượng giận dữ muố n bác bỏ, nhưng lời tới họng bắ ng tắ c lại. Lão rồ t cuộc vẫn là người sáng suố t, thắ u triệ t, chỉ là trước nay hay trách mớ c người khác, ít tự phân tích bản thân. Cho dù có phân tích bản thân, nhưng một vài quan niệm, một vài tín ngưỡng trong cô t lõi tâm tâm con người, dù có con dao tự phân tách sắ c nhọn hơn nữa cũng không thể nhẹ nhàng dung nhậ p nó vào đượ c.

Triệu Vô Lượng chỉ cảm thắ y lỗ tai nổ bùng, lão yêu là yêu cái vong quố c kia sao? Không sai, mắ y thứ ca hoan thượ ng quố c, thịnh sự tông miế u, châu ngọc đầ y nhà, gắ m vóc đầ y chợ, muôn loại đồ ` khéo, không cái nào không phải là đồ ` chơi chôn vùi ý chí. Mà những khoái lạc khiế n lão thiế t tha hoài niệm cả đời khó quên kia cũng không cái nào không xây trên tai họa của muôn dân. Lòng Triệu Vô Lượng nhói đầ u, trước đây lão không nghĩ tới, nhưng, cái lão thực sự yêu là mắ y thứ đó sao? Yêu mắ y trò nghìn vàng đổi một khúc, yêu những hành lang gian tà do biế t bao thợ hay khéo tay đặ c đẽo tạo thành, yêu những bức tranh hoa cỏ điể u thú tinh điể u cùng cực của Tuyên Hòa họa viện, cũng yêu những ngọc quý đá lạ nơi đặ nội... tắ t thắ y hoa mỹ, nghệ thuật, ca, vũ, thi, họa, thêu thùa, xây

dụng, sở thích... vô n đê`u là những thứ câ`n sức người cung phụng nhâ`t. Một vương triê`u, buổi đầ`u khai quô`c, cùng dân mở nước, nghỉ ngơi lâ`y sức. Nhưng con người thường không an phận, bọn họ khát vọng cái kỳ vĩ, khéo léo, hoa mỹ và nghệ thuật, nào ngại biế`t rõ vật lực có hạn, nhưng một con người, một xã hội thường luôn không nhin được việc tự mô` hôi xương máu của muôn dân để tạo nên một vài thứ huy hoàng và nghệ thuật, vương quyê`n chẳng qua chỉ đem loại dục vọng này nâng lên không hạn ché`, đó là sự sa đọa, trà`m mê sau trăm năm nghỉ ngơi lâ`y sức, là một dạng đô`c tận sức người mong đạt được công trình thông thiên, một thứ ham muố`n đạt tới cực hạn. Mà cái dân tộc Hán này trước giờ nhìn thì tưởng thận trọng, bình phàm, thật ra ở nơi sâu thẳm trong lòng thì lại khát vọng vô hạn một phen cuô`ng hoan, và trước nay chưa từng dựng nên một thứ cơ ché` nào để ché` ước thứ cuô`ng hoan này. Tới tận khi cái nề`n của kim tự tháp khổng lồ` không sao tiế`p tục gánh nổi đỉnh tháp nữa, phía dưới cuô`ng hoan là vế`t thương lở loét khắ`p chố`n, sau đó là sụp đổ, tan vỡ, văn minh tiêu tan. Thứ tự đạ`i, tự cao, tự an ủi, tự huyễn hoặc đó như một phen phồ`n hoa hay một giấ`c mộng, trong tiế`ng thở hỏn hển liên hô`i của dân chúng cuô`i cùng sức không gánh nổi nữa mà đổ vỡ. Trong ngục Triệu Vô Lượng bỗng như hiểu ra - lão yêu cái sự mấ`t nước, yêu cả cái nước ắ`t phải mấ`t cùng cái dục vọng dẫn tới mấ`t nước ấ`y. Lão tha thiế`t yêu dục vọng, chỉ thố`ng hận cái kế`t quả mọc ra sau đó.

Nộ hỏa trong ngục Triệu Vô Lượng như bị một gáo nước lạnh giới tắ`t, nộ khí trong lòng thoáng cái băng tan tuyế`t chảy. Là thế` sao? Là thế` sao? Lão ngậy ngẩn nhìn Hoa Trụ, làm sao kẻ trẻ tuổi này lại nói ra được những thứ ấ`y, nghĩ tới được những thứ ấ`y?

Cách đó mắ`y dậm chính là Kiế`n Khang từng phồ`n hoa một độ. Kiế`n Khang, xưa gọi là Kiế`n Nghiệp, Kim Lăng, từng là quô`c đô của sáu triê`u, khí tượng trong thành vô`n phi phàm. Những thứ ấ`y

tuy nay đã tan nát nhưng tàn lụi cũng là một vẻ đẹp. Triệu Vô Lượng từng vô số lần cảm thán vẻ đẹp này, chỉ là dù thế nào lão cũng đâu từng liên hệ tới vong quốc của lão. Lịch sử chính là từng vòng tuàn hoàn như thế. Như âm thanh trên dây đàn, vận điệu trong khúc tiêu, tới rồi lại lui, không nghỉ không dứt. Khai Phong ngày ấy cũng từng một độ phồn hoa giàu có, nhưng đó thật sự là sự giàu có mà cái quốc gia này gánh chịu nổi sao? Thật sự là dục vọng mà cái quốc gia này có thể chịu đựng sao? Chúng ta đều yêu một khắc đẹp để khi dục vọng đó tuôn trào nhưng đều không chịu đựng nổi thứ sụp đổ và thế lương tràn lan sau đó. Tạo hóa và con người đã đùa cợt gì vậy? Hẳn khơi dậy dục vọng xa xỉ của ta, rồi trả lại ta sự tan vỡ. Cái gọi là nước chớ được thuyề n, cũng lật được thuyề n vốn là động lực thôi thúc văn minh nhưng cũng có thể hủy hoại nó trong phút chốc. Hán, Tấn, Tùy, Đường, triều nào triều nào nấy cũng đều trải qua như thế. Không phải là không có vết xe phía trước nhưng một khi ta gom lại được sức lực, ta liền quên sạch cái đau của lần tan vỡ trước, lại một lần nữa sa vào vòng xoáy không ngừng nghỉ của dục vọng.

Những lão giả sáng suốt đã qua đời hết, dục vọng mới cùng bi kịch của sự sụp đổ lại lên sàn diễn, đây cơ hồ là một trường hí kịch vô tình, là từng màn, từng màn kịch không ngớt mở màn rồi lại hạ màn, con người sống đời này qua đời khác là để mình lần này tới lần khác thưởng thức cái cay đắng của sự sụp đổ sao? Tất cả thảm hoan ca sau chót trở thành chuyện cũ. Vết xưa khó tái hiện. Bi kịch sinh mệnh của một quốc gia với một con người ở nơi sâu thẳm sao lại giống nhau thế?

Lúc mới sinh, dụ dỗ bằng diễm cảnh, tới lúc cuối đời lại đem chân tướng phô bày - cái chân tướng của sinh mệnh đó thật tàn nhẫn biết bao, Triệu Vô Lượng nghĩ.

Đôi với người Kim Lăng mà nói, may mà còn chút dư vận.

Bởi vì có tòa Văn Trang lâu.

Văn Trang lâu là một tòa tiểu lâu từ thời Lương, gần hai mươi năm nay trong lâu ấy có một người con gái sinh sớm, nàng chính là Tiêu Như, ai cũng biết nàng là hậu duệ của Nam Lương. Tổ thượng của nàng từng huy hoàng khôn tả - Tiêu Lương Thái tử, *Chiêu Minh văn tuyển*, phong lưu cao nhã, danh vang một đời.

Nàng có một tri giao tên là Ngô Tứ. Ngô Tứ, đại thiếp gia của Bán Kim đường Nam Kinh, mỗi lần từng bước, từng bước lên Văn Trang lâu, hắn đều cảm thấy ánh dương trên bậc sán của Văn Trang lâu giống như từng chút vàng kim tan vỡ mà vắng tà dương thuở Lục Triều rải xuống, khiến hắn sợ giảm tan mất. Ngô Tứ luôn không tìm được mà nghĩ Tiêu Như là một nữ nhân đẹp thế nào? Hắn đã gặp nàng vô số lần nhưng mỗi lần gặp lại hắn đều có cảm giác mới mẻ. Đây chính là mị lực của Tiêu Như. Nàng xuất thân hậu nhân họ Lương. Điều này có lẽ chẳng có gì đặc biệt, rốt cuộc đó là vương triều đã xa xôi vài trăm năm...

Điều đặc biệt chính là trên người nàng luôn chứa đựng thứ dư vận đó.

Trong Văn Trang lâu, ánh dương tan vàng.

Ngoài Văn Trang lâu, mây muện tụ nhau.

Nữ tử trong lâu, Ngô Tứ biết nàng thường nhớ một nam nhân, một nam nhân hơn bốn chục tuổi. Nỗi tịch mịch trong lòng nam nhân nọ có lúc sẽ khiến cho người nhớ tới hắn một khi nhớ liền cảm nhận được sự tịch mịch đó. Nhưng nữ tử ấy chưa từng nói ra, lúc nàng nhớ nhưng chỉ dùng năm ngón tay mềm mại khẽ vuốt mái tóc dài của mình. Động tác nhẹ nhàng đó dường như đã kể hết nỗi tịch mịch của nàng.

Mấy ngày trước, Ngô Tứ ngô ì trong Văn Trang lâu nhỏ tiêng thổi tiêu cho Tiêu Như nghe. Trên cái bàn trước mặt nàng đặt bài từ lô ì Dị An⁽³²⁾ mới làm.

Tiêu Như nói: “Hoa Trụ bảo rấ t muố n hẹn gặp Triệu Vô Lượng.”

Ngô Tứ “ô ì” một tiêng.

Tiêu Như cười mệ t mớ i. “Muộ i nghĩ, hấ n muố n dùng một phen từ ngữ mại hế t lòng tranh hùng của Triệu Vô Lượng.”

Chỉ nghe nàng nhàn nhậ t nói: “Bàn anh hùng, ai là anh hùng? Trấ m đờ i thay nhau, só ng lên cá t về ì . Ai nên lượng sức? Ai phải chìm nổi? Triệu Vô Lượng là lão ngoan cô ì . Nhưng Hoa Trụ, ngôn từ của hấ n trước nay rấ t có sức lay động lòng người.”

Trang phục của Tiêu Như có nét cổ, toàn thân trên dưới chỉ có vòng vàng tú m tóc là món trang sức duy nhấ t. Ngoài song cửa là dòng Tầ n Hoài đã chảy qua ngàn năm kiề u diễm cùng mỹ lệ, trong con mắ t nàng là nét mệ t mớ i sót lại sau khi khói nước Lục Triề u rửa qua. Nàng cũng là kẻ hoan ca chố n phồ n hoa nhưng nước đã mắ t, nhà nơi đầ u? Nhưng tàn lự i cũng là vẻ đẹ p, đó là cái đẹ p tộ t bậc tích lũy nhiề u đờ i trong xương cô ì t. Có phải chỉ mớ i khí chấ t anh hùng của Viên lão đạ i mới đủ tư cách cùng nó sánh đờ i?

Chỉ nghe Tiêu Như uể oải than một tiêng, tựa như than cho đực vọng đẹ p đễ tầ ng tầ ng trong đờ i người nhưng cuố i cùng bằng tan tuyế t chảy: “Triệu Vô Lượng cũng là một người yêu vong quố c.”

Vong quố c rồ t cuộc là thứ cảm giấ c thề nào? Ngô Tứ ngô ì nơi Văn Trang lâu, lòng miên man nghĩ, hấ n tự phụ phong lưu lổ i lạc nhưng trước giờ chưa thể hoàn toàn hiểu rõ tâm ý của mỹ nhân này. Hấ n cũng không rõ rồ t cuộc cái gì hấ p dẫn hấ n cứ cách thắ ng lại tới Văn Trang lâu ngô ì chơi, bá i phỏng người này một bận. Chỉ là

mỗi lần ngò i cùng nàng thì sẽ cảm thấ y, ngoài là u là một sợi tích mịch buộc vào ngàn năm thay triề u đổi đạ i, tiề ng gió thôn thức của giang sơn khe khề len vào. Trên sàn ánh vàng như vảy, trong cái vảy huy hoàng nọ, đôi guồ c gỗ của Tiêu Như từng bao lần bước qua cái vàng son sót lại, lông tàn của Cát Quang⁽³³⁾ kia? Nàng chính là phiề n lông Cát Quang ít ỏi còn lại trên cũi đờ i như đực này. Trên đờ i vồ n còn một nữ tử như thế , là dư vận của phồ n hoa đã tàn má y trăm năm trước. Mỗi lần ngò i cùng nàng, lòng Ngô Tứ chột mệ t mớ i, có một thứ an nhiên, một phen lĩnh ngộ. Hắ n đang nghĩ, lòng Triệu Vô Lượng có mệ t hay không? Cái tâm càng già càng cay, nhiệt huyề t còn hơn kẻ tuổi trẻ đố . Bàn anh hùng, ai là anh hùng - cái trong lòng Ngô Tứ bỗng nghĩ tới chính là chủ đề ` giờ khắ c này, trên đầ u thành Thạch Đầ u Hoa Trụ đang cùng Triệu Vô Lượng đàm luận. Viên lão đạ i có phải là anh hùng không? Một người nế u sau khi đố i diện với vẻ đẹ p của Tiêu Như rồ i vẫn mong chắ n chinh đạ o trời, vẫn muồ n hành độn g, vẫn tỏ uy vũ, vẫn mưu xã tắ c, vậy đứ c xác... xứng xứng anh hùng rồ i.

Lại thấ y Triệu Vô Lượng trầ m mặc hồ i lâu rồ i mới mở miệng: “Vậ trong mắ t Hoa lão đẹ , hạng người nào mới tính là anh hùng? Người thế nào thì gánh nỏ hai chữ á y? Người nào thì mới coi như không tham luyề n một thoá ng hoan lạc của cái vong quồ c đố ? Viên lão đạ i sao? Hay có ai khác? Như Hoa huynh tuổi trẻ hào hùng lại cam chịu sồ ng dưới người khác thực không thể không khiề n người ta thương tiề c. Rồ t cuộc Viên Thầ n Long tài gì đứ c gì, khiề n người như Hoa huynh cúi đầ u như thế ?”

Ngữ ý của lão có phầ n mỉa mai. Đây là đòn phản kích của lão, Triệu Vô Lượng chẳng phải hạng chỉ nói vài câu liề n giải đượ định kiề n trong lòng.

Trong mắ t Hoa Trụ chột hiện lên vẻ kính phục. Chỉ nghe hắ n thông dong nói: “Hồ i còn trẻ hơn một chút, tại hạ quả vẫn tự coi

mình là anh hùng, cũng chẳng phục bất kỳ ai trên đời, lại càng không hiểu được hàm ý sâu xa của hai chữ này. Nhưng cứ mài giũa, cứ tàn tạ, cứ mệt mỏi, nay ngẫm kĩ lại thì dường như có chút hiểu ra rồi. Theo kẻ hèn này thấy, gọi là anh hùng, chữ đầu tiên e phải rơi vào chữ “dũng”. Muốn gánh nổi hai tầng chèn ép và bức bách của cái trật tự xã hội cùng nổi tịch mịch nhân sinh này. Triệu lão, ta và ngài đều là người từng trải, cũng biết nỗi phiền muộn lo khổ của nhân gian. Người có thể quyết ý chấn chỉnh nhân gian tũn mủn này, dựa vào sức một người, muốn vì muôn dân lập lại trật tự liệu có mấy ai? Thái Tổ, Thái Tông ngày đó có thể tính là thế đi. Lúc Hoa mỗ còn trẻ, tự cho rằng kiếm pháp mình lợi hại, cũng từng tự ví anh hùng, cũng có lòng muốn chấn chỉnh thế gian. Nhưng vào đời rồi mới biết, chỉ dựa vào sự sắc bén của một thanh kiếm nhỏ nhoi, trong trời biển mênh mang này chẳng mấy tác dụng. Thế đời đen tối, dù có bao nhiêu hoài bão, chí khí, mưu lược, cá tính đều sẽ bị muôn kiểu ma sát mài đi hết. Lúc ấy Hoa mỗ cực kỳ đau khổ, biết chỉ dựa vào hoài bão có bởi tâm tính nông nổi của kẻ thiếu niên là không đủ. Hoa mỗ ta trước nay không khiêm tốn nhưng cũng tự biết mình chẳng phải anh hùng gì. Sau khi gặp Viên lão đại, đầu tiên ta cũng không phục nhưng thời gian lâu rồi, cái tâm chết cũng không hồi, càng thua càng kiên định của người đó khiến người ta không thể không bội phục. Triệu lão tiên sinh bói, dùng lương tâm mà nói, võ công ta và ngài đã thành, đều có chút dã tâm và hoài bão nhỏ, cũng từng có tự phụ, tự kỳ vọng nông cuồng. Nhưng trong thiên hạ, dạng như ta với ngài, dù không tính là nhiều nhưng vài chục người là vẫn có, nhưng có ai có nghị lực gạt bỏ rườm rà, kiên định quyết đoán, chính lý rõ ràng cái nhân gian rồi rắm này, mở ra một trật tự để lòng người có nơi nương tựa? Ta biết Đê ky của Viên lão đại có chỗ bạo hành không quy củ, quấy quả muôn dân, nhưng trong Viên môn không hề có chuyện này. Nói thật lòng, Triệu lão, thế sự này để ta và ngài giải quyết, liệu có lòng tin làm tốt hơn Viên lão đại chẳng? Ta không có năng lực đối diện với sự tan vỡ và

rõ ràng hỗn loạn của hiện thực, đứng trong một mảnh tan hoang và lộn xộn mà chỉ cho thuộc hạ, cho dân chúng một tương lai, một đích nhắm có thể đạt tới, cũng không có năng lực xây dựng một trật tự dù cực kỳ tệ hại nhưng vẫn coi như hoàn chỉnh.

Làm kẻ thuộc hạ, dù ta có khen Viên lão đại anh hùng thế nào chẳng nữa thì người khác cũng chưa chắc đã tin. Nhưng như Hoa Trụ ta, chính là cam lòng chỉ làm một quân cờ dưới sự chỉ huy của lão đại. Chính Viên lão đại dạy cho ta biết: Hiện thực chỉ là thế này, cho dù muốn chinh đảo một sự nghiệp nho nhỏ, làm chút thay đổi con con cũng đều phải bỏ ra nỗ lực cực lớn. Dám trực tiếp đối mặt với nhân thế cuộn cuộn, không xứng gọi là anh hùng thì còn gọi là gì?”

Triệu Vô Lượng chỉ cảm thấy lòng tin nhập thế của bản thân dưới từng lời của hắn dần dần tan rã. Như Hoa Trụ nói, cái lão yêu thật sự là một quốc gia ắt phải mất sao? Mà cho dù cho lão thời cơ, liệu lão có thể chinh đảo một trật tự cho muôn dân an cư lạc nghiệp tốt hơn gã họ Viên kia? Lão là người già, thặng bại gặp đã nhiều, biết kẻ tuổi trẻ luôn biết dự vọng của mình thành năng lực. Bản thân có phải chẳng qua chỉ có dự vọng mà thiếu đi năng lực? Đã thành thoáng đảng, hai người đối diện nhau, tuy lòng mang địch ý nhưng một thứ tịch mịch không biết tự lúc nào đã bắt giác xâm nhập vào lòng. Đây là nỗi tịch mịch mà dân chúng trong trời đất này phải cùng đối mặt, tồn tại trong cơn gió trái khắp đất trời, len vào lòng đôi bên.

Nỗi tịch mịch này thật sự rộng lớn. Một khi Triệu Vô Cực rút suy nghĩ của mình khỏi dự vọng ngênh đón nhị đế trở về, xây dựng lại tông miếu mà bản thân khổ sở tranh đấu mưu cầu bao nhiêu năm nay thì liền cảm nhận được sự cường đại của nỗi tịch mịch đó. Con người vốn dựa vào dự vọng mà sống, vừa rõ lời của Hoa Trụ đã khiến lão liên tưởng tới hai trăm năm lịch sử của Bắc Tống. Đó gần như là quá trình hoàn chỉnh một thân thể bệnh tật đầy mình đi

chúng từ thời Ngũ Đại Thập Quốc, rồi lại truy cầu dục vọng xa xỉ, rồi không thể tự kiềm chế rồi lại sụp đổ tan vỡ. Vừa nghĩ tới đây, lão không thể không bội phục Viên lão đại, hẳn chính là muốn dốc hết sức mình thiết lập một chút trật tự cho cái triều đình cầu an mới tái lập, cho cái dục vọng phóng túng này. Hẳn muốn cấp cho cái dục vọng đang bột phát nọ một sự hạn chế. Cho dù là loại cường quyền đương triều như Tần Cối hẳn cũng từng nhiều bận gia tăng kiềm chế. Còn như đại thần trong triều, thế gia giang hồ, hào kiệt tứ phương, Viên Thần Long hẳn đã c tội còn ít sao? Phí sức khổ dân, bừa bãi vô pháp, tằm ăn kinh nuốt, dùng lương tâm mà nói, Viên Thần Long nhiều năm trong triều chính là để một mực áp chế chúng. Mà điều đó gần như ai ai cũng phản đối.

Phồn hoa năm xưa ở thành Đông Kinh, không chỉ có quan lại quyền quý làm vinh quang, cho dù là kẻ thôn dã đồ ng hoang, chỉ cần là con dân của nhà Tống cũng làm tự hào. Anh muốn hạn chế cái phồn hoa tung bừng nọ, tiết chế dục vọng xa xỉ của người đời, có ai bằng lòng tuân theo sao? Người nào muốn làm thế ắt trước tiên phải diệt đi dục vọng của chính mình. Lão không thể không thừa nhận, Viên lão đại xưa nay sống cực kỳ giản dị. Chớ ngờ cho Viên lão đại thành được thanh thế hôm nay, sự cảm hóa đồ ng môn tuyệt không chỉ là chút dục vọng anh hùng ép thiên hạ của hẳn mà là một thứ lòng tin. Chỉ mỗi điểm này, bản thân đã không bằng hẳn rồi.

Văn võ khắp triều, đã bao kẻ ở trong dục vọng đó xem gió đẩy thuyền, thuận thế tiến lên. Như hạng Tần Cối, chúng lợi dụng lòng ham muốn của kẻ khác giương buồm đẩy gió mà đi, mưu cầu dục vọng bản thủ, hèn hạ của bản thân. Tiểu nhân - Lòng Triệu Vô Lượng khinh bỉ nghĩ. Lão trước nay xem Viên lão đại là kẻ thù, thù hận này đã chôn chặt ở nơi sâu thẳm trong lòng lão, tới nay không đổi, nhưng lão cũng không thể không lần đầu tiên khâm phục dững

khí giữa dòng khua mái, thuyề n đơn ngược sóng của Viên Thầ n Long.

Không nói cái khác, văn võ đầ y triề u, dám trực tiế p đố i kháng với dục vọng của Tầ n Cồ i liệu được mấ y kẻ?

Dám làm trái đưong kim thiên tử cũng có mấ y người?

Triệu Vô Lượng chán nản cảm khái.

Hồ i lâu, Triệu Vô Lượng chán chường nói: “Vậ theo lời Hoa lão đê, cho dù võ công luyện tồ t hơn nữa cũng không đủ đê xưng anh hùng?”

Nề u là như thế, kẻ học võ trong giang hồ nghìn năm nay, cái họ theo đuổi há chẳng phải đê u là ảo mộng rồ ng tuế ch sao?

Hoa Trự vồ nhẹ lên đui. “Hoa mỗ lúc trước cũng cho là thế. Tuy nghĩ vậ rấ t khó chấ p nhận nhưng làm người trước phải biế t liêm sỉ rồ i sau mới đũng đưong, ta xưa nay cũng cho rằ ng võ công của bản thân xem như không tề, sau khi nghĩ thông rồ i mới biế t bản thân rồ t cuộc là ai. Nhưng hôm nay, Hoa mỗ lại hiểu ra một lớp hàm nghĩa khác của cái gọi là anh hùng rồ i.

... Trong giang hồ không phải không có anh hùng, anh hùng trong thế gian này, vồ n không chỉ có một loại muố n tạo lập trật tự, đố i diện áp chế dục vọng. Ngoài dục vọng ra, còn có tịch mịch tựa biển. Lầ n này Lạc Hàn tây lai, sở dĩ có thể dùng một thanh lợi kiế m chấ n độn Giang Nam, tới ta cũng không thể không thú nhận Viên lão đai cũng phải rúng độn vì hấ n, chi e là vì không ai nghĩ đưong rằ ng một người có thể định cư nơi tái ngoại xa tít, gạt sạch dục vọng dung tục, một mình tham ngộ nguyên sơ của trời đấ t, một mình đố i diện với tịch mịch tựa biển, một mình truy câ u cội nguồ n võ học. Kẻ hèn này chậm chạp, tới nay chưa đưong gặp Lạc huynh một lầ n,

nhưng từ việc hấn liên tục đánh bại Triệu Vô Cực lão cùng Hồ` Bắ t Cô, có thể thấy hấn đã đi rấ t xa trên võ đạo rồi, mà điề u này câ n tới năng lực đố i kháng với tịch mịch cực mạnh. Một chữ “đạo”, như nay người thiên hạ sử dụng quá nhiề u, quá lạm, thậm chí có khi đã thành một chữ cực tục, cực rẻ mạt. Nhưng nế u quả có người có thể vùng vẫy trong tịch mịch, tự câ u đạo của mình, tự có minh ngộ, hạng người như thế , không gọi là anh hùng thì còn gọi là gì? Ngoài ra, Tô Bắ c Dữu Bắ t Tín, Hà Nam Lương Tiểu Ca Nhi, Tương Phàn Sở Tướng quân, Mi Lâu Cô` Hồ` i Mâu, chỉ dựa vào một suy nghĩ, tự mở cơ nghiệp, e là cũng đảm đương được hai chữ này. Chẳng qua bớ cực hơi nhỏ, hơi thua một bậc mà thôi. Còn như phường Lý Nhược Yế t, Tấ t Kế t, Văn phủ, Tầ n Cô` i, cho dù quyề n thế` ngọ p trời chẳng qua là lũ tiểu nhân dụ dỗ dục vọng riêng của số` đổng để thành toàn dục vọng của chính mình - Triệu lão thấy sao?”

Triệu Vô Lượng chỉ ngậm chặt miệng, khóe mép nhả một chữ “ô`?”.

Lão không thể dễ dàng gạt đầ u, lão vẫn có tôn nghiêm của lão, nhưng trong lòng lão đang nghĩ: Câ u tồ n trong sự đấ u đá giữa trật tự và dục vọng, tịch mịch và kiên định là vắ n đề` mà mỗi kẻ có năng lực chạm tới những từ này không thể không đố i diện. Trong mắ t lão nổi lên một tia tịch mịch, lão không thể không cảm thấy lời Hoa Trụ không hẳn là không có lý.

Chỉ nghe Hoa Trụ nói: “Cho nên biế n động ở Giang Nam lâ n này, xem thì rắ c rớ i, lớp lớp mưu đầ , dạng dạng nhân mã, trùng trùng chạ m bầy nhưng nói cho cùng cũng vẫn là tranh đấ u giữa Lạc - Viên. Là một phen xung đột giữa tự do không kiêng kỵ của một cá nhân với trật tự Viên lão đại muố n gò bó cả thiên hạ. Kẻ bên cạnh dù như cặ n bã bồng nổi lên thì cũng chỉ là thế` mà thôi.”

Lời quyết đoán này vừa dứt, vẻ tịch mịch trong mắt hắn càng sâu thêm một chút, nhưng sau sự tịch mịch lại có một thứ khát vọng của kẻ trẻ tuổi với trận Lạc - Viên đố i chiến này. Triệu Vô Lượng nhìn thứ nhiệt tình tuổi trẻ tuy có sức trâu tĩnh nhưng không sao không chế nổi trong mắt Hoa Trụ, không biết vì sao lần đầu tiên có cảm giác thừa nhận mình đã già để rồi phải ngưỡng mộ. Tuổi trẻ thật tuyệt, lão đã không thể có lại thứ nhiệt tình đi đôi với sức sống của tuổi trẻ tươi đẹp nữa rồi. Lẽ nào trong cuộc đời này, trong giang hồ này thật sự đã không có kịch dư cho kẻ tuổi già suy tàn là lão?

Triệu Vô Lượng nhìn xuống dưới thành - chiêm trố ng đã nổi, tiếng phách thúc thối, từng nhân vật đã hóa trang lên đài, như Văn Hàn Lâm, như Kim Nhật Đàn... nhưng đây là vở kịch của người khác. Một lão già cao tuổi như lão dù có có sức lên đài, dù có làm tốt hơn nữa thì trong mắt khán giả, thậm chí là trong mắt chính mình chẳng qua cũng chỉ là một thứ có sức tham dự, vừa đáng cười lại đáng buồn mà thôi.

Bởi vì nhân vật chính đã định là người khác.

Vậy thì làm khách xem đi.

Nhưng làm khán giả, ta sẽ không có sức sống đủ để khơi dậy nhiệt tình.

Vừa nghĩ tới đây, Triệu Vô Lượng bỗng có chút phần hận gã Hoa Trụ đã vạch trần mộng mê của bản thân. Lão thà rằng bản thân không nghe thấy những lời có vẻ bình hòa này của hắn, cũng muốn để bản thân vẫn có thể một lòng một dạ chìm vào trong cuộc.

Ngoài cuộc, tịch mịch tựa biển. Vở kịch hay là thế, ta đã không thể ở trong cuộc, tâm này sao cam, tình này sao đặng?

Đâu thành Thạch Đâu, Triệu Vô Lượng và Hoa Trụ đàm luận anh hùng.

Nhưng ngoài thành Thạch Đâu còn có không ít cao thủ tồn tại.

Bọn họ liệu có thể đoán ra hai người đang nói gì chẳng?

Văn Hàn Lâm yên lặng ngó lên sườn núi.

Hắn bị Hoa Trụ chê là tiểu nhân nhưng nếu hắn nghe được lời Hoa Trụ, có lẽ sẽ nhướng mày khinh thường mà cười lạnh một tiếng. Kiến thức của hạng thư sinh, chẳng qua là kiến thức của hạng thư sinh mà thôi. Quốc gia này, dân tộc này chẳng phải là cái máy kẻ sĩ hăng hái bay bổng, đoạn tuyệt nhân tình, áp chế dục vọng như bọn họ có thể thấy rõ. Bởi trong lòng hắn biết rõ, cái gọi là máy nghìn năm trí tuệ sinh tồn của dân tộc, máy nghìn năm lịch sử tuyệt chẳng phải do đám gọi là anh hùng viết lại. Đặc tính “tiểu nhân” mà họ chê bai, mĩa mai thì không biết đã chôn bao nhiêu bậc anh hào thậm chí còn kiệt xuất hơn Viên lão đại.

Anh hùng chỉ là thoáng chốc, lịch sử là do dân chúng cùng nô lệ hèn yếu cùng gánh chịu, là do hạng biết tạo thế như hắn hưởng thụ. Đồng thời, phần lớn cũng là do kẻ tiểu nhân viết lại.

Hắn chẳng ngại việc bị một đám người cho là tiểu nhân.

Vì trí tuệ của hắn nói cho hắn biết: Anh hùng chỉ huy hoàng nhất thời, còn tiểu nhân và dục vọng thì vĩnh viễn hợp với đạo của hắn.

Trong khu ruộng dúi diện sông Tân Hoài, Lạc Hàn bỗng nói:
“Lắm lời vô ích, các ngươi xuất chiêu đi.”

CHƯƠNG 5

Ý ĐỒ CỦA VUA

Trong thành Mạt Lãng có nhiều cây, các phủ đệ có quá nửa năm dưới bóng cây rậm rạp - “Nhà người nơi đây, khuất sâu bóng lục”, nha môn của Kim Ngô vệ ở Mạt Lãng cũng như thế.

Giờ đã qua nửa đêm, yến tiệc nọ bắt đầu cũng hơn một canh giờ rồi. Tiệc rượu nhỏ này tổ chức ở nha môn phía tây thành Mạt Lãng của Kim Ngô vệ. Bên ngoài, trong sân viện thoáng sạch có một vài cây cổ thụ lâu năm. Nay đông đã tới, lá cây thưa thớt, cành cây gầy guộc biếc hình đơn độc chọc thẳng lên nền trời đêm nhưng cũng chẳng xuyên thấu nổi thứ lạnh lẽo, tịch mịch, thanh u lúc qua canh ba của tòa thành này.

Có rượu há lại không có ca? Kèm tiếng ca còn cần vũ đạo. Trước bàn rượu, chỉ thấy ca múa đang nô ng.

Đó là hai hàng mỹ nhân, tổng cộng có mười bảy, mười tám người, váy đỏ quạt lụa, cổ phấn má đào, đang vỗ nhẹ trên thềm, chân ngà bước nhảy. Theo sắc đêm sâu dần, chỉ thấy tiếng ca điệu múa dần thêm mê mại.

Lưu đông trong sảnh đang đốt than lửa, mặt đất phủ thảm lông thêu hoa dày êm ái. Đội ca múa nọ bước bước trôi chảy, mồ hôi của các nàng đã lấm tấm nơi gò má, một làn hương ấm theo từng giọt mồ hôi bốc lên, ngấm đầy cả sảnh hoa. Ánh nến đỏ chiếu lên khuôn mặt vũ cơ, người nào người nấy phấn son mượt mà, đám sinh sáo thâm thấp táu bài *Chiến thanh kê*, má y món trang

sức nga nhi, tuyế t liễu trên đầ u vũ cơ cũng đang theo từng bước múa mà rung động, uyên chuyển sinh yêu kiề u.

Những vũ cơ đó đang múa tới bước múa Chiế t Chi, bước xen qua nhau, nhấ t thời chỉ thấ y quạt bay váy lượn, áo mỏng trên người theo gió phiêu phấ t, rộn hế t cả phòng. Nế u chẳng phải cánh cửa sổ khấ c hoa kia vì lo nóng bức mà chồ ng lên thì thoảng vẫn có hơi lạnh thổi vào thì xuân quang như thế , chỉ sợ khán giả ngô ì bên đầ u tưởng mình đang trong một đêm xuân.

Nóc căn phòng ngách cạnh cửa lớn cách nhấ sảnh nọ không quá vài trượng, trên lớp ngói đen thui lúc này đang có bóng người nằ m phục. Dưới hiên phòng ngách treo một cặp đèn lô ng, nhưng vì mái phòng che đi, khiế n cho nóc phòng này càng thêm tồ i tăm. Người nọ đang chăm chú nhìn vào trong sảnh. Ca múa yêu kiề u nhưng hắ n chẳng nhìn tới mấ y mỹ nhân đang ca múa. Trong sảnh có mấ y người đang tụ tập đêm khuya. Người ngô ì chủ tọa áo thường mũ nhỏ, thân hình hơi béo, ngón tay đeo nhẫn ngọc thời Hán, dáng vẻ nhàn quý; người ngô ì bô ì tọa thân hình tâ m trung, mình mặc áo lụa, dưới cầ m là bộ râu dê, lụa tha lụa thua, trông cực kỳ tinh minh già dặn; ba người bên dưới đầ u mặc sắ c phục thị vệ, áo màu đỏ vàng, ngô ì ngay ngắ n vũng vàng, rấ t ít mở miệng, bộ dạng dường như là thị vệ đại nội - xem ra những nhân vật này đầ u không tâ m thường.

Ngô ì ở khách vị là một nam tử tâ m hơn bô n mươi, người này khí độ lắm liệt, từ chỗ này chỉ có thể thấ y được lưng hắ n. Tấ m lưng â y nhìn vào thấ y vững như núi cao, mơ hồ có cái thanh thế Thái Sơn sụp trước mặt cũng chẳng biế n sắ c.

Người trên nóc phòng không chút cử động, tới hít thở cũng điề u chỉnh tới mức nghe không ra. Hắ n vô n là dân trộm, mặc trên người bộ đồ đen, màu y phục cùng mái ngói hòa cùng nhau, ẩn trong màn

đêm này gầ n như không thể phân rõ. Hắ n cực kỳ tự phụ, đố i với Lý Tiệp, Vi Cát Ngôn và ba gã thị vệ nọ, hắ n đê u tự tin có thể che đậy tai mắ t họ, nhưng cái người chỉ thắ y được tắ m lưng trong phòng kia thì không thể không khiế n hắ n kiêng ky.

Lúc tiệc rượu mới bắ t đầ u hắ n đã tới rồ i. Từ lúc đó đã thắ y người ngô i quay lưng nọ nói tổng cộng không quá mười câu, cực ít nói lời khách sáo, ngôn từ cũng rắ t gọn gàng, rõ ràng. Thời gian còn lại, mắ t hắ n thì dường như đang xem mỹ nhân ca múa nhưng rõ ràng tâm ý không ở đây.

Người trên nóc bỗng hít vào một hơi dài mà cực nhẹ, lòng thắ m như: Viên lão đại, Viên lão đại quả nhiên phi phạm. Hắ n đã nắ m trên mái này quan sát hơn một canh giờ, chỉ thắ y Viên Thắ n Long thong thả, thoải mái, ngô i vững vàng một chỗ, chẳng có vẻ gì là cảnh giác nhưng toàn thân trên dưới tuyệt chẳng thắ y lộ ra một khe nào có thể lợi dụng.

Đôi bên đê u là người tập võ, đo tu vi một người thường xem ở việc nhỏ nhặt bình thường, điề u hiế m có chính là Viên Thắ n Long hành xử như thường, không cô ý làm thế , chỉ riêng phầ n khí độ trắ m như vực thẳm, cao như núi lớn cùng tu vi võ học toát ra lúc vô ý đã khiế n cho kẻ quan sát không thể không kính phục.

Chỉ nghe chủ tọa cười, nói: “Sao Viên thố ng lĩnh trông có vẻ có tâm sự vậy? Đồ ăn không nế m, rượu cũng ít nhắ p, chúng ta trước giờ ai nắ y bận bịu công vụ, hiế m có dịp tụ tập, hôm nay nên vui vẻ thân cận, khó trách người khác đê u nói: Viên huynh trước nay quá mức nghiêm cẩn, hơi có chút quá coi trọng uy nghi rồ i.”

Hắ n chính là Tả sứ Kim Ngô vệ Lý Tiệp, tuy không mặc quan phục nhưng hình thù cá nơi vạt áo cũng đủ để tỏ rõ hắ n là quan tứ phẩm. Cá p quan này không tính là cao nhưng Kim Ngô vệ có thể nói

là quân cận vệ của Hoàng thượng, phân thành tả, hữu hai cánh, lấy tả làm tôn. Nhà Tô ng học theo thể chế thời Đường, cấp quan cao chỉ là phong sung, kẻ nắm thực quyền phẩm cấp thường thấp.

Đương kim triều đình, Lý Tiệp có thể coi là thế lực khá thịnh. Nhất là năm Thiệu Hưng thứ sáu, hấn dẫn tiến Lý Nhược Yết vào cung làm cung phụng, có được sự sủng ái, tín nhiệm của Triệu Cấu, danh tiếng lại càng tăng, người ta gọi là “Thiên Tử hộ vệ”. Lý Nhược Yết hiệu xưng “Thiên hạ võ học chi tông”, một thân tài nghệ cực kỳ phi phàm, tới Viên lão đại cũng không thể không kiêng kỵ, ba thị vệ ngồi dưới chính là ba đệ tử của Lý Nhược Yết.

Lý Tiệp tương mạo không tệ, tự cho mình là phong lưu, trước giờ luôn không hòa hợp lắm với Viên lão đại, có điều xem thân sắc của hấn thì chỉ thấy ý gần gũi.

Ngồi khoan chân bõ đi tiếp chính là Trương sử trong phủ Tàn Thừa tướng Vi Cát Ngôn. Gia nhân tể tướng ngang với quan thất phẩm, hấn ngồi chức Trương sử cao quý, địa vị không chỉ là thất phẩm. Tàn Côi xưa nay rất xem trọng hấn cho nên tuy hấn không phải quan viên chính thức của triều đình nhưng nhất cử nhất động trước giờ rất được người khác chú ý. Ba đệ tử của Lý Nhược Yết ngồi dưới đều mi cao trán rộng, khí tím ẩn hiện, xem ra đều đã có được chân truyền mạch Tử thân của Lý Nhược Yết. Tuy chỉ lác đác mấy người này nhưng đã bao quát mấy phe thế lực trong triều, bọn họ tụ họp ở đây, mật nghị giữa đêm khuya, tin tức truyền ra chỉ e đủ khiến người khác lú lũi.

Chi thấy tuy chén đĩa đã bày ra nhưng Viên Thân Long lại rất ít động đũa. Lý Tiệp cười, nói: “Hôm nay kẻ làm chủ nhân như tiêu đệ đây có thể coi như có chút thất bại - khách chẳng ăn gì, chiếu quy củ tiệc Kim Cốc thời Tây Tán, đầu bếp với mỹ nhân ở đây thực đều phải đem giết hết. A Văn, nàng tới khuyên Viên thố ng lĩnh

uống chén rượu đi, nếu ngài ấy mà vẫn không uống, ta đành phải lôi nàng ra giết mất thôi.”

Tuy hắn cười nói nhưng thân hình vị mỹ nhân A Văn tư sắc yêu kiều u nọ khẽ run lên. Lúc này Viên Thập Long cũng không đợi nàng tới khuyên, tự mình rót rượu uống một chén. Hành động này của hắn thoáng cái đã chặn đứng vụ khuyên rượu tiếp sau của Lý Tiệp. Chỉ nghe Lý Tiệp lúng túng cười, nói: “Tiểu đệ quên mất, trong kinh truyện rằng Viên huynh có một vị hôn nhân tri kỷ ở thành Kim Lăng, chính là Tiêu Như danh tiếng truyền khắp đất Ngô của thành Mạt Lăng này, mà ý a son phận dung tục này Viên huynh đương nhiên không thể để ý.”

Hắn cười hà hà, lại nói: “Được rồi, rượu coi như uống xong rồi. Tiểu đệ biết Viên huynh bận rộn, đêm nay nhận lệnh vua mời được huynh tới gặp, Viên huynh lại nhẫn nại bồi tiếp huynh đệ một lúc, cũng xem như công cho thể diện lớn rồi, chúng ta nên bàn tới chính sự thôi.”

Nói rồi hắn quay lại, hỏi: “Canh mà y rồi?”

Thị đồng bên cạnh cười, đáp: “Sắp canh bốn rồi ạ.”

Lý Tiệp cùng Vi Cát Ngôn trao đổi ánh mắt, tựa như đang nói: “Chính là lúc này rồi?”

Vi Cát Ngôn khẽ gật đầu. Viên Thập Long lạnh lùng nhìn sang bên nhưng động tác đầu mày cuối mắt của họ đều đã lọt vào mắt hắn, trong lòng căng thẳng: Quả nhiên thành Thạch Đầu có chuyện.

Lý Tiệp là hạng chỉ ba câu là có thể vỗ vai xưng huynh gọi đệ với người khác, chỉ là hôm nay hắn đụng phải Viên Thập Long. Hai người tuy cùng làm quan trong triều nhưng xưa nay không qua lại

nhiều, hôm nay hẳn phải tài miệng lưỡi, nói hơn một canh giờ về việc nuôi ngựa, thả ung, cho tới việc quan trường, mỹ nữ, châu báu, thanh nhạc... vô số chuyện phiếm, tiếc rằng Viên lão đại không tiếp lời. Hẳn làm chủ nhân, vì để giữ cho không khí đương trường không tẻ nhạt cũng đã chôn đờ rât vát vát, không dễ dàng gì mới kéo được tới lúc này, đã có thể nói tới chính đề, hẳn cũng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm. Chỉ nghe hẳn cười, nói: “Kể ra, việc này cũng thật xâu hổ, có thể nói là... bảo lớn thì lớn, bảo nhỏ thì nhỏ. Hoàng thượng không tìm người khác, chỉ nhắm riêng Viên huynh, thế cũng đủ thấy được sự coi trọng của Hoàng thượng với Viên huynh rồi.”

Viên Thận Long không tiếp lời, yên lặng nghe hẳn nói tiếp.

Lý Tiệp vỗ đùi, than rằng: “Viên huynh hẳn biết Bá Nhan? Chính là gã sứ thần Bắc triều mấy lần trước tới, nhiều lần vô lễ. Phải nói, bọn họ quả thật không an phận, luôn phải tìm chút màu mè chứ không chịu sống yên ổn mấy ngày. Nhờ có hòa ước Thiệu Hưng của Thừa tướng, khó khăn lắm mới yên ổn được vài năm, ấy vậy mà cứ tự xưng sinh sự. Mọi người cứ cách sông Hoài mà cai trị, quốc thái dân an, chẳng phải rât tốt sao? Thế mà lần này Bá Nhan lại sinh trò mới, hẳn đem tới một gã cao thủ Kim Trương môn Bắc triều, nói Bắc chủ Hoàn Nhan chuyển lời cho triều đình chúng ta, trách cứ người Nam yếu ớt, cai trị không yên, ngoài triều đình vẫn còn cái gì mà “giang hồ”, trong đó toàn hạng không biết thần phục, thế mà triều đình ta lại không thể áp chế, để đến mức mấy năm gần đây tụ lại ở Hoài Thượng, nhiều lần vi phạm hòa ước. Bọn họ muốn hỏi xem triều đình ta rốt cuộc có quản hay không, hay là không có năng lực quản? Nếu thật không được, chẳng bằng mời cao thủ Kim Trương môn bọn họ ra mặt, thống lĩnh hộ Đề kỵ, đàn áp phùng loạn nghịch để vỗ yên thế cuộc.”

Hắ n tùm tùm mà nói, trong lòng cực kỳ đắ c ý. Lời này rõ ràng có ý chỉ trích Viên Thầ n Long, tuy mượn miệng người Bắ c triề u nhưng hắ n cũng rắ t thỏa ý mình. Người trên mái phòng ngoài sảnh nghe thề cả kinh: Bắ c triề u có ý bức bách triề u đình sai Viên lão đại nhúng tay vào Hoài Thượng? Gầ n đây một dải Tô Bắ c đã nhiề u phen gặp bức ép của Đê k y rô i, đó mới chỉ là vì chuyện của Lạc Hàn. Nề u nay triề u đình quyề t ý, vậy ngày sau Hoài Thượng không tránh khỏi càng bị quắ y nhiề u.

Trong sảnh, Viên Thầ n Long lại câ m lắ y đũa trúc, không nói năng gì. Đầ u mày hắ n hơi nhăn lại, Lý Tiệp cũng không rõ hắ n đang nghĩ gì.

Chi nghe Lý Tiệp cười ha ha, nói: “Đương nhiên, đây chỉ là bọn họ mượn có thôi. Công tích trị an của Viên huynh những năm nay ai mà không biề t, ai mà không tán thưởng? Cho dù có một, hai đứa trộm vật Viên huynh vô tình bỏ qua, thề cũng là một, hai con cá lọt lưới mà thôi, không tổn hại gì tới thanh danh của Viên huynh. Nào, chúng ta chớ chỉ nói không, uớ ng rượ u, uớ ng rượ u.”

Khóe miệng Viên Thầ n Long khề cười - Tới rô i, quả nhiên tới rô i. Nề p nhăn trên bờ môi hắ n hơi lõm vào, đường vân khắ c sâu. Đó là một nụ cười khô, ẩn dưới nụ cười khô ấy, hắ n đang suy nghĩ: Mắ y năm nay hắ n thồ ng lĩnh Đê k y, nhiề u lầ n đụng chạm kẻ quyề n quý, tự biề t từ lâu đã bị kẻ khác ghen ghét, lúc này quả nhiên có kẻ dòm tới rô i. Hà hà, cái gì mà sứ giả Bắ c triề u chắ t vắ n, rõ ràng là ý riêng của Tầ n Thừa tướng. Như nay, sức mình hắ n phải đô i diện, ngoài có Văn Hàn Lâm ở Hồ Châu, trong có Lý Nhược Yề t nơi cung câ m, còn có cả Tầ n tướng phủ ẩn sau lưng. Cái gì mà Kim Trương môn nói năng quá đáng, bảo muớ n thồ ng lĩnh Đê k y, chỉ sợ thực ra là cái cốt của người trong triề u lập ra để công kích mình thôi. Gầ họ Tầ n nọ với người Kim có qua lại, kẻ khác không biề t, mà

dù có biết thì tin đồn thôi cũng khó biết tường tận, nhưng họ Viên hấn thì không thể không biết rõ ràng rành.

Chỉ nghe Lý Tiếp tiếp tục nói: “Bá Nhan bảo, chuyện này hấn mang theo cao thủ Kim Trương môn, ở trong môn chỉ đứng thứ mười bảy, muốn người học võ Nam triều ta ra tay so thử, nếu vẫn không thắng nổi hấn, chẳng bằng chấp tay nhượng quyền thống lĩnh Đê ky.”

Hấn dường như cũng biết lời này quá mức bậy bạ, miệng “hà hà” cười xấu hổ mà y tiếp. Thái độ của người Kim với Nam triều trước giờ cuồn cuộn vọng, dù nói cái gì cũng không đủ lấy làm lạ.

Viên Thân Long lạnh nhạt nói: “Ồ? Là chuyện này ư? Thánh thượng có ý để ta ra tay sao? Dù thế nào trong cung cũng toàn là cao thủ, không nói Lý Nhược Yết Lý Cung phụng, ngay cả Lý Tả sứ ngài ra tay cũng nhất định sẽ không nhục thánh mệnh, thế nào mà lại đặc ý không ngại vất vả chạy tới tận đây?”

Lời này của hấn tựa có ý trào phúng.

Lý Tiếp cười ha ha. “Viên huynh, ai mà không biết huynh là người võ công đệ nhất bản triều, ngày trước nhiều phen hộ giá có công, Hoàng thượng trước giờ cực kỳ tin tưởng. Lần này Hoàng thượng cũng rất đắn đo, không muốn tùy tiện phái bừa kẻ kém cỏi để tăng thêm nhục, cho nên định chiếu cho Viên huynh so một phen với hấn thì mới yên tâm. Viên huynh chớ có thoái thác nữa. Đây chính là thời cơ cực tốt để rạng danh với thiên hạ. Gã Kim Nhật Đàn mà sứ thần Bắc triều đem tới, bọn họ bảo đứng thứ mười bảy trong Kim Trương môn, nhưng theo xem xét của huynh đệ, đó là chúng cố ý che giấu thân phận hấn, muốn làm nhục triều ta, chỉ sợ trong Kim Trương môn cao thủ như mây, dựa vào võ công của hấn cũng phải ngó nghiêng mà ghê đầu.”

Vẻ chằm biếm trong mắt Viên Thập`n Long càng sâu, nhìn Lý Tiệp, nói: “Vậ theo ý Lý huynh, triê`u đình muô`n ta thắ`ng à? Hay là muô`n ta bại?”

Lý Tiệp cười khà khà. “Viên huynh nói đùa rô`i, đương nhiên là muô`n huynh thắ`ng, có lý nào lại tính thua?”

Mắ`t Viên Thập`n Long lóe sáng, nhìn chắ`m chắ`m, nói: “Lý huynh đang truyê`n đạt ý của Hoàng thượng sao? Thánh ý rõ ràng, vậy thì dễ làm rô`i. Việc này cũng đơn giản, Viên mỗ tuy bắ`t tài, không gánh nổi cái gì mà đệ nhắ`t cao thủ bản triê`u nhưng ra sức cho nước nhà, đương nhiên phải dốc hế`t sức mọn, câ`u thắ`ng một trận.”

Lý Tiệp há hớ`c miệng, sắ`c mặt đỏ hờ`ng, không thớ`t nên lời. Hắ`n chẳng ngờ Viên lão đại lại nói ra lời này, mắ`t còn dán vào hắ`n khiế`n hắ`n nói ra “lệnh Viên Thập`n Long một lòng quyế`t thắ`ng” là ý của Hoàng thượng. Hắ`n biế`t rõ thánh ý không phải là thê` , hắ`n hộ vệ cung câ`m, ý tứ trong lòng Hoàng thượng hắ`n đương nhiên hiểu rõ, đó chính là: Thắ`ng cũng không được, mà bại... cũng không thể, đây chính là chỗ khó xử của sự việc, ý định mượn việc này để làm khó họ Viên, khiế`n hắ`n tiế`n không được thoái cũng không xong. Cho nên việc này ai nắ`y đề`u rụt tay, cô` ý quắ`ng củ khoai lang nóng bỏng này cho Viên Thập`n Long.

Viên Thập`n Long quay qua Vi Cát Ngôn. “Thê` ý Tầ`n Thừa tướng thê` nào?”

Ngữ khí hắ`n tuy hòa nhã nhưng ẩn chứa khí thê` sắ`c bén. Vi Cát Ngôn vuô`t tóc quay đầ`u, lúc này mới hiểu rõ vì sao ai cũng bảo họ Viên nọ thực sự khó đớ`i phó, miệng gượng gạo nói: “Việc này, việc này Viên huynh đương nhiên phải cẩn thận noi thánh ý mà làm, huynh đệ cũng không tiện chỗ mô`m, chỉ là...”

Viên Thầ̀n Long tùm tim. “Chỉ là sao?”

Trong nụ cười của hắ̀n có ý khinh thường.

Vi Cát Ngôn đành chịu nhin ánh mắ̀t khinh bỉ, rẻ rúng của hắ̀n, xắ̀u hổ nói: “Chỉ là đạ̀i thầ̀n trong triề̀u e là đều muố̀n hàm hồ̀ chuyện này, lắ̀p lửng cho xong.”

Viên Thầ̀n Long khẽ bật cười. Nét cười này của hắ̀n, chỉ thắ̀y một nế̀p nhăn nơi khoe miệng dẫn ra, tựa như đao khắ̀c, theo sách tướng mạo có nói, đó là một đườ̀ng “khổ vắ̀n”, mệnh chủ đườ̀ng vận mệnh gặp nhiề̀u ngang trái. Trong ánh mắ̀t Viên Thầ̀n Long chứa sự khinh bỉ và xem thường, nhưng trong sự khinh bỉ và xem thường đó còn có một tia tự trào và ả̀m đạ̀m khi không thể không cùng đắ̀m tiề̀u nhân này phụng sự trong triề̀u. Nét cười nọ̀ cùng vẻ cay đắ̀ng trong mắ̀t hắ̀n như băng lửa xen lẫn nhau, làm khuôn mặt bình thường của hắ̀n hiện một vẻ cô quạnh mà lớn lao. Chỉ nghe hắ̀n nói: “Xem ra trận này ta chỉ có lĩnh chỉ. Nhưng đắ̀nh rồ̀i thì thắ̀ng có cái đỡ của thắ̀ng mà bại lại có cái đỡ của bại, hai vị đạ̀i nhân đây là đem ta nướ̀ng trên lò rồ̀i.”

Người trên nóc nhà ngoài sảnh thắ̀y Viên Thầ̀n Long hơi nghiề̀ng đầ̀u, như cố ý mà lại như vô tình nhìn qua mái nhà bên này một cái, trong lòng không khởi căng thẳng, nhưng cũng thắ̀y nét cười cay đắ̀ng chưa tan trên mặt hắ̀n. Nét cười nọ̀ giố̀ng với chút tự thương hại trong màn đềm vắ̀n đặ̀c khó rạ̀ng này, nổi cảm hận đố̀i với Viên lắ̀o đạ̀i trong lòng hắ̀n không biế̀t vì sao đã giảm quá nửa.

Lý Tiệp mặt mày lúng túng, tuy là kẻ có bọ̀t liề̀n gộ̀t nên hồ̀ như hắ̀n cũng nhắ̀t thời không nói nên lời.

Vi Cát Ngôn cười nói giảng hòa: “Viên huynh nói đùa rồ̀i, nói nặng như vậy, Lý huynh làm sao gắ̀nh nổi chứ?”

Lý Tiệp cũng lấy lại tinh thần, cười bảo: “Không sai, không sai, Viên lão đại thật biết nói đùa. Được rồi, được rồi, việc công đã xong, chúng ta lại uống rượu tiếp. A Văn, rót rượu, đêm nay huynh đệ ta nhất định phải cùng Viên huynh say sưa tới sáng.”

Mặt hấn tuy cười nhưng lúc nghiêng đầu đi, trong mắt liền lộ sự hận thù, đố kỵ mà khuôn mặt cười tròn trịa như quả cầu pha lê cũng không thể che giấu hết. Hấn tự cảm thấy nụ cười nhạt ban nãy của Viên Thôn Long tựa như một tấm gương, khiến hấn nhìn vào liền cảm thấy nụ cười đó chiếu lộ chi tiết bản thân hèn mọn thế nào. Rất nhiều người không hề bận tâm tới sự hèn mọn của bản thân nhưng bọn họ hận kẻ khiến bọn họ sinh ra cảm giác tự hổ thẹn này, sự hổ thẹn khiến bọn họ cũng phải khinh thường chính mình. Ngày đó Nhạc Phi bị hại há chỉ do sức của mình Tôn Cổ i? Bên trong thanh liêm, bên ngoài ắt gặp đố kỵ, thù hận. Nhạc Phi hồ i đó đã c tội với quan lại đồng triều, võ có Trương Tuấn, văn có Mạc Kỳ Tiết, còn lại Nhạc Phi cũng không tự biết, mà ngay cả đám người bên cạnh cũng không biết có bao nhiêu.

Viên Thôn Long cảm thán chính là ở chỗ này, trước giờ thường ngậm tự giễu, nhưng có những vinh quang không phải chỉ tự khinh là có thể ẩn hết đi được. Hận ý của Lý Tiệp với Viên Thôn Long càng tăng thêm một phần. Hấn vốn là hạng người như thế này, trong lòng thêm hận một phần thì ngoài mặt lại càng cười tươi một phần. Cái danh tự “Tiêu lý đao” của hấn không phải gọi suông. Viên Thôn Long cũng biết mình lại đã c tội với vị “đồng liêu” này một lần nữa, nhưng lúc này hấn tâm sự trùng trùng, cũng chỉ đành bỏ qua. Phía Thạch Đầu thành... phía Thạch Đầu thành, Tiêu Như và Hồ Bất Cô rốt cuộc ra sao rồi?

Hấn chăm chăm nhìn mấy cây cỏ thụ trong viện, với đôi mắt sắc bén của hấn, nhìn là ra, trong số đó có một cây nhìn thì tựa sức sống đang vượng, cành nhánh cũng vươn xa nhất nhưng thực ra

đã chết rồi. Có điếu, tâm thân chết lụi nhưng vẫn có sinh khí, liền đem cành nhánh toàn thân vươn chọc vào thiên không một lần hiên ngang nhât. Bản thân có phải cũng giống cây cỏ thụ đó? Hấn không tự khiêm, trong cái triêu đình ai nậy hèn yếu, nhưng cứ ngậm đá u đá cáu xé, lòng riêng ngập ngụa, bản thiu không chịu nổi này, hấn vẫn tự kỳ vọng làm cây trụ chổng mái lớn nhât - nhưng có phải bản thân cũng chỉ là một thân gỗ khô chết, tuy ra sức giãy giụa nhưng cuối cùng đã hết sức sống? Dòng đục ùn ùn, cây cao gió lớn, cây cao quá rừng, gió ắt xô gãy. Muôn sự trên đời trở ngại quá lớn, cái hấn có thể làm được, còn sức giữ lại cũng chỉ là tư thế hiên ngang mà thôi.

Nhưng trên có điếu hâu quạ mỏ, dưới thì kiển hôi đục khoét, số mệnh của con người với cái cây có lúc tương tự - Chúng chẳng phải đang quyết ý cắn phá cái thế vững mạnh hấn gắng sức tạo ra sao? Cỏ thụ bao trùm, rễ già cuộn vô n chẳng lọt được vào cặp mắt chỉ quen mê mị say mê của chúng. Trong điện đường hoa lệ gấm vóc, yến tiệc long trọng, ở chốn đại sảnh lại có một cây cột chổng xem tựa khô mục. Mọi người chỉ thấy vương mắt, quyết ý muốn đổ cây cột chổng mái đó, chẳng ai tính tới cột đỡ điện không rồi sẽ là cảnh phồn hoa sụp đổ thế nào. Viên Thàn Long thu mắt lại, nhìn qua hướng thành Thạch Đầu, trước mắt tựa như hiện lên khuôn mặt to lớn nghiêm túc của Hồ Bất Cô, khuôn mặt lãng du độc hành của Hoa Trụ, khuôn mặt mang thần thái phiêu dật của Tiêu Như, khuôn mặt nồng nhiệt thâm tình của Thạch Nhiên, lại cả khuôn mặt thiếu niên lão thành của Mễ Nghiễm...

Chỉ có bọn họ... chỉ có bọn họ là bạn hữu không nề gian nan, chưa từng bỏ rơi hấn.

Bỗng có hạ nhân tiển vào sảnh, cúi xuống ghé tai Lý Tiệp nói vài câu, Viên Thàn Long mơ hồ nghe thấy ba chữ “thành Thạch

Đâu”. Thính lực hắ n cực tốt nhưng trong Kim Ngô vệ đương nhiên có ám ngữ, hắ n tuy nghe được nhưng khó hiểu rõ.

Một lúc sau, người nọ đã mật báo xong. Viên Thầ n Long ngẩng đầ u hỏi: “Lý huynh, có chuyện sao?”

Trên mặt Lý Tiệp là sự hưng phắ n không kìm chề nôi. Nhưng hắ n cô đầ n lại, bày ra bộ mặt khổ sở nói: “Lại còn không phải má y việc lật vật phiề n óc sao? Ai ngờ để người Kim nói trúng rô i, chỗ chúng ta đây thực sự là giang hồ khó yên ổn. Cách chỗ này không xa, ven thành Thạch Đầ u đêm nay lại có một trận giang hồ đánh lộn.”

Sắ c mặt Viên Thầ n Long ngưng lại, nhìn chắ m chắ m vào miệng Lý Tiệp.

Lý Tiệp dường như cuồ i cùng đã tóm được cơ hội đắ kích Viên lão đạ i. “Thuộc hạ bẩm báo, bên phía thành Thạch Đầ u đêm nay lại có người giang hồ đầ u đá chém giế t. Một bên không rõ là kẻ nào, một bên hình như gọi là Viên môn gì đó. Hình như còn cái gì mà Trường Xa. Trường Xa nọ tựa như trúng phục kích, trong Trường Xa có kẻ gọi là Hồ mã Thạch Nhiên vừa mới bị giế t, đắ m còn lại đầ u đang bị vây đánh. Còn có một tiểu tử dờ điên dờ khùng cười lạc đà, ca hát giữa ruộ ng hoang. Hừ - yên tĩnh một đêm cũng không được, đắ m giang hồ này thật thích sinh sự.”

Nói rô i, hắ n đưa cặp má t cười híp lại chăm chú nhìn khuôn mặt Viên Thầ n Long. Cái nhìn của hắ n tựa như hoàn toàn vô ý nhưng xem kĩ thì chính là rắ t tinh tế, cũng rắ t tàn nhẫn mà quan sát Viên Thầ n Long, hy vọng từ dù chỉ một chút biểu lộ đau khổ của đố i phương mà đắ t được niề m vui thỏa lòng thỏa dạ. Gã họ Viên này, đặ c bá Giang Nam, hiệu lệnh má y tinh đã hơn chục năm rô i, lầ n này mình cùng Văn phủ, Tầ n Thừa tướng liên thủ thật không sai, cuồ i

cùng đã giết được vây cánh quan trọng trước nay khó lay động của hắ n.

Ấ y vậy mà sắc mặt Viên Thầ n Long không hề thay đổi, lẳng lặng để Lý Tiệp quan sát một hồ i, nhắ c chén rượu trước mặt, một hơi uố ng cạn, sau đó khép mắ t - Viên môn là cường viện hắ n giấ u trong chỗ tồ i, nhưng việc triề u đình phức tạp, trước giờ hắ n chưa từng nói rõ, người xung quanh cũng đê u làm như không biế t. Chỉ nghe Lý Tiệp quai quái hỏi: “Sao thê , Đê kị của Viên lão đại trước giờ tin tức lạnh lẹ nhắ t, có biế t được lai lịch của Viên môn chắ ng?”

Viên Thầ n Long lạnh nhạt nói: “Dường như là một tổ chức giang hồ , ta lâ n đầ u tiên nghe người ngoài nhắ c tới. Kể ra cũng khéo, Viên môn, Viên môn, nghe ra tựa như cùng họ với Viên mỗ.”

Ánh mắ t hắ n lẳng lặng quét qua Lý Tiệp một cái, Lý Tiệp chỉ cảm thắ y tim phổi nhộn nhạo, tự dưng sinh ra một cảm giác sợ hãi. Hắ n vì sương khoái nhắ t thời đã chọc tức cường nhân mà cả trong giang hồ lẫn trên triề u đình dù là hạng kẻ cột lão thành cũng không dám dễ dàng đắ c tội, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Sắ c mặt hắ n tái xanh, Viên Thầ n Long tựa như đang nhìn hắ n, nhưng trong lòng thì đang cuồ n cuộn sóng gió, nghĩ: Thạch Nhiên chề t rô i, Thạch Nhiên chề t rô i! Gã Thạch Nhiên tình cảm nô ng nhiệt đó vậy mà chề t rô i! Hắ n sao có thể chề t? Hắ n không thể chề t! Thạch Nhiên đã chề t, dẫu giế t muôn vàn cũng sao chuộc được? Dù hận muôn vàn cũng sao đủ!

Tuy thiên vạn nhân ngô vắ ng hĩ⁽³⁴⁾ - Đó là một câu hắ n ngẫu nhiên nhắ c tới với người trong Viên môn nhưng Thạch Nhiên từ đó khắ c sâu vào thâm tâm, nhưng cái đường cùng của hào tình “vắ ng hĩ” đó chính là cái chề t này sao?

Thạch Nhiên vì hắ n mà ché t. Lòng Viên lão đại đau xót vô cùng, chỉ chực xô c chiế u vùng dậy, phần nộ đánh một chiêu Hoàn sóc, chém hế t phường gian tà trước mặt. Nhưng thế cuộc này, triề u đình này, cái đám dù có cả ngàn vạn chẳng bù này, trong những kẻ “dù ngàn vạn địch ta vẫn tiế n”, Thạch Nhiên đã trở thành người vì chúng mà ra đi - ngàn vạn người, khiế n cho Viên Thầ n Long hắ n không thể không bó tay ngô ì lạng, im lạng chung số ng.

Hắ n sẽ không lộ ra dù chỉ một chút của một phầ n ngàn vạn bị ai và đau khổ trong lòng để đám Lý Tiệp thấ y. Viên lão đại là trang hào kiệt, thường ít đỏi sắ c nhưng trong lòng hắ n đang ca ngâm cùng than khóc, là tiế ng khóc ngàn dặm của loài rô ù ng. Nhưng hắ n không thể khóc cho chúng xem, bởi chúng không xứng. Tay trái hắ n đặt trên gố i, tao nhấ không cử động, tay phải nâng chén, tự rót một chén chẳng mời ai.

Ngoài sảnh, lẫn trong gió dường như có tiế ng thét gào của anh linh rời khỏi thế gian chưa xa của Thạch Nhiên. Viên lão đại tưởng như không cử động, ngón tay trở thực đã cắ m sâu vào lòng bàn tay. Móng tay hắ n ngắ n, nhưng móng tay ngắ n mà cùn đó đang chọc vào lòng bàn tay to mà nhiề u chai sạn, ứa ra một tia máu ướ t đẫm. Ó ng quầ n trái của hắ n hơi ẩm, đó là máu chảy xuố ng, nhưng không thấ y đỏ hồ ng, thấ m trong bầ u không khí phầ n son đùng đục này, thấ m vào quầ n hắ n chỉ thấ y một vế t đỏ nâu sẫm.

Lời cuố i cùng mà chẳng ai nghe thấ y của Thạch Nhiên còn đang bay trong gió. Khúc ca ngắ n của Lạc Hàn đã hế t, lảng lạng đố i diện Thấ t đại quý. Cánh tay trái bị thương của hắ n không biế t từ lúc nào đã cầ m một cái chén, đó là một cái chén ngọc nhỏ nhỏ, chấ t ngọc không tô t lắ m, màu sắ c chỉ mơ hồ có một tia ôn nhuận, nhưng hắ n dường như đang nắ m trong tay một chút hiểu rõ cùng

bề n lâu, lòng tin cùng hứa hẹn còn sót lại của thế gian này, mi mày hắ n nhướng lên, quát: “Xuấ t thủ!”

Thấ t đại quý biế n sắ c, phẫ n nộ với thầ n thái không coi mình vào đâu, cũng chẳng coi sinh tử ra gì của Lạc Hàn, Nhị quý Hình Thiên và Tứ quý Hình Dung đã động nộ. Trong giang hồ, dù là hạng đứ c to danh lớn thế nào cũng chẳng ai có thể coi thường Thấ t đại quý liên thủ ra tay như thế, tới cả chủ nhân Trương Thiên Sư của chúng cũng không thể.

Trương Thiên Sư xuấ t thân từ một phái do Trương Đạo Lăng cuố i thời Hán sáng lập, khi á y thanh danh của Ngũ Đấ u Mễ cùng Thái Bình Đạo từng hiển hách một thời, ngàn năm sau vẫn còn dư âm. Trương Thiên Sư đời này pháp hiệu là Đạo Đắ c, kiế n thức võ học, giác ngộ trong lòng đề u vượt lên tiề n nhân. Từng dùng trận pháp của người xưa thêm vào tâm đắ c của bản thân và mật kỹ trong Đạo giáo hợp lại tạo ra trận Quý Vực. Trận Quý Vực này, theo đờ n đại của giang hồ thật xứng gọi là “Kinh thiên địa, khô c quý thầ n”, thành thế ba chân đỉnh với La Hán của Thiế u Lâm và Chân Vũ của Võ Đang. Trên đời cũng truyề n rằ ng, Trương Thiên Sư chỉ dạy riêng cho Cửu đại quý.

Cửu đại quý cực kỳ thông minh, có đượ c nó thì cuồ ng hỷ. Bảy năm trước, sau khi bọn họ khổ luyện tu thành từng thủ diễn trận trên Thiên Sư đỉnh của ngọn Long Hồ sơn. Vừa mới thao diễn, quả thật cát bay đá chạy, gió mây biế n sắ c. Ngay Trương Thiên Sư xem rồ i cũng sợ hãi, than rằ ng: “Qua mấ y năm nữa, ngày trận này của các ngườ i đại thành thì ấ t không đượ c dùng chín ngườ i thi triển, nế u không sắ m vang điện sét, ấ t phạm vào lẽ điề u hòa của trời, tấ t bị trời phạt.”

Trương Thiên Sư bắ m đớ t tính toán, rồ i lại nói: “Tới lúc á y các ngườ i tớ i đã chỉ đượ c bảy ngườ i cùng thi triển, nế u không chỉ e ngay

cả ta cũng sẽ gặp họa trời. Hà hà hà hà, nếu bảy người các người liên thủ, cho dù là lão đạo ta, thân là kẻ sáng tạo ra trận, nếu lọt vào trong trận rồi, có ra được không vẫn là biế n số ́ chưa xác định.”

Lão xưa nay rất ít giả bộ với người khác. Cứu đại quý tui không dám cuõ ng vọng có thể dùng trận này vây khố n Trương Thiên Sư mà bọn chúng ngưỡng vọng như người trời nhưng trong lòng vẫn tự phụ cõi đời không ai bắ ng. Bọn họ đã vâng mệnh không chín người đồ ãng diễn nhưng hôm nay, bởi e ngại một kiế m lợi hại của Lạc Hàn nên tuy miệng thì khinh khinh song đã quyế t tâm dùng trận này phanh thây Lạc Hàn ngoài thành Mạt Lãng.

Bọn họ đương nhiên có tư cách đề tự tin và kiêu ngạo. Sau bậc tông sư thuở khai triề u Bắ c Tô ́ ng là Quy Hữu Tông, Trương Thiên Sư có thể xem là một trong những vị tông sư uy động trăm đời, thành quả lớn lao, cùng Văn Chiêu Công của Văn phủ, Lỗ Bô ́ Thí của Huy Châu hiệu xưng “Vũ nội tam tông”, một người trong quan trường, một người trong Đạo giáo, một người là thương nhân, tài lớn ở ẩn, không ai không kính phục. Tiểu tử Lạc Hàn là cái thá gì, dám coi khinh lũ chúng ông đây!

Lạc Hàn bỗng đảo người một cái, tựa lên tâ m lưng á m áp của lạc đà, tựa như đang ngô ì nhàn nơi tái ngoại, mặt đón gió lớn, hoàn toàn không bận tâm bên cạnh đã dầ n bày thành trận thê ́ .

Thầ n sắ c của hắ n giồ ng như không nén nổi đau đón, có chút trắ ng bệch, khiế n làn da hơi nâu của hắ n vô n là sắ c da chứa thầ n thái cực kỳ cương nghị, quả quyế t giờ lại pha thêm một thứ non nót khó tả của thiế u niên.

Trừ hắ n ra, e là hiế m ai có thể kế t hợp sự dũng mãnh và mê m mông một cách kỳ diệu như thê ́ .

Hắ n một tay nghịch chén, một tay vỗ kiế m, trong lòng ngâm nhỏ:

“*Rượu hế t chén đà nghiêng...*”

Năm đó, là ai từng gảy đàn vang ca, ca rằ ng: “Rượu hế t chén đà nghiêng” thê ?

Vằ ng trăng ngoài Đắ ng Vương Các hắ ng còn độn trong mắ t -
Mà nay, thật sự là *Sông thu tâ ng không gẫy cánh bay rô i*.

Chân hắ n bị thương, dựa vào nó để đố i phó với Thắ t đại quý nức tiế ng nhờ khinh công trác tuyệt quả thực không tiệ n. Hắ n biế t trận này khó mà lại ă n may, Thắ t quý lập mưu mà tới, Viên lão đại đặt chúng vào vòng phục kích thứ ba, chỉ riêng điể m này là có thể đoán đượ c chẳng dễ thoát thân rô i.

Chế t chẳng qua là một giắ c ngủ sâu. Chẳng thắ y khó chịu hơn cõi đời vắ n đặ c khó rạ ng này là bao.

Đồ ng hoang gió gắ p, áo choàng trên lưng Thắ t đại quý phầ n phật bay nghiêng, ai nắ y đê u tựa nương gió bay lên. Chỉ nghe Hình Thiên bồng quát: “Vậ đượ c, bọn ta phê ngươi, vừa làm tròn lệnh của Viên lão đại, vừa báo thù cho Thắ t đê .”

Sau đó hắ n tung mình trước tiên, miệng hô: “Ưng phi trường cứu!”

Hắ n càng bay càng cao, tiế ng áo choàng rung kịch liệt như sóng vỗ ba ngàn dặm, nương gió lô c mà lên cao chín vạn dặm, lưng gá nh trời xanh. Cả thắ y ba bóng người theo thê cuố n của hắ n mà lên. Ở dưới mắ t nó, gió lớn nhưo ng này, cát bay trắng lay, giồ ng như đã mắ vậ y, như trầ n ai vậ y, sinh vật dù ng hơi thờ để thối nó vậ y, ở dưới mắ t nó, cũng như thê mà thối?⁽³⁵⁾

Tứ quý Hình Dung thấ p giọng hô: “Cú múa ba phen.”

Hắ n cùng hai đại quý còn lại lật người lượn thấ p, một đường như chim én lượn nhẹ, như đùa nghịch bay giỡn, liên tục vọt liên tục quanh, tạo thành thế nhìn nhau với đám bay cao.

Nhấ t thời chỉ thấ y bay cao có bôn, lượn thấ p có ba, bảy tấ m áo choàng che khuấ t bầ u trời, như muố n gạt gió tự bay, che trắng chỉ lọt một khe.

Trừ Cửu quý Hình Cao khinh công quán tuyệt thế gian ra, Nhi quý Hình Phong và Tứ quý Hình Dung vô n là hai người tài nghệ cao nhấ t trong Cửu đại quý, trận này chính do hai người họ thố ng lĩnh, tới cả Đại quý Hình Thiên cũng chịu sự chỉ huy của hai người này.

Lạc Hàn cười lạc đà, ngược mắ t nhìn, con người lấ p loáng tinh mang - Nế u những tấ m áo choàng trên trời kia đã kế t lại thành một vùng hắ c ám, vậy đôi mắ t này của hắ n chính là hai vì sao mạnh mẽ khảm cứng vào trong “Quý vực” này, khảm vào mệnh môn của đêm đen, vào tâm khẩu của hắ c ám, vào khe hở chố n vô thanh, chỗ yế u hại nơi mỏng manh. Như cái đỉnh trong mắ t, cái gai trong tim, chọc thẳng vào mảng tồ i tằm nọ.

Bảy bóng người chao lượn trong không trung, bọn họ tạm thời không vội công kích. Thủ hạ của Thấ t đại quý đê u một tay câ m đao hoặc kiế m, tay kia câ m lôi chấ n đang, thiểm điện chùy, đao kiế m che đi, đang chùy vỗ nhau, mỗi lúc có bóng người giao thoa liề n có tiế ng chùy đang truyề n tới tựa tiế ng sắ m sét, quả thật có cái uy của điện sét, cái chấ n động của lôi đình.

Dưới uy thế đó, mái tóc Lạc Hàn tựa như cùng bay múa với lông bờm lạc đà, trên mặt hắ n mồ hôi ướt đẫm, mắ t chăm chú nhìn mảng bóng doi đang múa giữa tâ ng không, rô i bỗng quát một

tiếng: “Đánh!”, vẫn như cũ, hấn ra tay trước, kiếm ánh và đôi mắt như vì sao cùng tỏa sáng.

Hấn người tựa lưng lạc đà, kiếm đi hình vòng, không hề nhảy lên, nhưng ánh sáng đơn bạc trên kiếm khi thì tiến như phá mộng, khi thì thu như ngủ sâu, kiếm quang vào giữa lúc tiến lúc thu, lúc mộng lúc tỉnh ấy mà co duỗi nuốt nhà, sóng chết gửi cả vào lúc nuốt nhà đó.

Quả đúng là *phong ba đậu không vững!*

Trong lòng Lạc Hàn, suy tư bỗng hóa thành lời ca, chỉ là ca từ đã đổi.

Người trên Hoài Thượng, nhớ về đêm nay, liệu có phải sẽ từ đây “ngừng chén”?

Trần Quỷ vực trừ võ công ra còn phải trộn với mật thuật của Đạo môn. Thiên Sư đạo vốn dùng ảo thuật dọa người, hơn xa kỹ xảo che mắt nỗi tiếng giang hồ của Bài giáo ở Xuyên Trung. Người đứng xa chỉ thấy không gian nơi bày thân hình như ung như cú bay lượn kia dường như bỗng tối sầm. Trong cái khoảng trời đất sầm tối ấy như có tiếng sấm ánh chớp. Mỗi tia chớp ắt được nối tiếp bằng tiếng sấm, ùng ùng ùng ùng, cuộn cuộn lớp lớp, âm vang giữa chốn đồ ng ruộng đất đông này.

Trên thành Thạch Đầu, Triệu Húc đã hoàn toàn biến sắc, Hoa Trụ quay qua nhìn, Triệu Vô Lượng và Triệu Vô Cực cũng nhìn nhau âm thầm - Trương Thiên Sư trên Long Hồ sơn thật không thẹn là người nắm trong tay thuật phù triệu của Đạo gia!

Tiêu Như trên nóc lầu cỏ bên kia trông thấy, đôi ống tay áo cũng không khống chế nổi tung bay như múa, chính nàng cũng kinh hồn mất vía, lòng hoảng ý loạn.

Trước lôi điện nọ, Lạc Hàn vẫn một tay giữ lạc đà, tám lưng đã vươn thẳng dậy. Sáu kêu chớp giạt tuy là ảo thuật nhưng thân sa vào đó, chỉ cảm thấy trời đất một mảnh u ám, há n sao có thể giữ cho tâm thần ổn định không loạn?

Lạc đà dưới đuôi há n bỗng nghẽn cổ quẫy đuôi, dường như biết chủ nhân gặp cảnh cực kỳ nguy hiểm, tỏ ra vô cùng bất an.

Lại một ánh chớp vụt qua, sau đó thiểm điện chùy của Nhị quý cùng lôi chấn đàng của Tứ quý đụng nhau một cái, tựa như nổ tung bên tai Lạc Hàn, tới mức làm máu tươi trào lên cổ họng há n, trước mắt sao bay lấp lánh, sắp làm bùng nổ chút sợ hãi của thiếu niên tái ngoại này rồi.

Lạc Hàn chột cấn đầu lưỡi, dùng con đầu để định thần, một ngụm máu tươi phun lên không trung.

Máu tươi không gian, liền đó kiếm ảnh của Lạc Hàn như mộng ảo, thẳng hướng đâm tới tim Tứ quý. Há n không chỉ có thể dùng mũi kiếm đánh địch, ngay cả cạnh nhọn, lưỡi kiếm, tay cầm, số ng kiếm đều như đang đánh tới bốn đại quý khác đang lao đến. Tứ quý kinh hồn, lập tức đảo ngược bay lùi. Hình Dung cũng biến sắc - lưỡi là mầm của tim, Lạc Hàn dùng sức từ việc cấn đầu lưỡi để ổn định thần phách, thứ máu đó chính là hỏa diễm nóng rực trong tim!

Nhưng điện chớp sáu nổ không thể bởi đó mà ngừng, bọn họ chốc chốc lại oanh kích Lạc Hàn, dùng âm thanh chấn rung tai há n, dùng ánh sáng làm chói lòa mắt há n, dùng kiếm ngăm đao ẩn mài đi thần trí há n, dùng bóng áo choàng dìm há n vào rồi rầm, dường như muốn ở chốn quỷ vực giữa nhân gian này ép ra dù chỉ một chút xíu mầm yếu trong xương cốt há n. Chỉ cần ý chí bị rò rỉ, kiếm ảnh của Lạc Hàn tiêu tán, bọn họ liền có thể thừa khe hở mà len vào, đánh cho há n hình thần câu diệt.

Lạc Hàn lại như ngọn cỏ dẻo dai trong cơn gió dữ - ngày đông dầm dề, đi hết Giang Nam không cỏ tốt, hấn chính là cọng cỏ dẻo dai bay từ tái ngoại tới, ngẫu nhiên rơi xuống Giang Nam. Cọng cỏ đó cười gió đội sương, tuần hoàn tươi héo cả trăm đời. Lạc Hàn vùng kiếm đánh dữ, mỗi một đòn đều phạm tới vết thương dưới sườn nhưng lại mượn cơn đau để định thần.

Khói lửa rung rung, mỗi phen khói chiếu hiển dấu tài. Lạc Hàn duỗi tay đâm tới, kiếm ảnh rung rung, vòng thép bó tóc trên đầu lúc này đã bị tiếng sấm đánh nát, từng lọn tóc xổ ra tán loạn, dính lên trán, lên má; gò má, vành trán ướt đầm mồ hôi nóng hổi. Thoáng cái mồ hôi đã bị gió thổi khô, ngưng thành cái mảnh mảnh cuối cùng còn lại trong nhân thể này, mà trong cái mảnh mảnh đáng nọ, mái tóc mây đang quạt cuồng bay múa một phen cuối cùng. Lạc Hàn vùng kiếm như cuồng, mái tóc tựa muôn quý nhảy múa, tấm áo đen, gò má nâu, run lên cùng lông bờm lạc đà. Hấn là thứ cuối cùng còn vững vàng trong cơn sấm to gió mạnh này. Chợt một trường bão rung thể chuyển khó ngày tươi sáng.

“Phụt!” Lạc Hàn lại nở ra một ngụm máu, lần này hấn đã không tự khống chế nổi, vết thương đã vào nội tạng. Kiếm ảnh của hấn đã hơi loạn, ngoài trận bỗng có người chạy tới lớn tiếng gọi: “Dừng! Dừng! Dừng lại!”

Thật đại quý đang chiêm ưu thế như vậy, sao chịu lý tới. Gò má Lạc Hàn đã không còn huyết sắc, nhưng lại có một thứ màu gỗ tựa như tiêu bản. Tay trái hấn nắm cái chén nọ, bỗng chợt cất tiếng kêu lớn. Trong tiếng kêu ấy, chén đã vỡ, mảnh vỡ cắm vào ngón tay hấn, đầu ngón tay ứa máu...

Mây nổi giang hồ bóng nhận kêu!

Phải! - Mây nổi giang hồ bóng nhận kêu.

... Chớ bảo phong ba đậu không vững, ngừng chén...

Đó là “*Mây nổi giang hồ` bóng nhận kêu*”, đoạn sau của bài *Đình bô!*

Chữ “kêu” này, hắ n tựa đã tích sức đủ lâu, cho dù đang sắ m nổ ruộng hoang, tiế ng ằ m không dứt, trời đắ t bỗng không còn âm thanh, hắ n chẳng màng số ng chắ t cũng phải cá t tiế ng kêu lạnh ló t sau cùng.

Sau đó, Lạc Hàn tung người nhảy lên. Cú nhảy này của hắ n, kiế m ảnh bỗng từ hư thành thực, trong thực cá t sắ c nhọn, sắ c nhọn đổi thành rung, rung chuyển thành cong, từ cong mà tiế n, tựa như sự sắ c bén mà rúng động ta cảm thắ y khi bị chọc đau đón nhắ t. Dưới cái rung đó, kiế m quang sáng rạng liề n biế n thành một mảng tấm tô i màu tro bạc, lúc khàn lúc rít, đủ các loại kiế m ý bắ t đờ ng thậm chí tương phản, cực u ám tới cực sáng rạng, cực lười biế ng tới cực hiế u chiế n, cực chìm thắ p cho tới cực đắ y cao từ trên tá m lung lạc đà bắ n vút lên. Đây là bay vút thật sự, như hạc kêu bên hồ , tiế ng vọng khắ p trời, giữa trời đắ t loang loáng một màn sắ c tro bạc cao rạng, so với nó, thanh thế` cười gió bay múa của Thắ t đại quý chỉ có thể nói là một màn dơi bay xắ u xí.

Cú tung mình vút bay này của Lạc Hàn, tích thế` đã lâu, vật cực tá t phản, xem ra thì rắ t chậm. Tới khi phá ra ngoài độ cao hai trượng, thoát khỏi thế` trận Loạn phê phong của Thắ t đại quý, tựa như bay cao khó ngừng, vẫn cứ hướng tới chỗ cao xa cách tuyệt trắ n ai mà vươn tới.

Lạc Hàn tới chỗ cao nhắ t, dưới tay áo vung kiế m, gập người đánh xuố ng, kiế m đó như ung lớn rạch phá trường không - không trung chẳng vế t vỗ cánh, nhưng... ta từng bay qua. Lại như linh

dương leo dốc, không dẫu không về t. Thắt đại quý nhất tê tái mặt.

Một đòan này như chớp giạt lửa tóe, đôi bên đều u tận sức mà tới, kê đó ruộng đồng im ắng, Lạc Hàn đáp xuống, Quý vực cũng thu lại. Vầng trăng trên cao đường như cũng yếu ớt khiếp sợ một hồ i, giờ mới lại rụt rè lộ mặt. Tới cơn gió bắt ngát cũng gằn như ngừng lại một lúc rồi mới tiếp tục xoay vần. Tiếp sau, chỉ thấy tà áo đen của Lạc Hàn rướm máu, người tựa nghiêng trên lưng lạc đà, kiếm trong tay đã chẳng thấy đâu nữa.

Chỉ có thể thấy được chút lóe sáng phát ra từ cái chén vỡ miệng trong tay hắn. Thắt đại quý cũng có vài người áo ướt đẫm máu, Nhị quý trúng thương ở tai, Tứ quý bị thương nơi má, còn lại quá nửa đều u áo choàng rách nát, trong cơn gió thoảng ngưng lại, trông như mấy lá cờ gọi hồn cũ kỹ phất phơ.

Khuôn mặt Lạc Hàn không còn huyết sắc, tinh thần Thắt đại quý mệt mỏi, trận này bây giờ mới bắt đầu. Thắt đại quý cũng không biết, nếu thật sự muốn chặt một tay Lạc Hàn, khiến hắn nuốt hận tại đây thì phe mình có bao nhiêu người phải để mạng lại chỗ này.

Người ở bên ngoài vừa gọi to vừa chạy tới ban này chính là thị đồng của Văn Chiêu Công Văn phủ. Hắn bị một chiêu mới rồi dọa sợ, lúc này mới định thần lại kêu lên: “Văn Chiêu Công chuyển lời cho Cửu đại quý, việc đêm nay, Văn phủ đã tới, liên quan tới việc quan. Vạn mong Thắt đại quý nhớ kỹ ba câu năm xưa Văn Chiêu Công nói với Trương Thiên Sư trên Long Hồ sơn, dùng tay ở đây, thật rất lấy làm cảm tạ.”

Nhị quý Hình Thiên ngoảnh lại, lạnh lẽo nhìn đồng tử nọ. “Người bảo dùng tay?”

Chi nghe đô`ng tử nọ cười, nói: “Các vị không dùng tay, chỉ e cũng chẳng tốt cho các vị.”

Nhị quý lạnh lùng nói: “Cửu đại quý bọn ta đã lúc nào giớ`ng người Văn gia các người, chỉ làm chuyện có lợi chưa?”

Thị đô`ng nọ dường như cũng sợ vẻ hung ác của hắ`n, thè lưỡi nói: “Nhưng mà... nhưng mà... ba câu trên Long Hồ sơn các vị không được quên.”

Câu này nói ra, Nhị quý, Tứ quý nhìn nhau một cái, buông tiế`ng than khẽ, miệng phát tiế`ng như cú kêu, thanh âm khàn khàn nói: “Ba câu trên Long Hồ sơn... Hà hà, ba câu trên Long Hồ sơn. Bọn ta không tiện vi phạm lời hứa năm đó của Thiên Sư, đại ca, bát đệ, chúng ta đi!”

Bọn họ quay đầ`u nhìn Lạc Hàn một cái, trong mắ`t có kính phục cũng có địch ý. “Ta nghĩ, nế`u người còn có thể số`ng sót dưới tay Viên lão đại mà trở về`, chúng ta vẫn sẽ còn cơ hội gặp mặt.”

Lạc Hàn lặng yên không nói.

Nhị quý bỗng lớn tiế`ng: “Viên Thầ`n Long bảo ta nhắ`n người, nế`u ba phen phục kích vẫn không làm khó được người, đêm nay hắ`n không rảnh, mười ngày sau, dưới Tử Kim sơn hắ`n muố`n gặp người một lâ`n.”

Tứ quý Hình Dung tựa như từ một trận này ngầ`m sinh lòng kính trọng Lạc Hàn, thêm một câu: “Còn nữa, Thiên Sư bảo, nế`u người thật sự có thể kháng cự trận Quý Vực, ngày sau mà rảnh, ngài sẽ hâm trà đọi người trên Long Hồ sơn.”

Tiệc rượu đã tan, bóng người phục trên nóc phòng gác trong nha môn Kim Ngô vệ đã lặng lẽ lui ra đầu phố, loang loáng mặt trời đã tới bờ hồ Huyền Vũ.

Bên hồ đang có người buông câu, phát hiện hã'n tới liền ngoảnh đầu nói: “Dữu huynh, hảo công phu!”

Hã'n đang kính người vừa tới có bản lĩnh rình trộm Viên lão đại.

Thì ra người ngăm theo dõi nọ là Dữu Bất Tín. Chỉ nghe hã'n cười, nói: “Đây là bản lĩnh giữ nhà của kẻ làm trộm cắp ta đây, Giá Sắ'c huynh, huynh nói móc xuấ't thân của ta để cười sướ'ng đấ'y à?”

Người buông câu nọ quả nhiên bật cười. “Dữu huynh vẫn còn cao hứng nhỉ! Thế' nào, đêm nay quan sát được gì?”

Dữu Bất Tín dường như đang nhớ lại thân' thái của Lý Tiệp, trong lòng cực kỳ ghê tởm. Mi mảy hã'n hơi nhú, vị Giá Sắ'c huynh nọ tựa như đoán ra tâm ý hã'n, tủm tỉm cười, nói: “Hả'n Dữu huynh đã trúng phải chút khí thố'i nát, vừa hay ta câu được cá tươi, lát nữa nấ'u bát canh cá, cùng Dữu huynh đuổ'i xú' khí, thế' nào?”

Dữu Bất Tín bật cười, cảm khái nói: “Dịch tiên sinh tiên liệu quả không sai, Văn phủ Giang Nam đã bắ't tay với Lý Nhược Yế't, Tân Cô'i, dẫn cao thủ Kim Trương môn bên ngoài tới, thừa cơ tìm sơ hở, muố'n gọt đi khí thế' Đê' ky của Viên Thầ'n Long. Bọn chúng làm suy yế'u Viên môn, mưu đoạt Đê' ky, lại bày ra chuyện Kim Nhật Đàn khiêu chiế'n, khiế'n Viên lão đại khó bẽ' xử lý. Xua họ Lạc giế't họ Viên, bức Viên Thầ'n Long thanh trừ Hoài Thượ'ng.”

Trong mắ't vị Giá Sắ'c huynh nọ thoáng nét lo âu. Chỉ nghe Dữu Bất Tín cười lạnh. “Chỉ mong bọn chúng làm được như tính toán.”

CHƯƠNG 6

TAY ÁO RỘNG

Trên sườn núi, màu mắ t Tiêu Như tựa hồ còn sâu hơn một tầ ng so với màu đêm. Nơi nàng ngồ i khá cao, tình thê ́ xung quanh gầ n như lọt cả vào mắ t, cái nàng thấ y là một phen nguy cơ lớn lao nhấ t từ khi có Viên môn tới nay.

Con gió dữ thổi gắ p cả đêm nay sau khi gào thét hơn một canh giờ đã có vẻ dầ n yế u đi. Văn Hàn Lâm thấ y Thấ t đại quý qua nhiên bị thị đờ ng A Nhiễm của Văn Chiêu Công một câu khuyên lui, vẻ đắ c ý trong mắ t liề n tăng thêm một phầ n - Đêm nay, cho tới lúc này, mọi việc đê u đúng như trong tính toán của hắ n: Trước tiên, hắ n mượn sức Lạc Hàn đánh trọng thương nhánh sức mạnh quan trọng trong Viên môn là Bí Tông môn của Hồ ̀ Bắ t Cô; sau đó Lạc Hàn qua sông, Trường Xa của Viên đại phát động mai phục, lại bị Lạc Hàn dẫn vào trận phục kích của Văn phủ, lúc này phỏng chừng đã tổn thương sáu, bảy phầ n mười; cuố i cùng lại dựa vào ba câu năm xưa Văn Chiêu Công trao đổi với Trương Thiên Sư trên Long Hồ sơn khuyên Thấ t đại quý lui đi, lưu lại một kiế m của Lạc Hàn để ứng phó với Viên đại có khả năng lập tức cắ n ngược. Ván cờ lâ n này hắ n bày rắ t cao minh.

Lúc này, Trường Xa đã bị đội quân tinh nhuệ của Văn phủ cùng sáu đại thê ́ gia Giang Nam, Xuyên Lương hội và thê ́ lực của liên minh Đảo Viên mà Tắ t Ké t sáng lập vây khố n ở bờ đố i diện; Hồ ̀ Bắ t Cô cũng đang bị Tắ t Ké t đánh lén trong khu rừng rậm dưới sườn núi; Hoa Trụ chạy tới cứu viện thì bị Triệu thị nhị lão cầ m chân trên thành Thạch Đầ u, kế hoạch được vạch ra gầ n mười năm nay cuố i cùng cũng thực hiện được. Một kẻ như hắ n, há có thể cam lòng

ngồ`i yên trong giang hồ`? Có Văn Hàn Lâm hắ`n ở đây, há lại cam tâm để Viên Thầ`n Long hô mưa gọi gió, xưng bá Giang Nam?

Đêm nay, Viên môn trước giờ uy vọng khó lay cuố`i cùng cũng rơi vào thê` suy sụp. Hắ`n cùng Kim Nhật Đàn và ba đại tể` tửu của Lạc Thác minh vẫn vây lắ`y Tiêu Như đang ngồ`i trên nóc lằ`u cỏ. Đây là nữ nhân Viên lão đại quan tâm nhắ`t - Viên Thầ`n Long xưa nay không hề` ưu ái nữ sắ`c nhưng Tiêu Như há chỉ là “nữ sắ`c” sao?

Đây cũng là người xưa mà bản thân hắ`n trước nay khó có thể vong tình. Văn Hàn Lâm hít sâu một hơi, đắ`c chí thỏa ý, ngắ`m con sông dưới sườn núi, áo ngoài căng phồ`ng, thực muố`n cười thật lớn. Bây giờ Tiêu Như hẳn nên biế`t hắ`n không phải một gã nam nhân hèn yế`u rồ`i? Kể cả kẻ thê` lực hùng hậu như Viên đại, trong cục diện này, chẳng phải vẫn bị hắ`n đùa bỡn trong lòng bàn tay sao?

Hắ`n quay nhìn Tiêu Như, trong mắ`t đượm ý cười, nói: “A Như, Viên Thầ`n Long đã cùng đường mặt lộ, thời của hắ`n qua rồ`i. Muội cũng thắ`y cả rồ`i đắ`y, hắ`n không đáng để lưu luyế`n. Tình cảnh này ta cũng không ép muội điề`u gì, nhưng... muội buông tay thôi.”

Tiêu Như trên nóc lằ`u cỏ không đáp, đôi mắ`t nhìn vào màn đêm thăm thẳm cùng dòng sông im lặng chảy trôi, con người của nàng còn đen hơn cả màu đêm tồ`i, đó gắ`n như là màu đen trong mắ`t người mù - giang hồ` nguy ngập, hạng tiểu nhân hoành hành, thời thê` này sao mà không mù cho đượ`c?

Chỉ nghe Văn Hàn Lâm lắ`i nhắ`i: “Muội nghĩ xem, mắ`y năm nay Viên đại tổng cộng đã đắ`c tội với bao nhiêu người? Bá`t luận là bậc kỳ cựu trong giang hồ` hay là bô lão trong triề`u đình, đề`u là những người hắ`n không nên đắ`c tội. Đè` cường hào, chiế`m quyề`n thê`, chớ xem hắ`n xưa nay cường hoành, chỉ e vô khố`i người đã ôm lòng muố`n lật hắ`n từ lâu rồ`i! Muội đừng trách ta, ta thân ở giang hồ`,

không thể không làm thế. Nói thật với mọi, lần này, bất kể Tần Thừa tướng hay là Lý Nhược Yên, kể cả Văn phủ bọn ta, đều đã quyệt ý - dồn sức lật đổ họ Viên. Mọi cũng đã thấy, ngay bằng hữu Kim Trương môn và Lạc Thác minh cũng nhúng tay. Tiêu Như, mọi buông tay đi.”

Hắn càng nói, trong lòng càng như rung động. “Văn phủ bọn ta và Tần Thừa tướng, Lý Nhược Yên xưa nay bỏ qua cho Viên đại, không muốn liên thủ trừ bỏ, chỉ vì kiêng kỵ uy danh của hắn, không phải ta tự xem nhẹ mình, quả thật chẳng ai muốn một mình chọc vào hắn, một mình đối diện với cú vô ngược sau cùng của hắn. Nhưng kiếm pháp lợi hại của Lạc Hàn mọi cũng thấy rồi, ngay cả ba lớp phục kích đêm nay cũng không làm gì nổi hắn. Viên đại khinh suất xâm phạm Hoài Thượng, đã thành thế nước - lửa với hắn. Cho dù Viên đại không muốn động tới Hoài Thượng, Kim Trương môn Kim huynh chuyên này tới chính là để ép triều đình phái hắn bình định thế cục Hoài Thượng. Bọn họ đã hẹn mười ngày sau ở Tử Kim sơn. Lúc đó, dù Lạc Hàn không giết nổi Viên đại, chỉ e cũng sẽ là cục diện lưỡng bại câu thương. A Như, ngày tháng của Viên môn hết rồi, nam nhân này không thể nương tựa nữa. Mọi... buông tay đi.”

Ngồi trên nóc lầu cỏ, Tiêu Như cực kỳ lãnh đạm quét mắt nhìn Văn Hàn Lâm một cái. Buông tay? Thu hồ i một dạ ái mộ của nàng với Viên Thàn Long? Thu hồ i bao nhiêu đợi chờ và phiêu muôn những năm nay? Thu hồ i... - *Nguyên hữu chỉ hề Lễ hữu lan, Tư công tử hề vị cảm ngôn*⁽³⁶⁾ - vào cái ngày chàng gặp nguy cơ liền tránh xa chút ánh sáng le lói hiếm có khiếm nàng vừa thấy đã động lòng trong cái thế gian hỗn loạn này ư? Lui về chỗ n tâm thường, làm đồng bạn với đám tiểu nhân? Nàng “hích” một tiếng bật cười. Hàn Lâm à Hàn Lâm, hóa ra huynh chẳng hề hiểu ta, huynh bảo ta buông tay thế nào? Nói lại hôn ước năm xưa, quên việc huynh tu

thông với thím, cùng huynh về Hồ Châu? Buông tay như thế, số ng còn có ích gì?

Khuôn mặt Văn Hàn Lâm sáng bừng lên, nói tiếp: “Huông chi mấy năm nay hấn đồ i đãi với mọi nào có tốt đẹp gì. Không nói cái khác, hấn vì không muốn kết oán sâu hơn với Tầ n Thừa tướng và Giang thuyề n chín họ, một mực không chịu cho mọi một danh phận. A Như, thật ra ta biết, dù phóng khoáng như mọi cũng khát khao một cuộc hôn nhân khăn đỏ kiệu hoa, bà u bạn cả đời. Cho nên là hấn bất nhân chứ chẳng phải mọi bất nghĩa. A Như, ta đồ i với mọi... là thật lòng.”

Lời này từ miệng hấn nói ra quả thật không dễ. Tiêu Như biết thế, cho nên trong lòng có chút cảm động. Nhưng lòng nàng cũng nhói đau - điề u Văn Hàn Lâm nói chính là nỗi đau că t giấ u nơi sâu nhấ t trong tim nàng nhiề u năm nay. Nàng biết Viên Thầ n Long không bận lòng về nàng nhiề u như nàng để ý đê n hấn, chấ t chứa trong lòng hấn nhiề u nhấ t là đại sự của hấn.

Nàng ngoảnh đầ u qua, nhìn về hướng thành Kiế n Khang, nơi đó có Viên Thầ n Long mà nàng không màng danh phận đi theo đã gầ n mười năm. Chỉ nghe nàng nói: “Nhưng ta buông tay thế nào? Thời thế này, người khiế n ta nhìn thuận mắ t không nhiề u, mà chàng, thủy chung vẫn là anh hùng.”

Trong lòng Văn Hàn Lâm bừng giận. “Anh hùng? Anh hùng là để mọi người đầ u thiêu củi đồ t.”

Ánh mắ t Tiêu Như có chút thương hại nhìn Văn Hàn Lâm. “Có lẽ huynh nói không sai. Nhưng bất kể thế nào, nữ nhân như ta vẫn cứ ái mộ anh hùng. Còn huynh, Hàn Lâm, mặc huynh đắ c ý thế nào, về sau có nỗ lực ra sao, quan tước quàng thân thế nào, quyề n thế khuyh thiên hạ ra sao, có một chuyện huynh vĩnh viễn không thay

đôi được - huynh trước sau chẳng qua... chỉ là một gã tiểu nhân mà thôi.”

Lời này của nàng nói ra cực kỳ nhẹ nhàng nhưng ngữ ý rất nặng. Nhưng dù nặng như thế, từ miệng nàng thốt ra, lại tựa như có phần thương xót. Mọi sự đả c ý trong lòng Văn Hàn Lâm dưới vài lời của nữ nhân hắ n quan tâm đã tan tành vỡ vụn. Nếu nàng xuất ngôn chỉ để chê giễu hắ n, chỉ để đả kích hắ n, hắ n vẫn có thể dùng lòng kiêu ngạo từ trước đến nay để bảo hộ trái tim ở nơi sâu nhất vẫn cực kỳ mãnh cảm của mình. Nhưng sự thương xót trong lời nàng trước tiên đánh tan tất cả phòng hộ trong tim hắ n, khiến từng câu từng lời mĩa mai xộc thẳng vào, khoét sâu vào cõi lòng hắ n. - Tiểu nhân - hắ n sinh ra là muốn làm tiểu nhân sao? Nàng nên xem xem giờ là thời thế gì. Trăm ngàn năm nay, người Trung Hoa đều lẫn lộn trong đá u đá quyên mưu, Hạng Vũ đã chết, có thể sớ ng tiếp chính là Lưu Bang. Nhưng chính vì nàng không chê giễu, chỉ nói ra một thứ chân tướng, dùng một tấm gương để Văn Hàn Lâm soi chính mình, khiến tôn nghiêm của chính hắ n tự chỉ trích mãnh liệt cái tâm của hắ n, nỗi đau của sự phản tỉnh này mới khiến Văn Hàn Lâm không thể trốn tránh.

Chính Văn Hàn Lâm cũng không muốn thấy bản thân mình như thế này.

Kể ra, cái Tụ thủ đàm cục Văn Hàn Lâm thường được người trong giang hồ nhìn bợ chính là phong thái quân tử của hắ n. Nhưng hắ n khinh bỉ bọn họ - dùng tâm thái tự biếm chính mình là “tiểu nhân” mà khinh bỉ bọn họ. Hạng như Viên đại coi hắ n là tiểu nhân, hắ n cũng cười ngược trong lòng chê giễu họ - dùng tâm thái “tiểu nhân” cười nhạo họ. Chỉ có Tiêu Như, chỉ có Tiêu Như là có thể đả kích hắ n sâu như thế. Lòng Văn Hàn Lâm đau đớn, đau đến cùng cực mà sinh nộ, hắ n bỗng vỗ chưởng, hai ô ng tay áo đập vào nhau, một tiếng tan vỡ phát ra từ giữa lòng bàn tay hắ n.

Âm thanh nọ nghe không lớn nhưng truyền đi cực xa, đây chính là tâm pháp chính tông của Văn phủ, Văn Hàn Lâm chính là dựa vào tâm pháp Ngọc đường kim mã này để vận dụng Tụ thủ đao, Đàm cực bộ và chân khí hiệu xung độc bộ Giang Nam: “Ngọc đường kim mã cứu trùng thâm”. Thân sắc hấn nghiêm lại, hừ lạnh một tiếng: “Giết!”

Sau cú vỗ tay của hấn, chỉ nghe dọc con đường từ trên sườn núi cho tới mảnh rừng thưa bờ đống i diện và khu rừng rậm dưới sườn núi vang lên một loạt tiếng vỗ tay thấp thoáng, tựa như thay hấn truyền lệnh. Hấn đã xuống lệnh cho Tất Kết và tinh nhuệ của Văn phủ chém sạch Bí Tông môn của Hồ Bất Cô và Trường Xa của họ Viên!

Dưới sườn núi quả nhiên vọng tới từng tiếng kêu thảm, Văn Hàn Lâm còn đang đắc ý cười, Kim Nhật Đàn bỗng kinh ngạc biến sắc.

Trong khu rừng rậm dưới sườn núi, Tất Kết nghe tiếng liên phân chấn - chỉ mỗi nhân mã Văn phủ, lần tiếng đánh Viên môn này vốn là không đủ. Bọn họ trừ mưu tất thặng cho nên tất cả quân tinh nhuệ gần như đã ném cả vào trận vây giết Trường Xa ở bờ bên kia. Thế lực hấn cậy vào để vây giết người của Bí Tông môn và Hồ Bất Cô chính là hơn ba chục cao thủ Kim Trương môn mà Tân Thừa tướng mượn từ tay Bắc sứ Bá Nhan.

Hồ Bất Cô vừa nghe Trường Xa báo động, nhìn thấy dải lụa sáng xanh lục của Tiêu Như trên sườn núi thì liền mang người đánh lên định cứu Tiêu Như. Hấn muốn cứu được Tiêu Như rồi thì qua sông cùng trợ giúp Trường Xa. Đêm nay Viên môn trúng mai phục, với sự thạo mưu giỏi tính của hấn thì đã biết chỉ có tạm thời rút lui mới là thượng sách.

Nhưng hắ n mới tới được khu rừng rậm dưới chân núi thì đã trúng mai phục của Tấ t Kê t. Khá khen cho Hồ` Bắ t Cô, đố i diện với nguy cơ trước mặt liê n tung mình lên đánh thẳng tới Tấ t Kê t, lê vế t thương do bị kiế m ý của Lạc Hàn phạm vào trọng huyết trước ngực, dùng sức một người bay đánh thầ n tồ c, công cho cả Tấ t Kê t lẫn cao thủ Kim Trương môn mai phục phải luồ ng cuồ ng không phòng bị kịp. Ngô đạo bắ t cô và Thầ t phu chân khí của hắ n đã đố c hế t ra, có như thế thủ hạ cao thủ Bí Tông môn còn sót lại chưa đế n hai chục người của hắ n mới có cơ hội bày trận trong rừng, bảo vệ cho mười bảy, mười tám đồ ng đố i bị thương.

Tài ám phục của Bí Tông môn quả nhiên phi phàm, chỉ thầ y họ vừa mới bày được trận trong rừng là đã đủ để kháng cự sự tá n công đố t ngột của Kim Trương môn. Hồ` Bắ t Cô vô n chỉ câ n lui vào trong trận, có sự hỗ trợ của Bí Tông môn, hai bên hô ứng tá t tăng thanh thế , nhưng Tấ t Kê t đã vây được hắ n ở cách trận của Bí Tông môn ba trườ ng.

Bên kia, Kim Trương môn cùng đệ tử Bí Tông môn đã chìm vào kịch đấ u thảm liệt. Cao thủ của Kim Trương môn quả nhiên không tà m thường, lại thêm Bí Tông môn đã bị Lạc Hàn đả thương lúc trước, bởi vậy trận chiế n trong rừng sâu này, tình hình cực thảm. Trên đầ u Hồ` Bắ t Cô, mồ` hôi nhễ nhại chảy xuồ ng liên tục, hắ n đã nhận ra đố i thủ chính là cao thủ Bắ c triề u, đôi mắ t nhỏ híp lại nhìn Tấ t Kê t chắ m chắ m, đố t nhiên mở miệng nói: “Lầ n này Văn phủ tính kê t thật sâu.”

Tấ t Kê t bật cười ha ha, đôi mắ t gắ t gao nhìn đôi tay áo rách tả toì của Hồ` Bắ t Cô, không dám sơ suấ t.

Hồ` Bắ t Cô lạnh lườ ng nói: “Có điề u, họ Tá t người rồ t cuộc vẫn là kẻ khác họ, cho dù là cháu ngoại của Văn Chiề u Công tiề n bớ i,

đô c hế t sức trợ giúp Văn Hàn Lâm chẳng qua cũng chỉ là làm cho người khác hưởng mà thôi.”

Thầ n sắ c Tầ t Kề t lạnh đi, hắ n không phải là kẻ cam lòng đứng dưới người khác, lời này tự nhiên đã nói đúng tâm sự của hắ n. Nhưng hắ n cũng là hạng biế t phân rõ nặng nhẹ trước sau, tự biế t cầ n tạm thời ẩn nhẫn để mưu đồ ̣ đại nghiệp, làm sao có thể để vài lời của Hồ ̣ Bắ t Cô làm cho dao động? Miệng liề n lạnh nhạt nói: “Xem ra Hồ ̣ tiên sinh bị thương không nhẹ, không chỉ thân thủ kém linh hoạt, tới cả đầ u óc cũng hồ ̣ đồ ̣ rô ̣ i. Ta cùng Hàn Lâm huynh tình cảm chí thân, việc nhà của bọn ta không phiề n tiên sinh nhọc lòng.”

Tuổi hắ n không lớn nhưng một thân công phu thừa hưởng từ hai nhà, đề tâm trồ ̣ ng rộng mà vận sức ra các khớp, một phen giao thủ với Cảnh Thương Hoài ngày trước đã hiển lộ sự bắ t phạm. Ngón giữa đôi tay Hồ ̣ Bắ t Cô ẩn trong tay áo rách bắ m đố t tính đi tính lại nhưng cũng tính không ra đánh thề ̣ nào mới có thể dẫn thủ hạ chạy thoát khỏi tay gã này, huố ̣ ng chi ngoài rừ ̣ ng còn có thiên la địa võ ̣ ng mà Văn Hàn Lâm bày ra.

Bọn họ lạnh lùng gườm nhau, đề ̣ u muố ̣ n dùng một đòn đánh chề t đố i thủ trong khoảnh khắ c. Chỉ thầ y vế t sẹ o chầ m trên trán Tầ t Kề t dưới ánh trăng mơ hồ ̣ có thể thầ y rõ ràng, huyế t khí trên mặt dầ n vượ ̣ ng. Tuy trong gió lạnh đầ u đông nhưng đầ u Hồ ̣ Bắ t Cô mô ̣ hôi đầ m đầ , rơi xuố ̣ ng không ngó t. Hai người đề ̣ u đang tính toán sơ hỏ của đố i phương.

Đôi bên đột nhiên ra tay, giữa không trung chỉ nghe một tiế ̣ ng “bình”, hai người đề ̣ u đánh một đòn rô ̣ i lui về ̣ , hít một hơi, một kẻ là cao thủ Viên môn, một kẻ là thiế u niên anh kiệt của danh gia, thề ̣ rô ̣ i tiế p tục tung người, tiế p tục đố i quyế t, không chịu nhượng bộ.

Hoa Trụ đang lén rút khỏi thành Thạch Đà u. Ban nãy hắ n chậm rãi đàm luận, một phen ngôn từ dập hế t lòng tranh hùng của Tông thắ t nhị lão, cục diện xem ra thì bình tĩnh nhưng căng thẳng trong lòng hắ n chỉ e so với kẻ trúng mai phục như Mễ Nghiễm, Thường Thanh và Hồ` Bắ t Cô còn lớn hơn má y phầ n. Chỉ là hắ n biế t, có thể cứu vãn sự sụp đổ của Viên môn hay không, đêm nay giờ này, chỉ dựa vào bản thân mình thôi.

Trước tiên hắ n lắ ng lắ ng lên về` hướng khu rừng rậm mà hắ n ước đoán Hồ` Bắ t Cô đang bị vây, sau đó liề n thắ y Tắ t Kế t và Hồ` Bắ t Cô đang liên tục đố i đầ u giữa rừng cây, sinh tử nhắ t chiế n. Hắ n không vội giúp Hồ` Bắ t Cô mà chăm chú nhìn vào cao thủ Kim Trương môn, sau một hồ i, xác định không còn mai phục nữa thì mới bật chỉ bắ n một cái, một nhánh cây vừa bẻ xuố ng ban nãy liề n thề` như tên bay bắ n tới eo cao thủ Kim Trương môn ở vòng ngoài cùng.

Hắ n tính toán cực chuẩn, cú bắ n này vừa khéo thừa lúc Kim Trương môn và Bí Tông môn đang hò hét giao chiế n, không ai nhận ra được tiế ng xé gió của cành cây nọ. Người kia bỗng cảm thắ y vùng eo đau đốn, thân thủ hơi chậm lại, liề n bị một đệ tử Bí Tông môn dùng đao chém chề t. Đệ tử Bí Tông môn nọ cũng kinh ngạc, vạn lâ n không ngờ tới bản thân vô n đang ở thề` yế u, vậy mà một đòn đắ c thủ - Hắ n và người của Kim Trương môn đầ u chưa phát giác có người ngoài thừa cơ.

Hoa Trụ lén lút ắ n hành, mỗi lâ n ra tay đầ u mượn tay đệ tử Bí Tông môn giế t một người của đố i phương, môn hạ Kim Trương môn cũng không nhận ra viện thủ của đố i phương đã tới trong rừng.

Lầ n đánh lén này của Hoa Trụ đã liên tục đả thương sáu, bảy môn hạ Kim Trương môn, thề` cục trong trận quả nhiên nghịch chuyển. Tắ t Kế t cũng nhận ra điề u bắ t thường, cao thủ Kim Trương môn

tính tình cường hãn, vẫn không chịu cầ u viện, công kích đang dữ. Tấ t Ké t mượn khe hở một kích, cao giọng hú to, muố n cầ u viện trên sườn núi.

Kim Nhật Đầ n trên sườn núi cũng nghe ra tiế ng kêu thẳ m ngấ xuố ng liên tục chính là của thuộc hạ mình, mặt mày biế n sắ c, nhảy phồ c đi, nhào xuố ng khu rừng dưới sườn núi.

Cú nhảy này của hắ n tư thê ́ cực quái dị, cứ như đầ ng nhào lên một con ngựa khỏe đầ ng phi cuồ ng. Ba tể tử Lạc Thác minh, thủ hạ Dữ Bắ t Tín nhìn nhau thắ t sắ c, một người nói: “Quả nhiên là công phu trong Bắ c Thồ ́ đồ ́.”

Sắ c mặt ba người đầ u hiện nỗi lo âu. Lạc Thác minh trước nay là kẻ thù lớn của Bắ c triề u, gặp phải cao thủ bậc này của đố i phương tự nhiên lo sợ vô cùng.

Hoa Trự ở ngoài cuộc, mắ t nhìn sáu lố i, vừa thắ y cứu viện của đố i phương sắ p tới liề n đố t ngọt cá t cao giọng cười, vung thanh kiế m lớn kẹp bên người ra. Thứ hắ n luyện vô n là Nhắ t phát kiế m pháp - Kiế m thuật của Hoa Trự là học của một vị danh sư Trung Nguyên sau thời nam đồ , ngay cả hắ n cũng không biế t lộ kiế m thuật này tên là gì. Lúc hỏi tên, sư phụ từng nhìn mãi phương xa, ả m đầ m than rằ ng: “*Thanh sơn nhắ t phát thị Trung Nguyên*⁽³⁷⁾, nước đã mắ t, kiế m còn cầ n tên làm gì? Nề u muố n gọi tên, vậy gọi là Nhắ t phát kiế m pháp đi. Ngày nay thiên hạ nguy ngậ p, ngàn cân treo sợi tóc, ta thắ y người tư chắ t cực tồ t, sau khi học thành có thể dùng Nhắ t phát kiế m pháp này, lòng hướng về nước nhà, giành giấ t cho thiên hạ một cơ chuyển mình mỏng như sợi tóc.”

Hoa Trự tài nghệ luyện thành đã mười bảy năm, nhiề u năm rèn luyện, hắ n tự tin kiế m thuật đã hơn sư phụ. Sau khi thành danh,

hắ n cũng nhiê u lâ n đánh bại danh gia, tài nghệ kiế m thuật được khen là độc bộ Giang Nam. Lời này cũng không phải hắ n tự phong mà là lời của Viên lão đại. Viên lão đại xưa nay rấ t ít khen người, lời â y vô n là thế này: “Hoa Trụ dùng kiế m rộng bản thi triển Nhấ t phát kiế m pháp, thật là tuyệt diệu tới cô t tủy, độc chiế m tiên cơ, thô phác ngưng trọng, sáng sủa rạng rỡ, đã phát ra là không thể thu lại. Trên đạo kiế m thuật, cho dù tính cả Viên mỗ vào, hắ n vẫn xứng xưng là độc bộ Giang Nam.”

Cho nên Hồ` Bắ t Cô mới câ p cho hắ n cái hỗn danh là “Bắ t khả thu thập”, vừa chỉ tính tình hắ n, lại chỉ kiế m pháp của hắ n, đề u là “đã phát ra là không thể thu lại”. Đây là câu kinh điển trong nội bộ Viên môn, vô n là nói vui. Lại nói một kiế m kia của Hoa Trụ, điển nhã hồ n hậu, phóng khoáng chu toàn, quả không phải thứ kẻ tâ m thường làm nổi. Cao thủ Kim Trương môn trong rừng chỉ cảm thấ y trước mắ t sáng bừng, nhân vì không đề` phòng, thoắ t cái đã bị hắ n đả thương mắ t ba người. Bí Tông môn thừa cơ phản công, lại giế t hai người, Kim Trương môn chỉ đành lui lại.

Môn hạ Bí Tông môn đã nhận ra, lòng dạ vững lại, mừng rỡ gọi: “Hoa công tử!”

Hoa Trụ hô với bọn họ: “Lui!”

Bí Tông môn vâng dạ lui xuô ng.

Liê n đó Hoa Trụ vung kiế m lớn lao tới Tấ t Kế t. Vì giao tình giữa hắ n và Hồ` Bắ t Cô, hiểu nhau cực sâu, vừa nhìn một cái liê n biế t vế t thương do Lạc Hàn gây ra của Hồ` Bắ t Cô không hề nhẹ, lại rơi vào mai phục, phải vận ngược huyế t mạch, một mình kháng cự Tấ t Kế t cùng cao thủ Kim Trương môn, thương thế` tích tụ, lúc này đã là cung căng hế t cỡ.

Tất Kế t không đoán được Hoa Trụ tới, thoắt cái đã bị một kiếm của hấn đánh lui. Đệ tử Bí Tông môn đã lùi về bờ sông Tân Hoài. Hoa Trụ kéo tay trái Hồ Bất Cô, quát: “Lui!”

Hai người dìu nhau rút lui, trong cơn gió thổi vun vút bên tai, Hồ Bất Cô nói: “Còn Tiêu cô nương.”

Hoa Trụ trầm giọng: “Trên sườn núi có Kim Nhật Đàn. Đệ không nắm chắc thắng được hấn, huống chi hình như còn có cả người của Lạc Thác minh, bọn họ cũng chẳng ai dễ chơi. Văn Hàn Lâm tuyệt sẽ không hại Tiêu cô nương, lúc này chúng ta không cứu được cô ấy, trước cần tụ lại cùng Mễ, Thạch, nhanh chóng lui về ghềnh Hồ Đầu mới là thượng sách.”

Đang sau, Tất Kế t đang đuổi nhanh tới. Hoa Trụ và Hồ Bất Cô tâm ý tương thông, hai người không buông tay ra mà lấy Hoa Trụ làm trục, tay đưa một cái, Hồ Bất Cô đã xoay vòng lại. Một thế này cực nhanh, hai người họ cùng Tất Kế t đang phóng vút tới gần như chạm mặt nhau.

Thân hình Tất Kế t hãm lại, kế đó Hồ Bất Cô ra tay phải, Hoa Trụ xuất tay trái, nhát loạt công kích Tất Kế t. Tất Kế t gắng gượng đỡ lấy, nào biết nội lực của hai người vốn có chỗ thông, thủy hỏa cùng tới, Khảm Ly⁽³⁸⁾ tụ hội, thứ lực lượng một chính một phản, vừa lạ vừa bất ngờ này lập tức ép vào ngực hấn, Tất Kế t không chịu nổi liền hộc máu.

Hoa Trụ một kích đã c thủ nhưng không thừa thắng truy sát, ngược lại kéo Hồ Bất Cô, hai người tiếp tục lui ra bờ sông.

Sau lưng đã nghe có tiếng hú lạ vọng tới, tiếng hú này giống như thú tiếng vang lên trong chiến tranh trên sa trường nơi tái ngoại. Thân sắc Hoa Trụ cùng Hồ Bất Cô vụt biến, Hoa Trụ thấ p giọng hô: “Cao thủ!”

Hồ` Bắ t Cô hỏi: “Kim Nhật Đán?”

Hoa Trạ đáp: “Không sai, huynh đi trước đi!”

Tay trái hắ n quăng một cái, Hồ` Bắ t Cô đã theo kịp đệ tử Bí Tông môn bên bờ sông, bọn họ đang đợi hắ n điề u động. Hồ` Bắ t Cô chỉ đành cắ n rằng nói: “Qua sông, tụ lại với Trường Xa.”

Đệ tử Bí Tông môn thạo bí thuật, đề` u là cao thủ boi lội, nghe lệnh liề n dừ đờ` ng bạn bị thương xuồ` ng sông boi qua bờ bên kia. Hồ` Bắ t Cô quay đầ u nhìn Hoa Trạ lúc này đã phóng ngược tới đón Kim Nhật Đán đang lao tới, một thân y phục sang trọng của Hoa Trạ bờ` ng bề` nh trong gió. Hồ` Bắ t Cô biế t rõ nông sâu của Hoa Trạ, nghe tiế` ng hú vừa rờ` i liề n biế t tuy là hạng cao thủ tài ba như Hoa Trạ chỉ e cũng đã gặp phải đại địch bình sinh. Hoa Trạ nghiêm giọng quát: “Huynh lui lại trợ giúp Trường Xa, rút về` ghề` nh Hồ` Đầ u, chớ lo cho đệ.”

Hồ` Bắ t Cô siề` t chặt tay - Nề` u nói Viên môn có gì khiế` n lão Hồ` lẫn lộn đã lâu như hắ n cam lòng ra sức tới chề` t, trừ món nợ với Viên lão đại thì chính là một chút tình cảm nhiệt huyế` t giữa huynh đệ này. Có điề` u, bây giờ không phải là lúc nói chuyện liề` u mạng, hắ n không quay lại mà nhảy thẳng xuồ` ng sông, boi qua bờ bên kia.

Tai nghe Hoa Trạ đã cùng người nợ so đầ u, người nợ lâ` m rầ` m không biế t nói cái gì, tựa như thổ ngữ của Bắ c triề` u, Hoa Trạ thì cao giọng ngâm: “*Bản vi quý công tử...*”

“Bản vi quý công tử,

Bình sinh thực ái tài,

Cảm thời tư báo quốc,

Bạt kiế` m khởi hao lai”⁽³⁹⁾

(Vô n ta công tử thê gia,
Bình sinh thực mê n những là tài hoa.
Luô ng mong báo đáp nước nhà,
Vung gươm há lại cam là cỏ cây.)

Hoa Trụ trước nay cực kỳ yêu thích bài *Cảm ngộ* này của Trầ n Tử Ngang, mà bài này quả cũng tương xứng với tâm tình và xuấ t thân của hắ n.

*“Tây trì Đĩnh Linh tái,
Bắ c thượng Thiê n Vu đài.
Đặng sơn kiê n thiên lý,
Hoài cổ tâm du tai.
Thùy ngôn vị vong họa,
Ma diệt thành trầ n ai?”*

(Đĩnh Linh ruồi thẳng đường tây
Thiê n Vu nẻo bắ c ta đây lên đài
Núi cao trông ngàn dặm dài
Miên man niê m cũ bi ai cõi lòng
Họa xưa ai bảo chưa xong?
Đã theo việc cũ tan trong cõi trầ n.)

Thành Thạch Đầ u một đêm đông gió buô t, Hoa Trụ áo hoa kiế m lớn, kịch đầ u với Kim Nhật Đàn bên sông nước Tầ n Hoài.

Tiêu Như ở trên sườn núi nghe được Hoa Trụ cất tiếng ca, trong lòng yên tâm vững chí. Nàng biết tài hoa của Hoa Trụ, luận võ công tuy không được xem là số một Viên môn, còn hơi thua kém độ sắc bén so với Song xa, nhưng trí mưu đảm thức của hắn đủ để gánh vác đại sự đêm nay. Nàng rung rung tay áo, ngó lên trên nóc lầu cỏ buông tiếng cười. Nàng cười tựa rất vui vẻ - Chỉ cần toàn quân không bị diệt, Viên môn trước nay đều không ngại tạm thời thua thiệt.

Văn Hàn Lâm giận mắ ng: “Là Hoa Trụ! Hai lão già họ Triệu làm cái gì thế? Với công phu của họ, hợp lực ra tay, ngay Hữu sĩ của Viên môn cũng không giữ lại nổi thì còn đâu đá với Viên đại cái nổi gì?”

Đôi mắt Tiêu Như mang chút thương hại nhìn Văn Hàn Lâm, nhàn nhạt nói: “Lẽ nào trên đời chỉ có cường quyên với võ công sao? Hắn thành công rồi - Hoa Trụ vốn giỏi thuật công tâm, cũng không uổng khi trước hắn tìm ta hỏi về nỗi trăn trở của kẻ mắ t nước...”

Thần sắc Văn Hàn Lâm đổi thành kinh ngạc, bỗng nghe Hoa Trụ dưới sườn núi lớn tiếng hô to: “Bạt kiếm khởi hao lai!”

Tiêu Như ngó lên trên nóc lầu cỏ thấ p giọng ngâm lại. Giọng này nhỏ tới mức nghe không ra nhưng cảm hứng véo von, tuy là nữ tử nhưng một phen thấ p giọng ngâm này lại ngâm ra thứ khí khái dẫu là kẻ tráng phu ruổi ngựa cũng không thể so nổi.

Ánh mắ t quét nhẹ, thấ y được trong mắ t ba đại tể tử của Lạc Thác minh bùng lên cảm giác tri âm. Văn Hàn Lâm lạnh lùng nói: “Trần Tử Ngang va vấ p tới chề t, câu này có cái gì hay ho.”

Tiêu Như vén tóc mai. “Nếu có lợi cho nước nhà, số ng chề t cũng phải làm, há vì cân đo họa phúc mà trốn tránh? Ta tuy không phải người quyề t chí báo quốc gì nhưng rất nhiề u chuyện, Hàn Lâm, huynh vốn không hiểu được.”

Dưới sườn núi, kiếm phong kịch động, thanh kiếm rộng bản của Hoa Trụ sáng bừng về lạ, lẫn vào trong sự công kích của tiếng ca cao sáng, chỉ là hấn cũng đã thụ thương - Kim Nhật Đàn quả nhiên là cao thủ.

Sau thời gian một nén hương, bờ đớ i diện bỗng vang dậy tiếng hoan hô Trường Xa. Xem ra Bí Tông môn và Trường Xa đã tụ lại. Khuôn mặt Tiêu Như hiện nét cười.

Bộ mặt Văn Hàn Lâm thì lại lúc sáng lúc tối. Việc hôm nay gâ n thành lại bại, chính bại trong tay hai lão già họ Triệu họ. Hấn nghiến răng hận không thể gào lên. Nhưng hấn không thể không tiếc quân tinh nhuệ của Văn phủ. Biết rằng tuy Trường Xa và Bí Tông môn thương vong quá nửa nhưng sức phe mình ở bờ đớ i diện e không đủ để vây giết chúng. Văn Hàn Lâm bèn cắn răng, vỗ tay quát: “Rút!”

Có người truyền tin hiệu đặc thù của hấn đi, quả nhiên trong mảnh rừng thưa bờ bên kia đã thấy hai nhánh nhân mã chia đường mà rút. Đệ tử sót lại của Trường Xa và Bí Tông môn đang lui về ghề nh Hồ Đâu.

Dưới sườn núi, kiếm ánh bỗng tan. Trong khu rừng che phủ bởi màn đêm, bọn họ cũng không thấy được tình hình so đầ u của Kim Nhật Đàn và Hoa Trụ.

Một thoáng sau, một bóng người tung mình trở về, chính là Kim Nhật Đàn. Văn Hàn Lâm nhìn hấn dò hỏi. Kim Nhật Đàn khoát tay, trên má hấn cũng có vết thương. “Ta đã đả thương hấn, hấn đang trở n xuố ng hạ du.”

Nói tới đây, hấn hơi ngưng lại, giải thích: “Nê u ta xuấ t toàn lực có lẽ đã giết được hấn, nhưng vì ngày sau có thể phải đầ u với Viên

Thần Long một trận. Gã thủ hạ Hữu sĩ này của Viên Thần Long, võ công quả không tồi. Ta hiện vẫn không thể không thụ thương.”

Tiêu Như ôm gô i ngã m trắng, biết được Hoa Trụ đã toàn thân rút lui, dường như hoàn toàn không nhận ra hoàn cảnh cô độc không sự trợ giúp của bản thân, chỉ thấy vẻ yên lòng hiện trên khuôn mặt.

Thoát rồi - thoát cả rồi, sông Tân Hoài cùng thành Thạch Đầu huyền ảo gần cả đêm cuối cùng cũng đã khôi phục vẻ tĩnh mịch vốn có. Tất Kê t đã sang sông thu gom người của Văn phủ. Trường Xa, Bí Tông môn, Hồ Bất Cô, Mễ Nghiễm, Thường Thanh, Hoa Trụ tránh về gần Hồ Đầu. Nơi đây chỉ còn lại nàng, một nữ tử gô i âm đạm trong màn đêm, một mình đối mặt với năm đại cao thủ, ôm gô i đợi trời sáng.

Văn Hàn Lâm đã khôi phục sắc mặt vốn có, phất tay áo, dường như muốn phủi đi tro bụi một đêm vừa rồi, khoác lại vẻ thung dung phong lưu văn sĩ của hấn. Chỉ nghe trong lời hấn có ý buông bỏ: “Mà thôi, tuy không thành công hoàn toàn nhưng làm được thế này cũng không tệ rồi.”

Bỗng nghe Tiêu Như trên nóc lầu cất tiếng: “Lần này các người quyết ý phục kích là muốn đẩy Viên Thần Long xuống ngựa, hòng nắm lấy Đê ký sao?”

Văn Hàn Lâm biết chẳng cần giữu nàng - Tiêu Như trước nay là nữ tử thông minh, đã đoán thì không chỗ nào không trúng - miệng cười, nói: “Không sai, bọn ta chỉ cần đánh tan giết tán thế lực giang hồ của hấn, trong triều tự có thủ đoạn của triều đình, vị trí thống lĩnh Đê ký này của hấn cũng gô i không vững nữa rồi.”

Tiêu Như bật cười khẽ. “Nhưng Viên môn... dễ sụp đổ thế sao?”

Văn Hàn Lâm nhìn vào mắt Tiêu Như, mê m giọng nói: “A Như, ta biết muội hiện rất đau lòng. Hoa Trụ cứu được Hồ Bất Cô, giải vây cho Trường Xa rồi tháo chạy, chúng rõ ràng biết trên này còn có muội nhưng vứt bỏ muội không lý tới. Bọn chúng cũng thực bạc tình bạc nghĩa. Muội cũng nên nhìn rõ nhân cách của Viên môn.”

Tiêu Như trông về hướng thành Kiến Khang, chẳng thêm giải thích. Văn Hàn Lâm chính là Văn Hàn Lâm, cho dù nàng có là nữ nhân hấn để ý nhấ t, chỉ cần có cơ hội, hấn vẫn muố n nghĩ cách làm tổn thương nàng.

Nàng... đau lòng, nhưng cũng không đau lòng. Nàng biết cho dù Viên Thầ n Long tự mình tới, nếu đúng vào lúc nàng rơi vào cảnh nguy khố n cũng sẽ là cứu được thì cứu, nếu không cứu nổi, hấn cần nhấ c đại thê , dù lòng đau như cắ t cũng vẫn sẽ không cứu.

Nàng hơi ngược mắ t, muố n dò tìm hai ngôi sao sáng trên trời đã lộ ra sau khi gió cuố n mây bay - Ai bảo nàng yêu nam nhân đó như thê ? Hấn sẽ đem tá t thấy những gì bên cạnh gộp vào đại sự của hấn. Vì đại sự, hấn có thể hy sinh tá t thấy, thậm chí bao gồ m chính hấn, huố ng chi mình là “nữ nhân của hấn”. Hấn sẽ không nghĩ tới Tiêu Như cũng là một con người, một nữ nhân có thể tự sinh tồ n, tự phán đoán. Nếu nàng yêu hấn, theo hấn thấ y, thì đã định trước phải đem sinh mệnh của mình phó thác vào mắ y đại sự của hấn rồi.

Cho nên Tiêu Như một mình số ng trong Vãn Trang lâu. Nàng không tới Lâm An. Tuy nàng xem trọng Viên Thầ n Long nhưng nàng cũng muố n duy trì trạng thái bản thân có một vị trí độc lập để giữ gìn sự xem trọng nọ. Nàng không muố n vì xem trọng mà bám gót, vì bám gót mà tự vùi mình, mà tư thê duy nhấ t sau khi tự vùi lấ p bản thân chính là... ngưỡng vọng.

Mà ngưỡng vọng - đó không phải là thứ nàng muố n. Cái nàng chịu ngưỡng vọng chỉ có màn đêm cùng bầu trời. Dưới bầu trời này, nàng cùng Viên Thầ n Long giố ng nhau, là người vùng vẫy, vật lộn trong cõi đời. Nàng rấ t muố n hắ n có thể một lâ n, trong màn đêm thê này, cùng ngô ì một cách bình đẳ ng với nàng, quên đi má y thứ đạ i sự kia của hắ n, nào ngại giố ng như phu phụ tâ m thường, nào ngại... không còn gì khơi dậy nhiệt tình, như thê cũng là một thứ tình yêu thực sự, từ sự tôn trọng của đố i phương mà â n chúng đượ c sự tồ n tại của chính mình.

Tiêu Như buồ ng tiế ng than khẽ, bớ n bê rừng cây thâ m u, ruộng đồ ng bờ bãi yên ắ ng, trong lòng kẻ sót lại của dòng Tiêu Lương như nàng có muôn vàn ưu thương cảm thán lẽ vô thường của nhân sinh, cái mong câ u thì khó mà có đượ c, cảnh phồ n hoa thì dễ lụi tàn, tình ái chân thành chẳng thể theo đườ i - Cho dù ta có bê n bị kiên trì với tình yêu của mình thê nào, khát vọng trải qua cảnh chử vàng giấ y đỏ ra sao... tâ t thắ y cuố i cùng chỉ có thể tiêu tan như dấ u cũ Lục Triê u.

Văn Hàn Lâm nhìn Tiêu Như, ngưỡng mộ sự cô độc tự ngắ m này của nàng, lòng ngưỡng mộ này càng khiế n hắ n mong có thể vươn hai tay ra, ôm nàng vào lòng. Chỉ nghe hắ n dụ dằ ng nói: “A Như, xuố ng thôi, chúng mình cùng đi.”

Tiêu Như vẫn ngô ì trên nóc lê u cỏ, nàng thật sự yêu màn đêm thê này, thật sự. Cho dù chỉ là ở trong màn đêm này nghĩ về đoạn tình cảm nàng vĩnh viễn khó có đượ c kia. Nàng than một tiế ng, cái cõi người này, anh hùng đờ i chẳng thắ y, tiểu nhân ở ngay bên. Giấ c mộng đẹp tan vỡ, người con gái phát hiện ra vây xung quanh mình chỉ có những thứ tâ m thường.

Nàng ghét những thứ xấ u xa đó. Rấ t nhiê u lâ n, nàng muố n cùng Viên Thầ n Long nắ m tay chạy trố n trong đêm trắng, hòa vào

mây mù, cho dù từ đó mỗi người ở một ngôi sao, vĩnh viễn cách sông Ngân Hà thì cũng vẫn có thể rũ hết bụi trần, dốc lòng bầu bạn.

Nhưng đó chỉ là giấc mộng ảo trĩ nhứt, cuồn vọng nhứt mà thôi. Nàng quay đầu, bên cạnh võn còn Tần Thừa tướng, Kim Nhật Đàn, Văn phủ, Hàn Lâm... muôn vàn những thứ phiến phức đỏi không đi cứ đeo bám mãi.

Tiêu Như thấ p giọng: “Nên đi rô`i.”

Ngũ ý nàng phiêu đãng, Văn Hàn Lâm đoán không ra nàng đang nghĩ gì, dịu giọng nói: “A Như, muội cũng không cần đau lòng như thế, không cần hận gã họ Viên kia, chúng ta sống cuộc sống của mình.”

Tiêu Như bật cười khẽ, rút trong lòng ra một tấm thiệp đỏ, cầm ngay ngã n trong tay, hai tay nhẹ xé nó thành hai mảnh.

Hai mảnh giấy đỏ từ trên nóc lên cỏ bông bên rơi xuống. Nàng phấ t tay áo rộng, như muồn cười gió bay đi. Ái tình giấy đỏ chữ vàng mà nàng từng vô số lần khao khát đó, vào lúc đường cùng này, nghĩ kĩ lại có đáng là gì? Nàng võn ưa ẩn dật, đêm nay cũng đã nhạt lòng với tấm thiệp đỏ ghi bát tự này rô`i.

“Ta hận chàng chưa từng ngó ngang tới ta. Nhưng ta cũng không thể theo huynh.” Tiêu Như khẽ nói: “Ta không phải nữ tử yếu ớt như thế, cho dù là một mình ẩn cư nơi núi rừng, ta vẫn có khả năng tự lo lấy thân.”

Nàng nhảy xuống, cuồn cùng đã chạm vào mặt đất mà nàng tựa như luôn không muồn chạm vào.

Văn Hàn Lâm thầ n sắc thoấ t đỏi, hắ n biế t năng lực của Tiêu Như, nhưng không muồn bị nàng từ chồ`i bỏ đi như thế. Có lẽ nàng

sẽ lại trở ra, tiếp tục giúp họ Viên kia, với năng lực của nàng, ngày sau ắt sẽ là mô í họa trong lòng hắ n.

Chỉ thắ y sắ c mặt hắ n cứng lại, lạnh lẽo nói: “A Như, tình cảnh thế này, dù ta muố n thả cũng không thể thả muộ i đi đượ c.”

Tiêu Như hơi tùm tùm nhìn hắ n. “Kể cả từ nay ta rút thân ra ngoài cuộc cũng không thể?”

Văn Hàn Lâm cắ n môi. “Không thể.”

Tiêu Như đã trở thành chiế n lợi phẩm lớn nhắ t của hắ n đêm nay, ngày sau ắt trở thành át chủ bài dùng để đố i phó với uy thế bùng bùng của họ Viên, bắ t kể thế nào hắ n tuyệt đố i sẽ không dễ dàng buông bỏ. Hắ n biế t tính cách của Tiêu Như, lời này bản thân nói ra, hai người ắt sẽ căng thẳng suố t đời, nhưng vẫn lạnh mặt nói: “Không thể.”

Tiêu Như bỗng cười ha ha, cười tới rơi nước mắ t. “Hàn Lâm, huynh là người không muố n thắ y ta cùng họ Viên ở bên nhau nhắ t trên đời, nhưng cũng chính hạng người như huynh lại ép ta cùng chàng đờ ng sinh cộng tử.”

Thắ n sắ c nàng đổi thành nghiêm trang, ánh mắ t chọt ác liệt. “Chớ cho rằ ng bằ ng vào năm người các người là có thể nhào nặn Tiêu mỗ, mặc huynh xử trí.”

Nàng chọt ngắ ng đầ u, mang một thứ khắ ng khái dữ ng cảm đảm lược coi khinh trời xanh hiế m thắ y ở trang nữ tử. “Nghe nói hơn hai tháng trước, Kinh Tam Nương từng dùng một chiêu Vũ phá Trung Nguyên một dao chém chế t Văn phủ Tam Tạng ở Vĩnh Tế đườ ng của Lục Hợp môn. Giang hồ thiế u nhiệt huyế t, lạnh lẽo tới đáng thương. Kinh Tử của Bờ ng môn ta ngưỡng mộ đã lâu, là nàng đã

điểm chút sáng sủa mà tới bọn nam nhân cũng khó làm được cho cái giang hồ ảm đạm này. Huynh muốn ép ta so bì cùng Kinh Tử?”

Văn Hàn Lâm lạnh mặt, nói: “Vũ pháp Trung Nguyên là phái kiếm thuật của họ Công Tôn, cũng chưa tới mức độc bộ thiên hạ.”

Tiêu Như ngẩng đầu, nàng búi tóc cao lại thả tóc mai rộng, thân hình vốn cao, cái ngẩng đầu này giống như khiên thân thể cao gầy của nàng lại cao thêm một khoảng. Chỉ nghe nàng nói: “Vậy được, ta muốn đi, huynh cần coi.”

Thân hình nàng chợt bay vọt đi, ngày đó nàng bị vây ở Dương Châu chỉ vì học nghệ chưa thành. Lúc này, Thập sa đê của nàng đã thành lâu rồi, ngay Viên lão đại cũng từng khen nàng là trang kiệt xuất trong hàng nữ lưu, đủ để tranh đấu với nam tử. Chỉ thấy từ trong tay áo nàng, hai ngón búng ra một luồng chỉ phong bắn đi, muốn bức lui Văn Hàn Lâm.

Văn Hàn Lâm nghiêng người bước tránh, chính là Đàm cực bộ. Hắn trù mưu vạch kế xưa nay tinh tế, Đàm cực bộ này vốn thích hợp với tính cách của hắn nhất. Văn Hàn Lâm vừa mới có thể lui tránh, thân hình Tiêu Như đã vút thẳng về trước, đáp xuống trước mặt ba tế tửu của Lạc Thác minh. Ba người nọ ai nấy xuất quyền ra chưởng, hơi ngăn cản, Tiêu Như lại vừa chạm đã lui, định trở xuống dưới sườn núi. Thân pháp khinh công của nàng cực cao, hiệu xưng Thập sa đê, chỉ cần để nàng thoát ra ngoài cuộc, cả đám muốn đuổi kịp nàng cũng khó.

Bỗng nghe có giọng nói cứng cỏi: “Tiểu nương tử, người lưu lại.”

Đó là cao thủ Kim Trương môn Kim Nhật Đàn.

Hắn vẫn chưa ra tay, chỉ thấy trên mặt hắn đã sớm nổi lên một tầng màu vàng nhạt. Thân hắn không hề động, song thủ đã như hổ

trảo cào vào không trung. Sắc mặt Tiêu Như biến đổi, chỉ thấy đường đi của nàng đã bị khí kình phát ra từ trảo chỉ của Kim Nhật Đàn cắt mất - Chẳng trách cao minh như Hoa Trụ cũng bị thương trong tay hắn, quả nhiên là cao thủ!

Tiêu Như bồng phát tóc mai, thân hình đảo bay, đã cùng Kim Nhật Đàn bắt đầu so đấu. Chỗ xảo diệu trong chiêu số của Kim Nhật Đàn không nhiều nhưng ra đòn cực kỳ ác liệt, cái gọi là “Suất bị tỏa uyển triển kim thủ” nguyên bản chính là môn chuyên để tóm bắt. Chỉ cần lọt vào tay hắn, chỉ e đầu có cứng như vàng, vững như tường cũng thoát cái tan thành vô hình.

Thân hình Tiêu Như bay lượn giữa khí trảo của hắn, nàng dùng thuật Thập sa để tránh thoát trảo khí sắc bén của Kim Nhật Đàn. Kim Nhật Đàn càng đánh càng ngạc nhiên, miệng “oa” một tiếng, ngón tay vận thêm sức, chỉ thấy từng sợi khí trắng nhạt mờ mờ phát ra từ tay hắn, ánh trên khoảng cỏ dại sườn hoang này, tung hoành xoay chuyển, cực kỳ nguy hiểm.

Thân hình Tiêu Như vẫn tựa lửa ma trời u mị, xuyên tránh giữa những đạo khí trắng nõn. Kim Nhật Đàn lẩm bẩm: “Trong đám người Nam, trừ Viên đại, ngay cả nữ tử cũng có cao thủ cỡ này?”

Hắn chậm rãi vận lực, màu vàng kim trên mặt càng lúc càng nhạt, dần dần thành màu trắng. Cái hắn tập võ là võ công trong Bát Thố đồ, lấy chim ưng làm mẫu, song thủ lúc gập lúc mở, thật giống kình trảo của thương ưng, chỉ chực vô thức xé tan. Chung nghi nhân trong Lạc Thác nhìn Tiêu Như, miệng thì thầm: “*U lan lộ, Như đề nhĩn, Vô vật kết đồng tâm, Yên hoa bất kham tiền. Thảo như nhân, Tùng như cái, Phong vi thường, Thủy vi bội, Du bích xa, Tịch tương đãi, Lãnh thúy chúc, Lao quang thái, Tây lãng hạ, Phong xuy vũ*⁽⁴⁰⁾ - Công phu Thập sa để quả nhiên nguy hiểm, phiêu

đăng như quỷ mi, không ngờ đương thế còn có người luyện được tới mức này.”

Nàng là nữ nhân, tự nhiên thán phục tài năng của Tiêu Như. Văn Hàn Lâm ở bên cạnh thì mặt mày âm trầm, hắ n không thể thả Tiêu Như đi, nhưng mắt thấy Kim Nhật Đàn tự thế phát lực, một thân tu vi đã dần dần phát huy gần mười thành thì cũng sợ Tiêu Như bị thương dưới trảo của hắ n.

Thân hình Tiêu Như càng thi triển càng rộng mở. Thì ra lúc bình thường nàng cũng hiếm có cơ hội được dốc toàn lực như thế này. Thân hình nàng tựa như từ từ phiêu tán, thoáng cái đã không như hình người mà giống như một cái bóng ma mị ngàn năm truyền lại, dao động trong khối nước thời Lục Triêu. Công phu Thập sa đề vô n rất gần với quỷ đạo, luyện bằng cách tự tập âm khí, rất dễ thương tổn tới khí mạch. Cái gọi là: “Đuốc tang đón người mới, Mộ tồ i lửa lập lòe”(41) chính là mười chữ yế u chỉ của môn tâm pháp nội công này.

Về mặt Kim Nhật Đàn càng lúc càng nghiêm túc, hắ n vô n xưa nay khinh Nam triêu chẳng có ai, về mưu lược tính toán, ngoài Dịch Bôi Tử từng khuông phục Hoài Thượng ra, nếu bàn về võ công, hắ n cũng chỉ kính có Viên đại của Giang Nam - Là vì Viên đại từng sai Song xa chém giết Nhậ t kiế m tam tinh của Tử Vi đường năm xưa mà ngay cả cao thủ Bắ c triêu cũng không thể không thán phục. Có điề u, hôm nay hắ n đã đụng phải Hoa Trụ, kiế m thế lắ ng lệ của gã đã khiế n hắ n kinh ngạc, đâu ngờ một nữ nhân ra tay mà cũng âm u nguy dị khó đoán nhường này. Tiêu Như nhìn bề ngoài thì từ đầ u tới cuối chưa từng ra tay công kích hắ n nhưng thân hình nàng lay lắ t, mỗi một cú tránh đầ u khiế n hắ n tuy tá n công mà khó chịu khôn tả, nếu hơi lơ là, thứ âm khí chẳng thể gọi tên nọ sẽ ngầ m đánh lén. Kim Nhật Đàn biế t đây là tâm pháp nội lực cực kỳ cao minh, trong lòng buồ n bực không thôi, nếu cứ thế này, e sẽ

trúng kế của nữ tử xem tướng yếu ớt này, do đó không thể không phát huy tâm pháp Bác Thố đồ của Kim Trương môn tới cùng cực. Xuất thủ cũng đã không dư sức như lúc mới đầu, chỉ thấy sự hung hãn ác liệt của hắn đã phát ra tất tậ, rõ ràng đã coi Tiêu Như như đại địch kiếp này.

Công phu Bác Thố đồ được lưu truyền ở vùng Bạch Sơn Hắc Thủy, vốn có hai mạch là Thố phục và Ứng dương, Kim Nhật Đàm kiên tu song luyện, lúc này toàn lực ra tay, thân hình Tiêu Như đã khó uể chuyễn tự nhiên như ban đầu. Chóp mũi nàng đã hơi ra mồ hôi, mồ hôi không bốc lên mà ngưng kết, nửa tựa hạt băng mà rơi xuống lớp cỏ khô. Suất bị tỏa uyển triền kim thủ của Kim Nhật Đàm đã vận dụng các ngón xảo diệu tới mức tối đa. Chỉ nghe hắn quát “ya” một tiếng, lura một khe hở, hai bàn tay lớn quấn lấy tay áo Tiêu Như. Chỉ cần phen này quấn trúng, dù mau lẹ như Tiêu Như chỉ e từ đây khó bề bõng bềnh như quỷ mị, sẽ rơi vào cuộc chiến đầu đeo bám bất lợi với bản thân.

Đột nhiên có một bóng người từ xa phóng đến, chưa tới nơi đã quát lớn: “Như tử, đệ tới giúp tử!”

Người nọ rõ ràng là hạng ngay thẳng, từ xa đã thấy được đồ i thủ chính là bậc cao thủ hiế m có trên đời như Kim Nhật Đàm nhưng vẫn không muố n đánh lén. Tiêu Như kinh ngạc, đưa mắt nhìn, khẽ hô lên: “Tiểu Xá Nhi.”

Kẻ tới chính là Mễ Nghiễm, chỉ thấy hắn cởi nhuyển thương đeo ở eo - cán cây thương nọ là cây mây được ngâm tẩm kĩ càng, mẽ m mại uố n cong được nhưng cũng cực kỳ chắ c chắ n, một kích đập tới Kim Nhật Đàm. Hắn ra tay quả nhiên khác hẳn Tiêu Như, Kim Nhật Đàm vốn bị thứ công phu uyển chuyễn né tránh, không cần ác liệt nhưng thường hại người ở chỗ không ngờ tới của Tiêu Như đeo bám tới mức mất hết kiên nhẫn. Khó khăn lắm mới thấy một thương

đâm tới này của Mễ Nghiễm, cương liệt oai phong, trong lòng mừng rỡ, không hề sợ hãi, tay vỗ một cái, nặng nề đánh lên cạnh bên của mũi cây thương nọ, miệng hô một tiếng: “Sảng khoái!”

Mễ Nghiễm tựa như chịu lực lớn, thân hình khựng lại. Võ công hắ n vô n không bằ ng Hoa Trụ, một lâ n va chạm này đã thấ y khó bê` chớ ng đờ. Chỉ nghe hắ n kêu lên: “Nhu tử, ở đây để đệ ứng phó, tử đi đi.”

Hắ n cùng Tiêu Như tình như tử đệ, cho nên tuy Hồ` Bắ t Cô đã tiế p ứng hóa giải được vây khố n đớ i với Trường Xa nhưng hắ n nghe được Tiêu Như vẫn ở trong hiểm cảnh thì vừa ra khỏi rừng đã một mình lao đi, tới Hồ` Bắ t Cô cũng không ngăn được.

Hồ` Bắ t Cô ở sau lưng hắ n gọi với: “Tiểu Mễ, đệ không thể đi, hôm nay có Kim Nhật Đàn trên sườn núi, cho dù ta chưa bị thương, có địch nổi hắ n không vẫn còn chưa biế t. Đó là hạng cao thủ có thể đớ i kháng với lão đại. Huố ng chi còn Văn Hàn Lâm ở đó, Tiêu cô nương hẳn không tới mức nguy hiểm tới tính mạng.”

Mễ Nghiễm hô trả: “Mọi người đi đi, tuy có Văn Hàn Lâm nhưng Như tử... tử ấ y xưa nay quyế t không chịu nhục.”

Rõ ràng so với Hồ` Bắ t Cô và Hoa Trụ thì hắ n hiểu tính tình Tiêu Như hơn.

Được một kích của Mễ Nghiễm cứu viện, Tiêu Như mới có cơ dứt ra hít thở, đang định mở miệng, Văn Hàn Lâm đã dùng Đàm cục bộ chắ n trước người nàng, vừa động thủ đã là Tụ thủ đao. Hắ n xuấ t thủ là vì biế t rõ nế u để Kim Nhật Đàn ra tay, với sự ác liệt của gã chỉ sợ Tiêu Như khó mà toàn thân rút lui. Nhưng hắ n cũng thấ y được võ công của Tiêu Như đã vượt xa ước đoán của bản thân, cho nên đã ra tay là dùng ngay ngón nghề` thành danh Tụ thủ đao của mình. Có

điề`u, Tụ thủ đao lâ`n này không phải đao thật mà dùng tay làm đao, đao xuấ`t từ ô`ng tay áo.

Y phục của hắ`n và Tiêu Như đê`u là áo mũ Nam triê`u, tay áo rộng rãi, không bó hẹp giồ`ng người Bắ`c. Hai người vừa so tay, chỉ thắ`y khung cảnh rắ`t đẹp mắ`t - bô`n ô`ng tay áo tung phắ`t, hai người đê`u là bậc tinh thông thân pháp, nhanh mà phiêu dật, như chim âu mặc tình đùa chơi.

Tiêu Như quát hỏi: “Hàn Lâm, đêm nay huynh quyế`t ý ra sức ngăn ta sao?”

Văn Hàn Lâm trắ`m mặc nói: “Nê`u để Kim huynh ngăn muội, hắ`n phát lực không thu, chỉ sợ muội sẽ nhuồ`m máu sườn núi này.”

Tiêu Như nhướng mày. “Hàn Lâm, đây là huynh ép ta, vậy chớ trách ta bắ`t nghĩa.”

Chiêu thức của nàng chọt thay đổi, chỉ thắ`y chiêu chiêu liên miên tràn tới, toàn là chỉ pháp ảo diệu trong Thập sa đê. Văn Hàn Lâm song thủ thành đao, lúc vươn ra, lúc ẩn vào trong tay áo, biế`n hóa khó lường. Đôi tay của Tiêu Như thì từ đầ`u tới giờ vẫn ẩn trong tay áo. Từng chiêu của nàng tựa như đã sớm mưu tính từ lâu, khắ`c chề` tới cùng tận lộ số` chiêu thức Tụ thủ đao của Văn Hàn Lâm. Tụ thủ đao vô`n lắ`y âm hiểm khó lường làm yế`u chỉ, nhưng Tiêu Như từng là bạn chí thân của Văn Hàn Lâm, tuy hắ`n chưa lúc nào không ân giắ`u thực lực với nàng nhưng với sự thông minh của Tiêu Như, từ lâu đã thắ`u hiểu sâu sắ`c lộ số` chiêu thức của Văn Hàn Lâm. So đầ`u chưa được mắ`y hiệp, sắ`c mặt Văn Hàn Lâm đã đại biế`n, không vì đâu khác, chỉ vì Tiêu Như đang đánh ra một bộ chiêu số` nghiên cứu sáng tạo ra chuyên để đố`i phó với mình. Bộ chiêu thức nọ tinh diệu mà quảng bác, vừa khéo trong chỗ vô hình đã khắ`c chề` đao lộ Tụ thủ đao của hắ`n. Văn Hàn Lâm toát mồ` hôi lạnh, tuy lúc này Tiêu

Như ra tay còn chưa chiế' m được thượng phong nhưng trong lòng Văn Hàn Lâm bỗng nghĩ tới một chuyện đáng sợ. Chỉ nghe hắ' n rú lên: "Làm sao muội..."

Bên cạnh còn có người khác, hắ' n không muô' n nói thẳng ra rằ' ng Tiêu Như đã nghiên cứu được cách phá giải Tụ thủ đao của hắ' n. Tiêu Như phá' t ô' ng tay áo một cái, sắ' c mặt thoáng ửng hồ' ng. "Không câ' n nhiề' u lời, chính như huynh đoán."

Trong ngực Văn Hàn Lâm nổ tung: Quả là như thế'. Hắ' n biế' t dựa vào võ công cùng kiế' n thức của Tiêu Như, nhận ra được lộ số' của hắ' n cũng không đáng để ngạc nhiên, nhưng với năng lực của nàng, chỉ sợ chưa đủ để phá giải sạch chiêu số' ra tay của mình, vậy thì chỉ còn một người có thể - đó là Viên đại.

Văn Hàn Lâm ra đòn không chậm nhưng lô' ng ngực trong khi đang so đấ' u với Tiêu Như cũng đã cảm nhận được thứ khí thể' bình thường nhưng uy nghi khó phạm của một người. Nế' u do Viên đại xuấ' t thủ, bản thân hắ' n còn có thể nắ' m chắ' c bắ' t bại không? Hắ' n nghĩ tới đây, lòng tàn khí nguội. Điề' u Tiêu Như muô' n chính là phen kinh hãi này của hắ' n, chỉ thấ' y nàng nắ' m lấ' y thời cơ, tuy thấ' y Mễ Nghiễm gặp nguy hiểm nhưng không hê' cứu viện, khí sắ' c trên mặt dầ' n đổi. Nơi mi mày hơi tùm lại, đôi con ngươi thoáng cái đổi màu. Chỉ thấ' y một loạt màu từ "đỏ, cam, vàng, xanh, lam, chàm, tím" lầ' n lượt ả' n hiện trong mắ' t nàng, lúc mau lúc chậm, hồ' i lâu mới phục hồ' i.

Chung nghi nhân ở bên cạnh tinh ý, kinh hãi gọi nhỏ: "Đó là gì thể'?"

Tân Tứ và Nghiêm Lũy bên cạnh đê' u trầ' m ngâm không đáp, cũng không rõ dị tượng này đại diện cho hung hiểm gì. Văn Hàn Lâm

đang tính toán trong lòng, bỗng cảm thấy tay áo Tiêu Như phất nhẹ đi, hất nhẹ khe hở vừa vặn bắt được.

Tay áo Tiêu Như lập tức rách nát. Nàng chẳng hề sợ hãi, nhân đó giật xé đi, mặc Văn Hàn Lâm tóm mảnh áo nát của tấm trường sam khoác ngoài của nàng. Thân hình nàng vặn vẹo, đã thoát ra khỏi bộ trường sam kiểu nam lầy của Viên lão đại, lộ ra một bộ trang phục của nữ tử. Bộ đồ bên trong của nàng tà rộng tay áo dài, khác hẳn y phục của nữ tử đương thời, có phong cách rất cổ. Phối với cái cổ cao, mi dài mắt sáng, càng làm tăng thêm thân thái xinh đẹp, khiến cho sườn núi hoang tới tấm này sáng bừng.

Văn Hàn Lâm bất ngờ mới định thân lại, lúc trước hất nhẹ ra, không ngờ mình một trảo thành công, sau đó thấy thân thái trong mắt Tiêu Như, một ý nghĩ đáng sợ dâng lên trong lòng hất nhẹ. Chỉ thấy hất nhẹ hoàn toàn không có niềm vui đắc thủ, ngược lại cực kỳ hoảng sợ nói: “A Như, dừng!”

Tay áo rộng của Tiêu Như phất ra, thân như tiên nữ cung trăng, tình cờ giáng xuống nhân gian. Nàng khẽ lộ hàm răng, cười khê: “Dừng cái gì?”

Văn Hàn Lâm vội nói: “Ta không ép muội. Muội biết, ta sẽ không đả thương muội. Muội chớ mạo muội sử dụng Điện Hoàn ngũ bách tâm pháp⁽⁴²⁾.”

Tiêu Như cười nhạt. “Huynh sẽ không hại ta nhưng khi nhục ta lắm lắm. Ngày xưa có Điện Hoàn, khởi nghĩa không phục nước Tần xưng đế. Tiên sư tổ cảm khái họ Tư Mã phản loạn nên sáng tạo tâm pháp này, chính là muốn hậu nhân chúng ta dùng vào ngày hôm nay.”

Văn Hàn Lâm đã trầm tĩnh lại. Chỉ nghe Tiêu Như nói: “Huynh cho rằng ta sẽ sống tạm bợ cậu an trong tay huynh?”

Nàng sẽ không như vậy - nhưng rõ ràng Văn Hàn Lâm đã xem nàng là “chiến lợi phẩm” của đêm nay - Tiêu Như cười lạnh trong lòng, lòng kiêu ngạo của nàng há dung cho kẻ khác coi rẻ, nào sợ có bậc cao thủ như Kim Nhật Đàn ở đây, nào sợ - nàng sẵn sàng vận khởi tâm pháp Điện Hoành ngũ bách mà từ khi Giang thuyên chín họ khai phá tới nay vẫn gần như không có ai dám liều lĩnh sử dụng.

Đôi tay áo rộng của nàng theo gió bay múa, nàng ngẩng đầu nhìn trời, bỗng ngâm khế một câu: “*Tự thiếp dung hoa hậu...*”

Liên đó ánh mắt nàng liên miên đi - Đòi này uống tiếu ng kiêu diễm, cái danh kiêu diễm này cuối cùng cũng có ích gì cho mình?

Tự thiếp dung hoa hậu - Tất thấy đề đầu bắt đầu từ “*Tự thiếp dung hoa hậu*” nhi.

Văn Hàn Lâm chột lui lại, hấn thàm thì: “Cuối cùng muội đã luyện thành Nhất vẫn giang hồ trăm năm nay không ai luyện nổi rồi sao?”

“Nhất vẫn giang hồ”⁽⁴³⁾ - Cái tên thật kinh diễm! Chung nghi nhân cùng hai người Tân, Nghiêm nhìn nhau, trong mắt đề đầu cùng chung một vẻ: Chưa hề nghe qua.

Chỉ nghe Tiêu Như cảm khái nói: “Sao bả ng Nhất vẫn giang hồ”⁽⁴⁴⁾.”

Âm tuy đồng, chữ lại khác, Văn Hàn Lâm nhất thời còn chưa hiểu. Mễ Nghiễm lúc này đã trúng nhiề u vết thương, tuy dừng mảnh không lui, miệng vẫn hô: “Nhu tử, tử mau đi đi!”

Tiêu Như lại cười, nói: “Tiêu Xá Nhi, chớ sót ruột, cứ để Như tử cùng đệ chớ ng lại kẻ địch Bắc quốc. Hồ i những năm Kiến Viêm,

Kim Trương môn giết tổ phụ ta, món nợ này cũng nên kết thúc.”

Tay áo nàng lật bay, thân mình đã tựa thiên tiên giáng trần, bay vào trận chiến giữa Kim, Mễ. Nhưng dẫu có là tiên tử cũng chẳng thể kiêu diễm bằng nàng, có điều về kiêu diễm nợ khi cười đương nhiên có thể khuynh quốc, nhưng lúc không cười thì thần thái lạnh lùng, như tiên nhân trên đỉnh núi Cô Xạ xa xôi, da như băng tuyết, dung nhan như trinh nữ, không ăn ngũ cốc, dùng sương móc làm đồ ăn.

Triều khiên tì chi mộc lan hề, Tịch lãm châu chi túc muội;

Nhật nguyệt hồ t kỳ bất yêm hề, Xuân dũ thu kỳ đại tự⁽⁴⁵⁾!

(Sớm đi hái mộc lan trên núi, Chiều bên sông cắt cỏ đồng thanh;

Nhật cùng nguyệt vụt thay qua lại, Xuân với thu lần lượt thay nhau.)

Tiêu Như than khẽ, dáng nàng không ngờ lại có vẻ đẹp như trong *Sở từ*.

Duy thảo mộc chi linh lạc hề, Khủng mỹ nhân chi trì mộ;

Thừa kỳ ký dĩ trì sinh hề, Lai ngô đạo phù tiên lộ⁽⁴⁶⁾!

(Cỏ cây đã tạ tàn rơi rụng, Sợ mỹ nhân lỡ mất tuổi xuân;

Cưỡi ngựa hay trở tài bay nhảy, Tới đây ta dẫn lối đưa đi.)

Thứ nàng cần chính là cái dũng khí “Tới đây ta dẫn lối đưa đi” trong cái đường đời thời gian vút chày, hồ ng nhân rồi sẽ héo tàn này.

Chỉ thấy nàng hơi nhún người bay tới, đã xuất thủ, vừa xuất thủ liền từ trong tay áo rộng mò ra một thanh đao, đó chính là thanh Bội Hoàn mà Viên lão đại tặng. Mễ Nghiễm lần đầu tiên thấy được phong thái kiêu diễm cao quý này của nàng, mắt sáng lên, nhưng rồi đôi mắt đỏ hồng, hẳn biết lúc này Như tử đã liều mạng rồi. Vị Như tử trước nay xử thế điềm đạm, bình tĩnh giờ đã liều mạng rồi!

“Khi xưa liều mạng ấy vì hồng nhan” - Chính là cái liều này sao?

Tiêu Như tuy xuất đao nhưng lại dùng kiếm chiêu. Kiếm chiêu này khác xa với đạo công kích bình thường trên giang hồ, lại giống như múa kiếm.

Nhất vẫn giang hồ quả không tầm thường, huống chi đã thành Nhất vẫn giang hồ (47)!

Kim Nhật Đàn cả kinh với thế đến nọ, hẳn cân nhắc nguy cơ cực nhanh, sắc mặt sầm xuống, hô một tiếng, chân khí Bạt đỉnh của Kim Trương môn đã được hẳn nhanh chóng từ Đan Điền vận lên. Tiêu Như muốt người, chỉ nghe miệng nàng ngâm nhỏ: “*Tự thiếp dung hoa hậu...*”

...

“Tự thiếp dung hoa hậu,

Tùy vương liệt phong trần,

Thục tri Cai Hạ chiến,

Đoạn tông Lũng Đầu ngâm.”

(Sau buổi thiếp mặt hoa gặp gỡ,

Liên theo chàng trái khắ p phong trầ n,
Nào hay Cai Hạ sa chân,
Lũng Đầ u khúc â y không ngân đượ rô i.)

...

Sắ c mặt Tiêu Như dầ n chuyển thành đau thương, đao ý không dứt, miệng cũng không ngừng lại mà khẽ ngâm tiế p:

*“Sở ca di tứ dĩ,
Hán nguyệt lũng tam quân.
Quân qua không chỉ nhật,
Thiế p phát loạn thù y vân.
Quảng tụ vũ nguy trướng,
Lược mấ n niệm sơ tâm.
Quân thả chiế n thiên cổ,
Thiế p quyệ n dĩ thập xuân.
Giang sơn dư nhấ t vẫn,
Dư lệ mấ n thương quầ n.
Thử tịch nguyệt hoa mấ n,
Tương dĩ thù chu thầ n...”*

(Tiế ng Sở ca vang lừng bố n phía,
Vầ ng trăng ngà ôm lấ y ba quân.

Giáo chàng chĩa thẳng sông ngân
Tóc xanh của thiếp rũ ngả như mây.
Tay áo rộng múa nơi doanh hiểm
Vén tóc mai hoài niệm lòng son
Ngàn sau chàng tiếng hăng còn
Mười năm thiếp đã mỗi mòn có hay
Giang sơn chỉ sót đường tự vẫn
Lệ dư tràn ướt đầm quàn xanh
Đêm nay trăng khéo tròn lành
Đem ra thù tạc với vành môi son...)

Tay áo Tiêu Như bay lượn, từng đao từng thế đều lần trong tiếng ca ngâm. Đao tên Bội Hoàn, người múa dưới trăng. Nàng thật đã mệt mỏi sao? Là ai nhẫn tâm để nữ tử này phải vương vẻ mệt mỏi ấy? Mễ Nghiễm bỗng ra sức, vọt lên Vô hời thương pháp hấn tập từ thuở bé ở Song Thương hội. Môn thương pháp này ý năm ở chỗ ngay thẳng dứt khoát, một đi không về. Trong mắt Kim Nhật Đán đã lộ vẻ kinh sợ. Hấn không lưu tình nữa, đôi tay lớn vọt võ công trong Bác Thố đỏ, liên tục đánh về phía Tiêu Như và Mễ Nghiễm.

Có điều, đôi tỷ đệ này đã đồng tâm hiệp lực. Hai người chung lòng, sức xẻ được vàng. Tiêu Như đã biết được người quan tâm tới mình nhất trên đời này chính là Mễ Nghiễm. Nàng không thể bỏ mảnh tình thâm này, cho dù tan thân tàn mạng nàng cũng phải giữ cho Tiểu Xá Nhi một “tương lai” có thể uy phong cát cánh!

Chỉ thấy mỗi một chiêu của Kim Nhật Đàn đánh ra, cho dù ác liệt khó đỡ nhưng nàng vẫn y vào thân pháp mau lẹ lả n nào cũng tranh đón trước. Cổ họng nàng không ngừng ho ra máu, giọt máu như hoa bay tung tóe nhưng thế đao đòn đánh của nàng không gián đoạn. Chỉ nghe nàng cao giọng: “Người chính là cái nan đề gâ n đây Tâ n Thừa tướng định dùng để làm khó Thâ n Long? Hắ c hắ c, khiế n chàng thắ ng không được, bại không xong, một nam nhân, thân ở trong triề u quả nhiên có lắ m cái ràng buộc.”

Lòng nàng nhói đau, nghĩ tới việc có phải Viên Thâ n Long ngày sau cũng sẽ vì mình mà hay gặp phải ràng buộc như thế không? Đường đời này quá mức lạnh lùng, nàng muố n hắ n bị mình ràng buộc không phải vì hư vinh mà chỉ vì giữ lại một chút quan hoài cho hắ n trong cái thời thế lạnh lùng này.

Còn một nữ tử như nàng, tuy chấ p niệm khư khư, ước mong cao vợi nhưng không có ràng buộc gì, vậy đêm nay nàng làm thế này là vì đâu? Chỉ nghe nàng nói: “Tiểu Xá Nhi, đêm nay chúng ta giải quyế t sớm cục diện khó xử cho Viên lão đại của bọn đệ đi.”

Có lúc tin tức của nàng còn nhanh hơn Viên Thâ n Long, cho nên đã biế t trước việc Tâ n Cô i dùng Kim Trương môn để làm khó họ Viên. Quyế t đầ u đương trường đã tới hồ i quyế t tuyệt, tiế ng ca của Tiêu Như đã trọn vẹn, nàng bỗng nói: “Tiểu Xá Nhi, hãy xem một đao này của Như tỷ.”

Ngày sau, Mễ Nghiễm trọn một đời cũng chưa từng quên câu nói này của Tiêu Như. Một đao nọ, sôi sục xuấ t ra nhưng lại ngưng lạnh như băng, diễm lệ như ráng chiề u. Trong đao ý đó, có quyế t tuyệt, có yêu kiề u, tràn đầ y hương diễm tựa một điệu múa khuy nh quố c, đẹp đẽ vô song. Chỉ thấy Tiêu Như chẳng bận tâm tới Suấ t bi tòa uyề n triề n kim thủ của Kim Nhật Đàn đang đánh tới, thân hình vặ n một cái, đã len vào trong nội khí sắ c bén của Kim Nhật Đàn. Liề n

đó nàng cất tiếng cười, tiếng cười ấy ánh lên trên đao Bội Hoàn, sau đó, nàng xuất đao. Một đao này như thế nào? Một đao này buồn thương, đẹp để lại dư dật, trào dâng khó đỡ, tựa như đánh ra từ trong khối nước Lục Triều. Mũi đao nọ lóe sáng, thoáng chiếu tỏ dung nhan tuyệt thế, vẻ phong lưu khoáng đạt của Tiêu Như, nét diễm lệ mà sâu cảm của nàng lay động tâm tình, trọn một đời Mễ Nghiễm cũng không thể quên đi được.

Đao ý nọ không bận tâm tới bất cứ thứ gì, ập thẳng tới Kim Nhật Đàn. Tay phải Kim Nhật Đàn đã chạm vào eo Tiêu Như, một cái chạm đó gằn như có thể chặt đứt eo nhưng hấn chỉ cảm thấy vai phải cực kỳ đau đớn, một đao kia đã chặt cả cánh tay phải của hấn xuống. Có điếu, sức lực ẩn chứa trong cánh tay đứt rời này cũng khiến Tiêu Như không thể chịu nổi, chỉ thấy thân hình nàng như một dải lụa nhẹ bị Kim Nhật Đàn đánh văng. Mễ Nghiễm phần nộ: Người dám đả thương Như tử của ta! Hấn chẳng thèm để ý một cước đoạt mệnh từ chân phải của Kim Nhật Đàn, trường thương trong tay vừa xia vừa đập, nhắm thẳng tới tay trái Kim Nhật Đàn.

Chỉ nghe có tiếng xương gãy, bụng Mễ Nghiễm tuy trúng một cước nhưng một thế thương đánh ngang nọ cũng đã đập rạn vỡ tay trái của Kim Nhật Đàn. Hai tay Kim Nhật Đàn cùng bị phế trong một trận chiến với hai người của Viên môn! Tiêu Như bỗng cao giọng gọi: “Ngô công tử, huynh tới rồi sao?”

Đêm nay, vừa đến ven sông đã nhận ra thế cục thay đổi, nàng liền sai Thủy Hạnh Nhi lập tức quay lại. Lúc ấy có người Văn phủ ở cạnh, nàng không có cơ hội nhiều lời. Thủy Hạnh Nhi cũng là cô bé lanh lợi, nhận ra Tiêu Như rơi vào cục diện nguy hiểm, nàng không biết kêu cứu ai liền tìm tới Ngô Tứ của Bán Kim đường.

Tiêu Như cũng đoán trước như thế. Dưới sườn núi chỉ nghe một tiếng tiêu lãnh lốt, khuôn mặt Tiêu Như nở nụ cười xinh đẹp mà thế

thảm - Đồi này rõ t cuộc vẫn có hai nam tử chưa từng phụ ta. Kim Nhật Đàn thân mang trọng thương, gắ ng sức đánh trả, lại một cước giẫm lên ngực Mễ Nghiễm lúc này đã không còn sức tránh né. Một đạp này mà trúng, chỉ sợ nam tử dũng mãnh, hăng hái chỉ huy Trường Xa, hiệu xung Vũ mã sẽ mấ t mạng ở đây.

Tiêu Như đã lao tới, vắn lưng một cái, miễn cưỡng tránh thoát một đòn của Kim Nhật Đàn rõ i lật người xuấ t đao, một đao này dùng số ng đao đánh vào mạch nơi chân trái Kim Nhật Đàn. Kim Nhật Đàn đã trọng thương, nào chịu nổi một đòn này nữa, khuyu chân quỳ xuố ng, ngã lăn ra đấ t. Thấ t lưng nơi eo Tiêu Như đã quấ n lấ y Mễ Nghiễm, tay trái xoay chuyển, liề n cuộn hấ n lên, đưa ra ngoài vách núi.

Vách núi tuy cao tới mười trượng, đã nhảy xuố ng thì dù có khinh công như Lạc Hàn cũng ấ t phải bị thương, nhưng đã có Ngô Tú tiế p ứng, có thể đảm bảo không cầ n lo lắ ng.

Nàng cứu được Mễ Nghiễm, đã yên tâm một chút. Quay người lại, đầ ng sau chính là ba đại tể tử của Lạc Thác minh, bọn họ mới chỉ tiế p xúc một chút, ba người Lạc Thác minh dường như cũng cảm động vì chiêu thức thảm liệt của nàng ban nãy, vừa chạm đã lui, nhường đường cho nàng, mặc nàng phi thân xuố ng dưới vách núi.

Không ngờ Văn Hàn Lâm lại ra tay vào lúc này - Bắ y giờ hấ n đã quên đây là nữ tử hấ n một mực yêu thương, chỉ cảm thấ y cường địch bậc này, giờ không giế t còn đợi bao giờ? Đồ ng thời với lúc Tụ thủ đao của hấ n đánh vào lưng Tiêu Như, một đao của Tiêu Như cũng phạt ngang tới cổ của Văn Hàn Lâm.

Nàng nhỏ ra một ngụm máu, Văn Hàn Lâm lách đầ u tránh đi, cú tránh này dù có thoát được đao Bội Hoàn trong tay nàng chỉ e cũng khó tránh việc phải trọng thương. Chỉ thấ y mũi đao của Tiêu Như

khụng lại, nàng thê lương cười, nói: “Không ngờ ta lại không xuô ́ng tay được.”

Trong tiế ́ng cười, nàng đã nhào xuô ́ng, nàng biế ́t mình trọng thương tới mức này, lại thêm một đòn nọ của Văn Hàn Lâm, chỉ sợ có câ ̀u được danh y cũng đã định chấ ́c không có thuật hô ̀i sinh. Nhưng dù chề ́t nàng cũng không muô ́n chề ́t ở đây, huô ́ng chi bản thân không tới, Ngô Tứ và Mễ Nghiễ ́m nhấ ́t định sẽ không đi.

Chi thấ ́y thân hình Tiêu Như đã ra ngoài vách đá, Văn Hàn Lâm chưa hế ́t hoảng hô ̀n, trong vô thức đã đánh ra Thủ đao thứ hai. Ngay cả người của Lạc Thác minh cũng kêu lên: “Đừng!” Nhưng thê ́ Thủ đao nọ đã không thể thu hô ̀i mà chặt xuô ́ng gáy Tiêu Như. Tiêu Như dường như khó tin, quay lại nhìn Văn Hàn Lâm một cái. Cái nhìn đó không có phần hận, không có oán giận, chỉ có tiế ́ng thờ dài cho những kẻ không thể buông tay, không từ thủ đoạn trên thê ́ gian này. Chỉ nghe nàng nhẹ nhàng, bô ̀ng bê ̀nh giữa không trung mà câ ́t tiế ́ng: “Hàn Lâm, tâm pháp Điề ̀n Hoành của ta một khi đã thi triển, quả báo lập tức tới, cho dù kiế ́p này không chề ́t thì cũng thành một nữ tử bình thường không có sức trời gà, huynh... nhấ ́t định phải giế ́t ta sao?”

Nói rô ̀i, nàng học máu tươi giữa không trung, tuyệt diễ ́m như một đóa hải đường bùng nở, người như tảng đá rơi, đã bấ ́t tinh, nặng nề ̀ lao xuô ́ng dưới.

Văn Hàn Lâm sững sờ nhìn tay mình - Mình đã giế ́t nàng, mình đã giế ́t nàng ư?

Dưới vách, Ngô Tứ quả nhiên đang tới, hắ ́n phi thân lên, lâ ̀n đầ ̀u tiên mà cũng là lâ ̀n cuô ̀i cùng ôm lâ ́y Tiêu Như. Liế ́c một cái, nhìn thấ ́y vế ́t thương trên người nàng. Ngô Tứ trước giờ điề ̀m đạ ́m lâ ̀n đầ ̀u tiên gào khóc, thét lên: “Văn Hàn Lâm, ngươi nghe

đây, giờ ta không đủ sức nhưng dù phải tiêu hết gia tài, hủy đi Bán Kim đường, tay cứng chân mòn, đời này cũng quyết phải giết cho được nhà ngươi!”

Dòng Tân Hoài nước nở, trên một con thuyền nhỏ, hai gã nam nhân đưa một người con gái đã năm mê m rũ, hoàn toàn không còn thần trí hướng về bãi ngạn không thể đoán trước, ghen ngào mà đi.

Hoa cỏ bên sông há lại tàn hết? Đợi tới năm sau, ngày hoa cỏ bên sông lại nở, sợ rằng người con gái khiếm cả thành Mạt Lãng vì mình bùng sáng từng dưng bước nơi đây đã không còn nữa.

CHƯƠNG 7

BÔI TỬU

Từ khi lại đặt chân tới Giang Nam đế' n nay, đây là lần đầ' u tiên Lạc Hàn bị thương nặng thế' này. Bao Gia Dịch là một cái thôn nhỏ, một cái dịch trạm bị vứt bỏ từ tít thời Tấ' n. Nay đường quan đạo đã đứt, nơi đó chỉ còn lưu lại mỗi cái tên sông cho người khác phúng viế' ng. Lạc Hàn đang tránh ở một phòng chứa củi nhỏ nhỏ trong cái thôn be bé này.

Sau khi bị thương, lại dính mấ' y ngày mưa đông liên tục, thôn đã hẻo lánh, chẳng có tiế' ng người, Lạc Hàn đang số' t, hắ' n sờ nhẹ lên trán mình - “Đây là đầ' u của ai thế' ?” Hắ' n mê man nghĩ. Cúi kê dưới người cứng rắ' n, cô' m cộm khiế' n người ta vô cùng khó chịu. Nước mưa thấ' m qua tường đấ' t, úa vào bên trong, lấ' p lạnh quái dị, nhưng cũng tuyệt đố' i không thể kỳ dị hơn những suy nghĩ cùng ký ức hỗn loạn và kỳ lạ lướt qua tâm trí Lạc Hàn. Một kiế' m của Tông Lệnh đâm vào vai trái hắ' n cùng ngoại thương do Trường Xa và Thấ' t đại quý lưu lại trên người hắ' n không phải chuyện gì quá lớn lao, tuy hậu quả quái ác của chúng chính là trận số' t cao này, nhưng sự căng trướng, nôn nao khó chịu ở lò' ng ngực nơi trúng một cú phá' t ô' ng tay áo mạnh mẽ của Hồ' Bắ' t Cô mới thật sự là khó tả. Trong cơn mơ hồ' , Lạc Hàn cảm nhận được vế' t thương này, nhưng khóe miệng hắ' n lại hơi nhế' ch lên cười: Hắ' n biế' t kiế' m ý của mình đã ngắ' m hế' t vào đại huyết trước ngực Hồ' Bắ' t Cô, gã đó chỉ e không nằ' m hai, ba tháng thì tuyệt không khá được. Nghĩ tới đây, hắ' n bật cười, nhưng cái sự tự hào kiểu trẻ con này không lưu lại trong đầ' u hắ' n được bao lâu, hắ' n lại ngắ' t đi rồ' i.

Trong cơn mê man, Lạc Hàn tựa như trâm thân trong ba ngàn nhược thủy, lưu sa vô hạn. Một giọng nói nói với hắn: “Ngủ đi thôi, ngủ đi thôi, cõi đời này sống quá mệt mỏi rồi, người cũng quá mệt rồi.”

Trong cơn mê man, miệng Lạc Hàn bùi ngùi than: “Đúng vậy, ta mệt lắm rồi!” Mọi người chỉ thấy mỗi ánh hào quang và sự ngạo nghễ sau một kiếm xuất ra của hắn, nhưng có ai biết vì một thoáng bạt kiếm hào hùng họ đã bỏ ra gần như cả đời chìm đắm? Có biết những đêm vì sáng tạo không ra chiêu thức mới mà quá chén tự chịu tổn thương? Biết những chán nản khi hoài nghi kiếm thuật rốt cuộc có ích gì để rồi bất ngờ bị tịch mịch áp tới đánh gục? Có biết những chờ đợi và trông mong ở cái chốn cát bay đầy mặt mà ta thì trở ng trái? Lại biết chẳng để chôn lại sự ăn mòn của thời gian và sự tê cứng của tâm hồn mà hắn phải tự mình cắt bỏ từng lớp, từng lớp xơ cứng trong đó, bởi thế mà đau buốt tâm can?

Kiếm của Lạc Hàn, trước tự làm đau mình rồi sau mới đã thương người khác.

“Ta mệt rồi!” - Viên môn quá cường đại, ta chỉ có một mình, còn bọn họ thì có đầy đủ quy củ, thưởng phạt, nhân thủ, vũ khí. Ta phá không vỡ, trấn áp không nổi.

Tâm Lạc Hàn đã mệt rồi. Mệt là một thứ uể oải bám rễ trong xương cốt, hồn Lạc Hàn mười bảy, mười tám, chưa từng trải qua cảm giác này, nhưng hai năm nay, đường đời thay đổi, chén gỗ khó luyện, kiếm đạo khó dò, sinh mệnh nguy ngập, hắn cuối cùng bắt đầu cảm thấy cơn mệt mỏi không thể kháng cự.

Lạc Hàn hôn mê trong phòng củi, mưa đông lạnh lùng, mái hiên nhỏ giọt lung linh, gã thiếu niên tái ngoại hắn nằm bệnh khi đông

mới về Giang Nam. Cảnh đông tiêu điều. Năm khô cảnh héo, trong cái năm nhọt nhọt này, chút sắc rạng duy nhất chính là màu đỏ hồng của khuôn mặt và cổ do cơn sốt mang tới.

Mấy ngày sau, Triệu Vô Cực đưa ông cháu lão mù tìm tới nơi Lạc Hàn dưỡng thương, mái tóc bạc của lão heo hắt, thân sắc buồn rầu. Hôm đó, trên thành Thạch Đầu, Hoa Trữ dùng một phen ngôn luận đập đi lòng tranh hùng của Triệu Vô Lượng và Triệu Vô Cực, trước lúc nhảy xuống thành, hắn còn vội vàng nhờ Triệu Vô Cực một chuyện. Hắn giao yêu bài của mình cho Triệu Vô Cực, nhờ lão tới doanh trại ở ghềnh Hồ Đầu đón ông cháu lão mù, đưa tới chỗ Lạc Hàn.

Triệu Vô Cực nhận lời, lão luôn hỗ trợ với Lạc Hàn, có thể làm chút chuyện nhỏ cho hắn để vui bớt món nợ trong lòng cũng là chuyện tốt.

Gió bắc dọc đường thổi khiến khuôn mặt Tiểu Anh Tử đỏ hồng. Tiểu Anh Tử cứ mơ mơ hồ hồ, cho tới khi nàng cùng ông nội thân yếu được Lạc Hàn, nàng vẫn còn chưa rõ đây là thật hay mơ.

Khung cảnh Lạc Hàn đứng ngoài phòng củi, gió bắc thổi khiến gò má có chút tái nhợt và đôi môi khô nẻ rõ ràng không hề mơ hồ như mộng mị. Tiểu Anh Tử tựa như choàng tỉnh mộng, thân thể như mê mẫn ra. Lão mù tựa như cũng cảm nhận được tâm cảnh của cháu gái lúc này, bèn nắm lấy tay nàng, bàn tay Tiểu Anh Tử nắm trong bàn tay già nua của lão khẽ run, lão mù bất giác thắm thở dài.

Lạc Hàn mở toang cánh cửa phòng củi mà hắn nấu mình mấy ngày nay, trên cái giường được xếp bằng củi cứng trong nhà còn lưu lại vết máu từ vết thương của hắn, những vết mờ đỏ lọt vào mắt Tiểu Anh Tử lại trở về màu đỏ tươi, màu đỏ tươi nợ khiến lòng nàng vỡ tung. Huynh ấy bị thương rồi - huynh ấy không nên bị thương -

nhưng huynh ấy bị thương rồi. Lúc huynh ấy bị thương có ai chăm sóc không? Lạc Hàn tựa như không quen ở cùng người khác, cũng không thấy được đôi mắt sưng nước lấp lánh lúc Tiểu Anh Tử cúi đầu, hấn râu rĩ nói: “Hai người ở lại đây mấy hôm đi.”

Tiểu Anh Tử gật đầu.

Lạc Hàn nói: “Nghe Triệu lão nói gần đây hai người đi khắp nơi hát một khúc ca?”

Tiểu Anh Tử vẫn chỉ biết gật đầu.

Mắt Lạc Hàn sáng lên. “Là điệu *Vân Khởi* hả?”

Tia sáng bừng lên trong mắt hấn chiếu vào mắt Tiểu Anh Tử. Nàng nở nụ cười, vẫn khe khẽ gật đầu.

Chỉ nghe Lạc Hàn hỏi: “Hấn - Tiểu Liễm - có chuyên lời cho ta không?”

Tiểu Anh Tử bật cười, nụ cười của nàng là bị nét cười vui trên khuôn mặt Lạc Hàn nhen lên - Thì ra nụ cười của huynh ấy lại rạng rỡ tới vậy.

Lạc Hàn cong môi, một cái răng nanh hơi lộ ra từ mép môi trái, thân thái hấn bỗng tươi tỉnh hẳn lên, ngẩng đầu nói: “Ta đi tìm com tởi cho hai người.”

Nói rồi, hấn lấy một cái nỏ nhỏ trên lưng lạc đà xuống, lại moi trong túi ra hai, ba mũi tên rồi chạy vào rừng. Bước đi của hấn có sự nhanh nhẹn của nam tử trẻ tuổi, vừa bật vừa nhảy, đi trên con đường khô cứng của mùa đông lại điểm thêm cho khung cảnh hoang dã lạnh căm này sắc thái hoạt bát. Mấy ngày nay dưỡng thương, hấn vốn đã nghe được tiếng sói hú hăng đêm ở gần đây. Quả nhiên, đi không lâu hấn đã lôi một con sói về. Hấn tự mình tới bờ suối lột

da, lúc trở lại, Tiểu Anh Tử đã dụng củi, rửa sạch chảo sắt, đun một chảo nước ngoài cửa, đang đợi hắ n về`.

Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra tới giờ Tiểu Anh Tử ăn thịt sói. Con sói nọ rất gầy, thịt cũng khó chín. Tô i nay Lạc Hàn dường như rất vui vẻ, bận bịu. Tiểu Anh Tử thấy hắ n cao hứng, trong lòng cũng hân hoan. Đun hẳn một canh giờ, lúc bụng mọi người đều sắp réo ùng ục, thịt sói mới xem như chín. Lạc Hàn lấy con dao nhỏ cắt cho lão mù một chỗ thịt chín ngon nhất. Trên trời sao đã giăng đầy - đây hẳn là một tối không cô đơn hiếm có của Lạc Hàn mấy năm nay, hắ n cười hỏi: “Thư đâu?”

Khóe miệng hắ n cong lên, lộ ra hàm răng trắng đều khiến Tiểu Anh Tử cảm thấy rất đẹp. Mặt nàng đỏ bừng, tay phải luôn vào ống tay áo trái xé mạnh, ống tay áo của lớp áo đệm bên trong liền bị xé xuống - thì ra Dịch Liễm viết thư lên ống tay áo của một tấm áo đệm rồi cho nàng mặc.

Lạc Hàn nhận ra nét chữ quen thuộc, không đọc ngay mà im lặng nhìn xung quanh trước. Muôn vì sao trên trời vẫn là những vì sao trên hoang mạc tái ngoại đầy sao? Điều không giống chính là, giờ trong tay hắ n có thư của bằ ng hữu, bên cạnh còn có một cô bé ngưỡng mộ hắ n. Lạc Hàn lại nhớ lại muôn thứ sợ hãi mà hắ n trải qua trong mộng mấy ngày bị thương vừa rồi, tựa như luôn có một giọng nói của số mệnh nhỏ tiêng nói với hắ n: “Người mệt rồi, quá mệt rồi, ngủ đi, ngủ đi, ngủ rồi không cần tỉnh lại nữa.”

Bốn phía xung quanh phẳng phât như ba ngàn nhược thủy, vô tận lưu sa, thân thể không ngừng chìm xuống, chìm xuống trong một khoảng hoang vu, nhưng hắ n tựa hồ nhớ tới một bàn tay sao mà quen thuộc đã từng cầm qua. Trong cơn mê, hắ n nắm lấy một mẫu củi, củi cũng là gỗ, như cái chén, như Thố ng chât hồ dương, hắ n liền như được nắm lấy bàn tay bằ ng hữu. Những năm nay,

hắ n chẳng phải dùng một cái tên để kháng cự tá t thấy sự gặ m nhắ m của tịch mịch sao? Trên củi có gai, gai chọc vào ngón tay giữa của hắ n, ngón tay đau, cơn đau đánh tan mê man, khiế n hắ n tỉnh dậy trong đau đớn.

Bắ ng hữu có nạn, một mình ở Hoài Thượng, hắ n không thể bỏ mặc người nọ một thân cô độc gánh lắ y nạn lớn, cho nên hắ n phải tỉnh dậy.

Lạc Hàn rắ t nhanh đã đọc xong bức thư trên ô ng tay áo, rắ i lại đọc hai lượt nữa, xong mới câ t vào trong người. Sao trên trời loe lóe, trên mặt đắ t là hơi á m toát ra từ củi đang cháy. Mà cõi đời này, cảm giác có bắ ng hữu thật tắ t. Trên mặt hắ n có vẻ xa xăm, không chú ý thắ y một tiểu cô nương đang nhìn mình không chớp mắ t. Nàng cũng không biế t có thể ở cùng hắ n bao lâu, cho nên chỉ câ n hắ n không chú ý, nàng liề n không kìm được nhìn hắ n nhiề u thêm một chút, để đường nét kia dầ n dầ n khắ c vào đáy lòng, không thể tiêu tan, để sau này khi mình già cả, yế u ớt nghĩ lại, mọi thứ vẫn chi tiế t, vĩnh viễn như hôm nay, vĩnh viễn như ở ngay trước mắ t.

Người ở dưới các vì sao kia nhắ t thời không nói gì, chỉ có tiểu cô nương đang nho nhỏ hát khúc hát trong đêm mưa trạm dịch lúc trước: “... Rượu rót sen vàng nhà xa vạn dặm... nhà xa vạn dặm...”

“... chẳng được nâng chén chúc nhau...”

Ồi cái cuộc đời vô ã mệnh mang này! Đồ ng hoang dưới trời sao yên tĩnh, lá lặ g lặ rụng, thôn xóm xa xa, mơ hồ ã nghe tiế ng chó sủa. Cho dù là bắ ng hữu, cho dù là tương giao thì cũng có được mắ y lúc có thể nâng chén chúc nhau?

Tiểu cô nương hát tới khi cõi lòng hiểu thắ u được nỗi đau trong lòng người viế t lời, hát tới khi trời sao lặ g lặ chuyển vắ n - Nào

ngại chỉ là một khắ c nâng chén, thê ́ cũng đã đủ để làm sáng sủa một đời tịch mịch của đôi bên rô ́i.

Tới đó, Tiểu Anh Tử kể tỉ mỉ cho Lạc Hàn nghe về ́ câu chuyện của Dịch Liễm và Chu Nghiên mà nàng nghe được từ Kinh Tam Nương trên đường, trong mắ t nàng tràn đầ y kích động: Phen gặp gỡ ly kỳ trong Túy Nhan các, chỉ vài lời đã duyên định tam sinh, trong Vĩnh Tế ́ đường tươi cười bầ u bạn, cùng vượt gian nan, tình duyên như thê ́ chẳng phải chính là giấ c mộng trong lòng biế t bao người sao? Chỉ câ n mộng đó không tỉnh, đời người vẫn tô t đẹp, có thể trông đợi và lưu luyế n...

Cho dù đó chỉ là mộng của người khác.

“Muôn vạn sự trên đời, như bọt nước mộng ảo, như sương lại như chớp, nên biế t thê ́ nhìn đời.” Lạc Hàn rấ t tĩnh lặng, tiế ng hô ́ cầ m của lão mù vang lên, dây rít tiế ng lạnh, hoang thôn cô quạnh, đêm nay bao nhiêu người vỡ mộng, bao nhiêu người mộng đẹp?

Tô i đó Lạc Hàn không trú ở phòng củi, hắ n nhường nơi đó cho hai ông cháu lão mù, một mình đi ra ngoài thôn. Đông rấ t lạnh, hắ n vẫn nằ m trên một khoảng đấ t khô. Những ngày qua đã trải nghiệm rấ t nhiề u, hắ n chỉ muố n ngắ m những vì sao đã bầ u bạn với hắ n một đời. Nhưng trên trời mây nhiề u quá, sao cũng bị che khuấ t. Mây đêm không thể nhìn thấ y, cứ mờ mờ che, như tấ t thảy những luân lý, trật tự, đạo đức và chương ngại vô hình. Mắ t Lạc Hàn có tinh hơn nữa cũng không xuyên thấ u nổi tâ ng mây đó, không nắ m được vì sao kia.

Chỉ có cái lạnh là thứ cảm giác chân thực, khiế n cho ta cảm thấ y mình đang số ng một cách rấ t hiện thực. Sau đó hắ n một mình dắ t lạc đà ra bờ sông, cởi sạch quầ n áo, tắ m trầ n một trận. Hắ n thích thú bơi lội trong dòng Trường Giang tháng Mười hai. Ở trong

nước lại càng lạnh - nghĩ lại thì đau mà chả lạnh, sao không dứt khoát để cái lạnh triệt để một chút? Vầng trăng cong cong rọi cửu châu, có kẻ hoan lạc có người sầu, có đôi phu phụ cùng màn trướng, có gã lang thang biết về đâu. Ngày Mười bảy tháng Mười hai, hắ n sẽ phải đối mặt với một thử thách khốc liệt nhất từ khi sinh ra đến nay. Nhưng hắ n cảm thấy rất mệt, cuộc đời luôn không ngừng đánh vỡ ta thành mảnh vụn, cho nên người ngoan cường chẳng qua là gắ ng sức tụ gom những mảnh vụn đó rồi dán lại.

Nhưng hình bóng được dán lại đó có còn là người thuở ban đầu? Lạc Hàn muốn sờ thanh kiếm của mình một chút, kiếm nằm trên bờ, nhưng sợ rằng ngay cả kiếm cũng không còn đáng nương tựa nữa, trong cơn mệt mỏi khôn tả hắ n nổi trên mặt nước mà chìm vào giấc ngủ. Đoạn thời gian này là những ngày trạng thái của hắ n không tốt nhất trong kiếp này, nhưng trong những ngày như thế, hắ n sẽ phải nghênh đón một trận quyết chiến với Viên lão đại.

Mấy ngày sau, dưới Tử Kim sơn.

Ngày hôm nay chỉ e là ngày náo nhiệt nhất của võ lâm Giang Nam mười mấy năm trở lại đây, cho dù là sự kiện Văn Chiêu Công quy ân sáu năm trước cũng không nóng sốt bậc này. Dưới Tử Kim sơn có Hữu Kỳ đường, hôm đó, cả Hữu Kỳ đường đều được Giang Nam Văn phủ bao trọn, những người tới đây đều là hạng cự phách một phương: ví như Thiên mục cổ tẩu Lôi Chấn Cửu, ví như Ngôn Ngộ Ngữ của Thầ n Châu Ngôn gia, lại như các nhân vật trong sáu thế gia giang hồ... đều cử người tới. Về phía nhà quan cũng có Kim Ngô vệ Tả sứ Lý Tiệp đích thân tới, còn có ba đại đệ tử của Lý Nhược Yết trong cung. Ngoài ra còn có Dữu Bất Tín của Lạc Thác minh ở Tô Bắ c cùng Trương sử phủ Tầ n Thừa tướng Vi Cát Ngôn cũng không mời mà tới. Lại có một người ngò i riêng một bàn, thiế u

đi tay trái, chỗ băng bó vết máu hăng còn thâm nâu, tay phải treo lên vai, dường như bị vỡ vụn. Người này chính là Kim Nhật Đán, tuy thương thế đầy người nhưng vẻ hào hùng vẫn không giảm.

Hữu Ký đường không phải tử lâu mà là khu vườn ngoại thành của một gia tộc lớn. Bên ngoài tòa nhà, cỏ cây ngay ngắn, rất có bố cục. Trong đường, điêu khắc tinh tế, rèm thêu tranh vẽ đều là tuyệt phẩm. E cũng chỉ có Giang Nam Văn phủ mới có được thế diện bậc này, mượn luôn một đình viện lớn là thế.

Vị chủ nhân đại diện cho Văn gia ra mặt chiêu đãi khách đương nhiên là Văn Hàn Lâm, sắc mặt hấn hơi tái nhưng tinh thần vẫn rất dõng dạc. Tất Kết bận trước lo sau, tiếp đón bố trí, tạp vụ khá nhiều. Có một vị nhân sĩ võ lâm đi ngang qua Giang Nam đang hỏi chuyện người cùng bàn: “Sao hôm nay Văn gia chịu bỏ lắm khí lực thế, dùng nhiều bạc thế này - một dải Giang Nam rồi cuộc xảy ra chuyện gì rồi?”

Người ngồi cạnh không khỏi bật cười, chỉ nghe một lão già cười bảo: “Lão huynh, người chớ hỏi thế nữa, kẻ khác nghe thấy e phải cười rụng răng mất, tám phần mười bọn họ sẽ cho rằng huynh tới từ đảo nguyên thế ngoại đây.”

Người hỏi kia càng không mò được đầu mối, nghi hoặc hỏi: “Rồi cuộc là chuyện gì? Khách chính hôm nay cuối cùng là vị nào? Đến mức Văn gia phải ra mặt đón tiếp tới mức này. Giao tình giữa hai bên sâu dày thế sao?”

Người kia ngưng bật tiếng cười. “Khách chính chưa tới nhưng nhắc đến chỉ sợ oanh hồng mất lỗ tai huynh, dọa vỡ mất lá gan huynh. Bảo bọn hấn giao hảo với Văn phủ, đó thật đúng là chuyện cười lớn. Đã bao giờ huynh thấy Văn gia cấp cho bằng hữu giao hảo sâu xa thế diện lớn thế này chưa? Có thể khiến cho bọn họ phí

tâm phí sức, trừ hạng cường địch đại cừ, hắ c hắ c, còn có thể là ai nữa? Văn phủ tính ra không thể chi lắ m tiề n thê này cho hạng “giao hảo” chân chính được.”

Người nọ ngật đầ u sưng mù. Một vị lão thành bên cạnh không nữ trêu nữa, nhin cười, nói: “Khách chính chính là Thồ ng lĩnh Đê kị Viên lão đại, còn có Hồ kiế m Lạc Hàn oanh động Giang Nam gầ n đây.”

Người nọ trên mặt vẫn còn nghi hoặc, một thiế u niên ngô i bên đã cảm khái ngâm: “*Nhắ t kiế m tây lai, Tương hội nhắ t Viên; Thu cạn đông qua, Quyế t chiế n Giang Nam* - lời này huynh đệ cũng chưa nghe qua sao? Chỉ sợ lời này cũng chẳng phải Lạc Hàn truyề n đi mà là Giang Nam Văn phủ. Cuộc hội chiế n giữa đông mà bọn họ mong đợi này đã kéo dài quá rồ i, khó khăn lắ m mới đợi tới trận quyế t chiế n này, bọn họ sao có thể không vui vẻ mở tiệc?”

Người xung quanh thoải mái tán dóc, Văn Hàn Lâm lại đang bồ i Lý Tiệp, Vi Cát Ngôn, Kim Nhật Đàn, Dữu Bắ t Tín và ba đại đệ tử của Lý Nhược Yế t ở bàn chủ tiệc. Bọn họ đặt bàn ở trên cao đường, đố i diện ngay cửa lớn. Ngoài cửa là mặt trời đỏ chiề u đông á m áp - Hôm nay thật là một ngày tuyệt hảo. Văn Hàn Lâm nâng chén mời, cười nói: “Các vị, lời thừa không nói nữa. Tới đây Văn mỗ và Văn phủ có nhiề u chỗ cầ n nhờ cậy, bao nhiêu cảm tạ xin gửi hế t vào chén này. Chén rượu này cũng xem như chúng ta chúc mừng trước cho thành công hôm nay, cạn!”

Lý Tiệp, Vi Cát Ngôn đầ u mặt mày rạng rỡ. Mọi người uố ng cạn chén rượu, chỉ có Dữu Bắ t Tín là hơi nhắ c chén cho có - công phu hắ n luyện vô n không được dính một giọt rượu. Ngay Kim Nhật Đàn cũng không thắ y có vẻ buồ n bực trên mặt. Hắ n tuy mắ t một tay, tay phải cũng bị phê thê này, có khôi phục như cũ được không hẳn còn khó nói nhưng hắ n tựa như cũng rắ t mong đợi được thưởng

thức trận chiến hôm nay. Hôm đó, trên sườn hoang cạnh thành Thạch Đà, hã đã nhiều phen được chứng kiến kẻ sĩ trong Viên môn động thủ, cũng thấy được kiêu pháp sắc bén của Lạc Hàn. Có thể được chứng kiến chủ soái Viên môn Viên lão đại đích thân đối chiến với Lạc Hàn, thực đã thành chuyện vui cả đời của hã.

Bỗng có người ghé tai Văn Hàn Lâm bẩm báo: “Viên lão đại đã tới.”

Ngồi đây đề là hạng tai thính mắt tinh, không khỏi nhát loạt dưng chén. Người ở nhà dưới không biết, vẫn cứ ồn ào như lúc đầu.

Văn Hàn Lâm khoan thai đứng dậy, người đón khách ở cửa vẫn chưa kịp thông báo đã thấy tất tạt khách khứa trong đường im bật.

Văn Hàn Lâm kinh ngạc, chỉ thấy ở cửa lớn có một người đi trước, chính là Mễ Nghiễm sắc mặt tái nhợt, một người khác ở sau hã, tướng mạo bình thường nhưng vừa xuất hiện ở cửa lớn, trên thân người hã có gì đó toát ra khiến tất tạt khách khứa nhát thời giật mình, nhát tê ngậm miệng, quay nhìn ra ngoài cửa lớn.

Nam nhân nọ tuổi hơn bốn mươi, đang thông thả lên thềm. Dưới chân hã là bậc thang lát đá xanh ngay ngắn. Thái độ hã nghiêm nghị mà chăm chú, không hề có ý ra vẻ uy nghi nhưng lại mang một thế uy áp mà ai cũng cảm nhận được. Có người khẽ thốt: “Viên Thần Long.” Lời vừa ra khỏi miệng, vì xung quanh quá im ắng, hã tự thấy thẹn vì mình mở miệng đường đột.

Lý Tiệp ngồi trên bàn chủ tiệc sắc mặt ngẩn ra, thấp giọng nói với Vi Cát Ngôn: “Hôm nay sát khí của Viên Thần Long thật nặng!”

Vi Cát Ngôn gật nhẹ. Không sai, hôm nay sát khí của Viên Thần Long rất nặng. Hã cùng Viên Thần Long quen biết đã gần hai

chục năm, đây là lần đầu thầy khí thế mạnh mẽ trên người Viên Thàn Long khó kiềm chế như vậy, bộc phát không thể che đậy mà cũng không có ý che đậy.

Dữu Bất Tín xưa nay không dính giọt rượu lúc này bỗng nâng chén rượu trước mặt, một hơi uống cạn. Nghiêm Lũy bõ i tọa bên cạnh sững ra, chỉ nghe Dữu Bất Tín khẽ thốt hai chữ: “Anh hùng!”

Hai chữ này hắ n nói ra cực khẽ, những người ngồ i đây đề u chưa nghe rõ. Nghiêm Lũy ngẩn ra, hắ n chưa bao giờ nghe thầy Dữu Bất Tín bình luận về ai như thế . Mặt hắ n lộ vẻ kinh ngạc, còn Văn Hàn Lâm thì tràn ngập vui mừng, tươi cười bước xuố ng đón. Hắ n chưa tới, tiề ng cười đã tới trước. “Viên huynh, huynh rồ t cuộc tới rồ i, thật may mắ n quá, may mắ n quá! Tiểu đệ ngưỡng mộ Viên huynh đã lâu, hôm nay được gặp thật là tam sinh hữu hạnh. Tới đây tới đây, mời lên nhà trên thượng tọa.”

Giọng hắ n sang sảng, người hiểu biế t sẽ cảm nhận được hắ n đã vô ý vận chân khí Ngọc đường kim mã cứu trùng thâm mà hắ n tinh tu khổ luyện, người không biế t còn cho rằ ng hắ n có ý khoe khoang. Nhưng Văn Hàn Lâm xưa nay xử sự ản nhẫ n, người quen thuộc với hắ n không khỏi có chút kinh ngạc. Ngay chính Văn Hàn Lâm miệng thố t ra lời xong cũng tự mình ngạc nhiên - Viên lão đại chưa hê mở miệng đã bức hắ n phải hiển lộ chân khí mới có thể nói năng, dường như nế u không làm thế thì không thể ổn định giọng nói. Khỏe mắ t hắ n giật một cái, lòng sinh ý cảnh giác. Hắ n cùng Viên Thàn Long đố i chọi với nhau ở Giang Nam đã gầ n chục năm, càng ngày càng cảm nhận được uy áp của họ Viên kia với mình. Trước khi ra tay ở Thạch Đầ u thành lần này, hắ n tự nhận đã nghiên cứu thắ u triệt Viên đại, nào biế t ra tay rồ i mới kinh hãi nhận ra mình đã sai lầ m lớn! Viên Thàn Long chưa ra mặt đã qua tay Tiêu Như phá giải tuyệt nghệ Tụ thủ đao của Văn phủ mà hắ n tự hào lâu nay, làm sao Văn Hàn Lâm không e sợ sâu sắ c cho được?

Viên Thầ n Long vẫn không mở miệng, đi thẳng lên nhà trên, ôm quyê n chào ba người Lý Tiệp, Vi Cát Ngôn và Dữu Bắ t Tín. Ánh mắ t hắ n đã quét qua Kim Nhật Đầ n, thầ n sắ c bình tĩnh xưa nay của Kim Nhật Đầ n cũng bút rút muố n động, đầ ng đờ i Viên Thầ n Long chào hỏi mình. Viên Thầ n Long lại chỉ nhìn hắ n một cái, rồ i tựa như không trông thắ y, chuyên mắ t bình thản nói: “Hôm nay người tới không ít.”

Văn Hàn Lâm cười, nói: “Viên huynh quyế t giế t họ Lạc, tuy mọi người đề u biế t Viên huynh tá t thắ ng nhưng Lạc Hàn cũng là cao thủ thiế u niên nổi danh đờ i bờ đầ i giang những năm gầ n đầ y, trậ n đầ u hay như thế , đã nghe đượ c làm sao có thể không chạy tới? Văn mỗ sồ ng ở Giang Nam, tính là một nửa chủ nhà, sao có thể không thay Viên huynh chiêu đầ i cho tồ t, để xem uy phong đẩ ng mắ nh của Viên huynh ngày hôm nay.”

Cái hắ n muố n tuyên dương chỉ e chính là Văn phủ hắ n tính toán sâu xa, khơi lên cục diện Lạc - Viên đầ u đá, tạo nên sự thay đờ i cho thế cục Giang Nam trong mắ t mọi người.

Sắ c mặt Viên Thầ n Long không đờ i, nhàn nhạt nói: “Nhọc lòng Văn huynh rồ i.”

Khí độ của hắ n trầ m ngưng, ngô ì đầ y đề u là cao thủ, hai bên vừa chạm thì đề u nhận ra thái độ của Viên lão đầ i đầ i với mình.

Khi Viên Thầ n Long quét mắ t qua bô n người ngô ì đầ y, phầ m là người gặp ánh mắ t hắ n đầ o qua, trong lòng đề u không khỏi căng thẳng, biế t rằ ng hắ n đầ ng đánh giá tu vi của bản thân, ngầ m định cắ p phầ m bậc cho mình. Lúc ánh mắ t Viên Thầ n Long quét qua Kim Nhật Đầ n, hắ n tựa như không hề muố n nhìn gầ nhiề u nhưng vẫn không khỏi ngừng lại một thoắ ng; sau đố quét tới Lý Tiệp, Vi Cát Ngôn, ba đệ tử của Lý Nhượ c Yế t, ba đệ tử của Lý

Nhược Yết cảm thấy khi hắ n nhìn mình, cái con mắ t hắ n thấy không phải là bản thân họ mà là xa xa nhìn vào su phụ Lý Nhược Yết đang ở tít tận Lâm An của họ; kê đó Viên Thầ n Long nhìn Dữu Bắ t Tín, cái nhìn của hắ n hơi ngưng lại, cái ngừng này lọt vào mắ t người bình thường chỉ e lòng sẽ giật thót, biế t rằ ng Viên Thầ n Long đã coi mình như một đồ i thủ nho nhỏ; liề n đó hắ n lướt qua Tắ t Kề t, mi mày hơi nhướ ng lên, rồ i lại nhìn tới Văn Hàn Lâm.

Hắ n quét mắ t nhìn xong, vẫn không để ý tới vẻ ân câ n của Văn Hàn Lâm, lãnh đạm nói: “Văn huynh kê riêng cho ta một bàn đi, hôm nay đề u là người tới xem kịch, nhân vật chính là ta đây ngô i riêng ra mới để cho mọi người nhìn rõ ràng, càng thêm thỏa lòng mát dạ.”

Lời của hắ n không có sự phẫ n nộ, chỉ có một thứ buồ n bã tro ng vắ ng khó tả. Văn Hàn Lâm đang vì vẻ khinh rẻ trong ánh mắ t của Viên Thầ n Long nhìn mình ban nãy mà lòng dâng lên thứ tâm thái gầ n giồ ng như lúc nữ nhân bị người khác xem thường - đó là một thứ ghen ghét oán giận, hận không thể giế t đi cho hả dạ. Liề n đó hắ n kinh hãi trong lòng - Không thể để Viên lão đại một chiêu chưa xuấ t đã khiế n tâm tình của mình rơi vào sự khô ng chề của hắ n, chỉ chăm chăm vào từng ánh mắ t, cái nhìn của hắ n. Tuy ý nghĩ này tới kịp thời nhưng trong lòng vẫn không tìm được một chút phẫ n hận. Chỉ nghe Văn Hàn Lâm cười khế . “Viên huynh thật biế t nói đùa.”

Viên Thầ n Long trầ m mặc không nói, tư thề rõ ràng đang tỏ rõ ý “Ta không nói đùa”. Văn Hàn Lâm không chịu nổi cái nhìn của hắ n, chỉ đành truyề n lệnh: “Kê bàn khác cho Viên huynh.”

Thuộc hạ của hắ n quả nhiên kê một chiế c bàn đơn cho Viên Thầ n Long, dịch về` mé trái của đại đường.

Viên Thầ n Long ngô i xuồ ng, không hê nhìn tới rượu bày trên bàn, khuôn mặt tro ng trái, ngón giữa gõ nhẹ lên bàn. Lý Tiệp

bỗng cười, nói với qua: “Viên huynh, uống rượu đi.”

Hắn nâng chén rượu trước mặt, xa xa kính lễ rồi uống cạn trước. Viên Thận Long chỉ hơi nâng chén, tới môi cũng không chạm rồi lại buông xuống. “Mấy ngày trước tri giao của Viên mỗ tạ thế, ta vì người đó mà kiêng rượu ba năm. Nhã ý của Lý huynh, Viên mỗ chỉ đành tâm lĩnh kính tạ thôi.”

Lý Tiệp sững sờ, hắn biết Viên Thận Long nói tới Tiêu Như, e còn cả Thạch Nhiên nữa. Thấy sự tử bị thương đau khổ thế nào vốn là một thú vui của hắn, hắn đặt chén xuống, đang định truy hỏi, Viên lão đại không đợi hắn mở miệng đã búng ly than rằng: “*Thương Kê sinh sấp vĩnh biệt chừ, Ngắm bầu trời mà đàn gảy.* (48)”

Câu này xuất xứ từ *Tu cưu phú* của Hương Tú đầu thời Tây Tấn, vốn để tưởng niệm Kê Khang. Trong lời Viên lão đại dường như có gửi gắm, tiếng ngón tay búng vào ly phát ra lạnh lốt, một cái búng tay, vậy mà như ngũ âm cùng vang dậy, toàn bộ quan khách chỉ nghe thấy mấy trăm ly chén nhất thời đều “linh linh linh linh” vang tiếng đáp trả, đệm cho lời than kia của hắn: *Thương Kê sinh... sấp vĩnh biệt chừ; Ngắm bầu trời mà... đàn gảy!* Mọi lời Lý Tiệp định nói đều tắt lại ở cổ, một câu cũng không thốt ra nổi. Một chỉ vô ý này đã tỏ rõ độ hùng hậu của nội lực, dù là Cảnh Thương Hoài với Khó i lỗi chân khí nức tiếng thiên hạ từ lâu e cũng khó đuổi kịp.

Mọi người trong này chỉ cảm thấy lỗ tai nổ ụp. Lý Tiệp xưa nay vốn xem sinh mạng người khác như rác rưởi, nhưng nhắc tới Tiêu, Thạch, Viên lão đại nói một câu liên khiếm hắn không sao coi chuyện sinh tử của người khác như trò cười được nữa.

Chỉ nghe hắn lúng túng nói: “Vậy... vậy thì mời Viên huynh tự nhiên.”

Văn Hàn Lâm vẫn còn định xoáy vào vết thương trong lòng Viên lão đại, nhưng thấy hắn tự chế ngự nỗi đau thương trong lòng, không biết vì sao cũng không nói gì nữa. Nhưng hắn vẫn muốn khơi lên hiềm khích giữa hai người Viên, Lý, bèn cười nói: “Cũng phải, với phong thái của Viên huynh, thiên hạ ngày nay, người có thể cùng Viên huynh cụng chén vẫn không nhiều. Không biết trong mắt Viên huynh, còn ai có thể cùng uống một chén?”

Phía dưới có lão già nghe được câu này của hắn, khế chọc người bên cạnh, thấp giọng nói: “Nghe đi, nghe xem Văn gia người ta nói chuyện thế nào, về sau có thể học một chút.”

Viên lão đại trầm mặc không nói, chính vào lúc người xung quanh cho rằng hắn sẽ không trả lời thì hắn bỗng chẳng may may bận tâm tới kiêng kỵ của kẻ khác mà nói: “Đương nhiên là Dịch Bôi Tửu trên Hoài Thượng. Hắn hiệu xưng Nhất Bôi Tửu, hà hà, *Thân tàn nương nấu rượu sấu, Chủ nhân mời rượu chúc câu thơ trường*⁽⁴⁹⁾, nếu được hắn chúc cho chén rượu, Viên mỗi ta đương nhiên sẽ uống hăng như cá kình.”

Từ khi đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong triều, Viên Thận Long luôn ẩn giấu sự sắc sảo, hơn mười năm nay chưa từng để lộ sự bén nhọn trong ngôn từ thế này. Ánh mắt Mễ Nghiễm lộ vẻ cung kính - Cũng đã rất nhiều năm hắn chưa thấy lại thần thái không có che giấu, coi đời như không này. Viên Thận Long ngày thường trầm mặc thu liễm, luôn khiến hắn kính trọng kính sợ, nhưng một Viên Thận Long nói năng thẳng thừng thế này mới là vị đại ca mà hắn kính ngưỡng. Hắn ngẩng đầu, quét mắt nhìn cao thủ giang hồ, quần hùng võ lâm nhà trên nhà dưới, trong mắt đã lộ vẻ tự hào.

Lý Tiệp cũng cảm thấy sự sắc bén trong ngôn từ của Viên Thận Long hôm nay rất khác ngày thường, xem ra bởi cái chết của Tiêu,

Thạch mà về t thương trong lòng hắ n không cạn. Hắ n nghĩ tới đây, vừa vui vừa tức. Văn Hàn Lâm còn định khiêu khích, ngoài cửa bỗng có tiếng vó, tốc độ cực nhanh, mọi người đồng loạt quay ra phía cửa, ngoài cửa vốn có một toán thiế u niên mãi không chịu vào, cứ đứng đó đợi Lạc Hàn, chỉ nghe tiếng bọn họ reo lên: “Lạc Hàn tới rồi, Lạc Hàn tới rồi!”

Tiếng reo chưa dứt, chỉ thấy một con lạc đà cao gầy đã tới trước cửa. Lạc Hàn cũng thật vô lễ, không hề xuống lạc đà, cả người cả lạc đà cùng chạy vào sân viện.

Con lạc đà nọ thể đi cực nhanh, nhưng nghe Lạc Hàn quát một tiếng “Dừng” thì lập tức dừng bước, như gió lốc mưa rào, thường dừng vào lúc người ta đoán sẽ không thể dừng.

Nơi hắ n dừng chính là thềm đá dưới đại đường. Con lạc đà đứng trên thềm đá thu chân ngừng bước, cả thân thể to lớn mà gầy guộc, dường như che hết đại môn sáu cánh rộng rãi.

Người ngồi đây nhất loạt nín thở, đều muốn ngắ m nhìn thiế u niên những ngày gần đây khuấ y đảo Giang Nam trông như thế nào. Chỉ thấy thân hình Lạc Hàn trên lưng lạc đà rõ ràng cao ngạo sừng sững giống tọa kỵ của mình, đôi mắt của hắ n cũng bén tựa ánh chớp. Hắ n vừa quét mắt tới chúng nhân trong phòng đã hoàn toàn chẳng để ý tới người khác, vừa dừng đã dừng đứng trên người Viên lão đại.

Nhất thời hai người đều lặng thinh không lên tiếng, tựa như đồng thời nghĩ: Thì ra... là người!

Lạc Hàn bỗng hỏi: “Viên đại?”

Viên Thầ n Long gật đầu.

Lạc Hàn nói: “Là người bảo Thất đại quý chuyển lời, hẹn ta hôm nay gặp mặt?”

Viên lão đại lại gật đầu, rồi hỏi ngược lại: “Thuộc hạ của ta Tùng Thiệt Thương, Phùng Tiểu Ngọc, Uất Trì Cung, Ngô Kỳ, Điện Tử Đơn, Lư Thấn Đạo đều là do người giết sao?”

Lạc Hàn gật đầu.

Hàn ý trong mắt Viên Thấn Long tựa như băng. “Người còn giết Tôn Tử Hề, đã thương nhị đệ ta?”

Ngữ ý hấn gập gáp, Lạc Hàn nhướng mày. “Thế đã làm sao?”

Sau đó hấn nhìn thẳng Viên Thấn Long. “Người bỏ qua việc Hoài Thượng, ta từ nay không phạm tới Đê ky.”

Viên Thấn Long giận quá hóa cười, tiếng cười chấn động, hôm nay rõ ràng hấn hoàn toàn không tự kiềm chế, chỉ nghe thấy chén bát máy bàn gập hấn đã bị tiếng cười kia chấn cho nứt vỡ, rượu chảy lênh láng, cả bàn đều run rẩy. Sắc mặt Lý Tiệp rúng động, quay sang Vi Cát Ngôn hỏi: “Ưu năng thương nhân?”

“Ưu năng thương nhân” là tâm pháp giang hồ nghe đồn do Viên lão đại tự sáng tạo gập đây, có điều chưa ai thấy qua. Lạc Hàn cũng cất tiếng cười trong veo, hấn bỗng tung người bay lên, thân hình loáng lên trong phòng một cái rồi quay về, Viên lão đại đột nhiên xuất thủ, ống tay áo của Lạc Hàn rung một cái đã đoạt lấy chén rượu bị chấn nứt vỡ trên bàn của Viên Thấn Long. Chỉ nghe hấn cười, nói: “Đời người được máy phen cầm chén trong tay, sao người nữ hủy cái chén này?”

Viên lão đại đã lớn tiếng nói: “Hảo khinh công, chẳng trách Cửu huyền hư hồ nước tiếng như thế. Không cần nhiều lời nữa, ta và

người gặp nhau trên đỉnh Tử Kim sơn.”

Hắ n nói rõ ì vượn người rời bàn.

Lạc Hàn nghe thê cũng thúc lạc đà phóng đi, chạy thẳng ra ngoài sân. Thân hình Viên lão đại xô đấ t mà phóng, khinh công của hắ n không phiêu dật tựa cuồ ng phong như Lạc Hàn nhưng quầ n áo trên người vang tiế ng gió phầ n phật, khiể n người ta dậy lên cảm giác mây sa biển khụng.

Hai người đê ù cực nhanh, chỉ trong khoảnh khắ c đã ra khỏi đình viện. Người bên trong sao chịu bỏ lỡ cuộc quyế t đấ u này? Mọi người chẳng quản tới lễ sớ ã, tấ t tả đuồi theo, mong được chứng kiế n.

Lạc Hàn đang ngồ ì trên lưng lạc đà bỗng phi thân ngược trở lại, Hồ ã kiế m trong tay áo xuấ t ra, chém đứt dây búi tóc của người đuồi theo gầ n nhấ t. Mái tóc người nọ lập tức tỏa xuồ ng, Lạc Hàn đã quay trở lại lưng lạc đà, to tiế ng: “Muồ n thử độ bén Hồ ã kiế m của ta, cứ việc lên đây xem.”

Thê ã lộn bay của hắ n cực nhanh, lại còn vung kiế m cắ t búi tóc người, rõ ì đuồi kịp lạc đà đang phi chưa từng dừng vó. Cả đám thoáng sừng sớ t, có hạng to gan lớn mật vẫn muồ n đuồi, Viên Thầ n Long chợt thu chân dừng lại, quay đầ u quát: “Lui về ã!”

Hai chữ này của hắ n cực nặng, chỉ nghe dưới tiế ng quát của hắ n, lỗ tai má y người đuồi theo phía trước đê ù rướm máu, không ai ngăn nổi uy áp từ tiế ng quát chứa nội lực Ưu năng thương nhân của Viên Thầ n Long.

Phía sau vẫn còn người định đuồi, trông thầ y thanh thê của Viên lão đại cùng Lạc Hàn đã phóng đi xa, còn ai dám đố ì đầ u với con

giận đờng thời của hai người họ? Trong lòng lưỡng lự, mặt thì tiếc rẻ, bõ i hồ i lúc lâu vẫn không muố n trở về .

Chỉ nghe một lão già than: “Ôi, ôi! Hoành sáo chi kích, Hoành sáo chi kích! Cứu huyền hư hồ , Cứu huyền hư hồ ! Không được mắ t thấ y, tiếc cả đời này!”

Người xung quanh rấ t đờng cảm, hồ i lâu sau bọn họ mới về lại vị trí, vẫn nghe thấ y ở các bàn còn vang một mảnh thở than.

Lý Tiệp cũng mắ t một khắ c mới sực tỉnh lại, chỉ nghe hắ n cười hỏi Dữu Bắ t Tín: “Theo cao kiế n của Dữu huynh, trận này rồ t cuộc ai thắ ng?”

Hắ n hỏi xong, lại hướng tới toàn bộ quan khách, tay làm thề mời. “Ngồ i không nhầm chán, Viên huynh cùng Lạc tiểu ca nhi cũng không để mọi người theo xem. Lý Tiệp tôi tiếc cái mạng, sợ không dám cùng lúc ngăn cơn giận của hai người họ, chỉ đành ở đây mà đợi thôi. Mọi người ngại gì không bàn coi - theo ý kiế n của các vị, hôm nay rồ t cuộc ai thắ ng ai bại?”

Hắ n thấ y Dữu Bắ t Tín tựa như không muố n mở miệng, bèn chuyển qua Vi Cát Ngôn. “Vi huynh, kiế n thúc huynh nổi bật, ngay thúc phụ ta cũng thường tán thưởng, do huynh mở đầ u, nói ra cao kiế n đi thôi.”

Hắ n thích thú như lúc xem đá gà đua ngựa ở Lâm An, Lạc - Viên tranh đầ u trong mắ t hắ n chẳng qua chỉ là một trò chơi trong nhân gian. Vi Cát Ngôn tùm tùm cười, nói: “Lý Nhược Yế t Lý lão mới thật sự là một đôi tuệ nhãn càng già càng cay, ngồ i ở đây chỉ sợ không ai sánh được danh tiế ng “Thiên hạ võ học chi tông”, cũng không ai theo kịp kiế n thúc của ngài. Lý huynh thường được theo hầ u bên cạnh, nghe dạy sớm tớ i, với ý kiế n của Nhược Yế t lão mà Lý huynh nghe được thì còn ai hơn nỏ i?”

Lý Tiệp không kìm được cười ha hả, nếu đang ở buổi riêng, hẳn nhất định sẽ vỗ đùi Vi Cát Ngôn, mừng lớn một tiếng “lầu cá”, nhưng lúc này có chút không tiện. Lòng nhớ lại trước dịp này mình cũng từng hỏi Lý Nhược Yên: “Lạc, Viên gặp mặt, không biết cuối cùng là kiếm họ Lạc sắc hay là thế của Viên đại to?”

Lý Nhược Yên chỉ trầm ngâm không đáp.

Lý Tiệp không chịu được sự trầm mặc của lão, tự mình đoán trước: “Cháu thầy vẫn là Viên đại thắng, dựa vào thanh danh bao trùm giang hồ hơn hai chục năm của hẳn, từng gặp qua vô số cao thủ cường địch, hẳn là phần thắng của hẳn nhiều hơn.”

Trên mặt Lý Nhược Yên nở một nụ cười chẳng biết đâu mà lả lơi.

Lý Tiệp vẫn không buông, truy hỏi: “Sẽ là ai thắng vậy?”

Lý Nhược Yên nhàn nhạt hỏi: “Cháu nói nếu ta đấu với Viên Thàn Long, phần thắng của ai lớn hơn?”

Lý Tiệp không khỏi kinh ngạc tất tiếng. Hẳn đương nhiên muốn nói phần thắng của thúc phụ lớn hơn một chút nhưng dù là kẻ giỏi nịnh bợ như hẳn cũng biết lời rỗng tuếch như thế không thể nói ra, vô thế chỉ sợ vỗ nhàm đùi ngựa. Chỉ nghe Lý Nhược Yên nói: “Ta chỉ biết, nếu ra tay, dùng tới Vạn lưu quy tông cũng không biết có ngăn được ba chục kiếm đầu của Lạc Hàn không.”

Mặt Lý Tiệp sáng lên, cẩn thận nói: “Thúc phụ muốn nói, chỉ cần ngăn được ba chục kiếm đầu của Lạc Hàn, vậy về sau dễ xử lý rồi?”

Hẳn cũng là hạng cao thủ thực sự, rất có lòng tin vào chính mình, lòng nghĩ: “Ba chục chiêu tuy không xem là ít nhưng rồi cuộc

cũng không nhieu. Mình động thủ, lẽ nào không ngăn nổi ba chục chiêu sao?”

Lý Nhược Yên chỉ tủm tỉm cười. “Không có về sau. Giao thủ với Lạc Hàn, ba chục chiêu e đã đủ rồi. Qua ba chục chiêu, sinh tử đã rõ.”

Lý Tiệp chờ người tại chỗ.

Hắn bỏ qua kẻ lấu cá già đời Vi Cát Ngôn, nghĩ người Bắc dù sao cũng thành thực hơn một chút, liền hỏi Kim Nhật Đán: “Kim huynh thấy sao?”

Kim Nhật Đán thân mang trọng thương, Lý Tiệp đã không còn tôn kính hắn như lúc đầu. Kim Nhật Đán dường như không hề bận tâm, giọng cổ quái nói: “Khó luận. Nhưng hai người đó bất luận thắng bại thế nào, xem ra chỉ có một người có thể còn sống quay về.”

Lý Tiệp hứng thú hỏi: “Không thể có hòa nhau sao?”

Kim Nhật Đán nói: “Lạc Hàn động thủ, có đi không về.”

Nói rồi, hắn liền không muốn tùy tiện mở miệng nữa.

Mấy người bọn họ đều chịu được sự tịch mịch, nhưng Lý Tiệp lại không chịu nổi, hắn vốn là kẻ lắm lời, thấy gã rợ nhà Kim không chịu nói nhieu, lại quay sang hỏi Dữu Bất Tín: “Dữu huynh xem đây. Huynh tới từ Hoài Thượng, hẳn là mong phần thắng của Lạc tiểu ca nhi lớn hơn một chút.”

Dữu Bất Tín liền cười, nói: “Ta cá Văn huynh thắng. Bất kể Lạc Hàn và Viên lão đại ai thắng ai thua, ai sống ai chết, là ai xuống được núi, chỉ e đã cầm chắc trọng thương, càng không

chống nổi nhân thủ Văn huynh bố trí dưới núi. Văn huynh, bởi thế xem ra huynh tất thắng, đúng chắng?”

Ý tứ trong lời Dữu Bất Tín khó đoán nhưng Văn Hàn Lâm nghe vào vẫn rất khoái chí, hấn đã bố trí hết thủ hạ cao thủ dưới chân Tử Kim sơn, hôm nay vốn là bố cục để giết họ Viên nọ, dù không giết được hấn cũng phải khiến hấn trọng thương không còn sức đứng dậy. Còn nếu như Lạc Hàn sống sót, chẳng phải hấn vừa khéo mượn danh triều đình giết đi để danh chính ngôn thuận làm chủ Đê ký sao? Cho nên đối với hấn, hôm nay đích xác đã nắm toàn thắng.

Hấn nâng rượu lên mời, hơi che đi vẻ đắc ý của bản thân. Lòng biết không thể đắc ý mãi, không thể khinh suất khiến cho Lý Tiệp và Vi Cát Ngôn đố kỵ, chỉ hơi cười, nói: “Tiểu sinh nếu được như nguyện, đó cũng là thắng lợi của mọi người. Nếu trừ được họ Viên há chẳng phải thiên hạ đều kêu hay sao?”

Lúc Lạc, Viên cùng nhau rời đi là khắc đầu tiên của giờ Thân, đầu giờ lân đợi này lại phải đợi rất lâu. Lý Tiệp nghĩ thầm: Theo lời thúc phụ, thắng thua hẳn nắm trong vòng ba mươi chiêu, qua ba mươi chiêu, sinh tử đã định. Sao ba mươi chiêu lại lâu thế, khiến người ta khó bề nhẫn nại? Lẽ nào... lẽ nào thúc phụ đoán sai rồi? Có điều hấn vạn lần không thể tưởng tượng thúc phụ trước nay liệu sự cực rõ ràng lại có thể đoán sai. Hấn hết nhìn người này lại nhìn người nọ, ai nãy tựa hồ đều nhẫn nại hơn hấn. Hấn vốn không quen kiểu khổ sở chờ đợi này, trừ phi là chủ ý của Hoàng thượng, nếu thế thì dù có lâu nữa hấn cũng đợi được. Trong lòng hấn không khỏi tức tối: Viên đại, Lạc Hàn là cái thá gì, làm cho ông mày đợi lâu thế này! Hấn nhìn mặt trời ngoài cửa, không nhìn được ngáp dài.

Ngoài cửa trời đã về tà, khắp tầng không là ánh vàng còn sót lại lác đác rơi xuống. Cái gọi là Lục Triều kim phân, hai chữ “kim phân” vốn không phải để hình dung kiến trúc hoa lệ, e là hằng còn một tầng ý tứ này, có thể nói là rất hợp.

Lần đợi chờ này lại đợi thêm nửa canh giờ nữa, dần dần, ngay cả Kim Nhật Đán, Văn Hàn Lâm, Vi Cát Ngôn, người nào người nấy lần lượt lộ vẻ mặt kiên nhẫn. Lý Tiệp thấy bọn họ mặt kiên nhẫn, hình như lại có hứng thú, vui vẻ trở lại. Hắn nhìn người này, ngó người kia - Hắn vốn thích nhất mèo vờn chuột, bèn xem thật kỹ vẻ thất thố của bọn họ. Thấy đã lại qua non nửa canh giờ nữa, hắn cười nói: “Văn huynh, hay là huynh sai người lên đỉnh núi đi, xem có phải hai người họ đã cùng toi mạng rồi không - nếu thế thật thì cũng là chuyện tốt, sẽ bớt cho Văn huynh một phen động chân động tay rồi.”

Trên đỉnh Tử Kim sơn, vắng vẻ không bóng người. Trừ Viên lão đại và một người một lạc đà của Lạc Hàn ra, không có khán giả nào khác. Chỉ có gió sông và mặt trời hồng, lấp vào khoảng trời đất.

Từ trên đỉnh Tử Kim sơn có thể cúi nhìn cả tòa thành Mạt Lăng dưới chân núi. Ánh mặt trời như sợi tơ vàng lóa mắt, từng sợi từng sợi phân vàng cứ thế rụng xuống ngói đen tường trắng trong thành. Từ trên nhìn xuống, chỉ cảm thấy tất thấy vui thú, giầy vò, nói cười, khinh mạn, sinh ca, đờn roi... mọi dạng đục vụng và tranh đoạt trong nhân gian đều cứ thế núp dưới mái ngói, cứ thế thành thật nấp náu mình rình rập, ra sức vẫy vùng vươn dài. Ở khe hở giữa những mái ngói đen là các con ngõ nhỏ, ngoằn ngoèo giữa tất thấy những đục vụng đó. Nhìn mãi, nhìn mãi dường như sẽ sinh ra một thứ cảm giác ti tiện đối với con người. Nhưng, thứ ti tiện đó khiến người ta nảy sinh một chút thân thiết, phảng phất như đây mới là một cõi người chân thực khiến người ta bất đắc dĩ nhưng cũng khó lòng vứt bỏ.

Viên lão đại và Lạc Hàn đề u khoanh chân ngô i xuông - người khác e là đề u cho rằng hai người họ vừa tới đỉnh núi sẽ ác đầu kịch liệt, vạn lần không nghĩ tới bọn họ sẽ khoanh chân ngô i đố i nhau thế này.

Chỉ nghe Viên lão đại than dài, nói: “Bất kể ta với người ai xuông được núi này, chỉ sợ xuông rồi thì trường sát kiếp thực sự mới bắt đầu. Lòng muốn giết ta của Văn Hàn Lâm đã có từ lâu lắm, chỉ e lòng ghen ghét của hã n với người cũng không vừa. Cuộc Lạc Viên gặp mặt này của chúng ta, muốn so cũng không ngại so văn nhã một chút.”

Khóe môi của Lạc Hàn nở nụ cười nhàn nhạt, dường như trong lòng cũng đang nghĩ tới bộ mặt của Tụ thủ đàm cục Văn Hàn Lâm. Chỉ nghe Viên Thàn Long nói: “Bộ Bộ xuất Hạ Môn hành⁽⁵⁰⁾ này của ta, giang hồ chuyên gọi là Ưu năng thương nhân, lại gọi là Hoàn hảo, tổng cộng có bốn bộ, chia thành Quan thương hải, Đông thập nguyệt, Hà Sóc hàn, Thàn quy thọ. Lấy ý từ thơ văn của Mạnh Đức. Người trước xem xem Quan thương hải.”

Chỉ thấy hã n lật tay, miệng thấp giọng ngâm nga. Âm thanh của hã n dường như không phải đi ra từ họng mà tới từ nội tạng, thứ âm thanh đó thấp mà dày nặng, như âm thanh từ viễn cổ. Chỉ nghe hã n bùi ngùi ngâm: “Mây bay mưa tới, vượt qua chín sông đến đất cao. Trước thấy nhiều lộ i, lòng còn đang do dự, không biết nên theo đường nào. Đi tới núi Kiệt Thạch, lòng đờm buồn mà ngấm Đông Hải⁽⁵¹⁾.”

Lời ngâm của hã n chưa tận, một chương đã vạch ra, vẻ tiêu điều trong chương lộ tràn ra, sự bi lương ngưng trệ trong đó ngược hẳn với đạo thông thuận viên chuyên của võ học. Lạc Hàn vừa thấy đã khen một tiếng: “Hay!”. Hã n không ngờ yên, thân hình chợt bay vút lên, vươn thẳng cửu thiên. Hồ kiếm trong tay áo chợt lóe, ánh bóng

mặt trời, khuôn mặt hơi nâu trong làn nắng hiện lên một chút rạng rỡ màu vàng kim.

Viên Thôn Long đưa mắt nhìn thân hình vút bay của hấn, trong mắt không nén được lộ ra một thứ ánh sáng khó bề kiềm chế - Cửu huyền hư hô, một kiếm cô độc mà sắc nhọn, quả xứng là trác tuyệt! Nhị đệ bị thương dưới tay hấn cũng không oan. Chỉ nghe Viên Thôn Long hô lớn một tiếng: “Đông tới Kiệt Thạch”, cổ tay trái lật một cái, đã hư không chụp hương thân hình Lạc Hàn trong không trung. Hấn vẫn ung dung nói: “Hôm trước hẳn Lạc huynh đã gặp được Tiểu Anh Tử rồi? Không biết bài ca cũ bỗng vang trở lại, Hoài Thượng chuyển thư, có phải ai đó nói gì với Lạc huynh rồi chăng?”

Lạc Hàn giữa không trung tránh một đòn hư thế này của Viên Thôn Long, kiếm trong tay cũng hư không đáp trả một đường - Viên lão đại quả không tầm thường, chỉ một bộ Bộ xuất Hạ Môn hành đã đủ để thầy nông sâu trong lòng hấn, một mình mở ra một mạch phong khí mới trong võ kỹ. Tay áo hấn phất một cái, có mảnh lụa trắng bay tới Viên Thôn Long, kiếm trong tay chợt rung, chân đạp không, người đã lượn bay lên nữa.

Viên Thôn Long biếc sắc - Người ta nói Cửu huyền hư hô vô n có sở trường hoán lực giữa không trung, xem ra quả không phải giả. Hấn không nói gì nữa, tay phải lay động, đã đánh thêm một đòn.

Chính vào lúc Viên Thôn Long đánh ra chiêu thứ hai, Lạc Hàn đã hô thay hấn: “Đề xem thương hải!”

Chiêu này ào ạt dõ dõ, quả nhiên có cảm giác sóng biển cuộn tung, lên núi Kiệt Thạch.

Viên Thôn Long nhìn thân hình lượn bay trong không trung của Lạc Hàn, thầy hấn lại tránh được, kiếm trong tay không quên

phản kích, tay trái liền một lần nữa cách không đánh ra. Lạc Hàn đã đáp xuống đất, chỉ điểm mũi chân một cái rồi lại bấn đi, tựa như muông thú hạ bay liệng trong không trung vậy. Viên lão đại than rằng: “Hay, *Nếu như có thể thừa theo cái quy tắc đúng đắn của trời đất, mà nắm được cái lẽ của lục khí để rong chơi trong cõi vô cùng*⁽⁵²⁾ - Thì ra Cửu huyền hư hờ lầy ý từ đây, đây hẳn là đạo cuối gió mà đi của Liệt Tử rồi.”

Nói xong, miệng nhàn nhạt thốt: “Nước chảy dập dềnh.”

Sau đó song chưởng giao nhau đánh ra, một chiêu này trằm mặ như biển nập trằm sông, trằm tĩnh mà mênh mông.

Một chiêu này của hắ n thi triển ra, trong mắt bỗng dâng lên vẻ anh hùng tịch liêu - *Nước chảy dập dềnh, Sơn đảo lừng lững; Cây cối um tùm; Hoa cỏ rậm rạp; Gió thu se sắt, Sóng lớn cuộn dâng; Nhật nguyệt vận hành, Như sinh từ đó; Ngân Hà xán lạn, Như từ trong đó; Thật may làm sao, Ca để tỏ chí.*⁽⁵³⁾

Bộ Bộ xuất Hạ Môn hành này của hắ n vốn do hắ n một mình bỏ công sáng tạo, ngoài chuyên vắn trôi chảy ra thì rất khác với tiên nhân, để ý mạch được xuyên suốt, ngẫu nhiên mượn dùng ý thơ của Tào Mạnh Đức. Khuôn mặt Lạc Hàn chợt hiện vẻ tĩnh lặng, chiêu thức kia sức ép ào ạt mà tới, không chỗ nào mà không có, ép cho hắ n không thể bay lượn, phải đáp xuống đứng trên mặt đất, điểm một chân, tựa ngọn cỏ dẻo dai trong gió dữ, ra sức chống làn gió mạnh ở ngoài thân.

Thế công của Viên lão đại đã chuyển thành Đông thập nguyệt - *Tháng Mười đầu đông, Gió bắc thổi hô i, Khí trời trong lạnh, Suong rậm mịt mù* - Kế m ý của Lạc Hàn càng sắc càng nhanh, muông cầ u một chỗ nương nấu cho mình trong cái thiên đạo tịch liêu, vạn vật tiêu điề u đó. Trong mắt Viên lão đại ẩn vẻ kính trọng -

Gà hô` gáy sáng, Hồ`ng nhận về` nam; Diê`u hâu ản náu; Gà`u lớn rúc hang - Thân hình Lạc Hàn bay lượn mau lẹ, như sông trở tâ`ng không, rắng chiê`u một dải, buông theo tự nhiên, thật như cơ trời thoáng hiện. Ánh mắ`t Viên lão đại chọt trầ`m xuô`ng - Thật may làm sao!

Chiêu thức trên tay hắ`n đã chuyển sang Hà Sóc hàn!

Văn Hàn Lâm cũng lâ`y làm nghi hoặc, cảm thắ`y lời Lý Tiệp cũng không hẳn vô lý, đang lúc nghĩ xem có thật câ`n phái người đi không thì nghe Dữu Bắ`t Tín bỗng cười, nói: “Văn huynh tuyệt thê` phong lưu, câ`m, kỳ, thư, họa, thi, tửu, hoa không cái nào mà không thông, không cái nào mà không biê`t. Nhưng không rõ Văn huynh có thật đã thưởng thức được mùi vị một chén rượu này chắ`ng?”

Hắ`n đang câ`m trong tay một cái chén bạc tinh xảo, tỉ mỉ ngắ`m nghĩa. Văn Hàn Lâm không hiểu vì sao hắ`n tự dưng nói nhảm, cũng không tiện lơ hắ`n đi, bèn cười đáp: “Dữu huynh vô`n kiê`ng rượu, e là hiế`m khi có được hứng thú với rượu như vậy. Nhưng mà *Nế`u đã biê`t cái hay trong rượu, Sẽ không truyê`n cho kẻ chắ`ng say*, thú vị trong đây, không thể nói nhỏ cho Dữu huynh được.”

Hắ`n còn đang cười, hướng Tử Kim sơn ngoài cửa bỗng có tié`ng hú vọng về`, Văn Hàn Lâm biê`n sắ`c. Hôm nay vô`n do Văn phủ của hắ`n đứng chủ trì, người bên cạnh không khỏi nhìn cả về` phía hắ`n, ánh mắ`t câ`p thiế`t, đê`u chứa ý hỏi han. Văn Hàn Lâm trầ`m ngâm một lúc mới nói: “Hình như có người sắ`p xuô`ng núi rô`i.”

Tắ`t tậ` người ở nhà trên nhà dưới đê`u lộ vẻ thờ phào, đô`ng loạt chú ý tới ngoài cửa.

Đầ`t quê xa lạ, Hà Sóc lạnh că`m; Nổ`i trôi dập dề`nh; Thuyê`n bè khó đi - Ý vị của Hà Sóc hàn thì ra ở đây.

Viên Thầ `n Long bỗng nhớ tới những năm đầ `u nam độ, khi á `y trên sông nước chính là vô số ` xác của bách tính “nổi trôi dập dề `nh”, cũng đúng là “thuyề `n bè khó đi” thật. Lòng hắ `n chợt trỗi dậy mô `i bi cảm: Số `ng trên thế ` gian này, thù riêng với lợi chung cái nào nặng? Uy danh và tá `m lòng cái nào trước? Trong má `t hắ `n bỗng hiện lên khuôn mặt sau khi bị thương của đứa em Viên nhị mà hắ `n cực kỳ thương yêu, cũng đầ `ng thời nổi lên dung mạo tựa như có thể xuyên thắ `u cái vôi vàng của năm tháng, cái lắ `n ranh sinh tử của Tiêu Như. Còn cả Thạch Nhiên, con má `t nô `ng nhiệt tình cảm của Thạch Nhiên. Viên Thầ `n Long không khỏi than dài trong lòng - Đây chính là mùa đông của Giang Nam!

Rừi không ngập đầ `t, Cỏ rậm sâu dày; Nước ngưng không chảy, Băng đóng thành đường; Ân sĩ thì nghèo, Hiệp sĩ làm sai; Lòng thường oán thán, Lắ `m những bi thương.

Cõi đời này thật sự “Ân sĩ thì nghèo, Hiệp sĩ làm sai” sao? Lạc Hàn ơi Lạc Hàn, người có biế `t người đã sai rô `i không?

Lạc Hàn thì đang vừa đánh vừa cao giọng hát: “... *Ngưng chén, Mây nổi giang hồ ` bóng nhận kêu!*”

Ngoài cửa lại có tiế `ng hú vọng từ chân núi truyề `n tới, lắ `n này đã gầ `n hơn một chút, Văn Hàn Lâm hoàn toàn biế `n sắc: “Là Viên đại.”

Dữu Bá `t Tín cũng hơi nhúu mày, hỏi: “Văn huynh hẳn nên xuấ `t thủ thôi?”

Đang ngô `i đây, không ít cường giả giang hồ ` nghe nói mà buồ `n bã. Lạc Hàn thua rô `i sao? Hay là đã má `t mạng dưới ngón Hoàn sáo của Viên Thầ `n Long?

Văn Hàn Lâm phất tay, ngón trở tay trái hất khẽ búng. Với cái búng này, bô' cục Sát Viên đã vận hành. Sau đó chỉ nghe tiếng huyết dày đặc, rõ ràng dưới Tử Kim sơn đã động thủ rồi. Thân sắc Văn Hàn Lâm vụt biến - Lẽ nào sau khi quyết chiến, Viên đại vẫn còn dư sức, dường như muốn xông qua tầng tầng vây công, lao thẳng tới Hữu Ký đường?

Đầu đến đây, Viên Thân Long đã không thể khoan chân bất động nữa. Lạc Hàn cũng không thể tiếp tục kiếm phát rồi lập tức thu về. Viên Thân Long bỗng cảm khái nhìn trời, chiêu số đã sang tới bộ cuối cùng Thân quy thọ!

Rùa thân tuy thọ, Cũng có lúc thôi, Đẳng Xà cười mây, Sẽ hóa đất tro, Ngựa già trong chuồng, Chỉ để ngàn dặm; Tráng sĩ xê chiêu, Hùng tâm chẳng cạn; Mệnh đầy hay cạn, Chẳng phải ở trời; Biệt vui giữ gìn, Có thể sống dai.

Nhưng Cù Bách Linh từng để lại lời trên Vĩnh Tế đường rằng: “Thẹn đã bảy mươi Cù trăm tuổi”, “biệt vui giữ gìn” thật sự có thể “sống dai” sao?

Chương lực của Viên Thân Long lúc này đã đạt tới mức tột bậc, có lúc đầy lúc cạn, bởi đầy mà cạn, bởi cạn lại đầy. Hồ kiếm của Lạc Hàn đâm ra, hai người cuối cùng đã không nén được nữa, chương kiếm giao nhau, gần như đồng thời hô: “Giết người thật đáng tiếc!”

Người ngó i trong đường tuy muốn ra xem nhưng đều là hạng biệt thời biệt thế, biệt ngay sau đây sẽ là Văn Viên chi chiến, người Văn gia chỉ e không muốn có ai ở bên cạnh xem, cho nên đành cố kiếm chế.

Trên mặt Văn Hàn Lâm chỉ thấy được thứ thân sắc khó tin. Hất bỗng vỗ tay, nói với bôn phía: “Hình như Viên đại xuống núi

thì lại gặp phải phục kích, chuyện này lạ rồi, nay ở đất Giang Nam này còn ai dám chọc hấn? Sao các vị không ra xem xem?”

Người ngồi trong đây đều lấy làm lạ, nhưng lập tức hiểu rõ - Tuy lòng muốn giết họ Viên của Văn Hàn Lâm cả thiên hạ đều biết, nhưng Viên Thận Long nói cho cùng vẫn là mệnh quan triều đình, cho dù hấn và Tản Thừa tướng đều muốn giết chết cho hả dạ nhưng hấn cũng không chịu mang cái tội danh này. Hấn muốn mọi người ra xem, đó là hấn đã dự chắc tất thắng, bởi thế không để tâm nữa. Nhân thủ được cử đi xem ra cũng sẽ không trực tiếp mang danh Văn phủ để ra mặt. Lòng hiếu kỳ của mọi người nổi lên, biết Văn Hàn Lâm muốn mượn việc giết họ Viên để nắm lấy Đề kỵ, một trận này chính là dịp để cường giả giang hồ để lập uy. Người ngồi đây nửa vì hiếu kỳ, nửa vì nếu không ra xem có khả năng sẽ chạm vào điều kiêng kỵ của Văn Hàn Lâm, nhất thời trào cả ra cửa. Tai nghe tiếng Văn Hàn Lâm cười nói: “Mày con chó nhép, Viên đại hấn không xem vào đâu. Ngay Lạc Hàn hấn cũng giết được, đây hấn cũng chẳng phải trở ngại gì lớn lao. Lý huynh, Vi huynh, chẳng bằng chúng ta cứ ở đây hâm rượu chờ thôi.”

Lý Tiệp, Vi Cát Ngôn cũng là người trong triều, không tiện tận mắt thấy Viên Thận Long bị hại, lòng tuy tiếc nhưng vẫn mỉm cười gật đầu. Văn Hàn Lâm lòng đang lâng lâng, bèn rót đầy hai chén, cùng nâng rượu chúc mừng với người ngồi đây.

Kim Nhật Đàn nhíu mày, hấn vì thân mang thương tích không thể phân thắng bại với Viên Thận Long mà lấy làm tiếc nuối sâu sắc. Lúc này thấy Viên Thận Long chỉ e đã là lần giấy giữa sau cùng, hấn là người Bắc triều, không hề kiêng kỵ, đứng dậy lao ra ngoài, muốn xem một trận tôn vinh của Viên Thận Long.

Vì việc hôm nay, Văn Hàn Lâm đã mời được Kim Ngô vệ và Tản Thừa tướng liên thủ ra tay, không tiếc điều động quân đội trấn của

thành Mặt Lãng vây khố n Hoa Trụ, Hồ` Bắ t Cô, cho tới Trường Xa, Thiế t mã, chính là để ép Viên đại đơn độc phó hội. Lúc này Viên Thậ n Long đã rơi vào trùng vây, lại đúng lúc hắ n vừa giế t Lạc Hàn, trên người ắ t có trọng thương mà bên ngoài lại không có cứu viện. Văn Hàn Lâm vuồ t râu cười - Cục diện Giang Nam thay đổi chính là vào lúc này.

Trong đường nhắ t thời tro`ng trái, Văn Hàn Lâm nâng chén mời: “Lý huynh, Vi huynh, Dữ huynh, uồ ng rượu, uồ ng rượu nào!”

Bọn họ vừa mới tươi cười cụng ly thì đúng lúc đó, đầ ng xa bỗng vọng lại tiế ng chém giế t kịch liệt, Văn Hàn Lâm cả kinh, Viên đại vẫn còn thanh thệ` nhưng ắ y? Hắ n gọi một người lại hỏi: “Có thật chỉ mình Viên đại trọng thương xuồ ng núi không?”

Gã đệ tử kia đáp: “Không sai, con lạc đà của Lạc Hàn chỉ đeo yên rồ ng chạy xuồ ng.”

Vi, Lý hai người ngồ`i đó nhìn nhau cười. Bọn họ lại nâng chén. Con người gặp chuyện vui thì tinh thậ n sáng khoái, rượu này bọn họ uồ ng vào có thể nói là hả lòng mát dạ. Nhưng không đế n một khắ c sau, bỗng có một tiế ng kêu cực kỳ thảm thiế t vọng tới chói tai, giọng đó vang cao, Lý Tiệp nghe tiế ng mà cả kinh, Vi Cát Ngôn sợ hãi thồ t: “Kim Nhật Đàn!”

Lý Tiệp cũng vội vàng nói: “Không hay rồ`i, xem ra hắ n tới quá gầ n. Hồ chề t uy vẫn còn, Viên đại xuồ ng tay với hắ n rồ`i.”

Nói rồ`i, bóng hai người họ vụt đi, đã không rảnh khách khí với Văn Hàn Lâm, mang theo ba đệ tử của Lý Nhược Yế t tức tồ c chạy đi. Bọn họ không dám để Kim Nhật Đàn có sơ suắ t gì, khiế n cho Tậ n Cô`i oán giận. Kim Nhật Đàn vô n đáp ứng lời mời của Tậ n Thừa tướng mà ra tay, Tậ n Thừa tướng có lời, không được để hắ n gặp phải ám toán!

Đám quan khách chạy ra xem Viên lão đại gặp phục kích dưới Tử Kim sơn vừa tới nơi quả nhiên thấy tay Viên Thôn Long đầm máu, đang khổ chiến ở đó. Viên lão đại trước giờ ít có tri giao trên giang hồ, cũng không ai ra tay tương trợ. Người Văn phủ mai phục đều là cao thủ được bồi dưỡng bí mật, ít khi lộ diện trên giang hồ. Viên Thôn Long thân ở trong vòng vây, chiêu thức chưởng pháp Bộ xuất Hạ Môn hành tuy rời rạc nhưng không tan tác, chắt phác hơn hậu, người bên cạnh thấy thế, trong lòng cả kinh, thương thế của hắn xem thì tựa rất nặng nhưng máu dính trên người hình như đều chỉ là vết thương ngoài da, khiến người ta hoài nghi có phải hắn cố ý làm thế. Vừa thấy hắn động thủ, không ít cao thủ lòng lịm đi như chết, chỉ cảm thấy không bàn tới võ công trình độ, chỉ nói khí khái gặp nguy càng phẫn chí hơn thế này, trọn đời bọn họ khó mà tu luyện được.

Kim Nhật Đàn đi sau một chút, trên người hắn mang thương tích, di chuyển không tiện cho nên mất một lúc mới tới nơi. Hắn vừa tới, Viên Thôn Long liền nhìn hắn một cái, quát khẽ một tiếng: “Tới đi!”

Nói rồi, hắn chẳng quản kẻ phục kích sau lưng, chọt tung một chưởng tới Kim Nhật Đàn! Miệng thì thào: “A Như, ngày đó chính là hắn cố ý cản nàng sao? Hôm nay ta báo thù cho nàng!”

Giọng hắn cực thất p, người xung quanh nghe không rõ. Viên Thôn Long một cước đá bay kẻ vừa truy kích, có điều hắn thân ở trong trận, phục kích tua tủa, giờ đã ngã sau hắn lộ hẳn, còn muốn thế nào?

Bỗng nghe có tiếng huýt cao, trong khu rừng tối bên cạnh bỗng có người xông ra, thế cực ác liệt, chém giết người Văn phủ. Người xung quanh cả kinh, lại thấy trong đám phục kích Viên lão đại cũng có người khua đao chém người ở bên cạnh, cùng hội đánh nhau.

Ai mà ngờ được lại có biế n đỏi như thế ! Có người nhận ra chột hô: “Là ba đại tể tử của Lạc Thác minh, Tâm Trung Sự, Nhãn Trung Lệ, Ý Trung Nhân!”

Nhóm người xông ra chém giế t đó quả nhiên là Tân Tứ, Nghiêm Lũy và Chung nghi nhân của Lạc Thác minh.

Tấ t Ké t sớm đã ẩn mình ở đây, ngầ m thồ ng lĩnh trận vây giế t này. Vừa thấ y người của Lạc Thác minh đột nhiên trở giáo, hắ n cũng không khỏi kinh hãi, không quản tới chuyện ẩn mình nữa, phi thân ra ngoài, định chạy tới phía trước. Bỗng nghe có người nói: “Người không câ n lên phía trước.”

Tấ t Ké t vừa nghe thấ y giọng này đã thầ m kinh hãi, vừa xoay người, chỉ thấ y người kia mũ cao áo dài, sắ c mặt hơi vàng, hắ n liề n biế n sắ c. Bên cạnh có người nhận ra đã kinh ngạc hô lên: “Cái gì, Giá Sắ c tiên sinh của Hoài Thượng cũng tới rô i!”

Lúc này ở Hữu Ký đường chỉ còn lại mỗi Văn Hàn Lâm và Dữu Bắ t Tín. Văn Hàn Lâm ngượng ngừng cười nói: “Viên đại quả không tầ m thường, không ngờ lại vô ̣ ngược trước khi chế t, nghe tiế ng thì hình như một kích đã giế t Kim Nhật Đán.”

Dữu Bắ t Tín nói: “Sự đời vô ̣n khó mà dự liệu.”

Dữu Bắ t Tín vẫn đang ngắ m nghĩa cái chén rượu trong tay, miệng hơi bùi ngủi nói: “Ví như cái chén rượu này, kẻ uố ng rượu trong thiên hạ cực nhiề u, nhưng có mắ y ai có thể thưởng thức tận cùng tư vị trong đó đây?”

Văn Hàn Lâm gượng nở nụ cười, không biế t vì sao trong lòng hắ n thấ y bắ t an. Ngoài cửa bỗng có người học tồ c chạy vào, toàn thân những máu là máu. Văn Hàn Lâm sùng sồ t, người nọ chính là môn hạ đệ tử của hắ n. Người đệ tử nọ cũng không kịp tới thì thầ m

bên tai Văn Hàn Lâm, vừa mới tới trước nhà đã ngã xuống, một ngón tay chỉ vào Dữu Bất Tín, rít giọng gào: “Người của Lạc Thác mình đột nhiên ra tay với trận thế phục kích Viên đại, ba tên tử đệ ở đó, trong đó lại có cả cao thủ Giá Sắc tiên sinh, chủ nhân, bộ cục Sát Viên hồng ròi!”

Hắn vừa dứt lời, sức lực đã cạn. Văn Hàn Lâm nghe thế cực kỳ kinh hãi, quay phắt đầu lại nhìn Dữu Bất Tín. Chỉ thấy Dữu Bất Tín đang nở nụ cười đầy hàm ý. Nhất thời trong lòng Văn Hàn Lâm cảm thấy nổi xấu hổ cùng sự phẫn nộ xô nhau, giận quá hóa cười ròi giận dữ hỏi: “Hay cho Dữu huynh! Người cùng Tắt Kết gặp nhau ở bên cũ Thuận Phong, thì ra tất thấy đệ là lá mặt lá trái, đó đệ là giả cả.”

Dữu Bất Tín cười nhạt. “Người chỉ biết ta gặp Tắt Kết ở bên Thuận Phong thôi sao? Tin tức của người quả không nhạy ròi.”

Sau đó, trong mắt hắn dường như có mọi thương tiếc, hắn còn gặp một người khác nữa... Đó là một nhan sắc nức tiếng giang hồ, chỉ một lần gặp này đã khiến hắn cảm nhận được vẻ tiêu sái đời này hiếm có của nàng. Nhưng người đó đã không còn nữa.

Chỉ nghe hắn thương xót nói: “Đáng tiếc, một người khác mà ta gặp đã chết ròi, hình như nàng chết trong tay người, nàng chính là Tiêu Như. Người cho rằng Lạc Thác minh của ta sẽ cam tâm liên thủ với người sao, kể cả là để chống lại Viên lão đại? Hắn chỉ ít - cho dù Dữu mỗ vốn ghét hắn - nhưng hắn vẫn xứng để xưng là anh hùng. Tiêu cô nương cũng không muốn thấy Viên lão đại và Hoài Thượng khinh suất khai chiến, càng không muốn hắn cùng Lạc Hàn sống chết một trận. Lần này Dịch tiên sinh sai ta tới vốn cũng để tỏ ý đôi bên giảng hòa. Chẳng qua Viên lão đại vì muốn bộ cục lần này làm như thật, hoặc giả lúc đó vẫn còn suy nghĩ quyết phải giết Lạc Hàn để ổn định cục diện Giang Nam, nên không chịu dễ dàng

kê t minh với Hoài Thượng, cho nên dùng chiế n dịch ở thành Thạch Đầ u để dẫn phát loạn cục ở Giang Nam. Người cho rằ ng ông cháu Tiêu Anh Tử một đường hát rong, không quản ngàn dặm lâ n tìm Lạc Hàn kia chỉ là vì Dịch Bôi Tửu muố n chuyên lời đố i phó với Viên lão đại thôi sao?”

Hắ n cười thê lương. “Lâ n này ta tới chính là muố n gặp Tiêu Như, nhờ nàng chắ p nố i khơi lại minh ước năm xưa với Viên Thầ n Long. “Người Hoài Thượng không xuố ng phương nam, quân Đê k y sẽ không qua sông.” Đáng tiể c, bậc thông tuệ thanh tú như Tiêu cô nương lại vì thê mà mắ t mạng trong tay người. Hôm nay không vì gì khác, chỉ vì nàng ta cũng phải động thủ đánh một trận với người!”

Văn Hàn Lâm trong lòng bùng giận - cục diện này đã bại, nhưng hắ n không hoảng, bởi vì hắ n vẫn còn Đàm cục bộ, Tụ thủ đao cùng Ngọc đường kim mã cứu trùng thâm nức tiể ng thiên hạ. Hắ n ngắ ng đầ u, đưa ánh mắ t hận thù cực độ nhìn Dữu Bắ t Tín một cái, chắ n khí đã thông suố t gân mạch, nhưng lại không chú ý tới trên mái đại sảnh lúc này có một bóng người đã lén tới ngầ m ẩn mình dưới bóng chiề u tà. Bóng hình người nọ cực nhanh, như bóng câu qua cửa, mắ t chưa kịp chớp, loáng một cái đã núp vào chỗ hoành phi trên mái.

Văn Hàn Lâm hừ lạnh quát: “Kẻ lừa ta phải chề t!”

Lời còn chưa dứt, hắ n đã động thủ, đánh ra chính là Tụ thủ đao vang danh thiên hạ. Lúc này hắ n đã động sát ý, thi triển không phải chiêu ý ngày nọ lúc bắ t đầ u chặn Tiêu Như bên bờ Tầ n Hoài. Dữu Bắ t Tín cười lạnh. “Ta sớm đã hỏi mắ y lâ n: Người có chân chính thương thức đượ mùi vị một chén rượu này không, đáng tiể c người gian ngoan không giác ngộ, ta cũng không xem là không dạy đầ giề t.”

Lúc này trong đường không có một ai, chỉ còn hai người bọn họ. Thuật Yên hỏa tung của Dữu Bất Tín đã được vận lên cực hạn. Hắ n dụ Văn Hàn Lâm toàn lực đánh tới, bản thân đã phi ngược ra sau. Bắ y giờ bỗng nghe trên hoành phi ở đại sảnh có người nho nhỏ ngâm:

“Núi có cây chừ...”

Cây có cành... (54)”

Văn Hàn Lâm kinh hãi, kể lên tiế ng rõ ràng chính là người hắ n cho rắ ng ắ t đã chề t, Lạc Hàn! Hắ n còn kịp quay đầ u, trông thắ y một luồ ng kiế m ý Hồ` kiế m rung rung chên chề ch ập tới lò ng ngực mình. Một kiế m này thật đúng là “Núi có cây chừ, cây có cành” - như núi sinh cây, như cây sinh cành, thiên nhiên vô n thề , hoàn toàn chẳng có dắ u vế t. Văn Hàn Lâm vừa rồ i dồ n sức công kích Dữu Bất Tín, lúc này đã không kịp thu tay, chỉ nghe hắ n còn kịp than khề : “Ta cái gì cũng tính tới, người ở Giang Nam, không ai không tính tới, chỉ là lại quên mắ t, quên mắ t một chén rượu không nên quên nhắ t vẫn đang ở trên Hoài Thượng xa tí t, hắ n dù không đích thân tới nhưng sức phá cực vẫn vượt trên ta.”

Sau đó, kiế m ý kia xuyên ngực Văn Hàn Lâm xong lập tức thu về . Lạc Hàn một chiêu đắ c thủ đã lộn bay đi xa. Ngoài cửa, Văn Hàn Lâm chỉ kịp nghe thắ y một tiế ng lạc đà hí - con lạc đà hắ n vô n cho rắ ng yên rồ ng quay lại. Hắ n thắ y màu máu dầ n dầ n loang ra trên ngực mình - Viên đại kiề ng ky thề cuộc Giang Nam cùng uy thề Văn phủ, không muồ n tùy tiện trở mặt với mình, Lạc Hàn ra tay phen này rõ ràng là thay hắ n giề t mình, xem ra việc kề t minh giữa Hoài Thượng và Viên môn đã thành.

Hắ n tiế c hận nhìn ra ngoài cửa, hắ n không cam, kiế p này không cam!

Lúc Lý Tiệp và Vi Cát Ngôn chạy tới, Viên Thầ `n Long đã gié `t Kim Nhật Đầ `n, nhóm đánh lén của Lạc Thác minh lúc này cũng đã nhân thời cơ rút hế `t, Tấ `t Ké `t lòng lo số `ng ché `t của Văn Hàn Lâm cũng không dám dồ `c hế `t sức lực, chỉ đành rút lui. Người xung quanh thấ `y cục diện không ổn, còn ai không chuồ `n?

Chỉ thấ `y Lý Tiệp cùng Vi Cát Ngôn đờ `ng thời biế `n sắ `c. Lại nghe Viên lão đạ `i nói: “Xem ra lời Lý huynh không sai, đấ `t Giang Nam quả thực giang hồ ` không an phận, là lỗi của huynh đệ quản lý sơ sót. Trận chiế `n của ta với Lạc Hàn xong rồ `i, hấ `n thừa cơ đầ `m một kiế `m rồ `i lắ `n mắ `t. Ta vừa xuô `ng núi đã thấ `y có giang hồ ` đuổ `i gié `t. Huynh đệ đầ `ng trọng thương chỉ đành dồ `c hế `t sức đánh đuổ `i mà rút lui. Nào ngờ còn có một cao thủ cô ` tình làm bộ bị thương muồ `n nhân đó đánh lén ta.”

Hấ `n chỉ Kim Nhật Đầ `n nắ `m dưới đấ `t. “Huynh đệ chỉ đầ `nh xuô `ng tay diệt đi.”

Hấ `n nhìn tới Lý Tiệp và Vi Cát Ngôn, lạnh lùng trừng mắ `t.

Lý Tiệp biế `n sắ `c nói: “Hấ `n chính là Kim Nhật Đầ `n mà sứ thầ `n nhà Kim mang tới!”

Viên lão đạ `i dường như giậ `t mình. “Hấ `n chính là Kim Nhật Đầ `n? Sao lại bị trọng thương thế ` này? Là Lý huynh đã ngắ `m tranh ra tay trước?”

Sắ `c mặt Lý Tiệp tái nhợt, quay qua bắ `n mắ `t nhìn nhau cùng Vi Cát Ngôn. Thấ `y Kim Nhật Đầ `n dưới đấ `t hình như vẫn còn một tia khí tức, lập tức ôm lên, khách khí vài câu với Viên lão đạ `i, trong mắ `t vẫn còn ý hận, rồ `i mang theo ba đệ tử của Lý Nhược Yế `t học tồ `c quay lại, muồ `n dồ `c hế `t sức cứu Kim Nhật Đầ `n.

Viên lão đại nhìn bóng lưng đã`ng xa của bọn họ, hào hứng tiêu tan - Giờ này Lạc Hàn ở Hữu Ký đường hẳn đã xong việc rồi đi? Với kiếm thuật sắc bén của hắ`n, lại thêm Dữu Bắ`t Tín mưu mô già dặn, hẳn sẽ không mắ`c sai lầm. Trước mắ`t hắ`n dường như lại hiện lên hào quang khó che lấp trong một kiếm nọ của Lạc Hàn. Hôm nay trên đỉnh Tử Kim sơn, hắ`n cùng Lạc Hàn vì đề tâm tới lời giảng hòa của Dịch Bôi Tửu nên đề`u chưa ra tay hết sức. Dịch Bôi Tửu sai Dữu Bắ`t Tín ngoài sáng thì để Lạc Thác minh kế`t minh với Văn phủ Giang Nam, trong tối`i thì lại nhờ Tiêu Như gửi thiện ý; lại sai Tiêu Anh Tử dọc đường hát rong, gửi lời báo cho Lạc Hàn mưu tính của hắ`n, gắ`n như đã thuyết` phục được tất cả các thế` lực liên quan tới việc này ở Giang Nam. Một chiêu thay đổi cục diện này, thật sự cao cường.

Viên Thắ`n Long than khế: Bọn Hoa Trụ hẳn vẫn đang đợi mình ở ghề`nh Hồ Đắ`u. Cái cục diện nguy hiểm ở Giang Nam, trước mắ`t xem như đã tạm thời tránh được rồi sao?

Trong lòng hắ`n bỗng đau xót, không khỏi nhớ tới một người con gái vì hắ`n trù mưu, ứng phó qua được hiểm cục này. Hắ`n đau lòng cùng cực, trước mắ`t hiện ra khuôn mặt người con gái từng cùng mình tươi cười nhìn nhau, yêu kiề`u ca hát. Bao lâu nay, nhiề`u ngày này, hắ`n luôn cự tuyệt nghĩ` tới nàng, bởi vì hắ`n không dám, sợ vừa nghĩ` tới sẽ hủy đi bao nhiêu suy nghĩ` về` đại cuộc của bản thân, sẽ từ đây chìm vào u ám vĩnh viễn, khó bằ` thoát ra.

Ngày đó biế`t Tiêu Như đã mắ`t, lòng hắ`n điên cuồng gào thét, đời này đã thiế`u khuyế`t, mớ`i trường hận thật khôn cùng.

Hắ`n tự nghe thắ`y trong lòng mình có tiế`ng tan vỡ vang dội. Tới tận lúc đó hắ`n mới rõ cái gì gọi là “Sắ`u đề`n trời đắ`t lật⁽⁵⁵⁾.”

Sắ`u đề`n trời đắ`t lật,

Nhìn nhau chẳng thây quen!

Người ma hai lờ i, từ nay về sau, *nhìn nhau chẳng thây quen* rô i sao? Hắ n quả thật chưa từng để tâm tìm hiểu người con gái đó. Thậm chí khi nàng chế t rô i cũng một mực nén xuố ng, không dám bi thố ng. Tiêu Như à Tiêu Như - Viên mỗ kiế p này phụ nàng sâu quá!

Mãi tới hôm nay, hắ n mới dám đau đón sâu sắc mà nghĩ tới nàng - nghĩ tới Tiêu Như: Tiêu Như điề m đạm, Tiêu Như tiêu sái, Tiêu Như phong lưu thanh nhã nhưng dũng cảm kiên nghị ngàn vạn người cũng khó bắ ng. Tiêu Như mà dù một sợi tóc, một nụ cười nhạt cũng đề u như hiện ra từ trong khói nước thời Lục Triề u. Dù muôn nhớ ngàn mong cũng khó câ u một khắ c lại được bắ u bạn cùng nàng rô i!

Lòng Viên lão đại đau thương tựa bóng. Uông cho hắ n lúc trước gọi tâm pháp của mình là Ưu năng thương nhân⁽⁵⁶⁾. Đúng thật, Ưu năng thương nhân! Hôm nay hắ n mới biế t được cái gì là Ưu năng thương nhân! Cổ họng hắ n đau tức, đau tới tột bậc chính là sự cảm lạnh, mà tất cả nỗi khóc than đề u không phát ra ngoài mà là gào xé trong thâm tâm. Con khóc thầ m đó giố ng một trận gió cuố n phẳng mà qua, đời này, dù hắ n có mặc sức gọi cũng không kéo lại được mảnh tay áo rộng kia.

Tiêu Như đã khuấ t, dù hận muôn vàn sao chuộc?

Đời này dẫu dài, dẫu hận muôn vàn sao đủ?

Viên lão đại nắ c nghẹn trong lòng, hắ n ngờ ngác rút trong người ra một tắ m lụa trắng, đó là tuyệt bút Tiêu Như để lại, là nàng sớm soạn từ ngày hắ n phụ ước trong miế u cổ nơi bắ n Thuận Phong. Viên lão đại một mực không nở xem. Nế u biế t đời này chố c thoáng, số ng chế t khó ngờ, trong khoảnh khắ c nàng đã từ bờ này

quay về bờ bên kia, ngày đó dù Viên môn phệ sạch, ta cũng không nên để nàng thân gái yếu ớt tới đóc chiến; nếu biết duyên đôi bên lại mỏng như vậy, kiếp này ta đã định trước sẽ phụ nàng bằng ấy, ngày đó ở bên Thuận Phong, dù ta muôn sự trời thân, vạn đao xuyên người, cũng nên chạy tới miếu Nguyệt Lão gặp nàng!

A Như, kiếp này cái nàng muốn nơi ta vốn không nhiều.

Viên Thân Long ghen khóc trong lòng. Bên ngoài, cỏ cây cùng bi, sông nước nứt nở. Trên dải lụa hấn lấy ra chỉ thây nét chữ còn tươi, bên trên chỉ có mấy câu *Sở từ*:

...

Sơn trung nhân hề phương đỗ nhọc,

Âm thạch tuyết hề âm tùng bách.

Quân tư ngã hề nhiên nghi tác.

(Người trong núi tựa đỗ nhọc⁽⁵⁷⁾ thom

Núp bóng tùng uống nước suối trong

Chàng nhớ ta sao, có thật chẳng)

...

Lôi điên điên hề vũ minh minh,

Viên thu thu hề hựu dạ minh.

Phong táp táp hề mộc tiêu tiêu,

Tư công tử hề đô lý ưu!

(Sấm ùng ùng đổ mưa mịt mù,

Vượn nghẹn ngào vang tiếng kêu đêm.

Gió ào ạt cây khô xao xác,

Lòng nhớ chàng buồn bã lắm thay!

...

Gió ào ạt cây khô xao xác, Lòng nhớ chàng buồn bã lắm thay!

Trên mặt Viên Thôn Long lệ vạch đôi hàng, dòng lệ đó như đao
khắc vạch lên khuôn mặt trước giờ trâm ỏn, điềm đạm của hấn.
Câu chữ trên dải lụa thừa thớt, vừa đọc đã hết. Nhưng cái lúc đọc
ấy, thôn thái trong mắt, nếp nhăn trên mặt đã sạm thêm - Lân
này già đi đâu chỉ có mười năm.

Không trung dường như vẫn vang tiếng của một người con gái
mệt mỏi cực cùng mà cất lời ca:

...

Người trong núi tựa đổ nhuộm thom,

Núp bóng từng uông nước suối trong

Chàng nhớ ta sao, có thật chẳng.

...

Sấm ùng ùng đổ mưa mịt mù,

Vượn nghẹn ngào vang tiếng kêu đêm.

Gió ào ạt cây khô xao xác,

Lòng nhớ chàng buồn bã lắm thay!

...

PHẦN KẾT

Triệu Húc cảm thấy chỉ qua một đêm đại thúc gia dường như đã già đi rất nhiều. Mái tóc bạc của Triệu Vô Lượng thưa thớt trong gió, trong lòng có nỗi đau thật không thể kể ra. Trên sông, lửa thuyền chài lác đác, lão cùng Triệu Húc đang ngồi trên thuyền, ánh đèn chiếu xuống nước, ánh sáng không sao nắm bắt. Muôn thứ ảo tưởng trong đời người có phải giống như ánh đèn này, ta chỉ có thể nhìn, nếu muốn đưa tay xuống nước tóm lấy liền tan đi? Nước nhà là mộng, mộng của lão tan rồi.

Lão ngưỡng mộ Viên lão đại cùng Lạc Hàn, những người vẫn còn sức lực để giặc mộng của mình không bị tan vỡ. Lão bỗng nhúng cái đầu tóc bạc của mình vào trong dòng nước, bởi vì lão rơi lệ rồi. Lệ hòa vào nước thì không thấy được nữa, lão không muốn người bên cạnh trông thấy lão khóc, sự kiêu ngạo còn sót lại cũng chỉ có thể bảo hộ chút tôn nghiêm cuối cùng này. Nước sông rất lạnh, lão ở đầu thuyền gập lưng, vùi đầu xuống nước. Triệu Húc sợ ngây ra, nỗi đau thương không lời này làm lay động cõi lòng một gã thiếu niên hơn là đau đớn khóc than. Hắn không dám cử động, thậm chí không dám đưa tay vỗ lưng đại thúc gia. Có thể hận một ai đó thật ra còn đỡ, giống hệt cái đầu Triệu Vô Lượng hận bọn hôn quân gian thần nọ, cảm thấy bọn chúng là đầu sỏ tội lỗi, hại nước nhà, hại nhân gian, nhưng bây giờ, lão hận cũng không biết hận vào đâu, cái lão một mực lưu luyến chẳng qua là một cái nước nhà đã mất, như lời Hoa Trữ, chẳng qua chỉ là hoa trong gương, bọt trong nước thôi. Một lão già tuổi tác đã lớn, giặc mộng cả đời bị phá, còn cái gì có thể an ủi trái tim tan nát đó?

Triệu Vô Lượng kêu gào trong dòng nước, chỉ thấy sóng nước bập bềnh, tiếng gào không có tiếng - Thiên thu giặc mộng quốc gia,

cuối cùng còn nước ngập đầu mà thôi. Triệu Vô Lượng ca dài thành khóc, khóc không ai nghe. Tuế nguyệt vô tình, núi sông tịch mịch, tòa Kiến Khang cổ thành này từng chứa bao nhiêu mộng vỡ mộng thành của con người ta đây?

Nước mất núi sông còn, mộng tan thân này lấm.

Triệu Vô Lượng đêm nay mộng nát.

Trên thuyền, Triệu Húc gọi khẽ: “Đại thúc gia, đại thúc gia.”

Triệu Vô Lượng ở trong nước lại càng ghen ngào, mọi thứ lão kỳ vọng đều đã tan tành, tan rôi, xa rôi. Cái lão làm được, đại khái chỉ còn một việc tự mình lên vào thành Ngũ Quốc, trộm về hải cốt của chú, của anh thôi. Việc này lão cũng sẽ không cho ai đi cùng, cho dù là người thân như Triệu Húc hay Triệu Vô Cực, bọn họ nên có được phần đời còn lại tự hưởng thú vui chài lưới.

Người sông ích gì, sao sông quá cực?

Tịch mịch sao đặng, tịch mịch cùng cực?

“Tông thất song kỳ”, danh hủy một đêm.

Ở Giang Bắc, mùa đông đã đậm lấm, tuyết rơi hạt lớn, tầm tã không ngừng.

Trong tuyết có một thiếu niên và một thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi đang đi trong cảnh đông khiên khuôn mặt đỏ hồng, đó chính là Triệu Húc và Tiểu Anh Tử. Triệu Húc cuối cùng cũng đợi được tới lúc Lạc Hàn đích thân nói chuyện với mình, mà Lạc Hàn vừa mở miệng đã muốn nhờ hắn một chuyện - nhờ hắn đưa Tiểu Anh Tử và lão mù tới Giang Bắc.

Triệu Húc gằn như đồ`ng ý ngay tức khắ`c - mắ`y ngày nay, đại thúc gia bảo có việc câ`n làm liê`n đi lên phương Bắ`c rô`i; nhị thúc gia cũng tan hế`t hứng thú, một mình quay lại Đại Thạch Pha - Cái đẽ` lão có hứng gửi gắ`m phầ`n đời còn lại chỉ còn trận đại thạch trên Đại Thạch Pha nọ. Lúc đi họ đẽ`u xoa đầ`u Triệu Húc, dường như đang nói: Húc Nhi lớn rô`i, đã tới lúc nó một mình bay cao.

Hắ`n giậm mạnh chân, dường như muố`n cọ đi khô`i tuyế`t bám dưới chân.

Chỉ nghe Tiểu Anh Tử hỏi: “Mười mắ`y ngày nữa chúng ta có tới được Hoài Thượng không?”

Lúc nàng nói câu này, dường như có thứ cảm giác được quay về` nhà.

Chỉ nghe nàng khẽ` cười, nói: “Ở nơi ấy muội có một lô`ng gà con với một con cún đầ`y.”

Trong lòng nàng tựa như đang nhớ tới lai lịch của lô`ng gà con với chú cún nọ.

Không biế`t tại sao, khi nàng nói chuyện với Triệu Húc tự nhiên lại có vẻ xinh xắ`n của con gái. Triệu Húc cười cười nhìn nàng, dường như cũng cảm thắ`y khuôn mặt lạnh đỏ hờ`ng của nàng rắ`t xinh đẹp.

Tiểu Anh Tử không biế`t lâ`n thứ bao nhiêu hỏi Triệu Húc về` việc ở Hữu Ký đường ngày nọ, Triệu Húc cũng không ngại phiề`n, nhỏ giọng trả lời - hắ`n từng xem trộm được một kiế`m cuô`i cùng của Lạc Hàn ở Hữu Ký đường - hắ`n cười nghĩ, chính mình chẳng phải cũng từng quan tâm tới thiế`u niên cưới lạc đà tình cờ vào Giang Nam nọ như thế` sao? Quan tâm tới mức đại thúc gia thiế`u chút nữa phát chán.

Lão mù đi tụt sau lưng hai người, đôi mắt đục của lão tuy không thấy gì nhưng trong hốc mắt sâu cũng tựa như đang cười. Bị ý cười đó nhiễm vào, ngay tuyệt bên người dường như cũng không còn lạnh lẽo nữa.

Trời bỗng nổi trận gió, trong gió mang theo mùi Giang Nam.

Triệu Húc chợt quay đầu nhìn lại, bọn họ đã cách bờ sông xa lắm, bờ kia của con sông đã ng sau lưng chính là thành Mạt Lăng - thành Mạt Lăng chìm trong ngày đông lạnh căm căm.

Không biết vì sao, trong lòng thiếu niên Triệu Húc tự dung có một chút bí ai. Hắn nói không ra, tả không rõ được cái bí ai này rốt cuộc từ đâu mà tới.

Cái bí ai đó vốn không chỉ tới từ sự vội vã của đời người, sự cảm khái về hung vong, thậm chí có lẽ còn cả suy nghĩ xa xôi truy tìm xem đời này rốt cuộc gửi gắm vào đâu, đời này sao phải khổ cực thế.

Thành Mạt Lăng từng một thời phồn hoa kim phấn kia, qua một phen này, có bao nhiêu người khuất bóng từ đây, nhưng người sống - những người sống trong sự áp chế của vô cùng vô tận mệnh mang và bi thố ng - để u có thể vui trọn cõi đời sao?

Sống có thể tận hết vui hoan, chết cũng có gì đáng tiếc!

Nhưng kiếp này làm thế nào để tận hết vui hoan? Nơi tận cùng của hoan lạc có phải chính như ngày hôm đó đại thúc gia vùi đầu xuống nước rơi lệ ghen ngào?

Triệu Húc nhìn khuôn mặt của Tiểu Anh Tử bên người, sắc đỏ hồng đó cho hắn cảm giác hạnh phúc. Nhưng dưới sự hạnh phúc đó

có một thứ nặng nề và đau buồn làm màu nề, tồn tại một cách lạnh lùng, vô tình.

Hắn bỗng quệt mặt, trong lòng cũng muốn ca vang, nhưng hắn vẫn không thạo chuyện này, cũng không biết nên hát cái gì.

Mấy trăm năm sau mới có được một câu có lẽ thoáng nói được hết trăm mối cảm khái của lễ hưng vong, muôn mối phức tạp của đời người:

Thu thập lại đại địa sơn hà một gánh...

Muôn sự đều là không... muôn sự đều là không...

Không biết thế nào mà còn có một khúc ca khác, trong khúc ca đó cũng hát về thành Mặt Lãng, ngôn từ trong đó hát về Mặt Lãng trong buổi vua tôi ngày cũ, giang hồ, triều đình, núi sông vẫn thuộc người Hán, hát như thế này:

“Ta từng thấy oanh hót sớm nơi điện ngọc Kim Lăng, hoa nở sớm trong thủy tạ Tân Hoài, ai hay dễ tàn tựa băng tan.

Từng thấy chàng lên lầu son, thấy chàng tiệc từng tân khách, thấy lầu chàng sụp vỡ.

Nơi ngói biếc rêu xanh này, ta từng say giấc phong lưu, xem đèn chạn năm chục năm hưng vong lên xuống.

Ngõ Ô Y chẳng phải họ Vương, hồ Mạc Sâu ban đêm quý khóc, đài Phượng Hoàng cũ đổ nơi đây.

Mộng núi sông tàn lụi sao chân thật, cảnh cũ khó buông, không tin cơ đồ này đã đổi.

Soạn một bộ Ai Giang Nam.

Buông lời bi ca hát tới già...”

Ôi mùa đông Mạt Lãng khó bỏ cũng khó quên này ơi!

HẾT